

MARȚI, 24 NOIEMBRIE 2009

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

1. Deschiderea ședinței

(Ședința a fost deschisă la ora 9.05)

2. Dezbateri asupra cazurilor de încălcare a drepturilor omului, a democrației și a statului de drept (anunțarea propunerilor de rezoluție depuse): a se vedea procesul-verbal

3. Dezbateri asupra cazurilor de încălcare a drepturilor omului, a democrației și a statului de drept (anunțarea propunerilor de rezoluție depuse): a se vedea procesul-verbal

Președinte – Următorul punct pe ordinea de zi este reprezentat de declarațiile Consiliului și Comisiei cu privire la pregătirea Summitului privind schimbările climatice de la Copenhaga.

Andreas Carlgren, *Președinte în exercițiu al Consiliului – (SV)* Dle Președinte, stimați deputați, ultima dată când m-am aflat în fața Parlamentului pentru a discuta despre probleme climatice a fost exact înainte de a mă întâlni cu colegii mei la reuniunea din octombrie a Consiliului pentru mediu. În cadrul reuniunii respective am convenit asupra mandatului ferm și colectiv al UE pentru pregătirea Conferinței ONU de la Copenhaga privind schimbările climatice. Am stabilit, printre altele, că, până în 2050, emisiile UE trebuie reduse cu 80-95 % comparativ cu nivelurile din 1990. Am mai hotărât, de asemenea, că, în orice caz, UE își va reduce emisiile cu 20 % până în 2020 și că le vom reduce cu 30 % dacă se ajunge la Copenhaga la un acord suficient de ambițios.

Comparând acest nivel cu reducerile de emisii ale altor țări, vom acorda o importanță deosebită obiectivului limitării creșterii temperaturii cu două grade - acesta trebuie să constituie reperul pentru compararea reducerilor noastre de emisii cu cele ale altor țări. Trebuie reduse emisiile generate de transporturile internaționale. Am stabilit un nivel țintă al reducerilor pentru transporturile aeriene de 10 % și pentru transporturile maritime de 20 % până în 2020, comparativ cu nivelurile din 2005. Doresc, de asemenea, să clarific faptul că UE solicită și utilizarea taxelor asupra transporturilor maritime și aeriene pentru finanțarea de măsuri în țările în curs de dezvoltare, în special în țările cele mai sărace și în cele care au fost lovite în cea mai mare măsură. Acesta trebuie să fie unul dintre rezultatele de la Copenhaga.

Distrugerea pădurilor tropicale trebuie redusă la jumătate până în 2020 și trebuie să înceteze până în 2030. UE va solicita luarea unei decizii la Summitul de la Copenhaga în legătură cu încetarea defrișării pădurilor tropicale, sprijinirea reîmpăduririi și crearea de activități forestiere durabile. Numai în acest mod putem reduce emisiile suficient de rapid și putem obține un rezultat de succes la Copenhaga. UE și-a clarificat și și-a făcut cunoscute pozițiile la fiecare pas și astfel a putut fi în măsură să facă solicitări și să exercite presiuni asupra altor părți pe tot parcursul acestui proces. O mare parte dintre aceste eforturi au fost realizate în cooperare cu Parlamentul European, pachetul legislativ privind schimbările climatice și energia reprezentând baza pozițiilor ambițioase ale UE.

Au mai rămas numai două săptămâni până la Summitul privind schimbările climatice de la Copenhaga. Suntem înconjurați de pesimiști, care pe parcursul ultimelor luni au anticipat rezultate finale slabe. Cu toate acestea, în realitate, ceea ce contează este voința politică de a se afla în frunte – iar UE are această voință. Pentru a obține rezultatele pentru care am depus atâtea eforturi, trebuie să mobilizăm acum toate forțele din cadrul Uniunii Europene. În această privință, Parlamentul, în special, va continua să dețină un rol important.

De aceea, permiteți-mi să afirm în primul rând că obiectivul UE cu privire la un acord nu s-a schimbat. Trebuie să ajungem la un acord ambițios și cuprinzător la Copenhaga. Clima Pământului a așteptat destul. Acum este momentul pentru încheierea unui acord.

Ieri ne-am reunit într-o ședință extraordinară în cadrul Consiliului pentru mediu, pentru ca, unindu-ne forțele, Copenhaga să devină piatra de hotar pe care ne-o dorim în activitatea noastră legată de schimbările climatice. În cadrul deciziei UE anterioare Conferinței de la Copenhaga, șefii de stat și de guvern au stabilit că obiectivul UE este ca procesul de la Copenhaga să conducă la un acord obligatoriu din punct de vedere juridic pentru perioada cu începere de la 1 ianuarie 2013, pe baza Protocolului de la Kyoto, și care să conțină toate elementele esențiale. Aceasta solicită un acord la Copenhaga care, în mod global, să conducă la reduceri suficiente de mari de emisii pentru a putea fi atins obiectivul de a menține creșterea temperaturii Pământului sub nivelul de două grade. Un acord cu toate țările, prin care fiecare țară dezvoltată să-și asume reducerea nivelului său total al emisiilor, cu alte cuvinte, un obiectiv stabilit pentru nivelul întregii economii; este necesar ca toate țările dezvoltate să-și lege angajamentele de acordul de la Copenhaga, inclusiv SUA. Un acord care să conducă la luarea de măsuri de către țările în curs de dezvoltare pentru reducerea emisiilor până la un nivel mai scăzut decât cel care ar exista dacă nu s-ar lua niciun fel de măsuri, în special țările în care există economii importante, și la acordarea de ajutor financiar imediat de către țările dezvoltate pentru măsurile necesare în țările în curs de dezvoltare, în special în țările cele mai sărace, în 2010, 2011 și 2012. Un acord care să conducă la crearea unui sistem de sprijin pe termen lung pentru emisii reduse, adaptare, cooperare tehnică și transfer de tehnologie.

În cele din urmă, acordul trebuie să includă un mecanism de revizuire, astfel încât să poată fi adaptat la orice s-ar demonstra științific că este necesar pentru gestionarea climei.

Se discută acum despre o „soluție în două etape”. Cu toate acestea, pentru UE, acordul de la Copenhaga reprezintă un pas esențial. Decizia trebuie luată la Copenhaga și trebuie să includă tot ceea ce este important pentru climă. Acordul obligatoriu trebuie transpus, conform unui calendar clar, într-un text ratificabil, ceea ce reprezintă mai mult un aspect tehnic, având în vedere că fondul acestuia trebuie furnizat sub forma unui acord ambițios.

De aceea, un acord la Copenhaga va deschide drumul pentru luarea de măsuri imediate în loc să așteptăm până în 2013. De fapt, am putea chiar declanșa mai rapid măsuri prin intermediul acestui tip de acord decât prin alte mecanisme. De asemenea, acordul va fi esențial pentru îndeplinirea obiectivului privind menținerea creșterii temperaturii sub două grade.

UE a reprezentat în special forța motrice pentru acordarea rapidă de sprijin financiar pentru măsuri de adaptare și măsuri de prevenire a defrișării pădurilor tropicale. Este necesar să se acționeze rapid pentru a putea modifica rapid curba emisiilor Pământului, imprimându-i o tendință descrescătoare.

Ceea ce există până în prezent nu este suficient, în general, pentru a îndeplini obiectivul privind cele două grade. Cele mai ambițioase oferte de la masa negocierilor sunt cele depuse de UE, după cum tot noi reprezentăm și o forță motrice pentru a convinge alte părți să ridice nivelul ofertelor lor. Acest lucru s-a întâmplat, de asemenea. Faptul că ne-am utilizat obiectivul de 30 % drept pârghie a exercitat presiuni și asupra altor părți. Este îmbucurător că țări dezvoltate ca Norvegia sau Japonia au ridicat nivelul ofertelor, după cum a procedat și Rusia recent, și că țări în curs de dezvoltare, cum sunt Coreea de Sud, Brazilia și Indonezia, au prezentat și ele recent planuri ambițioase. Vom continua să exercităm presiuni în această direcție. Procentul de 30 % oferit de noi va continua să fie utilizat drept pârghie. Acum așteptăm în special oferta SUA și a Chinei.

Am reținut că președintele Obama a afirmat că acordul nu trebuie să conțină numai anumite elemente și nici să constituie o simplă declarație politică. Acesta a convenit și că acordul trebuie să conțină toate elementele cheie, precum și toate măsurile care pot fi inițiate imediat. Un acord la Copenhaga trebuie să acopere toate emisiile lumii. Fără o ofertă din partea SUA și a Chinei, numai jumătate dintre acestea ar fi acoperite. Permiteți-mi să afirm foarte clar: este posibil ca acordul să depindă în întregime de depunerea de către SUA și China a unor oferte suficiente de ambițioase.

UE va continua să exercite presiuni în vederea propunerii de măsuri adecvate în cadrul negocierilor. Cu două săptămâni înainte de negocierile finale, vom continua să ne păstrăm poziția de frunte. Aștept cu nerăbdare continuarea cooperării cu Parlamentul, în special prin intermediul Grupului COP15, care se va afla la Copenhaga. Aștept cu nerăbdare dialogul. Unindu-ne forțele, vom coopera pentru a ajunge la un acord foarte ambițios, real și de succes la Copenhaga.

Stavros Dimas, membru al Comisiei – (EL) Dle Președinte, ne apropiem rapid de Summitul crucial de la Copenhaga și a mai rămas doar puțin timp. Sunt total de acord cu ministrul Carlgren că trebuie să ne accelerăm eforturile și să cooperăm strâns pentru a ne asigura că nu pierdem această ocazie istorică ce ne așteaptă, și anume de a încheia la Copenhaga un acord global, general, ambițios, bazat pe cunoștințe științifice, cu privire

la schimbările climatice. După cum a afirmat dl Carlgren, trebuie să convenim la Copenhaga asupra întregului conținut, asupra întregului fond al acordului și este necesar ca aspectele juridice să fie finalizate imediat după aceea, în următoarele câteva luni, în primele șase luni din 2010, astfel încât să existe un acord complet, obligatoriu din punct de vedere juridic, pentru care Uniunea Europeană s-a luptat încă de la început.

Doresc să mulțumesc Parlamentului European pentru rezoluția privind strategia UE pentru Conferința de la Copenhaga. Este o rezoluție ambițioasă, care confirmă importanța pe care o acordă Parlamentul European chestiunilor legate de schimbările climatice. Contez sincer, de asemenea, pe sprijinul deputaților la Copenhaga. Bineînțeles, doresc să subliniez și importanța contactelor noastre cu parlamentele din țări terțe, cu societatea civilă și cu întreprinderile, pentru a face cunoscute pozițiile Uniunii Europene și, în acest fel, pentru a convinge alte țări să adopte declarații cu caracter obligatoriu cu privire la reducerile emisiilor de gaze cu efect de seră.

Susțin în mod special indemnul Parlamentului în legătură cu un acord care să reflecte obiectivul privind de cele două grade Celsius. Pentru a realiza acest obiectiv, sunt necesare acțiuni atât din partea țărilor dezvoltate, cât și a celor în curs de dezvoltare. Este un lucru bun faptul că, în rezoluția sa, Parlamentul a votat în favoarea soluțiilor bazate pe mecanisme de piață și sprijină o revizuire într-un acord viitor a mecanismului de dezvoltare curată. În ceea ce privește acest aspect, după cum știți, Comisia este de părere că instrumentele actuale ale sistemului de emisii de dioxid de carbon ar trebui extinse prin introducerea unui mecanism sectorial de creditare.

În ceea ce privește reducerea emisiilor rezultate în urma despăduririlor și a degradării pădurilor din țările în curs de dezvoltare în cadrul Programului REDD al ONU, Comisia va depune toate eforturile posibile pentru a promova standarde sociale și de protecție a mediului stricte, care să țină seama de impactul asupra biodiversității și a ecosistemelor.

Cu toate acestea, ne confruntăm cu provocări majore. La Copenhaga trebuie să țintim sus, pentru a ajunge la un acord bazat pe constatări științifice. Cu alte cuvinte, trebuie să depășim obiectivul legat de cele două grade Celsius. Trebuie să ne asigurăm, de asemenea, că fiecare țară își asumă angajamentele necesare în conformitate cu principiul responsabilităților comune, dar diferențiate. Ne așteptăm, de asemenea, ca Statele Unite, după opt ani de când s-au retras din Protocolul de la Kyoto, să-și asume partea lor de responsabilitate.

În cele din urmă, trebuie să abordăm o serie de aspecte de detaliu, cum ar fi să ne asigurăm de faptul că economiile emergente își aduc contribuția proporțional cu capacitățile lor și cu principiul diferențierii la care m-am referit anterior, precum și că volumul de finanțare necesar este previzibil și stabil. În plus, la Copenhaga trebuie asigurată finanțare pentru un start rapid, astfel încât ceea ce trebuie făcut imediat să poată fi întreprins fără a aștepta perioada 2010-2013. Acest lucru va permite acțiuni imediate și adaptările necesare, în special în zone foarte sensibile ale planetei, cum sunt țările sărace.

A sosit momentul în care Uniunea Europeană este chemată să dea un exemplu și să își confirme rolul de lider. În cadrul discuțiilor pregătitoare care au avut loc săptămâna trecută la Copenhaga, am avut un schimb de păreri crucial cu mulți dintre partenerii noștri internaționali. După cum a afirmat dl Carlgren, anumite țări, cum ar fi Brazilia și Coreea de Sud, au anunțat că vor lua măsuri. Se preconizează anunțuri similare, până la momentul începerii summitului, din partea altor țări, cum ar fi China și India. În această dimineață au existat anunțuri la știri legate de faptul că Statele Unite urmează să își prezinte propunerea cu privire la reduceri și – sper – la finanțare.

Am avut, de asemenea, un schimb interesant de păreri cu privire la chestiunea transparenței și, mai specific, a sistemelor de monitorizare, raportare și verificare (MRV). Este încă extrem de important să asigurăm existența mai multor angajamente cu privire la măsuri și acțiuni specifice care să vizeze o economie bazată pe emisii de dioxid de carbon mai puțin intensive. Țările în curs de dezvoltare, ca grup, și în funcție de capacitățile fiecăreia, trebuie să facă reduceri de ordinul a 15-30 % comparativ cu nivelul actual.

În ceea ce privește acțiunile care trebuie întreprinse de țările dezvoltate, din păcate, progresele nu sunt satisfăcătoare. Spania, Australia și Norvegia și-au îmbunătățit angajamentele. Cu toate acestea, celelalte țări nu par pregătite să facă același lucru. De asemenea, acum a devenit clar că Statele Unite nu vor putea adopta legislația internă relevantă până la sfârșitul anului. Bineînțeles, acest lucru nu înseamnă că SUA nu vor putea stabili obiective cantitative specifice la Copenhaga. După cum am afirmat anterior, conform informațiilor noastre, este sigur că se va întâmpla acest lucru, dar – mă tem – cu condiția adoptării legislației interne, lucru care nu se preconizează până la sfârșitul anului. Prin urmare, acest lucru va fi condiționat. O mișcare pozitivă din partea Statelor Unite va influența poziția adoptată de alte țări și, prin extensie, va fi utilă pentru rezultatul Summitului de la Copenhaga.

Este clar acum că nu vor fi de ajuns numai măsurile luate de țările dezvoltate. Indiferent de ce se întâmplă, țările în curs de dezvoltare vor trebui să-și aducă propria contribuție, accentul punându-se pe dezvoltarea unei economii cu emisii reduse de dioxid de carbon. După cum am afirmat anterior, țările în curs de dezvoltare vor trebui să-și reducă emisiile cu 15-30 % comparativ cu nivelul actual.

Obiectivul nostru fundamental la Copenhaga rămâne acela de a obține un acord obligatoriu din punct de vedere juridic. În ciuda faptului că negocierile nu au progresat până în acest moment atât de rapid pe cât ne-am fi dorit și a mai rămas doar puțin timp, nu trebuie să ne îndepărtăm de acest obiectiv. Dorim, de asemenea, ca acest acord să fie unul global și să includă toate elementele Planului de acțiuni de la Bali, să încorporeze progresele de până acum și să conțină factori cantitativi pentru reducerile de emisii și pentru finanțare.

În ceea ce privește arhitectura acordului, aceasta va trebui să includă toate elementele legate de adaptări, reduceri de emisii și finanțare pentru un start rapid. De asemenea, va trebui să convenim la Copenhaga asupra procedurilor și calendarului pentru finalizarea negocierilor, în vederea obținerii unui acord obligatoriu din punct de vedere juridic cât mai curând posibil, în primele luni ale lui 2010; dna cancelar Merkel a menționat prima jumătate a anului 2010.

Un acord global și de fond va oferi un elan politic considerabil procedurii de negociere și va face posibilă finalizarea materializării juridice într-un interval de timp rezonabil după Copenhaga. În acest cadru, finanțarea este un factor decisiv. Copenhaga nu va avea succes dacă nu reușim să mobilizăm resursele de investiții și finanțare necesare.

În încheiere, doresc să menționez încă o dată rolul decisiv jucat de Parlamentul European în promovarea politicii ambițioase a UE privind schimbările climatice. Acesta s-a aflat în linia întâi în Uniunea Europeană și pe plan internațional și a contribuit la încurajarea partenerilor noștri internaționali strategici. Această cooperare strânsă va continua pe ultima sută de metri până la Copenhaga și trebuie să spun că sunt bucuros că Parlamentul va fi reprezentat de o delegație puternică.

Președinte – Vă mulțumesc, dle comisar, pentru un discurs foarte interesant, în care ați vorbit despre problemele importante cu care ne confruntăm înainte de Copenhaga. Ați vorbit puțin mai mult decât era preconizat, așa încât aștept remarci mai scurte din partea dumneavoastră la finalul dezbaterii. A fost atât de interesant încât nu v-am putut opri!

Corien Wortmann-Kool, în numele Grupului PPE – (NL) Timpul trece. Ne confruntăm cu provocarea importantă de a asigura încheierea unui acord ambițios privind schimbările climatice la Copenhaga, iar acum că se apropie decembrie, apar reculuri. Președintele Obama nu este încă în măsură să-și țină promisiunile electorale. Există totuși speranțe, cum ar fi ambițiile noului guvern japonez.

Doresc să îmi exprim aprecierea pentru eforturile Președinției suedeze și pentru cele ale Comisiei Europene, în special ale comisarului Dimas. Suntem aliații dumneavoastră. Doresc să-mi exprim aprecierea, de asemenea, pentru eforturile depuse de dumneavoastră ca liderii europeni să ajungă la o poziție comună, având în vedere că este mai important ca oricând, la aceste negocieri cruciale, ca Europa să fie la unison.

În numele Grupului PPE-DE, pot afirma că vă împărtășim speranțele legate de încheierea unui acord ambițios, care să includă obiective obligatorii de reducere a emisiilor nu numai pentru Uniunea Europeană, Statele Unite și Japonia, ci și pentru țări ca Brazilia, China și India. Este important să avem ambiții comune dacă dorim să abordăm în mod eficace problema schimbărilor climatice, creând un teren de acțiune la nivel global.

Dle Președinte, este esențial să se ajungă la un acord la Copenhaga în privința unui pachet financiar care să contribuie la finanțarea proiectelor privind schimbările climatice în țările în curs de dezvoltare. Europa trebuie să-și asume partea sa din această responsabilitate. În plus, sunt în asentimentul dumneavoastră legat de faptul că este foarte important ca această finanțare să fie lansată rapid, deoarece există deja proiecte pregătite, iar acestea pot fi demarate imediat. Acesta ar reprezenta un rezultat tangibil, vizibil, al Summitului de la Copenhaga, un semn încurajator. În același timp, este esențială încheierea unor acorduri care să asigure faptul că aceste fonduri au o contribuție activă, eficace, la reducerea schimbărilor climatice, precum și a unor acorduri privind transferul de tehnologie și protecția drepturilor de proprietate intelectuală.

Numai împreună putem mobiliza cunoștințele și competențele necesare pentru a preveni schimbările climatice și deteriorarea ireparabilă a ecosistemelor. Acordul privind schimbările climatice are potențialul de a insufla un elan important în acest sens și de a ne stimula și pe noi, în Europa, pentru a ne asigura de faptul că economia noastră socială de piață devine din ce în ce mai mult o economie socială de piață durabilă.

Jo Leinen, în numele Grupului S&D – (DE) Dle Președinte, dle Președinte în exercițiu al Consiliului, dle comisar, doamnelor și domnilor, în ultimii ani, Parlamentul European a constituit o forță motrice în dezbaterile privind protecția climei și am concretizat, de asemenea, un procent mare din pachetul legislativ al UE privind schimbările climatice. Rezoluția pe care o propunem astăzi conține toate elementele pentru un acord ambițios la Copenhaga. Însă ceea ce ne propunem este și realist. Este și ambițios și realist în același timp și sperăm că ne vom putea uni forțele cu Consiliul și Comisia pentru a forma un singur organism de lobby la conferință, pentru a aduce și alți parteneri de partea noastră.

UE a preluat rolul de lider în ceea ce privește aceste aspecte și dorim ca lucrurile să rămână la fel la Copenhaga. Prin urmare, trebuie să ne susținem oferta de reducere cu 30 % a emisiilor de CO₂ până în 2020. Știința ne spune că ar trebui să ne situăm spre extremitatea superioară a intervalului 25 %-40 %. Prin urmare, 30 % nu va fi de ajuns, știm acest lucru și de aceea trebuie să oferim de fapt acest obiectiv, deoarece el va spori ambiția altor țări.

Știm că protecția globală a climei nu este posibilă fără finanțare. În comparație cu Consiliul, Parlamentul a furnizat cifre specifice în această privință. Cadrul global se situează în jurul a 100 de miliarde, iar Europa trebuie să suporte aproximativ o treime. Așa că de ce nu spunem că vom oferi 30 de miliarde de euro în 2020? Parlamentul s-a angajat în acest sens și sper că și Consiliul și Comisia vor fi la fel de specifice peste două săptămâni.

Dna Wortmann-Kool a menționat deja startul rapid. Avem nevoie imediat de 5 până la 7 miliarde de euro. Dacă iau în considerare ce fonduri am pus la dispoziție pentru criza bancară, pot spune că vorbim de mărunțiș pentru a depăși criza climatică. Nu va mai exista o a doua șansă pentru aceasta. Odată deteriorată clima, va rămâne deteriorată pentru totdeauna și nu o vom mai putea ameliora. Prin urmare, acest lucru trebuie să merite un efort major din partea noastră, a tuturor.

Am observat, de asemenea, că unele țări se mișcă, iar altele nu. Nu este normal ca cele două țări cele mai mari poluatoare, China și Statele Unite, să joace un joc uriaș de ping-pong în care se acuză reciproc, în timp ce fiecare încearcă să tergiverseze lucrurile. Acest lucru este iresponsabil și sper ca în special SUA să dea dovadă de spirit de inițiativă la Copenhaga, furnizând informații specifice în legătură cu reducerile privind propriile emisii de gaze care conduc la schimbări climatice și asumându-și o cotă de finanțare.

Fără aceste două țări și fără India nu va exista niciun acord. Subliniem încă o dată importanța politicii forestiere – despădurirea este un factor major – precum și a transporturilor aeriene și maritime. Dacă transporturile pe calea ferată sunt incluse în sistemul de comercializare a emisiilor și trebuie să plătească, nu văd de ce transporturile aeriene și maritime ar avea astfel de privilegii speciale.

În cele din urmă, Parlamentul va fi reprezentat pentru prima dată în pavilionul UE. Acesta este un nou început și sper că vom putea lua parte la reuniunea de informare a Consiliului și Comisiei, având în vedere că, în temeiul Tratatului de la Lisabona, avem putere legislativă comună în privința acordului de la Copenhaga.

Corinne Lepage, în numele Grupului ALDE – (FR) Dle Președinte, dle Președinte în exercițiu al Consiliului, dle comisar, la 26 septembrie 2009 au fost organizate 44 de grupuri de cetățeni în 38 de țări aflate în diferite stadii de dezvoltare.

91 % dintre cetățenii din întreaga lume consideră că este nevoie urgent de încheierea unui acord la Copenhaga, inclusiv 93 % dintre europeni. 89 % cred că trebuie să depășim obiectivul de 25 % pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră în țările industrializate, iar 92 % dintre europeni cred același lucru.

Noi, deputații din Parlamentul European care reprezentăm populația Europei, avem datoria de a ne folosi influența pentru a răspunde la solicitarea cetățenilor noștri, dar, mai presus de toate, de a ne asuma responsabilitatea pe care o avem, astfel încât să îndeplinim obiectivul IPCC privind o reducere de 25-40 % până în 2020.

În acest sens, trebuie susținut un obiectiv privind o reducere de 30 %, după cum a afirmat dl Leinen, evident și prin intermediul resurselor financiare necesare, estimate la 100 de miliarde de euro pentru 2020. În acest scop, probabil că va trebui introdusă o taxă asupra tranzacțiilor financiare, precum și transferuri de tehnologie ecologică către Sud.

Rolul de lider al Europei în privința acestui aspect crucial pentru viitor trebuie să se concretizeze în încheierea unui acord, dar nu un acord cu orice preț, cu alte cuvinte nu unul care să nu își atingă obiectivele sau care nu are resurse financiare și mecanisme de control sau de constrângere. Ar fi mai bine să nu avem nimic decât să avem un angajament vag, care amână această problemă, făcând oamenii să creadă că ne-am ocupat de ea.

Responsabilitatea noastră nu este numai de a fi solidar răspunzători pentru datoria față de climă, ci și de a face tot posibilul pentru a convinge populația în legătură cu singura soluție rezonabilă, precum și de a fi un apărător neobosit al efortului colectiv echitabil și eficace.

În acest sens, susținerea obiectivului de 30 % înseamnă a le oferi tuturor țărilor care au propus deja limite mai scăzute și mai ridicate pentru emisiile lor, mijloacele de a viza limitele superioare și a nu rămâne la cele inferioare.

Toată lumea va răspunde în fața publicului internațional și a generațiilor viitoare pentru poziția pe care o adoptă la Copenhaga. Poziția noastră ca europeni trebuie să fie clară, fără ambiguități și extrem de fermă.

Satu Hassi, în numele Grupului Verts/ALE – (FI) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, dle ministru, reuniunea de la Copenhaga va reprezenta cea mai importantă conferință din istoria omenirii. Aceasta privește viitorul întregii rase umane. Importanța reuniunii este subliniată de faptul că, pe măsură ce ea se apropie, jocul publicității a fost suficient pentru a afecta reputațiile cercetătorilor din domeniul climei.

Cu toate acestea, nu există timp de pierdut: emisiile globale trebuie reduse în următorii 10 ani. Miniștrii și prim-miniștrii care se reunesc la Copenhaga trebuie să-și ia în serios responsabilitatea și să ia decizii pentru a se asigura că temperatura Pământului nu va crește cu mai mult de două grade. Decizia trebuie să acopere toate problemele principale, trebuie să fie obligatorie și trebuie să includă un calendar obligatoriu pentru elaborarea unui eventual acord internațional.

Mă bucur că ministrul Carlgren a vorbit și domnia sa despre o decizie obligatorie și despre un acord internațional obligatoriu. Acordul trebuie să conțină obiective pe termen lung privind emisiile, cu toate că este chiar și mai important să se convină asupra limitelor de emisii pentru anul 2020. Reducerile de emisii în țările industrializate trebuie să fie mai aproape de pragul de 40 % decât de cel de 25 %.

Rolul de lider al UE este acum extrem de important, la fel ca mai înainte. Cel mai bun mod în care putem demonstra capacitatea de conducere este să ne angajăm acum să reducem emisiile cu 30 % pentru 2020 și să facem o ofertă clară de finanțare pentru țările în curs de dezvoltare. După cum a declarat Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranța alimentară, cota de finanțare a UE ar trebui să se situeze la aproximativ 30 de miliarde pe an până în 2020. În plus, după cum a afirmat dl ministru Carlgren, recesiunea a făcut reducerea emisiilor mai ieftină. Trebuie să profităm de această ocazie și să ridicăm ștacheta.

Doresc să reamintesc celor care pun în discuție însăși noțiunea de protecție a climei că planeta nu va aștepta. Nu putem spune planetei: „Ai putea, te rugăm, să ne mai acorzi un an sau doi; suntem în criză” sau „Scepticii cu privire la problemele climatice ne-au făcut să ezităm”. Schimbările climatice avansează conform legilor fizicii și chimiei, iar noi vom purta responsabilitatea pentru deciziile noastre și, în plus, în cazul în care nu facem nimic.

(Aplauze)

Miroslav Ouzký, za skupinu ECR **Miroslav Ouzký**, în numele Grupului ECR – (CS) Dle ministru, dle Președinte în exercițiu al Consiliului, dle comisar, doamnelor și domnilor, sunt de acord cu majoritatea antevorbitorilor că Summitul de la Copenhaga este, probabil, cel mai important summit din acest an pentru Uniunea Europeană și de asemenea pentru întreaga lume. Doresc să mulțumesc dlui comisar pentru că se află printre politicienii care accentuează importanța Parlamentului European în legătură cu summitul care urmează și cu politica privind clima și schimbările climatice în sine. Doresc, de asemenea, să îi mulțumesc pentru accentuarea importanței finanțării. Știți, în Cehia avem o vorbă – iar în limba cehă sună destul de ironic – că banii sunt întotdeauna pe primul loc, iar în acest caz zicala este cu atât mai adevărată. Doresc să subliniez, de asemenea, că dacă UE nu se prezintă ca un singur organism cu un mandat ferm și clar și nu poate ajunge la un acord clar cu privire la finanțare, acest lucru ne va slăbi enorm poziția în lume.

Câțiva antevorbitori au subliniat că, în calitate de Uniune Europeană, avem un rol de lider în acest domeniu și că ar trebui să ne păstrăm această poziție. Doresc să afirm din nou că aș fi foarte bucuros să văd la summit pe cineva și mai ambițios, care să se situeze în fața noastră, care să aibă o legislație mai bună și care să fie dispus să acorde mai multă finanțare pentru această problemă. Nu m-ar deranja deloc dacă ne-am pierde poziția de frunte, deoarece cred că este momentul ca sarcina comună să fie asumată cu adevărat la scară globală. Împărtășesc convingerea că, fără un acord global, toate eforturile noastre vor fi în van. Nu mai are rost să reiterăm constant importanța unor state precum SUA, India sau China. Mi-e teamă că președintele Obama nu este în măsură să-și îndeplinească promisiunile de dinaintea alegerilor, iar acest lucru este regretabil.

Doresc, de asemenea, să menționez pe scurt un aspect discutat adesea, și anume cel al despăduririlor și al gospodăririi apelor în lume, pe care avem adesea tendința de a-l subevalua. În toate declarațiile noastre îndemnăm la acorduri cu state precum Brazilia, India și altele, cu privire la încetarea defrișării pădurilor tropicale. Afirm, cu toate acestea, că nu este suficient să fim de acord și să facem declarații. Am descoperit în trecut că guvernele în cauză nu au sau nu exercită control asupra acestor activități și, prin urmare, doresc să repet aici că nu este suficient să fim de acord; trebuie să elaborăm mecanisme de control, trebuie să avem o imagine de ansamblu asupra politicilor reale și sunt de acord că nu trebuie să ne angajăm într-un tratat cu orice preț.

Bairbre de Brún, în numele Grupului GUE/NGL – (GA) Dle Președinte, sunt complet de acord că trebuie să insistăm pentru încheierea unui acord obligatoriu din punct de vedere juridic la Copenhaga. Acordul trebuie să fie destul de puternic pentru a învinge provocarea legată de schimbările climatice și, în același timp, trebuie să fie echilibrat și echitabil în ceea ce privește țările în curs de dezvoltare.

Țările industrializate trebuie să promită o reducere cu cel puțin 40 % a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020 și o reducere situată între 80 % și 95 % până în 2050, comparativ cu nivelurile din 1990.

Până în 2020, UE trebuie să angajeze 30 de miliarde de euro pe an ca finanțare pentru țările în curs de dezvoltare, în vederea abordării schimbărilor climatice, în plus față de ajutorul extern pentru dezvoltare.

Din păcate, există persoane în Europa care sunt foarte interesate să se folosească de ezitarea altor țări de a lua măsurile necesare drept scuză pentru ca UE să nu-și îndeplinească obligațiile. Acest tip de abordare este foarte îngustă.

Indiferent de rezultatele discuțiilor de la Copenhaga, UE trebuie să continue să prevadă și să pună în aplicare obiective eficace de reducere a emisiilor, să dezvolte noi tehnologii curate și să se angajeze față de principiul echității în domeniul climei, astfel încât țările în curs de dezvoltare să nu fie nevoite să culegă ce a semănat lumea dezvoltată.

Anna Rosbach, în numele Grupului EFD – (DA) Dle Președinte, stimați membri ai Consiliului și Comisiei, a mai rămas o lună până la Crăciun. Am o mare dorință de Crăciun, și anume ca la finalizarea conferinței privind schimbările climatice, când participanții nu vor mai acționa în calitate de administratori și tehnicieni care vorbesc numai despre detalii și cote, să putem avea în cele din urmă o dezbatere politică legată de ceea ce se poate face în mod realist și practic pentru a îmbunătăți condițiile pentru planeta noastră și locuitorii acesteia. Dacă deschidem ochii, vom vedea clar că SUA, Rusia, China și multe alte țări din lume nu au, de fapt, pe agenda lor, prevenirea schimbărilor climatice. În schimb, aceste țări fac doar declarații pompoase de intenție și promisiuni goale.

Angelika Werthmann (NI) – (DE) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, actuala criză economică și structurală a arătat cum poate comunitatea internațională să pună rapid la dispoziție sume mari de bani pentru a îndepărta efectele negative ale unei situații acute, chiar dacă, uneori, modul în care face acest lucru poate fi pus sub semnul întrebării. Criza arată, de asemenea, că cele mai diferite state pot coopera când sunt în joc obiective mai importante, de nivel major.

La fel ca în cazul crizei structurale, efectele dramatice ale schimbărilor climatice reprezintă în mare parte rezultatul activității umane. Cu toate acestea, gestionarea Pământului și a resurselor sale în mod durabil și rezonabil trebuie să constituie obiectivul principal – și el trebuie să fie un obiectiv pentru omenire. Trebuie să păstrăm diversitatea biosferei pentru generațiile viitoare. Dacă reușim să creăm un cadru la nivel european, care să promoveze știința, inovarea și tehnologiile moderne, ecologice – tehnologiile verzi – și sursele regenerabile de energie, noi, europenii, putem îndeplini două obiective. În primul rând, vom aduce toți o contribuție pozitivă la reducerea emisiilor de CO₂ care conduc la degradarea climei, ceea ce ne va permite să punem capăt dependenței noastre majore de combustibili fosili. Dacă, în al doilea rând, sporim sprijinul acordat științei și tehnologiilor ecologice, acest lucru va face ca Europa să rămână un centru de inovare pe termen lung. Numai în acest mod vom crea noi locuri de muncă în Europa pe termen lung.

Andreas Carlgren, Președinte în exercițiu al Consiliului – (SV) Dle Președinte, trebuie să spun că apreciez într-adevăr sprijinul larg de care a beneficiat abordarea UE aproape din partea tuturor persoanelor din Parlament. Aceasta înseamnă, a însemnat și va însemna foarte mult pentru forța UE la Copenhaga și, de asemenea, în activitatea foarte importantă legată de climă, pe care va trebui să o desfășurăm ulterior.

Doresc, de asemenea, să-i transmit dlui Dimas că apreciez foarte mult ceea ce a afirmat astăzi. Comisia a jucat un rol vital de susținere a politicii UE privind clima, iar dl Dimas, în special, a avut un rol decisiv în

cadrul Comisiei, adoptând poziția pe care a adoptat-o. Au existat momente în care nu toate statele membre au sprijinit acest lucru atât de puternic ca în prezent și, în situații cruciale, comisarul a rămas foarte ferm. Apreciez foarte mult acest lucru și am dorit să-l subliniez în fața Parlamentului.

Aș dori să îi transmit dlui Leinen, în calitate de lider al Grupului S&D în Parlamentul European, dar și în calitate de președinte al comisiei, că aștept cu nerăbdare cooperarea cu Parlamentul la Copenhaga. Sunt sigur că Parlamentul poate juca un rol foarte important și acolo, stabilind legături cu reprezentanți ai altor țări.

Doresc să le transmit tuturor celor care au menționat astăzi problema finanțării – dl Leinen, dna Hassi, dna de Brún și alții – că, în mod sigur, cifrele specifice au importanța lor. De aceea, UE a reprezentat grupul de țări dezvoltate care au propus până acum atât cele mai ambițioase, cât și cele mai detaliate cifre. Permiteți-mi să afirm, de asemenea, cu privire la măsurile rapide – măsuri de oprire a defrișării pădurilor tropicale și măsuri de percepere de taxe asupra transporturilor aeriene și maritime care deteriorează clima, pentru a pune în aplicare măsuri importante în țările cele mai sărace ale UE în special – că acestea trebuie să producă rezultate imediat.

Cineva a întrebat despre partea practică. UE a deschis calea în această direcție. De fapt, am ajuns deja la jumătatea drumului spre obiectivul nostru pentru 2020, de 20 %. Am realizat o treime din ceea ce trebuie să facem pentru a atinge obiectivul de 30 %. De aceea, pe ultima sută de metri, exercităm presiuni asupra altor părți pentru a-și ridica nivelul ofertelor, spunând în același timp: „uitați-vă la noi, am arătat o modalitate practică de a reduce efectiv emisiile”.

Unele persoane doresc o creștere cu 10 % a obiectivului. Mi-aș dori foarte mult să facem acest lucru, însă este nevoie de un acord global. Altfel, aceste 10 procente din partea UE ar fi acoperite de numai doi ani de creșteri de emisii în China și tot nu vom fi salvat clima. De aceea este atât de important acordul global, iar rolul Parlamentului atât de vital, deoarece acestea reprezintă o importantă bază politică pe care se poate construi mai departe.

Stavros Dimas, membru al Comisiei – Dle Președinte, după ce spuneți la început nu m-am așteptat să-mi mai acordați cuvântul, dar voi folosi această ocazie pentru a spune câteva cuvinte legate de argumentul principal avansat pentru obiectivul de 30 %.

Sunt de acord, fără îndoială, cu dl Ouzký că avem nevoie de un acord global, ceea ce implică participarea tuturor țărilor din lume la un acord cuprinzător și participarea tuturor sectoarelor economice la reducerea emisiilor. Și, cu siguranță, acest lucru trebuie să se bazeze pe informații științifice.

Pentru a ajunge la un astfel de acord global, pentru a convinge alte țări să se alinieze, trebuie să continuăm să exercităm presiuni oferind exemplul nostru, un exemplu care are importanța sa morală. Conducerea din punct de vedere moral a Europei este importantă, însă funcționează și ca exemplu, demonstrând că activitatea economică ecologică este foarte importantă pentru competitivitatea noastră. În ediția de ieri a publicației Financial Times au apărut știri legate de modul în care afacerile europene – inclusiv corporații importante din Uniunea Europeană – înregistrează câștiguri ca urmare a trecerii la activitatea economică ecologică și chiar se preconizează, până în 2020, că activitatea economică ecologică a acestora va depăși toate celelalte activități. În consecință, avem aceste două moduri de a face presiuni asupra altor țări să propună angajamente ambițioase și să ajungă la un acord obligatoriu din punct de vedere juridic.

În ceea ce privește reducerea de 30 %, trebuie să adaug următoarele. În primul rând, obiectivul este în conformitate cu ceea ce ne spune știința să facem, astfel că va fi sincer din partea noastră să facem ceea ce ne spune știința. În al doilea rând, obiectivul este mai ieftin astăzi, mult mai ieftin decât atunci când am dezbătut pachetul nostru legislativ privind schimbările climatice și energia: acum atingerea acestui obiectiv este mai ieftină cu 30-40 %.

În al treilea rând, nu numai că ne va oferi ceea ce a afirmat anterior Andreas Carlgren, o pârgă pentru a-i convinge pe alții, ci, de asemenea, și cel mai important, va exercita presiuni prin oferirea unui exemplu; opinia publică din întreaga lume va aprecia ce face Uniunea Europeană. Va fi, de asemenea, după cum am auzit astăzi o colegă afirmând aici, foarte important pentru tehnologiile noastre. Cu siguranță, pentru că va oferi un preț mai bun pentru carbon, care este foarte scăzut în prezent, și în acest fel va constitui un stimulent important pentru eco-inovare și pentru dezvoltarea și utilizarea de noi tehnologii.

Un alt aspect care este foarte important este că Uniunea Europeană se află într-o poziție privilegiată, deoarece avem deja legislația pe care ați votat-o și care oferă Uniunii Europene și statelor membre mijloacele și măsurile de a atinge obiectivul superior doar îmbunătățind anumite secțiuni din legislație.

Karl-Heinz Florenz (PPE) – (DE) Dle Președinte, doresc să încep prin a comenta ce a spus dl comisar Dimas. Bineînțeles că avem nevoie de un acord obligatoriu, pentru întreaga problemă a protecției climei, dar și în Europa, pentru industria noastră europeană. Cu siguranță nu avem numai industrie ecologică. Avem industrie și în alte sectoare și trebuie să ne gândim și la competitivitatea acelei industrii în afara Europei.

Industria are nevoie de siguranța planificării, iar în această privință Europa a avansat în mare măsură. Aceasta a fost abordarea corectă și a avut sprijinul meu explicit în acel moment. Cu toate acestea, acum trebuie să ne asigurăm la Copenhaga că rezultatul pozitiv al anului trecut va fi și transferat până la nivelul Copenhaga. Trebuie să ne încadrăm în schema unui buget bazat pe emisiile globale de dioxid de carbon. S-a afirmat deja acest lucru, însă acum trebuie să transmitem efectiv mesajul către alte state și continente. Odată ce vom fi făcut acest lucru – și nu va fi ușor – sistemul de comercializare a cotelor de emisii trebuie dezvoltat în continuare. În cazul în care aceasta rămâne numai o problemă europeană, vom intra în criză de timp. Prin urmare, pot doar să îi rog pe dl comisar și dl Președinte în exercițiu al Consiliului să insiste asupra transmiterii acestui mesaj într-un mod extrem de dedicat.

Am identificat o a doua problemă – și ea a fost deja menționată astăzi – și anume problema despăduririlor. În Borneo, dle Leinen, în fiecare an este defrișată prin ardere o zonă de două ori cât Saarland. Este un dezastru. În acest fel se eliberează 8 % din emisiile de CO₂ din întreaga lume, iar noi putem să ne torturăm industria cât de mult vrem și tot nu putem obține atât. Nici nu doresc să obținem. Prin urmare, trebuie să elaborăm o abordare complet diferită.

Sunt absolut uluit de discuția despre finanțare – este o cursă a cifrelor. Pentru mine este important ca sursa din care obținem banii să nu fie tratată drept infinită și nu sunt sigur că se întâmplă așa. Vă rog, dle comisar, îmi puteți oferi asigurări în această privință? Țările în curs de dezvoltare trebuie incluse, cu cifre și obiective adaptate. Acesta este apelul meu. Europa s-a dovedit serioasă, iar această seriozitate – inclusiv din partea Comisiei și a Consiliului, doresc să fie clar – reprezintă punctul nostru forte și este un punct forte la care trebuie să continuăm să lucrăm.

Dan Jørgensen (S&D) – (DA) Dle Președinte, acum câteva luni am fost în Groenlanda. Am vizitat un mic oraș de acolo, numit Ilulissat, iar la nord de acesta se află un ghețar. Acest ghețar se topește și se deplasează cu doi metri pe oră – doi metri pe oră! Se poate vedea cu ochiul liber. Poate fi auzit, pentru că atunci când cade o bucată mare de gheață, face un zgomot ca de tunet. Cantitatea de apă pe zi rezultată în urma topirii acestui ghețar este egală cu consumul anual al unui oraș întreg de mărimea New York-ului. Pe zi! Este un indicator al urgenței cu care ne confruntăm. Și aceasta înainte ca efectele schimbărilor climatice să ne lovească de-a binelea.

Mă simt obligat să-i spun acest lucru dnei Rosbach și altora care au afirmat astăzi că „trebuie să avem o atitudine echilibrată”, „trebuie să examinăm ce este posibil din punct de vedere politic”, „trebuie să analizăm la ce compromisuri se poate ajunge”: există unele lucruri asupra cărora nu se pot face compromisuri. Există unele obiective în legătură cu care nu putem face compromisuri, iar unul dintre acestea este obiectivul privind cele două grade Celsius, pe care îl sprijină UE. De aceea, dle ministru Carlgren și dle comisar Dimas, sunt extrem de încântat de semnalele pe care le transmiteți astăzi. Nu putem face compromisuri legate de obiectivul privind cele două grade Celsius. Aceasta înseamnă că toate țările dezvoltate ale lumii trebuie să facă reduceri între 25 % și 40 %. Înseamnă, de asemenea, că trebuie exercitate presiuni masive asupra SUA pentru a susține acest obiectiv. Doresc să privesc anumite indicații din remarcile dumneavoastră privind nivelul reducerilor pe care SUA trebuie le asigure dintr-un punct de vedere exclusiv practic. Cred că acest lucru lipsește din dezbateră publică.

Pe lângă faptul că trebuie să avem un obiectiv privind reducerile care să fie suficient de ambițios, ne concentrăm în UE asupra unui plan de finanțare. Țările bogate ale lumii trebuie să contribuie la finanțarea transferului de creștere economică spre țările cele mai sărace, cerându-le nu să rămână sărace, ci să continue să se dezvolte. Această dezvoltare trebuie totuși să fie ecologică, bazată pe o schimbare tehnologică, și trebuie să fie durabilă. Pentru moment, afirm cu regret că, deși UE a arătat spirit de inițiativă în mai multe domenii, în ceea ce privește finanțarea nu suntem încă în poziția de a oferi sumele care vor fi necesare. Știu că nu este vina acestor doi domni. Din păcate, nu a fost posibilă obținerea sprijinului șefilor de guvern din Europa. Sper totuși să obținem acest sprijin înainte de Copenhaga; este o problemă urgentă.

În cele din urmă, doresc să spun că este extrem de important să canalizăm dezbateră în Europa spre argumentul că toate acestea nu înseamnă că trebuie să scadă nivelul de trai – nici în țările dezvoltate, nici în cele sărace. Nu se ajunge la situația în care industriile noastre vor fi necompetitive. Dimpotrivă, solicitările noastre le vor face mai inovatoare și deci mai competitive pe plan mondial. Dacă citiți ziarele, priviți la

televizor sau urmăriți știrile cât de cât, veți vedea că pesimismul este la ordinea zilei. Există multe persoane care au decis deja că summitul de la Copenhaga va reprezenta un fiasco. De aceea, este mai important ca oricând ca Europa să preia conducerea, ca UE să se afle în prima linie. Prin urmare, vă doresc succes la negocierile de la Copenhaga.

Chris Davies (ALDE) – Dle Președinte, dacă priviți pe fereaștră astăzi, veți vedea o zi cu vreme urâtă la Strasbourg, ceea ce nu este ceva neobișnuit. Nici inundațiile care au devastat unele părți din regiunea mea, în Cokermouth și Workington, unde am avut cel mai ridicat nivel de precipitații înregistrat vreodată, nu reprezintă ceva special; ele nu pot fi atribuite în mod specific schimbărilor climatice, deși ar fi conforme cu ceea ce afirmă știința.

Luarea deciziilor politice necesare este dificilă când există îndoieli cu privire la existența schimbărilor climatice. Trebuie să facem un pas înapoi; trebuie să recunoaștem că, pe durata vieții unei persoane, populația umană s-a mărit de patru ori, iar utilizarea combustibililor fosili și consumul de energie au crescut enorm. Poate că, având în vedere că atmosfera noastră își păstrează dimensiunea, ar trebui să ne întrebăm dacă nu cumva schimbările climatice nu ar trebui să aibă loc mai rapid decât se întâmplă acum.

Cred că este important să recunoaștem că schimbările climatice nu reprezintă o religie. Nu reprezintă o chestiune de credință. Trebuie să luăm în considerare argumentele scepticilor și trebuie să le contrazicem. Trebuie să ne asigurăm că știința este promovată. Mi-aș dori ca unii sceptici să nu fie atât de doritori să facă propuneri care să amâne acțiunea, propuneri care pot în final să însemne prețul a milioane de vieți.

A existat o moderare a ambițiilor pentru Copenhaga, însă dacă l-ați fi ascultat ieri pe ministrul Carlgren în cadrul Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară, nu ați fi auzit nicio astfel de moderare. Ambițiile nu ar fi putut fi mai puternic întărite. Vor participa la eveniment 65 de șefi de guvern. Avem nevoie să participe și liderii Statelor Unite și ai Chinei, dar avem acum ocazia de a lua decizii politice majore.

Salut faptul că Uniunea Europeană joacă acest rol de lider. Suntem mulțumiți de acest lucru. Întrebarea este: este destul? Situația este volatilă. Avem patru săptămâni, iar negocierile au un ritm propriu. Oferim suficient spațiu de manevră? Dl comisar a sugerat că trebuie să trecem de la 20 % la 30 %. Reprezintă aceasta o modificare a poziției noastre de negociere? O consolidăm? Afirmăm că suntem pregătiți să facem acest gest înainte de a ajunge la un acord final? Înainte de încheierea acestei dezbateri, putem afla mai multe din partea Consiliului și a Comisiei în legătură cu marja existentă pentru ridicarea mizei?

Bas Eickhout (Verts/ALE) – (NL) Mai sunt două săptămâni până la începerea conferinței de la Copenhaga: o ocazie crucială pentru a ajunge la un acord ambițios privind clima.

Uniunea Europeană afirmă în mod corect că încheierea unui acord la Copenhaga este esențială; clima nu va suporta amânări. Știința este clară. Pentru a îndeplini obiectivul privind cele două grade, pe care Uniunea Europeană afirmă de ani de zile că dorește să-l atingă, țările bogate trebuie să-și reducă emisiile cu 40 %. Ca urmare, Uniunea Europeană trebuie să-și stabilească obiective mai stricte dacă dorește să îndeplinească acest obiectiv privind cele două grade. Acest lucru este esențial pentru climă.

În plus, Uniunea Europeană deține și mijloacele de a aduce Statele Unite pe aceeași linie. Cât timp UE nu declară în mod clar câți bani intenționează să pună la dispoziție pentru țările în curs de dezvoltare, Statele Unite vor avea după ce să se ascundă. Ca urmare, haideți să prezentăm acum o ofertă clară de 30 de miliarde de euro pentru țările în curs de dezvoltare, iar astfel Statele Unite vor avea responsabilitatea de a-și stabili propriul obiectiv privind reducerile. Copenhaga poate avea succes, Copenhaga trebuie să aibă succes, iar Uniunea Europeană încă deține cheia acestui succes.

Derk Jan Eppink (ECR) – (NL) Doamnelor și domnilor, Copenhaga reprezintă un eșec chiar înainte să fi început conferința. Este posibil să se obțină o înțelegere, însă nu va exista niciun acord obligatoriu din punct de vedere juridic.

Președintele Obama nu va reuși să treacă prin Senat legislația privind un sistem de comercializare a cotelor de emisii; prioritatea sa o constituie asistența medicală, nu sistemele de limitare și comercializare. Aceasta înseamnă că Europa are de făcut o alegere: continuăm singuri sau nu? Ar trebui sau nu să continuăm să utilizăm un sistem obligatoriu de comercializare a cotelor de emisii pe cont propriu? Trebuie să analizăm acest lucru cu mare atenție. Prețul pentru a fi pe cont propriu ar fi foarte ridicat: ar costa industria europeană sute de miliarde de euro în intervalul de timp până în 2020, conducând la pierderea a sute de mii de locuri de muncă în Europa.

Doresc să ofer un exemplu. După Houston, Anvers are cea mai mare concentrații de întreprinderi de produse chimice din lume, oferind locuri de muncă pentru 64 000 de persoane direct și 100 000 indirect. Industria chimică din Anvers nu ar supraviețui dacă Europa ar merge mai departe pe cont propriu și poate că este nevoie de un olandez care să susțină interesele acestui oraș. Până în 2020, industria chimică va fi dispărut, victimă a costurilor excesive de producție.

De asemenea, comercializarea cotelor de emisii are multe dezavantaje. Este foarte volatilă; prețul a scăzut de la 30 de euro la 8 de euro. Ce ar trebui să facem deci? Ar trebui să asigurăm dezvoltarea solidă a tehnologiilor ecologice, să facem investițiile legate de protecția mediului deductibile fiscal, să promovăm cercetarea și să dezvoltăm tehnologii de producție care nu dăunează mediului. Parlamentul trebuie să se adapteze realității. Uneori am impresia că mă aflu într-o comunitate religioasă în loc de un parlament. Inovarea tehnologică este cea care ne va salva, nu comercializarea de vorbe goale.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL) – (NL) Doresc să prezint o listă aproximativă a activităților cu emisii de CO₂, aparținând unei persoane întâlnite ieri pe stradă.

Trăiește (este o reflecție demnă de reținut!).

A făcut duș. S-a deplasat cu automobilul la serviciu. A cumpărat un buchet de flori de seară, ambalate în plastic. A avut laptopul pornit toată ziua. A gătit o mare friptură delicioasă și a dat drumul puțin mai tare la încălzire.

După o astfel de zi frumoasă trăită în lux, cum putem insista ca o femeie indigenă, care a trebuit să plece din țara sa ca urmare a despăduririlor, de dragul luxului nostru, să-și reducă emisiile de CO₂, când tot ce conținea lista ei era: „Trăiesc”?

Țările industrializate sunt responsabile pentru nivelul ridicat al emisiilor de CO₂, deci trebuie să plătească pentru acest lucru și să sprijine țările în curs de dezvoltare. Nu putem lăsa lucrurile la un nivel derizoriu. Trebuie să lăsăm la o parte ideea de a lua măsuri numai dacă mai face și altcineva acest lucru. Statele Unite și China trebuie trase ferm la răspundere în această privință. Ambiția este un lucru, însă asumarea responsabilității este ceea ce contează cu adevărat.

Oreste Rossi (EFD) – (IT) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, haideți să lăsăm deoparte incredibila sumă de 30 de miliarde de euro pe an până în 2020 pe care UE s-ar angaja să o plătească țărilor emergente, practic fără nicio asigurare. Pentru noi, italienii, acest lucru ne aduce aminte de cunoscuta *Cassa del Mezzogiorno* italiană.

Amendamentele noastre privesc trei puncte. În primul rând, solicităm angajamente ambițioase și obligatorii din punct de vedere juridic din partea tuturor părților, nu numai pentru alte țări industrializate, ci și pentru economiile emergente și, în special, pentru China, India și Brazilia.

În al doilea rând, solicităm ca orice alocări europene de care vor beneficia acele țări să fie condiționate de utilizarea tehnologiei „fabricat în Uniunea Europeană”, pentru ca astfel întreprinderile noastre să fie măcar parțial răsplătite pentru angajamentele costisitoare suplimentare de reducere a emisiilor pe care le impune UE și pe care trebuie să le suporte în întregime.

În al treilea rând, solicităm luarea de măsuri pentru a ne asigura că inventarea de mecanisme financiare inovatoare – cum ar fi instrumentele derivate pe baza ETS sau conversia datoriei în investiții ecologice – nu ascunde de fapt noi speculații financiare similare cu cele care au declanșat criza foarte serioasă din care nu am ieșit încă.

Din acest motiv, dacă amendamentele noastre sunt respinse, delegația noastră – delegația Ligii Nordice – va vota împotriva acestei rezoluții.

Nick Griffin (NI) – Dle Președinte, toată lumea este de acord că schimbările climatice reprezintă cea mai mare provocare cu care se confruntă omenirea: acest lucru este susținut în mod constant de elita politică și este o minciună. Nu toată lumea este de acord. Mii de oameni de știință contestă însăși existența încălzirii globale produse de om, citând modificări ciclice naturale din cauza cărora au existat podgorii în Anglia de nord ocupată de romani sau care au făcut posibilă traversarea Mării Baltice înghețate de către armata suedeză în marșul spre Copenhaga în 1658.

La fel cum o armată de zeloți ai încălzirii globale mășăluiește spre Copenhaga, adevărul este că acordul lor orwellian nu se bazează pe argumente științifice, ci pe forțări, cenzură și statistici frauduloase. În opinia unui climatolog de frunte, profesorul Lindzen, „Generațiile viitoare se vor minuna într-o uimire confuză că lumea

dezvoltată de la începutul secolului 21 a intrat într-o panică isterică în privința unei creșteri a temperaturii globale cu câteva zecimi de grad și că, pe baza unor exagerări masive ale unor proiecții informatice incerte [...], a asistat la o regresie a erei industriale”.

De fapt, nu va exista nicio uimire confuză, pentru că motivul acestei isterii este clar. Ea este concepută să furnizeze scuze pentru un proiect politic al susținătorilor globalizării de a înlocui democrațiile naționale cu o guvernare globală a unei noi ordini mondiale. Nu are nimic de a face cu știința, ci este vorba, de fapt, de scopul comun al susținătorilor globalizării de a ne impozita și controla, în timp ce se câștigă miliarde pentru corporații în complexul industrial ecologic. Promotorii intelectuali antioccidentali ai Stângii au suferit o înfrângere colectivă când s-a prăbușit comunismul. Schimbările climatice reprezintă noua lor teologie, o isterie religioasă seculară cu al său papă – Al Gore – care acordă indulgențe reprezentate de sisteme de creditare privind emisiile de carbon și care persecută ereticii. Dar ereticii vor a avea un cuvânt de spus la Copenhaga, iar adevărul va ieși la iveală. Schimbările climatice sunt utilizate pentru a impune o utopie antiumană la fel de fatală ca ceva conceput de Stalin sau Mao.

Richard Seeber (PPE) – (DE) Dle Președinte, Albert Einstein a afirmat cândva: „Faceți lucrurile pe cât de simple posibil, însă nu mai simple”. Trebuie să avem grijă să nu cădem în această capcană. Ne amăgim singuri că anumite fenomene meteorologice – cum ar fi inundațiile din Irlanda – sunt direct legate de schimbările climatice. Afirmăm, de asemenea, că creșterea globală a temperaturilor care a apărut indiscutabil pe diferite continente este direct legată de ușoara creștere generată antropologic a nivelului de CO₂ conținut de atmosfera Pământului.

Există oameni de știință care se îndoiesc de aceste cauzalități și ar trebui să reținem acest lucru când ne îndreptăm spre Copenhaga. Ar trebui să abordăm conferința cu optimism, dar și cu realism. Rețineți, Europa este responsabilă pentru numai 10 % din emisiile de CO₂. Nu există nicio îndoială în această privință. În același timp, știm că Statele Unite, China și țările Organizației de Cooperare Economică Asia-Pacific, care împreună sunt responsabile pentru două treimi din emisiile de CO₂ pe plan mondial, au o poziție foarte critică în această problemă.

Acum este vorba mai puțin despre o cursă a cifrelor și despre a avea reduceri de 20 % până la 30 % și mai mult despre a se ajunge la un acord global, nu numai unul european, iar noi trebuie să încercăm să obținem obiective obligatorii pentru toată lumea, care apoi pot fi monitorizate și, mai mult decât orice, respectate. Este la fel de important să ne păstrăm cetățenii, precum și întreprinderile, de partea noastră. Nu va beneficia nimeni dacă Europa este amenințată cu „relocarea emisiilor de carbon”, iar întreprinderile se mută în altă parte, având în vedere faptul că întreprinderile de aici din Europa produc cu eficiență dublă din punct de vedere energetic față de întreprinderile din alte părți ale lumii. De asemenea, nu va fi benefic pentru nimeni dacă diferite țări din lume defrișează pădurile tropicale – 12 500 km² de păduri tropicale au fost defrișate anul trecut în Brazilia. Dl Florenz a menționat Borneo.

Prin urmare, este mult mai importantă reducerea acestei defrișări decât să luăm parte la o astfel de cursă a cifrelor. Prin urmare, cer negociatorilor să se îndrepte spre Copenhaga cu realism, dar și cu mult optimism în minte.

Marita Ulvskog (S&D) – (SV) Dle Președinte, mă bucur să constat angajamentul ministrului suedez. Totuși, domnia sa este încă în mare parte singur. Liderii lumii, Consiliul European și chiar prim-ministrul care asigură Președinția suedeză par să acorde o mai mare prioritate câștigurilor politice pe termen scurt pe plan intern decât beneficiilor pe termen lung pentru protecția mediului, la nivel global. Acest lucru este inacceptabil.

Avem nevoie, printre altele, de informații clare cu privire la finanțarea măsurilor de protecție a climei în țările în curs de dezvoltare. A promite finanțare într-o proporție rezonabilă, cum ați procedat până în prezent, nu este acceptabil. Acestea sunt doar vorbe, nu există angajamente și, prin urmare, voi continua să întreb. Ne poate oferi dl Carlgren informații clare înainte de Copenhaga?

În al doilea rând, legat de subiectul finanțării, se intenționează ca o mare parte a fondurilor să provină din comercializarea cotelor de emisii. În același timp, riscăm să subminăm sistemul făcând posibil ca o mare parte a reducerilor de emisii să fie efectuate în țările în curs de dezvoltare prin intermediul proiectelor derulate prin mecanismul de dezvoltare curată (MDC). După toate acestea, se discută, de asemenea, dacă ar trebui ca țărilor bogate să li se permită să raporteze cotele de emisii neutilizate din anii anteriori. Ce intenționează să facă dl Carlgren și Președinția pentru a se asigura că sistemul de comercializare a cotelor de emisii funcționează adecvat? Ne putem aștepta să se oprească acest joc de-a șoarecele și pisica, care se desfășoară în prezent între țările implicate în summitul de la Copenhaga?

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE) – (NL) Doresc să mulțumesc dlui Carlgren și dlui comisar Dimas, atât pentru fondul, cât și pentru tonul discursurilor lor. Este un ton pozitiv, un ton care se bazează pe convingerea că se poate ajunge cu adevărat la un acord internațional; adică un acord care să conțină standarde obligatorii pe plan internațional.

Dle Președinte, la Copenhaga vor merge minimum 60 de șefi de stat sau de guvern. Haideți să nu lăsăm ca deplasarea acestora să fie în van. Ei trebuie să fie conștienți de marea responsabilitate care le revine. Trebuie să privească dincolo de interesele proprii și să depășească interesele economice pe termen scurt. Trebuie să facă un pas mare către economia viitorului, o economie care să implice utilizarea minimă a materiilor prime.

Copenhaga nu va avea succes dacă Europa nu joacă un rol de frunte puternic, după cum știm toți. Dle Carlgren, dle comisar Dimas, trebuie ca jucătorii importanți să înceteze condiționarea reciprocă a pozițiilor lor. Nu mai este timp pentru jocul „Cine poate rămâne nemișcat cel mai mult?”. Haideți să-i punem în mișcare și să-i conducem spre acordul obligatoriu pe plan internațional pe care ni-l dorim atât de mult.

Yannick Jadot (Verts/ALE) – (FR) Dle Președinte, după cum știm – datorită unui număr de studii științifice, precum și dlui Yvo de Boer – țările emergente depun în prezent cel puțin la fel de mult efort ca Europa cu privire la 2020.

De asemenea, știm că în cadrul negocierilor există deja un drept de control în ceea ce privește economiile emergente, iar acesta este exercitat din ce în ce mai mult prin inventarul emisiilor, prin raportul cu privire la măsurile luate. Institutul Mondial pentru Resurse a publicat statistici care arată că China se situează în jurul a 70 tone pe cap de locuitor, o cifră cumulativă începând cu 1950, în timp de Statele Unite se situează la 810 tone, iar UE27 se situează la 413 tone.

Prin urmare, vă rugăm să fiți rezonabili și să utilizați, înainte de toate, rezoluția Parlamentului European ca mandat de negociere. Acesta ar fi cel mai bun lucru pe care l-am putea face atât pentru climă, cât și pentru ieșirea din criza din Europa.

În continuare, îndemn Grupul PPE-DE să aibă inteligența și credibilitatea de a-și retrage amendamentele care susțin că țările emergente trebuie să facă același lucru, că trebuie să-și asume aceleași angajamente ca țările dezvoltate. Acest lucru nu este acceptabil și nu este serios.

Konrad Szymański (ECR) – (PL) Dle Președinte, în cazul Kyoto am oferit țărilor în curs de dezvoltare concesiile și excluderi care au determinat pierderea unei părți semnificative a competitivității noastre. Între timp, în 2005, țările în curs de dezvoltare au depășit nivelul de emisii de CO₂ al Europei. Astăzi, Parlamentul nu dorește numai să împovăreze economia cu și mai multe reglementări cu privire la climă. Rezoluția propusă împovărează bugetele noastre naționale cu 30 de miliarde de euro pe an pentru următorii 10 ani, miliarde care vor fi folosite pentru a ajuta țările în curs de dezvoltare. În cazul Poloniei, metoda propusă de calcul al contribuției ar putea însemna un cost de aproape 40 de miliarde de euro pentru următorii 10 ani până în 2020. Efectele îndoielnice ale Protocolului de la Kyoto, poziția privilegiată a țărilor în curs de dezvoltare și costurile în creștere ale acestei politici ne-au determinat să ne opunem acestei rezoluții. Suntem responsabili nu numai pentru climă, ci și pentru prosperitatea cetățenilor noștri.

Sabine Wils (GUE/NGL) – (DE) Dle Președinte, în multe părți ale lumii sunt vizibile consecințele schimbărilor climatice. Cele mai recente calcule estimează o creștere a temperaturii globale de până la 4° C până în 2060 și de până la 10° C în zona Arcticii. Emisiile de negru de fum ale Europei sunt în principal responsabile pentru topirea semnificativ mai rapidă a gheții în zona Arcticii – aceste emisii sunt purtate acolo de vânt. Statele industrializate bogate ale UE sunt obligate acum să sprijine financiar țările mai sărace, astfel încât să poată fi luate măsuri imediate pentru a contracara consecințele schimbărilor climatice. Vor fi necesare 100 de miliarde de dolari în fiecare an în perioada 2010 - 2050. Din această sumă, este corect să spunem că 30 de miliarde de dolari nu reprezintă prea mult pentru Uniunea Europeană.

De asemenea, transferul de tehnologie nu trebuie legat de brevete, pentru că altfel o parte din bani vor reveni pur și simplu înapoi la corporațiile din țările industrializate. UE are obligația de a adopta un rol de frunte la Conferința privind schimbările climatice de la Copenhaga.

Paul Nuttall (EFD) – Dle Președinte, tocmai am ascultat un coleg socialist vorbind despre Groenlanda și gheața care se topește acolo.

Întrebarea pe care doresc s-o adresez în legătură cu acest subiect este: de ce se numește Groenlanda „Ținutul verde”? Poate din cauză că Groenlanda a fost odată verde când lumea era mai caldă?

Se pare că și poporul britanic crede acest lucru, deoarece un sondaj recent de opinie din cotidianul *The Times* arată clar că aceștia nu mai cred în așa-zisa încălzire globală produsă de om.

Poporul britanic este foarte perspicace și este convins că politicienii au deturnat agenda ecologiștilor. Aceasta este utilizată în mod cinic pentru a încasa taxe, pentru a exercita controlul, iar acum este utilizată de Uniunea Europeană pentru a-și justifica propria existență.

În această săptămână am fost martorii spectacolului unuia dintre centrele de vârf din domeniul cercetării climatice din Marea Britanie, care oferă consiliere guvernului: acesta a fiind prins modificând datele și înăbușind dezbateri. Acest lucru este absolut rușinos.

Aștept cu nerăbdare Conferința de la Copenhaga, unde clasa politică va sta în jurul mesei omițând în mod ciudat să menționeze cel mai evident fapt, și anume că globul nu s-a încălzit, de fapt, în ultimii 10 ani.

Pilar del Castillo Vera (PPE) – (ES) Dle Președinte, doresc în primul rând să recunosc efortul depus, precum și entuziasmul arătat atât de Comisie și de Consiliu, cât și, bineînțeles, de Parlament, pentru o perioadă atât de lungă, pe parcursul acestui program de combatere a schimbărilor climatice.

Doresc să spun că există o serie de certitudini care ar trebui să ne punteze calea. Prima este: trebuie să participe toată lumea, în special țările mari poluatoare. Cea de-a doua idee, aproape o certitudine, este aceasta: pe baza tuturor informațiilor pe care le avem, se pare că va fi foarte dificilă obținerea unui acord obligatoriu din punct de vedere juridic la Copenhaga, în acel mod în care sunt obligatorii, bineînțeles, acordurile cu privire la procentul de emisii.

Totuși, această realitate nu ar trebui să ne facă să renunțăm, deoarece pesimismul derivă din refuzul de a conștientiza realitatea. În mod contrar, optimismul se bazează pe conștientizarea realității.

Cum ar trebui să procedăm, de fapt, la Copenhaga? Bineînțeles, ar trebui să nu omitem posibilitatea obținerii unui acord general. Având în vedere că suntem conștienți de situație și de posibilitățile care există, cred că ar trebui să ne concentrăm totuși asupra unor acorduri sectoriale care să fie într-adevăr valabile, cu obiective viabile. Mă refer la un acord privind despăduririle, un acord privind ajutorul pentru țările emergente și țările în curs de dezvoltare, dar, cel mai important, un acord privind transferul de tehnologie. De asemenea, cred că ar fi o idee foarte bună să avem acorduri care să promoveze programe, astfel încât sectoarele industriale care consumă cea mai mare cantitate de energie pe plan mondial să poată ajunge la acorduri privind emisiile, indiferent în ce țară se află. Acest lucru ar face, de asemenea, economiile noastre mai competitive.

În încheiere, doresc să subliniez că optimismul se bazează pe realism, iar eficacitatea se bazează pe stabilirea unor obiective viabile. Ar trebui să ne ghidăm după aceste principii tot timpul.

Linda McAvan (S&D) – Dle Președinte, acestui Parlament i-au fost servite din nou două discursuri de către BNP și UKIP și încă o dată cele două partide sunt unite de credința lor în teoriile conspirației, demonstrând că diferența dintre ele este foarte mică.

Însă doresc să-l felicit pe dl ministru, în primul rând, pentru această dimineață, pentru că a rămas ambițios în privința Conferinței de la Copenhaga și a continuat să susțină ideea unui acord obligatoriu din punct de vedere juridic.

În această dimineață, BBC a vorbit despre declarația Casei Albe care a afirmat că va veni la Copenhaga cu obiective privind reducerea emisiilor SUA. Aceia dintre noi care s-au întâlnit cu membri ai Congresului SUA știu că aceasta reprezintă un mare pas înainte și, prin urmare, o perspectivă foarte serioasă în legătură cu legislația Statelor Unite. Ca urmare, consider că există în continuare speranțe legate de o înțelegere la Copenhaga.

Însă Copenhaga va reprezenta doar începutul, deoarece când vom reveni de la Copenhaga, noi, cei din Europa, va trebui să continuăm să depunem eforturi pentru reducerea emisiilor proprii. Va trebui să continuăm să investim în eficiența energetică, în energiile regenerabile și în tehnologiile cu emisii reduse de carbon. Mă bucur foarte mult că săptămâna trecută am convenit la nivelul Uniunii Europene că vor exista investiții în tehnologii cum ar fi captarea și stocarea carbonului și că una dintre aceste instalații va fi creată în circumscripția mea electorală, în Yorkshire, la Hatfield.

Dle comisar Dimas, doresc să vă mulțumesc. Nu știu dacă aceasta va fi ultima ocazie de a lua cuvântul în Parlament pentru a vă mulțumi pentru activitatea depusă în calitate de comisar în ultimii câțiva ani, însă

Comisia a făcut o treabă foarte bună aducând Europa în frunte, iar munca dumneavoastră trebuie apreciată în fața acestei Camere.

Ne vom vedea la Copenhaga. Este posibil să ne vedem aici în ianuarie, dar am vrut să se consemneze acest lucru.

În cele din urmă, sper că Parlamentul va vota pentru o rezoluție bună cu privire la schimbările climatice și sper că vom respinge amendamentele depuse de deputați din opoziție, care par să dorească reducerea angajamentelor noastre. Ei doresc reducerea obiectivelor noastre și compensarea în mai mare măsură a emisiilor. Dacă suntem serioși în privința schimbărilor climatice, dacă dorim o înțelegere bună, trebuie să votăm împotriva amendamentelor respective.

Fiona Hall (ALDE) – Dle Președinte, salut poziția hotărâtă și favorabilă adoptată de Președinția suedeză și în special determinarea dlui ministru ca acordul de la Copenhaga să poată fi îmbunătățit și să includă mecanisme de monitorizare, astfel încât să poată fi ajustat în funcție de noile cercetări științifice.

Pachetul legislativ privind schimbările climatice adoptat în decembrie 2008 a fost important pentru a arăta seriozitatea angajamentului nostru în legătură cu schimbările climatice, iar ceea ce s-a convenit în ultimele luni sub Președinția suedeză a fost, de asemenea, important – în special Directiva privind performanța energetică a clădirilor, reformată, care va reduce amprenta de carbon atât a clădirilor noi, cât și a celor renovate.

Cu toate acestea, există o singură fisură evidentă în planurile Europei, iar acestea sunt investițiile. Este uimitor că SUA, cu toate că nu au adoptat legislația în materie, s-au angajat la mai mult de 100 de miliarde USD pentru cheltuieli privind energii curate, iar China a angajat 200 de miliarde USD în planul său de stimulare economică, în timp ce angajamentul UE este cu puțin mai mare de 50 de miliarde USD. Trebuie să reținem acest lucru și să nu ne felicităm excesiv înainte de Conferința de la Copenhaga.

PREZIDEAZĂ: DNA ROTH-BEHRENDT

Vicepreședintă

Claude Turmes (Verts/ALE) – (DE) Dnă președintă, am o întrebare punctuală pentru comisarul Dimas. Dacă informațiile pe care le dețin sunt corecte, situația este următoarea. Dacă noi, în Uniunea Europeană, punem în aplicare obiectivele pe care ni le-am propus – 20 % surse regenerabile de energie până în anul 2020 și o creștere de 20 % a eficienței energetice până în 2020 – atunci modelele energetice ale UE arată că doar aceste lucruri vor genera o scădere a cantității de CO₂ de 18 până la 21 %, pe baza utilizării continue a centralelor energetice alimentate cu cărbune și cu gaz.

Având în vedere aceste lucruri, nu înțeleg de ce petrecem atât de mult timp discutând ideea de a atinge un obiectiv de 30 %, dacă, aplicând măsurile de eficiență energetică, sursele regenerabile de energie și sistemul de comercializare a certificatelor de emisii și compensând puțin emisiile de carbon, putem atinge cu ușurință un nivel de 30 sau 35 %.

Aș fi foarte recunoscător, dle Dimas, dacă dumneavoastră, în calitate de conservator ferm, ați putea remedia această situație neplăcută creată de domnii Seeber și Florenz și de alții, care se înclină din nou în fața vechilor industrii.

Ryszard Czarnecki (ECR) – (PL) Dnă președintă, aș dori să fac apel la simțul proporțiilor. În ciuda a ceea ce am auzit aici, acestea nu sunt cele mai importante negocieri din istoria omenirii și, de fapt, viitorul omenirii nu depinde de aceste negocieri, așa cum susțin unii dintre colegii noștri deputați. Deciziile asupra limitelor specifice impuse în cadrul pachetului privind schimbările climatice nu au fost luate în mod precis și detaliat.

Nu ne putem decât exprima regretul că s-a stabilit deja că, de fapt, efectele acestui pachet, efectele sale financiare, vor viza în principal țările sărace, noile state ale UE. Decizia de a stabili ca finanțarea în această chestiune să depindă nu de venitul pe cap de locuitor, ci de limitele poluării, este una care lovește economiile noilor state ale UE, inclusiv pe cea a țării mele, Polonia.

João Ferreira (GUE/NGL) – (PT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, o abordare consecventă a problemei schimbărilor climatice, o chestiune care presupune mai mult decât simpla stabilire a unor obiective de reducere a emisiilor poluante, necesită o explicație realistă a modalităților în care acest lucru se poate realiza.

Noi credem că este semnificativ și concludent faptul că majoritatea membrilor Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară a respins includerea în proiectul de rezoluție privind Copenhaga a amendamentelor care susțin – și citez – diversificarea instrumentelor utilizate pentru atingerea obiectivelor de reducere a emisiilor, pentru a evita dependența de instrumentele bazate pe piață, dar și nevoia de a evalua eficacitatea acestor instrumente bazate pe piață, împreună cu efectele lor asupra societății și mediului.

Importanța pe care Uniunea Europeană o acordă soluțiilor de piață indică o opțiune care este în mod fundamental politică și ideologică. Obiectivul este crearea unui sistem menit să producă miliarde, active financiare fantastice aflate în serviciul unui sistem care pare să nu fi învățat nimic din criza cu care se confruntă în prezent.

Experiența aplicării sistemului Uniunii Europene de comercializare a certificatelor de emisii a discreditat în totalitate valoarea reglementării prin intermediul pieței și a demonstrat foarte clar ineficacitatea și perversitatea instrumentelor sale.

Timo Soini (EFD) – (FI) Dnă președintă, ar trebui să protejăm angajații, micii întreprinzători și industria. Acțiunile în domeniul mediului înconjurător sunt posibile numai într-o economie sănătoasă. Nu putem investi în domeniul mediului decât dacă economia este sănătoasă.

Vor apărea probleme cu procentajele actuale impuse prin obiective. Comercializarea de procentaje care se practică în prezent, și spun asta cu toate că și eu sunt catolic, este varianta modernă a vânzării de indulgențe, iar asta nu este un lucru bun. Trebuie să introducem un sistem de emisii specifice, ca de exemplu cele ale mașinilor, care să ne permită să măsurăm ceea ce s-a întâmplat și să tragem concluziile potrivite.

De ce reprezentanții politici de stânga nu apară muncitorii, nu doar în Finlanda, ci în Europa în general? Susținerea stângii se topește mai repede decât ghețarii. Există și alte opțiuni: se pot impune taxe pe produsele care depășesc limitele specifice de emisii. Dacă am stabili un sistem în care să nu fie posibil dumpingul de mediu, care își are originea în țările în curs de dezvoltare și în cele slab industrializate, atunci am putea proteja locurile de muncă și produsele de calitate superioară și am putea continua să facem acest lucru și în viitor.

Romana Jordan Cizelj (PPE) – (SL) Eu sunt o optimistă și sunt de acord cu ministrul suedez Carlgren, care a spus că trebuie să reușim. Dați-mi voie să adaug faptul că, pentru a reuși, trebuie să acționăm cu seriozitate și să ne îndeplinim obiectivele prin metode clare și transparente.

Primul lucru pe care aș dori să îl subliniez este faptul că reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră reprezintă atât un obiectiv european, cât și unul global. Să nu ne asumăm dreptul de a judeca tehnologiile, oferind susținere unora dintre ele și condamnăm altele. Când vine vorba de tehnologii, trebuie să rămânem imparțiali. Trebuie să fim deschiși în fața utilizării de tehnologii cu emisii scăzute de carbon și în fața posibilității de dezvoltare a altor tehnologii.

Nu trebuie să lăsăm eforturile de combatere a schimbărilor climatice să genereze rivalități între tehnologiile individuale cu emisii scăzute de carbon. Dacă vrem să reușim, trebuie să luăm cu adevărat în considerare ideea de a utiliza toate tehnologiile pe care le avem la dispoziție.

În al doilea rând, în cadrul reuniunii COP15, noi, reprezentanții Uniunii Europene, va trebui să transmitem un mesaj clar: că este nevoie de mai mulți bani pentru ca țările terțe să își poată respecta angajamentele și că dezvoltarea durabilă necesită un pachet de soluții. Totuși, cum să le explicăm contribuabililor noștri că ne-am angajat să finanțăm dezvoltarea durabilă a țărilor terțe fără a le solicita acestora niciun angajament care ne-ar asigura că utilizează aceste fonduri pentru scopurile propuse? Este nevoie de angajamente și de supraveghere.

În al treilea rând, în timpul uneia dintre dezbaterile din noiembrie, am atras atenția plenului asupra faptului că trebuie să îi transmitem președintelui Obama un mesaj care să îl informeze că dorim ca domnia sa să participe la reuniunea COP15. În această dimineață am auzit că dl Obama și-a confirmat prezența la Copenhaga și că va milita pentru respectarea obiectivelor obligatorii care urmează să fie adoptate în privința emisiilor de gaze cu efect de seră. Pentru mine, acest lucru este dovada că decizia noastră de a continua presiunea politică a fost cea corectă.

În concluzie, doresc să transmit un mesaj clar. Trebuie să acționăm și trebuie să acționăm imediat. Dorim un acord cu caracter obligatoriu și dorim ca celelalte state să aibă un comportament responsabil.

Saïd El Khadraoui (S&D) – (NL) Aș dori să discut aspectele legate de transport. Cred că, alături de problema energiei, transportul reprezintă de fapt cea mai dură dintre provocările aduse de schimbările climatice.

Este o problemă dificilă pentru că necesită regândirea organizării logistice a sistemului nostru comercial și a modului în care ne deplasăm și călătorim. Bineînțeles, va trebui să luăm o serie întreagă de măsuri, dacă vrem să îndeplinim obiectivele. Aceste măsuri includ continuarea investițiilor în domeniul cercetării și dezvoltării, impunerea unor standarde tehnice mai stricte, elaborarea și diseminarea celor mai bune standarde, punerea în aplicare a internalizării costurilor externe în vederea menținerii eficienței sistemului, stabilirea unor condiții echitabile pentru diversele modalități de transport și, bineînțeles, stabilirea la nivel global a unor obiective ambițioase, a căror realizare să poată fi asigurată. Acest lucru este important în special în cazul sectorului aviației și al transportului maritim, unde este încă nevoie de multe progrese în domeniul durabilității.

În acest sens, trebuie să spun că obiectivele trasate de către Consiliu – o reducere de 10 % până în 2020 pentru aviație și o reducere de 20 % pentru transportul maritim – nu sunt de fapt suficiente de ambițioase. Cred că putem depăși aceste obiective.

Pe de altă parte, observ că rezoluția se referă la chestiunea vânzării prin licitație a jumătate din cotele de emisie. Acest lucru este în contradicție cu ceea ce noi înșine am propus în urmă cu doi ani, când am stabilit procentul de 15 %, prin urmare eu m-aș concentra pe un acord mai ambițios. Haideți să urmărim un astfel de acord.

Frédérique Ries (ALDE) – (FR) Dnă președintă, înțelegem pe deplin situația, cred că tonul a fost deja dat, iar ministrul Carlgren chiar a criticat pesimismul care predomină. Numărătoarea inversă a început într-adevăr pentru a salva Summitul de la Copenhaga și pentru a ne asigura că principalele țări poluante de pe planetă vor semna un acord ambițios și își vor lua un angajament față de generațiile viitoare.

Un acord este un lucru bun. Evident, dacă vom avea succes în acest demers va fi și mai bine. Știm că succesul depinde în mod necesar de susținerea țărilor industrializate – în principal China și Statele Unite – față de ceea ce va fi viitorul Protocol de la Copenhaga, dar depinde în egală măsură și de ajutorul la fel de necesar pentru țările în curs de dezvoltare. În acest sens, Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară a Parlamentului și-a făcut datoria, propunând acordarea unui ajutor anual direct de 30 de miliarde de euro până în 2020, pentru a ajuta aceste țări în procesul de tranziție către o economie cu mai puține emisii de carbon.

Acest lucru mă obligă să menționez ceea ce eu consider o imperfecțiune a rezoluției noastre, și anume lipsa de atenție pentru impactul pe care schimbările climatice îl au asupra sănătății oamenilor. Este vorba de un impact crucial, dacă ținem seama de apelurile și avertizările emise de OMS.

Prin urmare, vă îndemn pe toți să aprobați cele două amendamente pe care le-am introdus în rezoluția noastră cu privire la acest subiect.

Caroline Lucas (Verts/ALE) – Dnă președintă, a apărut un nou film despre schimbările climatice, numit „Epoca prostiei” (*The Age of Stupid*). Acțiunea se petrece în anul 2055 și se concentrează pe soarta unicului supraviețuitor al catastrofei climatice. Mă bântuie unele cuvinte din acest film, în care actorul, privind retrospectiv către anul 2009 – privind deci către perioada de acum – spune: „De ce, știind ceea ce știau atunci, nu au acționat cât încă mai era timp?”

Cu alte cuvinte, de ce nu am reușit să mobilizăm suficient de multă voință politică? Parțial pentru că nu vorbim suficient de mult despre beneficiile trecerii la lumea post emisii de carbon – despre milioanele de locuri de muncă în domeniul energiei regenerabile, despre locuințele mai bine izolate, despre sistemele îmbunătățite de transport în comun. Acesta este mesajul pe care UE trebuie să mizeze.

Totuși, chiar și cel mai ambițios obiectiv pe care UE îl propune în prezent – o scădere de 30 % până în 2020 – ne va acorda doar 50 la sută șanse de a evita cele mai rele efecte ale schimbărilor climatice. Dacă vi s-ar spune că avionul în care vă pregăteți să urcați are 50 la sută șanse să se prăbușească, probabil nu v-ați mai urca la bord. Și totuși, miza de la Copenhaga este cu mult mai mare. Prin urmare, mesajul meu pentru dumneavoastră este acesta: vă rog, fiți mai ambițioși. Nu permiteți ca pe epitaful reuniunii de la Copenhaga să scrie că aceasta a fost Epoca prostiei.

Paweł Robert Kowal (ECR) – (PL) Dnă președintă, din nou auzim în mod constant cuvântul magic „succes” atunci când se vorbește despre o chestiune extrem de importantă pentru Uniunea Europeană. Președinția dorește să aibă succes și vrea acest lucru mai mult ca orice altceva. Între timp, presa din Europa este plină de informații potrivit cărora Summitul de la Copenhaga nu se va bucura de succes. Haideți să ne gândim de ce nu se va bucura de succes. Pentru că guvernele au impresia că, dacă totul s-ar spune în mod clar și dacă

cetățenii statelor membre ale UE ar fi informați în privința consecințelor și ar cunoaște motivele pentru care vrem să luăm asemenea decizii importante, dar și nesiguranța acestor motive și a consecințelor acțiunilor noastre, atunci s-ar opune cu toții.

Vreau să spun un singur lucru, care este cel mai important – Uniunea Europeană este responsabilă, statele membre ale UE sunt răspunzătoare pentru ceea ce se întâmplă în lume, însă în primul rând sunt responsabile pentru propriile lor națiuni, țări și cetățeni, față de cei care își pun speranțele în ceea ce facem noi, față de oamenii care speră că lucrurile vor merge bine pentru ei în viitor. Trebuie să ținem seama de acest lucru. Când vrem să ne asumăm responsabilitatea pentru chestiuni la nivel global, și nu voi intra în detalii acum, atunci această responsabilitate trebuie să ne afecteze pe toți în mod egal, pe unii în ceea ce privește reducerea, pe alții în ceea ce privește protecția mediului și pe alții în alte privințe – de așa ceva avem nevoie astăzi.

David Campbell Bannerman (EFD) – Dnă președintă, în circumscripția mea electorală din Marea Britanie, s-a constatat în această săptămână că cercetătorii de la Universitatea din East Anglia ar fi manipulat anumite informații pentru a dovedi existența încălzirii globale ca rezultat al acțiunilor umane.

A fost o știre bombă! Acum este foarte clar: consensul științific în ceea ce privește încălzirea globală ca rezultat al acțiunilor umane se erodează rapid: există 30 000 de oameni de știință sceptici implicați în Declarația de la Manhattan; 600 de oameni de știință participanți la un raport al Senatului SUA; chiar și oameni de știință germani, care i-au scris anul acesta cancelarului Angela Merkel.

În același timp, Sir Nicholas Stern, autorul principalului raport al Națiunilor Unite privind această chestiune, ne îndeamnă să devenim vegetarieni pentru ca vacile să nu mai flatuleze. Poate că nu doar vacile au înnebunit.

Eu fac parte din Comisia pentru comerț internațional. Sunt extrem de îngrijorat în ceea ce privește discuțiile din cadrul OMC, care vor debuta această săptămână. Mi-e teamă de o alunecare către tarife „verzi” justificate în baza unor astfel de afirmații false. Aceste noi tarife nu sunt altceva decât bariere impuse comerțului, care îi pedepsesc pe cei săraci și care nu au niciun fel de justificare. Este vorba aici pur și simplu de un imperialism al mediului.

Herbert Reul (PPE) – (DE) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, în contextul dezbaterilor privind clima, în Parlament au fost exprimate o serie de puncte de vedere referitoare la cauzele și impactul schimbărilor climatice. Nu doresc să urmez această tendință, însă mai mulți dintre colegii mei, care s-au referit la acest lucru, au dreptate: se aud din ce în ce mai multe voci noi în cadrul comunității științifice și aș vrea să dezbaterem ce ne spun aceste voci în mod corect.

A doua chestiune pe care vreau să o menționez este aceea că Parlamentul a adoptat o poziție clară pentru Summitul de la Copenhaga. Există un mandat clar în ceea ce privește lucrurile care trebuie realizate. Există de asemenea un mandat ca toți cei din Parlament să vegheze la binele oamenilor din Uniunea Europeană și să facă acest lucru sub toate aspectele. În cadrul acestor dezbateri, trebuie să ne asigurăm că nu considerăm un anumit proiect drept singurul proiect politic semnificativ pentru noi toți. Prin urmare, uneori mi-aș dori ca, în cadrul obiectivelor noastre referitoare la Copenhaga, să avem grijă să ne abținem de la a face incantații sau de la a invoca o cursă a cifrelor – după cum a spus un alt coleg – și să ne concentrăm în schimb pe ceea ce putem realiza în mod concret și eficace. Ce putem obține cu înțelepciune? Care sunt consecințele, inclusiv pentru industria europeană? Trebuie să avem și aceste lucruri în vedere. Nu este unicul criteriu, însă trebuie să fie un criteriu, și din acest motiv aș dori să văd că încercăm să ajungem la acorduri care sunt cât se poate de tangibile. Acest demers presupune și corectitudine și participarea celorlalte națiuni industrializate, astfel încât acesta să nu fie doar un proiect european.

Un alt deputat a subliniat faptul că în prezent contribuția noastră este de 10 %. Restul lumii, statele cu economii emergente, țările în curs de dezvoltare, trebuie să își plătească partea lor. Dacă nu vom obține prevederi precise în acest sens la Copenhaga, aș prefera să obținem un consens politic și să atribuim mandate pentru a ajunge la acorduri specifice în următoarele luni. Nu trebuie să ne mulțumim cu vreun compromis formal care ar putea fi încropit la Copenhaga și să ne păcălim pe noi înșine că acesta ar fi un rezultat care ar duce în mod automat la reduceri de 30 %. Avem nevoie de simțul realității și de negocieri privind chestiuni specifice – de-abia după aceea vom reuși probabil să înregistrăm progrese.

Teresa Riera Madurell (S&D) – (ES) Dnă președintă, combaterea schimbărilor climatice necesită totodată și schimbări radicale în producția și consumul de energie. Avem nevoie de un nou model care să realizeze un echilibru între următoarele trei necesități: securitate, durabilitate și competitivitate. Având în minte acest obiectiv, lucrăm la un răspuns comun.

2007 a fost un an decisiv, pentru că ne-am stabilit obiectivele concrete. S-a luat atunci decizia de a împiedica creșterea temperaturii spre o limită după care aceasta să nu mai poată fi controlată, iar decizia a fost luată știind că lipsa acțiunilor în acest sens ar genera costuri suplimentare pentru economia globală, în timp ce investițiile în eficiența energetică și în surse regenerabile de energie ar putea deveni profitabile.

Pentru a convinge cetățenii și piața de dorința noastră fermă de a atinge aceste obiective, avem nevoie de un cadru legislativ solid și stabil pentru a furniza siguranță juridică pentru investiții, motiv pentru care au fost elaborate șase inițiative legislative în cadrul pachetului verde.

Comisia pentru industrie, cercetare și energie a adus o contribuție semnificativă. Aș dori să scot în evidență acordul referitor la directiva privind sursele regenerabile de energie și recente acorduri referitoare la două directive foarte importante: Directiva privind performanța energetică a clădirilor și Directiva privind etichetarea energiei. Acestea sunt măsuri care implică schimbări, însă reprezintă totodată și un stimul veritabil și decisiv pentru dezvoltarea economică prin crearea de locuri de muncă. Ele reprezintă economii de 50 de miliarde de euro în domeniul importurilor de petrol și gaz, cu un milion mai multe locuri de muncă în sectorul surselor regenerabile și tot atâtea locuri de muncă în domeniul eficienței energetice până în anul 2020.

Industria verde reprezintă în acest moment peste trei milioane de locuri de muncă, iar tehnologiile de mediu sunt o parte a sectorului aflată în continuă creștere, cu o cifră de afaceri ce depășește 200 de miliarde de euro anual.

Am realizat foarte multe lucruri în Europa. Dar nu este suficient. Avem nevoie de acțiuni la scară globală. Prin urmare, socialiștii din cadrul Comisiei pentru industrie, cercetare și energie vor ca negocierile internaționale să revină pe calea înțelegerii, astfel încât la Copenhaga să se poată ajunge la un veritabil acord global.

(Președintele a întrerupt-o pe vorbitoare)

Holger Kraemer (ALDE) – (DE) Dnă președintă, politica europeană privind clima ar trebui să lase reveriile în urmă și să ia în considerare realitățile internaționale.

În primul rând, Protocolul de la Kyoto a fost un eșec. A fost foarte simbolic, însă nu a generat nicio reducere a emisiilor. În al doilea rând, în ajunul reuniunii de la Copenhaga, este clar faptul că țări importante din lume nu sunt pregătite să accepte obiective obligatorii în ceea ce privește aceste reduceri. În al treilea rând, politica trebuie ia aminte la o nouă dezbateră ce apare în cadrul științei. Aceiași oameni de știință care au semnat concluziile grupului IPCC cu doi ani în urmă vorbesc astăzi despre influențe naturale asupra climei – un lucru pe care IPCC îl exclusese în mod categoric acum doi ani.

Când luăm decizii politice ar trebui să știm deja cât de siguri putem fi de aspectele care influențează schimbările climatice. Prin urmare, solicit o schimbare de strategie. În primul rând, trebuie să ne adaptăm la schimbările inevitabile ale climei, dar în același timp ar trebui să depășim toate discuțiile ideologice despre CO₂ și să căutăm aliați la nivel internațional pentru a accelera ritmul cercetărilor în ceea ce privește noi surse de energie și tehnologii curate.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE) – (EL) Dnă președintă, ne aflăm la un moment de răscruce pentru planetă. Comunitatea științifică, prin intermediul IPCC, cere Uniunii Europene și statelor membre să se angajeze să reducă cu 40 % emisiile de gaze cu efect de seră până în 2020, comparativ cu valorile din 1990. Actualele angajamente luate de Uniunea Europeană reprezintă doar 50 % din ceea ce solicită rapoartele IPCC drept angajament minim absolut.

IPCC reprezintă pentru problema schimbărilor climatice exact ceea ce înseamnă Fondul Monetar Internațional pentru economie. Întrebarea mea este următoarea: ar putea vreodată Comisia să devieze cu 50 % de la obiectivele recomandate de Fondul Monetar Internațional drept minim absolut? Mai mult, Uniunea Europeană insistă pe creșterea obiectivelor referitoare la reducerea emisiilor la 30 % în 2020, condiția fiind ca și alte țări dezvoltate să se angajeze să realizeze reduceri de emisii comparabile. Având în vedere situația actuală, de ce tip și proporții trebuie să fie angajamentele necesare pentru a activa oferta menționată anterior și ce țări trebuie să ia aceste angajamente, mai precis ce politici privind clima vor fi revizuite în această eventualitate și ce pregătiri s-au făcut în acest sens?

Bogusław Sonik (PPE) – (PL) Dezbaterile, discuțiile și negocierile purtate pentru un acord internațional privind clima la Copenhaga durează fără întreruperi de luni întregi. În hărmălaia de informații, în care unele state licitează și concurează unele cu altele, declarându-și obiective care mai de care mai ambițioase, altele

anunță așteptări mărețe, în timp ce altele afișează o atitudine absolut pasivă, este foarte ușor să pierdem din vedere principalul scop al acestui acord, care, foarte simplu, este unul istoric.

Vorbim despre combaterea schimbărilor climatice - schimbări care ar putea provoca un adevărat dezastru ecologic. Vorbim despre viitorul comun al planetei - despre viitorul nostru, al tuturor. Iată de ce este atât de importantă activitatea educațională. Am impresia că opiniile cetățenilor europeni sunt din ce în ce mai diferite de cele ale elitei politice. Există pericolul ca propunerile care sunt înaintate în forumul de la Copenhaga să fie considerate pur și simplu un soi de intervenție divină sau o născocire a elitei politice.

Trebuie să lucrăm pentru educarea cetățenilor, iar Comisia Europeană ar trebui să se ocupe de acest lucru. Combaterea schimbărilor climatice nu trebuie tratată ca un moft al țărilor bogate, care vor să își impună punctele de vedere asupra altora. Cred că, în această chestiune, Comisia și reprezentanții trebuie să mențină o politică permanentă de informare și educare.

De asemenea, este nevoie de o politică puternică de susținere a cercetărilor făcute pentru găsirea unor tehnologii eficiente care să capteze dioxidul de carbon produs de cărbunul folosit ca sursă energetică. Aceste tehnologii ar trebui să primească același statut politic ca și alte surse regenerabile de energie. Acest aspect trebuie să reprezinte o prioritate în activitatea Institutului European de Inovare și Tehnologie, care a fost înființat de curând la Budapesta.

O ultimă chestiune – costurile aferente constituirii unui fond special pentru susținerea luptei împotriva schimbărilor climatice ar trebui suportate în mod egal de statele membre, în funcție de nivelul lor de bunăstare.

Edite Estrela (S&D) – (PT) Dnă președintă, cu doar câteva zile înainte de reuniunea de la Copenhaga, se pare că este mai greu ca niciodată să ajungem la un acord obligatoriu din punct de vedere juridic. Vom avea parte de un acord în două etape, așa cum a spus cineva înaintea mea, însă asta nu înseamnă că ne permitem să ne mulțumim cu atâta lucru. Uniunea Europeană trebuie să continue să conducă negocierile și să exercite presiune asupra celorlalte părți.

Copenhaga trebuie să dea naștere la ceva mai mult decât o simplă declarație de intenție. Cel puțin, Copenhaga ar trebui să aibă ca rezultat asumarea unor angajamente politice cu caracter obligatoriu și stabilirea unui program care să permită adoptarea unui acord post-Kyoto în iunie 2010 la Bonn. Statele Unite, Japonia, țările din grupul BRIC și multe alte state trebuie să își asume angajamente care să fie comparabile cu cele asumate de Uniunea Europeană, întrucât numai eforturile UE singure nu pot duce la îndeplinirea obiectivului de a limita creșterea temperaturii la 2° C.

Finanțarea pentru adaptarea țărilor în curs de dezvoltare nu trebuie să fie lăsată să pună în pericol Obiectivele de dezvoltare ale mileniului, în special în țările africane, care sunt cel mai afectate de schimbările climatice.

Reuniunea de la Copenhaga ar trebui de asemenea să contribuie la modificarea paradigmei privind energia globală, susținând energia din surse regenerabile și conservarea energiei. Acestea sunt viitorul, nu doar pentru a combate schimbările climatice, ci și pentru a crea noi locuri de muncă.

Vladko Todorov Panayotov (ALDE) – (BG) În urmă cu doi ani, Europa a luat inițiativa de a conduce lupta împotriva schimbărilor climatice. Există un cadru legislativ în vigoare la nivel european, iar inițiativele privind dezvoltarea de platforme tehnologice relevante trebuie să fie promovate, fapt ce va facilita trecerea către o economie cu emisii scăzute de carbon. Liderii europeni au ambiții mari în ceea ce privește negocierile de la Copenhaga. Cu toate că nu au fost încă stabilite condițiile necesare pentru un acord final, este important faptul că s-au pus bazele unui consens global asupra unui acord de succes. După ce am fost inclus în delegația parlamentară care s-a deplasat la Washington pentru a discuta aspecte legate de negocierile de la Copenhaga, mi-am dat seama că trebuie dezbătut subiectul eficienței economice a măsurilor avute în vedere pentru combaterea schimbărilor climatice. După ce toți participanții la negocieri se vor convinge că măsurile propuse pentru combaterea schimbărilor climatice vor avea un efect economic benefic și că economiile lor nu vor deveni vulnerabile, atunci se va ajunge la o înțelegere în privința unei strategii globale.

Françoise Grossetête (PPE) – (FR) Dnă președintă, toți speră și se roagă astăzi să se ajungă la un acord ambițios la Copenhaga, însă trebuie spus că ambițiile legate de Summitul de la Copenhaga au fost moderate în ultimele câteva săptămâni, în special din cauza rezervelor exprimate de Statele Unite și de China.

Pentru a împiedica creșterea temperaturii planetei cu mai mult de două grade la sfârșitul secolului, toate țările trebuie să fie într-adevăr dispuse să accepte aceleași angajamente cu caracter obligatoriu. Și totuși, în dezbaterile noastre ne lovim de o cursă a cifrelor, de un război al finanțelor. Cer Europei să nu fie naivă, ci realistă, și să

se dovedească un negociator ferm cu aceia dintre partenerii săi care nu au depus eforturi semnificative pentru a-și reduce emisiile.

Ar fi inacceptabil ca eforturile celor mai ambițioase țări să fie zădărnice de relocarea emisiilor de dioxid de carbon rezultată în urma lipsei de acțiune sau a acțiunilor insuficiente ale unora.

Europa nu trebuie să fie naivă în ceea ce privește China și India. Este adevărat, Brazilia și Coreea au hotărât deja să se angajeze în acest demers, însă, deși Europa vrea să dea un exemplu, nu poate face acest lucru cu orice preț și mai ales nu cu prețul dezindustrializării.

Negocierile trebuie să reprezinte o ocazie de a promova dezvoltarea de noi tehnologii, de a permite investirea unor fonduri semnificative în cercetare și dezvoltare. Într-adevăr, există riscul ca toate cunoștințele Europei să se piardă pentru totdeauna în favoarea țărilor care beneficiază de transferul tehnologic. Prin urmare, este vital ca la Copenhaga să creăm condițiile pentru un schimb pe termen lung între țări, bazat pe interesele comune, protejând în același timp investițiile făcute de companiile europene în cercetare și dezvoltare.

Succesul va consta în promovarea diseminării tehnologiilor în țările în curs de dezvoltare în schimbul recunoașterii din partea acestora a drepturilor de proprietate intelectuală și în schimbul deschiderii piețelor lor pentru aceste tehnologii.

Avem o ocazie incredibilă în Europa, aceasta fiind posibilitatea ca, odată cu combaterea schimbărilor climatice, să lansăm un program tehnologic veritabil pentru încurajarea inovării și, prin urmare, pentru crearea de noi locuri de muncă.

Gilles Pargneaux (S&D) – (FR) Dnă președintă, dle Președinte în exercițiu al Consiliului, dle comisar, permiteți-mi să abordez câteva chestiuni importante legate de rezoluția noastră, dar și de dezbateră pe care o vom avea în următoarele câteva săptămâni la Copenhaga.

Mai întâi, un prim aspect: combaterea creșterii temperaturii. I-am auzit mai devreme pe mai mulți dintre colegii deputați minimalizând nivelul încălzirii globale. Trebuie să ne amintim, totuși, că multe sute de milioane de oameni din întreaga lume vor deveni ceea ce s-ar putea numi victime ale schimbărilor climatice ca urmare a acestei creșteri. Reuniunea de la Copenhaga trebuie să oprească această creștere a temperaturii.

În al doilea rând, trebuie să ne dotăm cu un acord obligatoriu care să stipuleze ca emisiile de gaze cu efect de seră să fie reduse cu 30 % până în 2020 și cu 80 % până în 2050.

De asemenea, trebuie să ne asigurăm că vom garanta o anumită claritate în ceea ce privește finanțarea. În rezoluția noastră se propune ca cele mai sărace țări să primească 300 miliarde de euro în următorii 20 de ani. Trebuie să mergem chiar mai departe. S-a vehiculat și suma de 500 miliarde de euro. Și în acest caz, noi, Uniunea Europeană, trebuie să dăm un exemplu.

De asemenea, trebuie să introducem o taxă universală pe emisiile de dioxid de carbon, cu posibilitatea introducerii unei taxe pe tranzacțiile financiare. În fine, sunt foarte surprins de discursul dublu al colegilor mei din grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) în legătură cu ceea ce a spus președintele țării mele, Franța și ceea ce a repetat și ministrul Borloo în această dimineață.

Werner Kuhn (PPE) – (DE) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, obiectivele nobile ale conferinței de la Copenhaga sunt importante, dar, când vine vorba de protecția climei, nu trebuie să uităm, evident, că Europa, companiile și afacerile ei, se află în fiecare zi în competiție cu cele mai importante zone economice și comerciale din America de Nord și din Asia de Sud-Est. Acest lucru este valabil în special în cazul producției industriale și al generării de energie, dar, într-o anumită măsură, și în cazul transportului.

Multe firme de transport funcționează la nivel global. Dacă vor să fie competitivi, toți cei implicați în acest domeniu trebuie să aibă aceleași oportunități. Acest lucru înseamnă că protecția climei costă într-adevăr bani. Noi, cei din Europa, suntem cu adevărat pionieri când vine vorba de reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră în sectorul transporturilor. Aș dori doar să vă reamintesc tuturor această măsură pe care noi, Parlamentul, ne-am angajat să o luăm, și care trebuie să includă aviația, în special, dar și transportul maritim, în sistemul de comercializare a certificatelor de emisii.

A fost menționat transportul feroviar. Acesta, prin intermediul taxei de mediu impusă pe generarea de energie, a fost inclus în cadrul măsurilor de reducere a emisiilor de CO₂, în timp ce transportul rutier este inclus și el, prin diversele forme potențiale ale taxei de drum. Trebuie totodată să îndeplinim cerințele tehnice ale Uniunii Europene în legătură cu convertoarele catalitice prin intermediul standardelor Euro 4 și Euro 5 înăsprite.

Totuși, dacă vrem să obținem ceva în domeniul transportului maritim și al aviației, este necesar să intensificăm din nou negocierile cu cele 20 de state care fac parte din Anexa I. Ceea ce s-a întâmplat în domeniul aviației cu OACI nu a generat niciun rezultat. Trebuie să ne continuăm acțiunile în această privință. Va fi foarte important ca această chestiune să fie discutată la conferința de la Copenhaga și același lucru este valabil și în cazul transportului maritim care, bineînțeles, respectă mediul – dacă ne gândim la consumul specific de energie per tonă și per kilometru. Totuși, pentru a realiza aceste lucruri, va trebui să ajungem la un acord cu OMI în privința conceptelor comune.

Andres Perello Rodriguez (S&D) – (ES) Dnă președintă, aș dori să felicit membrii Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară și pe președintele acesteia, dl Leinen, pentru munca pe care au depus-o pentru ca noi să avem o rezoluție cum este aceasta, pe care în mod categoric trebuie să o adoptăm. Nu ne putem mulțumi să spunem că acordurile sectoriale sunt suficiente, pentru că a vorbi despre ceea ce s-ar putea numi o urmă de acord ar însemna recunoașterea unui un eșec parțial.

Trebuie să adoptăm această rezoluție, care are trei aspirații nobile. Prima este una mai evidentă: evitarea schimbărilor climatice, cu propuneri concrete de reducere a emisiilor și un angajament de finanțare, care aspiră către un acord obligatoriu, nu către o jumătate de acord. Mai există însă și alte două aspirații conexe: prima este aceea de a începe cât mai repede acțiunile către o politică a energiei comună, așa cum, în trecut, am elaborat o politică agricolă comună pentru că am avut nevoie de așa ceva. Bineînțeles, mai există și aspirația de a redobândi încrederea cetățenilor în politică și în politicieni, un lucru care cam lipsește în Europa.

Prin urmare, succesul acestui summit se va cântări prin prisma succesului în ceea ce privește cele trei aspirații. Prin urmare, îl îndemn pe Președintele în exercițiu al Consiliului să-și mențină optimismul, să exercite presiuni și să negocieze cât de mult poate pentru a-i atrage și pe ceilalți către acest succes.

Nu știu dacă liderii acestei lumi multipolare vor să fie judecați de istorie pentru vina de a nu fi fost capabili să elaboreze un acord obligatoriu, însă nu cred că eu, în calitate de deputat european, împreună cu toți reprezentanții poporului, ar trebui să fiu judecat de istorie pentru că nu am fost capabil să promovez la Copenhaga angajamentul obligatoriu pe care îl avem față de omenire, acela de a preveni schimbările climatice.

Anne Delvaux (PPE) – (FR) Dnă președintă, în primul rând aș dori să laud eforturile Președinției suedeze de a ajunge la un acord ambițios la Copenhaga, în ciuda valului puternic de pesimism care există în legătură cu viitoarele negocieri.

Vorbind numai în numele meu, nu cred că este realist să credem, în acest moment, că Summitul de la Copenhaga este sortit eșecului sau că nu va avea drept rezultat un acord definitiv care să fie ratificat de toate părțile.

Hai deți să nu cedăm prea repede pesimismului. În acest moment, fac îndemnul de a nu ne înfrânge ambițiile în ceea ce privește obiectivele sau termenele limită. Trebuie să continuăm să credem într-un acord global politic cuprinzător, ambițios și obligatoriu, care va pava calea către semnarea unui tratat juridic cât mai curând posibil. Este prea devreme să stabilim termenul limită al COP16 pentru decembrie 2010.

Acum trebuie să ne transformăm retorica într-o veritabilă voință politică. Trebuie să ne clarificăm angajamentul luat în termeni financiari și în termeni legați de ajutorul acordat țărilor în curs de dezvoltare, în special prin transferul tehnologic. În acest moment, este esențial ca Uniunea Europeană să își ia un angajament total, colectiv.

Mai mult, observ recentul stimul exemplar dat negocierilor în special de către Brazilia, Coreea de Sud, Indonezia și Norvegia, țări care și-au cuantificat ambițiile de a-și reduce emisiile poluante.

Deși putem înțelege flexibilitatea solicitată de Statele Unite, o țară care de-abia începe să ia în considerare problema climatului, va trebui totuși să obținem angajamente cuantificate obligatorii și ambițioase pe termen scurt, mediu și lung, din partea marilor țări poluante, așa cum sunt Statele Unite și China. Fără aceste angajamente, ne îndreptăm spre un dezastru climatic, politic și moral.

Vittorio Prodi (S&D) – (IT) Dnă președintă, dle Carlgren, dle Dimas, doamnelor și domnilor, în această dimineață aș dori să vă vorbesc despre un misionar în vârstă de 84 de ani, părintele Ettore Turrini, care și-a petrecut 59 de ani din viață în zona de nord-vest a Amazonului. A luptat întotdeauna pentru a proteja populația indigenă și pădurile acestora de oricine a încercat să le distrugă, în numele intereselor pe termen scurt.

Călătorind în regiunea pădurilor, părintele Ettore a suferit șapte accidente aviatice, însă a mers mai departe și a obținut zeci de mii de semnături prin intermediul acțiunilor sale, semnături pe care le va trimite președintelui Lula, miniștrilor și președintelui italian, dl Napolitano. Părintele Ettore a fost neobosit în eforturile sale.

Ne-am întâlnit duminica trecută și i-am spus că îi împărtășesc întru totul poziția și că este posibil ca lumea să își revină și să ajungă la concluzia că aceste păduri sunt esențiale, în calitatea lor de plămâni verzi ai planetei, pentru climatul local, dar și pentru captarea și stocarea carbonului.

I-am spus că la Copenhaga vom găsi resursele necesare pentru a despăgubi țările care mențin pădurile intacte. I-am spus că instalăm instrumente de monitorizare – GPS și INSPIRE – pentru a măsura felul în care se comportă guvernele și că, până în 2030, vom pune capăt despăduririlor.

Vom reuși toate aceste lucruri la Copenhaga, iar eu voi participa la summit și în numele părintelui Turrini.

Christine De Veyrac (PPE) – (FR) Dnă președintă, suntem cu toții conștienți – și cu toții am spus asta – de importanța negocierilor de la Copenhaga, dar, deși toți sperăm să obținem un acord, nu putem accepta unul cu orice preț.

Dacă nu se îndeplinesc condițiile necesare pentru un acord ambițios, eu sper cu toată sinceritatea că Uniunea Europeană va fi capabilă să spună „Nu” și să refuze să semneze un acord cu jumătăți de măsură. Populația europeană pe care o reprezentăm în acest plen se așteaptă la un acord, la unul care să ofere posibilitatea de a combate în mod eficace toate anomaliile climatice pe care le observăm în fiecare zi în jurul nostru. Europeanii nu vor fi mulțumiți cu trucuri publicitare, cu declarații de intenție necuantificate, cu obiective care nu sunt obligatorii și care pot fi făcute uitate în momentul în care presa nu mai este cu ochii pe ele.

Statele membre vor trebui să își ia angajamente la Copenhaga!

Uniunea Europeană, singurul continent unde emisiile de CO₂ au scăzut din 1990 și singurul continent care și-a luat angajamente precise, obligatorii și ambițioase pentru viitor, nu își poate asuma singură povara acestei sarcini. Din acest motiv, dacă alte țări industrializate sau cu economii emergente nu doresc să își asume partea lor din responsabilitate, ele vor fi nevoite să accepte toate consecințele acestei decizii, sub forma introducerii unei taxe la frontiere, taxă care să ne protejeze industria de concurența celor care aleg să nu facă parte dintr-un acord global.

Noi, europenii, cerem puțin mai mult în fiecare zi de la producătorii noștri. Ca dovadă, aș menționa pachetul privind schimbările climatice, pachet care a fost semnat în timpul Președinției franceze. Aș dori de asemenea să menționez inițiativele naționale care, asemenea taxei pe carbon, despre care dl Pargneaux tocmai a vorbit – și acest fapt mă bucură – încurajează introducerea unei taxe de mediu.

Un sector așa cum este cel al transportului, care este unul dintre cei mai mari emițători de CO₂ – chiar dacă anumite mijloace de transport, ca de exemplu aeronavele, emit mai puține gaze cu efect de seră – contribuie din ce în ce mai mult la lupta împotriva schimbărilor climatice. Totuși, acesta este un sector care a suferit foarte mult din cauza efectelor crizei. Dacă, așa cum sper eu, transportul maritim și cel aerian vor fi incluse în negocierile de la Copenhaga, haideți să ne asigurăm că ceea ce se cere de la industriile europene se va cere și de la industriile celorlalte țări dezvoltate.

La Copenhaga, ochii publicului internațional vor fi ațintiți asupra clasei conducătoare. Celor care aparțin acestei clase le spunem astăzi: „Nu ne dezamăgiți”.

Åsa Westlund (S&D) – (SV) Dnă președintă, dl Carlgren ne-a avertizat că suntem înconjurați de foarte mulți pesimiști. Această afirmație este adevărată, iar eu sunt mulțumită de faptul că dl Carlgren nu se numără printre ei. Totuși, prim-ministrul suedez, care prezidează Consiliul, și prim-ministrul danez, care găzduiește Summitul de la Copenhaga, se numără printre acești pesimiști. Din motive de politică de partid pe termen scurt, acești doi lideri conservatori au coborât standardele așteptărilor înainte reuniunii de la Copenhaga, făcând astfel mai dificilă ajungerea la un acord bun. Un astfel de comportament este jenant și complet iresponsabil, întrucât nu vom mai avea niciodată o ocazie mai bună, după cum a spus și dl Carlgren.

La Copenhaga vor trebui menționate clar în mod special trei lucruri, care vor trebui transformate apoi în angajamente obligatorii:

1. Procentul cu care fiecare țară dezvoltată intenționează să își limiteze emisiile până în 2020. Potrivit estimărilor științifice, reducerile ar trebui să se apropie de valoare de 40 %, un lucru care nu este doar realizabil, ci va avea drept rezultat consolidarea competitivității și crearea de noi locuri de muncă ecologice.

2. Ce anume trebuie să facă țările în curs de dezvoltare pentru a-și limita emisiile, iar acest aspect este valabil în special în cazul Chinei și al Indiei.

3. Finanțarea pe termen scurt care trebuie acordată țărilor în curs de dezvoltare de către națiunile bogate și sub ce formă. Finanțarea trebuie să se adauge resurselor pe care națiunile bogate le-au promis deja pentru combaterea sărăciei. În acest sens, este important ca Președinția suedeză să fie de asemenea pregătită să își schimbe punctul de vedere și să lupte pentru a nu îi lăsa pe aceia care oricum sunt cel mai rău loviți de schimbările climatice să fie afectați și de foame.

Eija-Riitta Korhola (PPE) – (FI) Dnă președintă, săptămâna trecută s-au scurs niște informații: Comisia ar fi avut inițiativa, foarte discretă și în colaborare cu unele state membre, de a merge către o reducere imediată a emisiilor cu 30 %. Argumentul adus este acela că prețul dioxidului de carbon ar putea fi menținut la un nivel rezonabil – adică la un nivel care ar promova măsurile de reducere a emisiilor – dacă reducerea ar fi de 30 %. Marii producători de electricitate, care au făcut lobby intens în acest sens, sunt încântați de acest plan, care ar spori profiturile companiilor energetice listate la bursă și, în același timp, ar transforma industria europeană în una vulnerabilă la riscul relocării emisiilor de dioxid de carbon.

Totuși, aș dori să aduc aminte Comisiei faptul că, potrivit Directivei privind comercializarea certificatelor de emisii, obiectivul UE de reducere a emisiilor cu 20 % va ajunge la 30 % numai dacă alte țări industrializate vor face „eforturi de reducere comparabile” și dacă țările în curs de dezvoltare avansată își vor asuma anumite obligații. Un acord politic la Copenhaga nu va fi suficient. Totuși, un acord obligatoriu din punct de vedere juridic nu va fi nici el suficient până nu va fi ratificat de toate țările. Numai după ratificare, va putea UE spune dacă au fost sau nu aplicate condițiile pe care le-a impus în ceea ce privește eforturile comparabile de reducere.

Teoretic, transformarea consensului politic într-un acord obligatoriu nu este un lucru rău. Un acord juridic privind politica globală în materie de climă ar fi elaborat în mod clar și ar aborda sute de aspecte, conținând secțiuni intitulate „Obiective cantitative pentru reducerea emisiilor în țările industrializate pentru 2020 și după acest an”, „Obiective specifice de emisii pentru țările în curs de dezvoltare pentru 2020 și după acest an”, „Ajutor financiar de la țările industrializate pentru țările în curs de dezvoltare”, „Dezvoltarea și transferul tehnologiei” și „Rezervoarele și regulile lor de contabilizare”. Există zeci de chestiuni legate de toate aceste domenii, în privința cărora țările vor fi nevoite să ajungă la o înțelegere.

Totuși, principala problemă este aceea că numai printr-o reducere sincronizată a emisiilor vom putea garanta o reducere generală, în loc să mutăm emisiile pur și simplu dintr-un loc în altul, crescând astfel cantitatea lor totală. Iată de ce politica de mediu responsabilă face reduceri în UE în funcție de eforturile depuse de ceilalți. Altfel, prognoza amenințătoare făcută de dl Verheugen, aceea că nu vom face altceva decât să exportăm poluare și să importăm șomaj, s-ar putea îndeplini.

(Aplauze)

Maria Da Graça Carvalho (PPE) – (PT) Dnă președintă, dle Carlgren, dle comisar, este vital ca Summitul de la Copenhaga să aibă drept rezultat un acord politic obligatoriu. Acest acord trebuie să conțină elemente operaționale care să poată fi aplicate imediat și un program care să permită elaborarea unui acord obligatoriu din punct de vedere juridic în cursul anului 2010.

Acordul trebuie să implice toate țările care au semnat Convenția și este vital ca angajamentele de orice fel, fie că este vorba de angajamente privind reducerea emisiilor fie finanțarea, să fie foarte clar stabilite.

În timp ce, pe de-o parte, țările industrializate ar trebui să deschidă calea către reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, țările în curs de dezvoltare care au o economie mai avansată joacă și ele un rol important, contribuind potrivit responsabilităților pe care le au și capacităților de care dispun. Eforturi comparabile ar trebui solicitate și din partea țărilor industrializate și a celor emergente cu economii mai avansate. De-abia atunci va fi posibil să reducem diferențele existente la nivel de competitivitate internațională.

Noul acord ar trebui să faciliteze elaborarea unor planuri de reducere a emisiilor de carbon la nivel național, planuri care să fie susținute de legislație. Cât despre angajamentele luate prin planurile naționale, acestea ar trebui făcute cunoscute întregii comunități internaționale, garantând astfel o mai mare transparență a tuturor proceselor. Aceste planuri ar trebui să fie obligatorii pentru toate țările implicate, cu excepția celor mai puțin dezvoltate. Și totuși, dacă ne dorim ca această strategie să ducă cu adevărat la o a treia revoluție industrială,

una bazată pe emisii scăzute de dioxid de carbon, trebuie să adoptăm o abordare holistică, una care să acopere toate sectoarele responsabile de emisii poluante.

Este de asemenea important să definim structura sistemului de finanțare, astfel încât acesta să se dovedească durabil pe termen mediu și lung. Finanțarea trebuie să provină de la sectorul privat, de pe piața carbonului și de la sectorul public al țărilor industrializate, dar și de la țările în curs de dezvoltare care sunt mai avansate din punct de vedere economic.

Cât despre alocarea finanțării, trebuie acordată prioritate instruirii și adaptării, o atenție specială fiind îndreptată către țările cel mai puțin dezvoltate.

În concluzie, aș dori să confirm excelenta muncă efectuată de către comisarul Dimas pentru coordonarea activităților în acest dosar.

Iva Zanicchi (PPE) – (IT) Dnă președintă, dle comisar, doamnelor și domnilor, în câteva săptămâni voi avea onoarea de a face parte din delegația oficială pe care Parlamentul o va trimite la Copenhaga, la Conferința Națiunilor Unite privind schimbările climatice.

Urmând aceleași etape ca la Rio de Janeiro, în 1992, și la Kyoto, în 1997, pe 7 decembrie vor începe lucrările unei noi conferințe globale pe tema climei, care s-ar putea dovedi a fi una istorică din punctul de vedere al sferei acoperite. Dnă președintă, am spus „s-ar putea” pentru că în ultimele zile ale Summitului APEC, Statele Unite și China par să fi decis să modifice sfera întrunirii de la Copenhaga.

Cu toate acestea, încă mai este timp înainte de reuniune și este în interesul tuturor celor implicați să ajungă acolo având stabilite obiective și programe specifice, astfel încât marile speranțe de a realiza progrese în combaterea schimbărilor climatice să nu fie înșelate.

Principiul „poluatorul plătește” trebuie să se aplice tuturor. Faptul că Europa și-a asumat întotdeauna un rol principal în pachetul climă-energie din cadrul legislației anterioare este un bun exemplu în acest sens. Am spus deja acest lucru de multe ori: Statele Unite, China, India, Rusia și Brazilia trebuie să își asume responsabilitatea, în calitate de țări puternic poluatoare. Dacă acest lucru nu se întâmplă, întreprinderile europene vor fi împovărate de costuri inutile și, mai mult decât atât, fără contribuțiile acestor țări, Summitul de la Copenhaga riscă să fie o ocazie pierdută.

În concluzie, lupta împotriva schimbărilor climatice este o premisă obligatorie necesară pentru a atinge – sau poate ar trebui să spun pentru a ne apropia de – Obiectivele de dezvoltare ale mileniului.

Trebuie să combatem deșertificarea, modificarea climei și fenomenele naturale violente dacă vrem să înjumătățim sărăcia extremă, să combatem epidemiile și să ne asigurăm că toți oamenii au acces la apă, un aspect esențial.

Elie Hoarau (GUE/NGL) – (FR) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, Summitul de la Copenhaga este o ocazie istorică de a schimba soarta planetei.

Trebuie să se ajungă la decizii care să fie mai stricte decât cele luate la Kyoto. Prin urmare, trebuie să le cerem liderilor noștri să creeze o organizație internațională, cum este OMC, care să fie responsabilă cu reglementarea schimbărilor climatice și a problemelor legate de mediu; să constituie un fond destinat ajustării la schimbările climatice – bineînțeles, pe lângă asistența oficială pentru dezvoltare; și să introducă o taxă pe emisiile de carbon pentru transportul maritim și cel aerian, o taxă care să fie de asemenea introdusă și pentru tranzacțiile financiare.

Vedem foarte clar nevoia urgentă de reglementare internațională a mediului, același lucru fiind valabil și în cazul piețelor financiare și al internetului. Avem o ocazie de a face acest pas istoric în ceea ce privește mediul înconjurător. Haideți să facem acest lucru ținând seama de cele mai mari inspirații omenești! Altfel, vom părea că suntem niște factori de decizie care nu prea cunosc realitatea.

Rachida Dati (PPE) – (FR) Dnă președintă, dle Președinte în exercițiu al Consiliului, dle președinte al Comisiei, doamnelor și domnilor, la mai puțin de două săptămâni înaintea Summitului de la Copenhaga, se fac auzite tot mai multe îngrijorări în ceea ce privește succesul negocierilor legate de schimbările climatice. Mulți spun chiar că summitul va fi un eșec.

Principalele puteri internaționale sunt încă reticente în a demonstra întreaga ambiție pe care o impune urgența schimbărilor climatice. Adoptând mâine propunerea de rezoluție privind strategia Uniunii Europene înaintea Summitului de la Copenhaga, noi, deputații europeni, trebuie să arătăm, în primul rând, că suntem decisi,

dar și că summitul trebuie să aibă drept rezultat un acord – unul clar, bineînțeles, dar mai presus de toate, unul obligatoriu.

Mai mult, nu trebuie permis ca natura obligatorie a acordului la care se va ajunge să fie subminată sau pusă la îndoială. Nu putem amâna la nesfârșit luarea de decizie, pentru că ar putea fi prea târziu. Prin urmare, trebuie să înființăm o organizație internațională a mediului, lucru care în prezent pare nu doar necesar, ci și urgent, întrucât rolul acestei organizații, sub auspiciile Națiunilor Unite, ar fi acela de a supraveghea aplicarea angajamentelor asumate la Copenhaga.

Începând cu reuniunea de la Copenhaga, trebuie să putem aștepta mai multă luciditate și responsabilitate din partea marilor puteri ale lumii.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D) – (HU) Statele membre ale UE din Europa Centrală susțin în totalitate obiectivele politicii de mediu a Uniunii Europene. Simplul motiv este acela că, fără contribuția lor, Uniunea Europeană nu și-ar putea atinge obiectivele impuse prin politica de mediu. De fapt, între 1990 și 2005, aceste state membre și-au restrâns extrem de mult producția industrială. Din acest motiv, noile state membre simt că este foarte important să joace și pe viitor un rol rezonabil în acest sens. Prin urmare, ele și-au asumat responsabilități economice și sociale foarte dificile. În cadrul acordului global privind reducerea emisiilor trebuie acordată atenție GNA și ponderii economice a noilor state membre. De asemenea, este foarte important ca aceste state membre să nu își piardă instrumentele necesare pentru punerea în aplicare a investițiilor verzi și pentru dezvoltarea de surse regenerabile de energie.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE) – Comisia Europeană și statele membre au finanțat un studiu publicat recent care reproșează politicilor climatice ale Uniunii Europene faptul că s-ar limita la a reduce emisiile industriale de gaz cu efect de seră fără a acorda importanță capacității naturale de captare a dioxidului de carbon. Or, arată acest studiu, agricultura intensivă dezvoltată de Uniunea Europeană poartă o mare responsabilitate în schimbarea climatică.

Practic, acest studiu constituie un rechizitoriu împotriva agriculturii europene. Sunt de părere că, dacă am dori să abordăm subiectul agriculturii în acest context, ar trebui să spunem și alte lucruri, spre exemplu, în ceea ce privește contribuția la reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, palmaresul agriculturii europene este remarcabil, cu o reducere de 20 % în perioada 1990-2006. Având în vedere că media generală pentru această perioadă a fost de doar 6 %, consider că nu este corect să așezăm agricultura în boxa acuzațiilor, la 2 săptămâni înaintea summitului de la Copenhaga.

Marc Tarabella (S&D) – (FR) Dnă președintă, am auzit vorbindu-se foarte mult astăzi despre industrie și nu aș vrea ca la reuniunea de la Copenhaga să se facă greșeala de a se trece cu vederea agricultura.

După comentariile făcute de colegul meu deputat, dl Niculescu, aș dori să confirm aceste afirmații, spunând că agricultura nu trebuie considerată o constrângere, ci un instrument potențial pentru combaterea încălzirii globale pe viitor.

Această activitate nu trebuie dată la o parte și nici nu poate fi ignorată întrucât – ar trebui probabil să vă reamintesc – ocupă cea mai mare parte din teritoriul Europei și are un potențial uriaș în ceea ce privește lupta împotriva încălzirii globale. Prin urmare, agricultura ar trebui să fie un punct central de dezbateră la Copenhaga și sper că membrii Consiliului și Comisiei nu vor uita acest aspect și vor fi purtătorii noștri de cuvânt în decembrie, la Copenhaga.

Catherine Greze (Verts/ALE) – (FR) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, protejarea populațiilor indigene joacă un rol esențial în lupta împotriva schimbărilor climatice. Când vine vorba despre mediul înconjurător, sărăcie și sănătate, aceste populații sunt primele care au de suferit în urma schimbărilor climatice.

Dincolo de despăduriri și de industria minieră, aceste populații suferă din cauza soluțiilor false propuse de țările industrializate. Biocombustibilii nu reprezintă o alternativă curată. Aceștia distrug terenurile populațiilor indigene, care sunt nevoite să se mute în alte părți.

În mod similar, atunci când se promovează tehnologiile curate, companiile multinaționale își însușesc tehnologii vechi doar pentru a le revinde, la prețuri mari, aceluiași populații care le-au inventat. Regret faptul că rezoluția propusă astăzi nu face nicio referire la Declarația Națiunilor Unite privind drepturile populațiilor indigene.

Ar fi trebuit să ne referim la biopiraterie și la dreptul la proprietate autonomă al populațiilor indigene ca fiind instrumente fundamentale pentru combaterea schimbărilor climatice. Voi menționa din nou aceste chestiuni

când vom discuta alte rezoluții. Problema pădurilor nu se rezumă numai la emisiile de carbon, ci și la viețile oamenilor.

În fine, pentru a concluziona, aș dori să îi mulțumesc dnei Dati pentru hotărârea dumneaei și, dacă am înțeles bine ce a spus...

(Președintele a întrerupt-o pe vorbitoare)

Zoltán Balczó (NI) – (HU) Uniunea Europeană beneficiază de o amplă bază morală pentru a acționa în mod decisiv în vederea obținerii unei reduceri a emisiilor poluante de către Statele Unite și China. Acest lucru se bazează pe faptul că Uniunea Europeană și cele 27 de state membre ale acesteia și-au îndeplinit angajamentele făcute în cadrul Protocolului de la Kyoto. Fostele state socialiste au adus o contribuție semnificativă, cu prețul unui sacrificiu uriaș. Colapsul industriei grele din aceste țări a avut drept rezultat o reducere semnificativă a emisiilor de dioxid de carbon, însă am plătit și un preț social pentru asta. Prin urmare este rezonabil, atunci când ne asumăm angajamente internaționale și furnizăm finanțare, să luăm în considerare acest aspect al dezvoltării economice. Pe de altă parte, ar trebui să fie posibil – și ar fi un lucru rezonabil – ca toate cotele care nu au fost utilizate să fie reportate pentru perioade ulterioare, dacă pot fi folosite pentru protejarea mediului înconjurător.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Dnă președintă, rezoluția privind strategia UE pentru conferința de la Copenhaga pe tema schimbărilor climatice este un document foarte important și foarte ambițios, însă, fără un acord global, summitul se va solda cu un eșec. Știm că Statele Unite încearcă să pună la punct detaliile și nivelul final al limitelor emisiilor, împreună cu negocierii internaționali, însă există multe elemente care indică faptul că nu vor reuși să ajungă la o concluzie finală înainte de începerea summitului. Se spune, de asemenea, că și dacă se negociază anumite limite, acestea ar putea să nu fie acceptate de către Congresul american.

Rolul de conducere al Uniunii Europene este foarte important, însă am impresia că numai UE este ambițioasă. Prin urmare, apare întrebarea: ce s-ar întâmpla dacă Statele Unite nu ar susține o limită de 30 %, în cazul în care aceasta ar fi stabilită? Ce mecanisme vom folosi pentru a ne asigura că toate părțile își vor respecta angajamentele pe care și le asumă? De unde știm că nu vom fi lăsați să luptăm de unii singuri, să facem un efort enorm la un preț uriaș, dar care nu va avea niciun efect asupra schimbărilor climatice sau nu va limita emisiile de dioxid de carbon?

David-Maria Sassoli (S&D) – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, ne pregătim pentru conferința de la Copenhaga cu o rezoluție care arată că suntem conștienți că, pentru a aborda politicile de combatere a schimbărilor climatice, este nevoie de implicarea tuturor zonelor geografice ale lumii. De asemenea, este responsabilitatea țărilor industrializate să stabilească împreună cu țările în curs de dezvoltare nu doar obiectivele care trebuie atinse, ci și resursele care pot fi folosite în acest sens.

Din acest punct de vedere, Parlamentul a făcut un lucru bun. Rezoluția stabilește instrumente specifice și este important ca noi să cuantificăm acțiunile. Suma de 30 de miliarde de euro pe care noi am propus-o până în 2020 poate fi considerată drept una importantă, cu toate că este vorba de o sumă minimă, pentru susținerea inițiativelor țărilor în curs de dezvoltare. Ieri, dl De Boer, negociatorul Națiunilor Unite, a cerut suma de 10 miliarde de dolari până în 2012.

După alegerile făcute de Statele Unite și de China, Europei nu îi rămâne altceva de făcut decât să își asume noi responsabilități și să conducă lupta împotriva schimbărilor climatice.

Seán Kelly (PPE) – (GA) Dnă președintă, am avut o dezbatere foarte bună în această dimineață și am avut multe de învățat de la toți vorbitorii.

– Doresc să fac trei precizări. În primul rând, dacă la Copenhaga nu se va ajunge la un acord obligatoriu, atunci acest Parlament și Uniunea Europeană ar trebui să își folosească influența pentru a numi, critica și îmblânzi țările responsabile, astfel încât acestea să fie sancționate și aduse pe drumul cel bun.

În al doilea rând, avem nevoie de un program educațional pentru cetățeni, pentru aceia dintre ei care sunt dispuși să își reducă amprenta de carbon, dar care poate nu au cunoștințele și mijloacele economice necesare.

În al treilea rând, în această dimineață s-a vorbit în repetate rânduri despre finanțare. Problema finanțării este una simplă. Nu se pune întrebarea dacă ne permitem să oferim această finanțare, ci dacă ne permitem să nu facem acest lucru. Vremea trece și nu vom mai avea o a doua șansă. A sosit momentul să trecem la acțiune.

Mairead McGuinness (PPE) – Dnă președintă, deși așteptările pe care le avem de la reuniunea de la Copenhaga sunt scăzute în acest moment, ambițiile noastre nu pot fi reduse. Așa cum au spus și alți colegi deputați, dacă am putea scoate în evidență punctele pozitive ale dezbaterii privind schimbările climatice, puncte pozitive atât pentru economie, cât și pentru cetățeni, atunci ar exista mai mult interes – pentru că există într-adevăr aspecte pozitive ale acestei dezbateri. Cu toate că se poate întâmpla ca după Copenhaga să nu rezulte niciun acord obligatoriu, cred că nu există nicio îndoială că acum a sosit momentul unei schimbări și că trebuie să ne asigurăm să nu pierdem această ocazie.

În ceea ce privește chestiunea utilizării terenurilor – agricultura și schimbarea utilizării terenurilor – aceasta reprezintă un motiv de preocupare. Evident, agricultura nu este numai o parte a problemei, ci și o mare parte a soluției. Trebuie să asociem această dezbateră cu preocupările noastre în ceea ce privește securitatea alimentară globală: răspunsul este dezvoltarea unui sistem de producție durabil, care să gestioneze schimbările climatice, dar care să asigure totodată securitatea alimentară. Acesta este un aspect important.

Franz Obermayr (NI) – (DE) Dnă președintă, protecția climei și dezvoltarea durabilă reprezintă subiecte ne afectează pe toți - sau așa ar trebui să credem. Și totuși, nu pot exista progrese satisfăcătoare fără o colaborare strânsă, în special între jucătorii la nivel global. Deși Statele Unite și China refuză să stabilească obiective comune, obligatorii, pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, ceea ce s-ar putea adopta la Copenhaga – după cum a observat corect principalul oficial al Națiunilor Unite pe probleme de climă – ar fi doar rezoluții obligatorii din punct de vedere moral, cu alte cuvinte rezoluții fără nicio forță.

Permiteți-mi să spun ceva despre energia nucleară. Fără îndoială, energia nucleară nu este soluția pentru această problemă. Beneficiile sunt minime, costurile sunt uriașe, iar riscurile sunt foarte mari. Prin urmare, susțin o rezoluție care a fost elaborată de către delegatul împotriva energiei nucleare al regiunii din care provin, Austria Superioară, o rezoluție care solicită UE să introducă o taxă pe energia nucleară. Această idee are sens, pentru că ar însemna că procesul de comercializare a certificatelor de emisii nu ar cântări în favoarea energiei nucleare.

Jolanta Emilia Hibner (PPE) – (PL) Dnă președintă, peste câteva zile, liderii lumii, printre care și reprezentanții Parlamentului European, se vor întruni la Copenhaga pentru a discuta problema schimbărilor climatice. Fără nicio îndoială, o chestiune de importanță majoră o reprezintă reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, însă la fel de importantă este și protejarea industriei europene. Nu trebuie să permitem o situație în care companiile europene sunt puse la zid, iar industria este transferată către țări terțe care nu își limitează emisiile de CO₂.

De asemenea, trebuie să ne amintim că trebuie să ne protejăm tehnologia și proprietatea intelectuală. Prin urmare, în timpul Summitului de la Copenhaga, Uniunea Europeană trebuie să joace un rol de conducere, însă nu trebuie să stabilească obiective nerealiste pentru ea însăși sau pentru ceilalți. Obiectivul de reducere a emisiilor de dioxid de carbon cu 30 % până în 2020, comparativ cu 1990, pare dificil de atins, fără susținerea marilor țări poluatoare, ca de exemplu Statele Unite, India și China. Același lucru se întâmplă și în cazul prevederilor din proiectul de rezoluție, care țintesc o reducere cu 80 % a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2050. O reducere de 20 % a emisiilor de gaze cu efect de seră până în anul 2020 va permite (...)

(Președintele a întrerupt-o pe vorbitoare)

Liisa Jaakonsaari (S&D) – (FI) Dnă președintă, dezbateră de astăzi a fost foarte interesantă și se pare că Parlamentul European este foarte dedicat susținerii conferinței pe tema climei de la Copenhaga.

Importanța agriculturii a fost și ea subliniată ca o soluție pentru această problemă. Eu aș dori să subliniez cât de importante sunt politica forestieră și pădurile, întrucât pădurile sunt rezervoare de carbon, care absorb dioxidul de carbon. S-ar părea că Statele Unite ale Americii vor veni cu vești bune la Copenhaga, iar acesta este un lucru extrem de important.

Acum trebuie să începem să vorbim serios despre felul în care va fi plătită „factura” pentru prevenirea schimbărilor climatice. Aici, chestiunea distribuirii venitului este extrem de importantă, pentru că nu putem obliga popoarele sărace din Europa să plătească și ele această factură.

Axel Voss (PPE) – (DE) Dnă președintă, aș dori să îl încurajez pe șeful negociator pentru Copenhaga să lupte pentru un rezultat de succes. Obiectivele ambițioase sunt bune și, în final, eforturile pe care le facem astăzi vor reprezenta de asemenea o contribuție pentru mâine, având în vedere consecințele și pagubele viitoare, care vor apărea sub forma migrației, a distrugerii zonelor de coastă și a unei mai mari instabilități a regiunilor stabile, ca urmare a schimbărilor climatice.

Ar trebui de asemenea să dăm un exemplu. Dacă celelalte state, și în special țările foarte importante, nu trag toate în aceeași direcție, ar trebui să facem asta numai proporțional. Având în vedere aceste lucruri, aș dori să subliniez faptul că, în general, întreprinderile noastre suferă deja din cauza unei poveri destul de grele.

Aș dori să mai adaug încă un aspect, și anume faptul că ne luptăm totodată și pentru credibilitatea generală a UE, pentru a dovedi noii generații că este nevoie de UE.

Andreas Carlgren, *Președinte în exercițiu al Consiliului – (SV)* Dnă președintă, aș dori să mulțumesc din suflet Parlamentului pentru dezbateră intensă și de durată, dar și pentru angajamentul solid și generos care a devenit evident în timpul acesteia. S-a spus că optimismul pe care îl manifestăm trebuie să fie înrădăcinat în realism. Totuși, aș merge mai departe și aș spune că, de fapt, acest optimism este înrădăcinat în experiențe reale. UE a reușit să își reducă emisiile. Am redus emisiile cu jumătate din obiectivul pe care trebuie să îl atingem până în 2020, indiferent ce s-ar întâmpla, și cu o treime, dacă țintim către ceea ce sperăm cu toții să fie rezultatul acordului de la Copenhaga, adică o reducere de 30 % a emisiilor din UE. Acest lucru se datorează, în special, faptului că am stabilit reguli comune, impuse de un acord obligatoriu la nivel internațional – Protocolul de la Kyoto. Acesta este motivul pentru care suntem atât de angajați să ne asigurăm că procesul de la Copenhaga va avea drept rezultat un acord obligatoriu din punct de vedere juridic. Acest lucru nu se va întâmpla imediat la Copenhaga. Va trebui să convenim asupra întregului conținut al acordului. Apoi va trebui să ne ocupăm de partea tehnică, acest lucru presupunând transferarea acordului către un text obligatoriu din punct de vedere juridic. În ceea ce privește UE, vrem ca acest lucru să se întâmple în termen de câteva luni de la conferința de la Copenhaga.

Aș dori de asemenea să spun că această criză financiară care afectează întreaga lume nu are nimic de-a face cu sumele care se cheltuiesc pentru salvarea climei. Dimpotrivă, investițiile ecologice majore fac și ele parte din schimbările economice, cu alte cuvinte, reprezintă un pas înainte spre o economie „mai verde”, care va scoate țările, bogate și sărace, din criza economică. De fapt, piețele dioxidului de carbon oferă o modalitate de a crea suficient loc pentru investiții. Acestea se asigură că țările poluatoare plătesc, că se stabilește o limită pentru emisii și că banii pe care țările poluatoare îi plătesc pentru emisii pot fi transferați către țările în curs de dezvoltare, pentru ca acestea să poată face investiții ecologice. Acest lucru este pus uneori sub semnul întrebării. Unii se întreabă de ce trebuie să investim în mecanismul de dezvoltare curată (MDC), însă acesta este un aspect esențial, și anume că țările poluatoare trebuie să plătească pentru investiții ecologice în țările în curs de dezvoltare. Cred că este un lucru bun și este important, însă trebuie să reformăm aceste reguli, astfel încât efectele asupra mediului să fie și mai importante și mai clare, iar noi să putem fi și mai siguri că beneficiile ajung și la cei mai săraci.

Va fi nevoie de un acord și pentru a evita relocarea emisiilor de dioxid de carbon. Prin urmare, îngrijorarea manifestată trebuie transformată într-un angajament și mai mare de a realiza acest acord.

În fine, cred că trebuie spus clar și răspicat că dacă un acord la Copenhaga nu este suficient pentru a permite UE să își propună o reducere de 30 %, cu alte cuvinte, dacă se ajunge la rezultatul atât de diluat că, din motive de conformitate, UE nu poate ținti obiectivul de 30 %, atunci acesta va fi un eșec. Prin urmare, trebuie spus clar și răspicat că există ceva mai rău decât nerealizarea unui acord, iar acest lucru este un acord slab. Iată de ce UE a ridicat ștacheta atât de sus. Iată de ce muncim acum atât de intens în ceea ce privește conținutul acordului. Facem acest lucru și pentru că, atunci când vorbim despre ținta de două grade, suntem conștienți de faptul că acesta este cel mai înalt nivel la care trebuie să ajungem. Știm că, de fapt, deja vedem rezultate inacceptabile în prezent. Uitați-vă la exemplul guvernului Republicii Maldive, care de curând a desfășurat o ședință a cabinetului sub apă, pentru a demonstra consecințele care foarte curând vor deveni de neevitat în unele părți ale lumii. Ar fi deci o atitudine foarte cinică din partea noastră dacă nu am lua măsuri foarte ferme. Lumea a așteptat suficient de mult. Este momentul să încheiem la Copenhaga acordul de care avem nevoie, de dragul planetei. De aceea, angajamentul Parlamentului și cel al întregii UE este atât de important.

Stavros Dimas, *membre al Comisiei – (EL)* Dnă președintă, a fost o dezbateră foarte interesantă, care a conținut câteva intervenții excepționale și constructive. Au fost auzite numeroase puncte de vedere asupra unor chestiuni variate. Este foarte posibil ca unii să nu fie de acord. De exemplu, eu nu pot înțelege de ce s-ar opune cineva industriilor curate, verzi, nepoluante, bazate pe tehnologii noi care dau un randament bun. Și totuși, astăzi am auzit chiar și așa ceva. Nu pot înțelege de ce ar prefera cineva poluarea și industriile bazate pe tehnologii vechi care, dacă aduc profit, o fac pentru că nu plătesc prețul poluării; totuși, asemenea profituri vor fi pe termen scurt, pentru că aceste industrii nu vor fi competitive. Însă, într-o democrație și într-un parlament democratic se pot exprima tot felul de puncte de vedere.

Aș dori să fac și câteva comentarii în legătură cu Organizația Mondială a Mediului. Această organizație, pentru care știu că Franța, în special, a depus foarte multe eforturi, a fost de fapt una dintre ambițiile noastre și sper că va deveni o realitate în următorii ani. Fără îndoială, este nevoie de o organizație ca aceasta, astfel încât să avem o organizație de mediu la nivel internațional care să promoveze chestiunile legate de mediu în același fel în care sunt promovate chestiunile economice sau sociale și care să susțină o mai bună coordonare a acordurilor internaționale privind mediul. Acest lucru se poate realiza relativ ușor, prin actualizarea programelor de mediu existente ale Națiunilor Unite, și într-adevăr se fac eforturi în această direcție.

Aș dori, de asemenea, să discut despre Protocolul de la Kyoto, la care s-a făcut referire în mai multe rânduri. Sunt bucuros de performanțele Uniunii Europene, pentru că cele 15 țări care au obiectivul comun de a reduce emisiile de dioxid de carbon cu 8 % în perioada 2008-2012 își vor atinge ținta, iar UE formată din 27 de țări, cu cele 10 state noi care au stabilit un obiectiv și Cipru și cu Malta, care nu au stabilit un astfel de obiectiv, își va atinge de asemenea ținta. Astfel, Uniunea Europeană are de partea sa argumentul moral că își ține promisiunile și fără îndoială, acest lucru a fost posibil datorită măsurilor pe care le-am luat, fie la nivel național, fie la nivel european, de exemplu sistemul de comercializare a certificatelor de emisii pentru dioxid de carbon.

Trebuie să subliniez, așa cum a spus și dl Carlgren, că Uniunea Europeană va reuși o reducere și mai mare decât nivelul propus inițial pe baza estimărilor noastre, împreună cu dezvoltarea economică. Voi cita o singură statistică: între 1990 și 2007, perioada pentru care a fost realizată statistica, dezvoltarea economică a fost de 44 %, iar reducerea emisiilor de dioxid de carbon era de 5 % pentru cele 15 țări și de 9 % pentru cele 27. Bineînțeles, estimările sunt că până în 2012 vom fi depășit destul de mult acest obiectiv, lucru ce va face și mai ușoară atingerea țintei de reducere cu 30 % a emisiilor până în 2020.

Ar trebui menționat faptul că, în 2008, am înregistrat și o reducere semnificativă de 1,6 % a emisiilor de gaze cu efect de seră din Uniunea Europeană, alături de o continuă dezvoltare economică, și că de-abia în ultima parte a anului 2008 am fost loviți de criza economică, aceasta având de asemenea un impact important asupra emisiilor de gaze cu efect de seră.

Au mai rămas doar câteva zile și vă rog să vă extindeți eforturile și contactele bilaterale. În urma consultărilor cu ECOFIN, Consiliul de Mediu și Consiliul European, avem acum instrucțiuni clare de a promova propuneri specifice pentru surse de finanțare, pentru structuri operaționale și pentru criteriile care trebuie aplicate pentru a aduce contribuții serioase din partea tuturor. Haideți să încercăm, în timpul care ne-a mai rămas, să folosim aceste mijloace în cel mai eficace mod posibil.

Există un consens larg în ceea ce privește eforturile care trebuie făcute la nivel global pentru a atinge ținta de 2° Celsius. Există convingerea generală că la Copenhaga vor fi stabilite și trebuie stabilite fundamentele unui acord privind clima pentru perioada de după anul 2012. Aceste fundamente sunt în principal angajamente ambițioase ale țărilor dezvoltate, inclusiv în Statele Unite, de a reduce emisiile, măsuri adecvate luate de către țările dezvoltate pentru a limita nivelul de creștere a emisiilor și asistență financiară oferită țărilor în curs de dezvoltare pentru ca ele să își reducă emisiile poluante și să se adapteze la schimbările climatice.

Ne apropiem cu pași repezi de linia de sosire. Haideți să obținem un rezultat cât mai bun la Copenhaga și să cristalizăm principalele angajamente ale tuturor țărilor în ceea ce va fi un acord istoric. La Copenhaga va trebui să realizăm un acord major care să conțină toate elementele Planului de acțiune de la Bali. Asupra tuturor acestor elemente trebuie să se convină în mod obligatoriu la Copenhaga și imediat după aceasta, într-un termen de trei până la șase luni, cel mult, toate aspectele juridice trebuie procesate, astfel încât să obținem acordul obligatoriu pe care Uniunea Europeană îl dorește și care va menține obiectivul de a limita efectul de seră la 2° Celsius.

Cred că nu mai este nevoie să spun că deputații din Parlamentul European vor participa la eforturile făcute în aceste zile, în special la întrunirile esențiale de la Copenhaga, și aș dori să vă mulțumesc pentru asta și, din nou, pentru toate eforturile pe care le-ați depus.

Președinta – Aș dori să le reamintesc deputaților faptul că sistemul cu cartele albastre creat de Grupul de lucru pentru reforma parlamentară nu este valabil pentru Comisie și pentru Consiliu, ci numai în cazul dezbaterilor dintre deputații din acest plen.

Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară⁽¹⁾ a înaintat o propunere de rezoluție pentru a închide această dezbatere.

(1) A se vedea procesele-verbale

Dezbaterea a fost închisă.

Votul va avea loc mâine.

Luís Paulo Alves (S&D), *în scris – (PT)* Nimeni nu poate ignora faptul că trebuie să se ajungă urgent la un acord internațional post-Kyoto, pentru a reduce în mod semnificativ emisiile de dioxid de carbon.

Trebuie să ne asigurăm că Pământul nu se va încălzi cu mai mult de două grade. Dacă vrem să se întâmple așa, emisiile globale trebuie reduse cu cel puțin 30 % în următorii 10 ani. Viitorul omenirii depinde de asta, iar timpul se scurge. Aceasta este șansa noastră de a tempera efectele schimbărilor climatice, care deja se fac simțite, și care ar putea deveni cea mai gravă problemă a secolului 21.

Întrucât noi, cei care locuim pe insule, contribuim cel mai puțin la aceste schimbări, problema ne îngrijorează foarte mult.

Uniunea Europeană trebuie să continue să joace un rol de lider și să vorbească într-un singur glas în privința problemelor legate de mediu. Va trebui să își folosească întreg arsenalul politic pentru a se asigura că marile puteri ale lumii vor ajunge la un acord ferm în timpul viitorului summit de la Copenhaga. Este extrem de important să luăm măsuri decisive și să modificăm modelul global de utilizare a energiei – așa cum au făcut deja Portugalia și Insulele Azore – dar la fel de importante sunt investițiile în energia regenerabilă și în eficiența energetică.

Nessa Childers (S&D), *în scris –* În ultimele câteva zile, Irlanda a fost afectată de inundații grave, care au adus pagube familiilor obișnuite, micilor afaceri și fermierilor din întreaga insulă. Din cauza inundațiilor provocate de râul Barrow, al doilea ca lungime din Irlanda, o mare parte din orașul Carlow s-a aflat sub ape mai mult de patru zile! Potopul din orașul învecinat Kilkenny a fost cel mai grav din ultimii 60 de ani! Deși inundațiile sunt un lucru obișnuit în Irlanda, faptul că acestea se produc din ce în ce mai des și sunt din ce în ce mai grave ne reamintește de efectele schimbărilor climatice provocate de abuzul nechibzuit asupra mediului înconjurător. Indiferent de ceea ce se va întâmpla la conferința Națiunilor Unite pe tema climei care va avea loc în mai puțin de două săptămâni la Copenhaga, condițiile meteorologice extreme, cum sunt inundațiile din Irlanda, vor deveni mai frecvente. Trebuie să învățăm să ne mobilizăm în fața efectelor schimbărilor climatice. Dnă președintă, solicit guvernului irlandez să solicite imediat ajutorul în caz de dezastru natural, în cadrul Fondului european de solidaritate. Poporul irlandez și-a demonstrat recent angajamentul față de UE votând hotărât în favoarea Tratatului de la Lisabona. Acum, UE trebuie să își dovedească angajamentul față de poporul irlandez, inclusiv față de populația din Carlow și Kilkenny, acordând cât mai repede aceste fonduri de ajutor.

Diogo Feio (PPE), *în scris – (PT)* Un acord politic la Copenhaga este crucial, însă el trebuie să fie global. A pune industria europeană într-o situație disproporțională față de cea a țărilor dezvoltate ar fi o greșală pentru economie și nu ar fi de mare ajutor din punct de vedere ecologic. Eforturile europene trebuie direcționate către căutarea unui acord care să impună obligații tuturor părților.

De asemenea, Europa trebuie să găsească soluții eficiente și rezonabile pentru chestiunea finanțării. Acest lucru exclude ideea impunerii unei taxe pe tranzacțiile financiare internaționale (taxa Tobin) cu scopul de a finanța adaptarea la schimbările climatice în țările în curs de dezvoltare.

Acest gen de ajutor, oricât de necesar ar fi, nu trebuie acordat în detrimentul economiei, al comerțului și al creării de bunăstare.

Costurile pe care o asemenea taxă le-ar aduce societății în general (creșterea valorii impozitelor, cu consecințe pentru toți contribuabilii și consumatorii) și impactul ei asupra pieței financiare (scăderea lichidităților necesare și a fluxul de credit acordat persoanelor juridice și fizice) nu pot fi ignorate.

În plus, aplicarea unei taxe globale ar genera probleme tehnice și ar impune un sistem administrativ complex. În vremuri grele, ieșirea din criză nu poate aduce mai multe taxe noi, care ar fi dificil de colectat. Trebuie să renunțăm la această idee de a introduce o taxă nouă.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris – (PT)* UE ar trebui să continue să dea un exemplu în combaterea schimbărilor climatice. Nu contează deloc faptul că UE a depășit obiectivele trasate la Kyoto.

Cred că acordul de la Copenhaga referitor la reducerea emisiilor globale de dioxid de carbon ar trebui să fie obligatoriu. În acest sens, am prezentat un amendament la rezoluția Parlamentului privind această chestiune, solicitând ca textul final să stabilească un set internațional de sancțiuni.

Cred că acordul trebuie să fie unul global, ambițios și cu un calendar clar. Dacă nu suntem ambițioși, vom rămâne cu un instrument nefolositor, mai puțin eficace și decât Protocolul de la Kyoto, care deja prevede sancțiuni internaționale. Sperăm că vor exista reglementări eficace și că acordul va include o clauză de revizuire, pentru a putea fi actualizat cu ușurință.

De asemenea, trebuie să transmitem un semnal clar către industriile emergente din Asia. China și India nu pot fi scutite de responsabilitate, ținând cont de faptul că produc o mare parte din procentul de emisii globale, în timp ce industriile noastre depun eforturi uriașe pentru a-și reduce emisiile.

Statele Unite au o mare responsabilitate de a asigura succesul acestui summit. Sper că președintele Statelor Unite, Barack Obama, va demonstra că a meritat Premiul Nobel pentru pace, întrucât combaterea schimbărilor climatice va contribui la pacea și fericirea tuturor națiunilor!

Adam Gierek (S&D), în scris – (PL) Clima se schimbă. Acest lucru s-a întâmplat de multe ori în trecut. Sunt peste 6 miliarde de locuitori pe planetă, iar ceea ce odată era un fenomen extrem și a trecut neobservat, astăzi a devenit evident. Mai mult, infrastructurile construite în mod elaborat pentru generarea de energie și furnizarea acesteia, de exemplu, se întâmplă să dea greș de multe ori, iar printre efectele acestor evenimente se numără penele de curent și căderea rețelilor IT. Mai există și problema deșertificării unor vaste zone de pe Pământ. Această situație provoacă o catastrofă umanitară și economică. Primele semne ale acesteia sunt revoltele din Somalia și prevestirea unor viitoare conflicte legate de problema apei. Valul de migrație este în continuă creștere. Oare aceste probleme vor fi rezolvate prin limitările restrictive impuse asupra emisiilor de CO₂? Nu.

În primul rând, nimeni nu a dovedit faptul că emisiile de CO₂ reprezintă cauza schimbărilor climatice. În al doilea rând, efectele acestor limitări ale emisiilor de CO₂ sunt așteptate să apară de-abia la sfârșitul secolului. În al treilea rând, restricțiile impuse în domeniul emisiilor de CO₂ nu vor face altceva decât să slăbească omenirea din punct de vedere economic, prin urmare efectele catastrofei vor deveni și mai grave. Cât despre sistemul de comercializare a certificatelor de emisii, acesta este o propunere antisocială, iar costurile sale vor fi suportate de oamenii obișnuiți. Profiturile vor fi adunate însă de către lumea financiară, inclusiv de lumea speculațiilor. Prin urmare, din motive umanitare și sociale, cea mai importantă chestiune nu este combaterea cauzelor foarte improbabile ale schimbărilor climatice, ci combaterea rezultatelor schimbărilor climatice. Nu este vorba de adaptare la schimbările climatice, ci de o acțiune proactivă. De exemplu, în țara mea, securitatea furnizării apei potabile a devenit deja o problemă importantă.

Rovana Plumb (S&D), în scris – Încălzirea globală implică, în prezent, două probleme majore pentru omenire: pe de o parte necesitatea reducerii drastice a emisiilor de gaze cu efect de seră, iar pe de altă parte necesitatea adaptării la efectele schimbărilor climatice. Având în vedere că avem un fenomen global și ținând cont că UE este responsabilă de numai 10 % din emisiile globale de gaze cu efect de seră generate la nivel global, este important ca la Copenhaga, peste 2 săptămâni, să obținem un acord juridic global obligatoriu. Salut participarea la Copenhaga a Președintelui Obama, cu un mandat conținând ținte clare de reducere a emisiilor pe care și le vor asuma SUA. Pentru adaptarea la efectele schimbărilor climatice, este nevoie de un mecanism de finanțare, cu cifre exacte privind sumele ce trebuie investite în tehnologiile verzi generatoare de locuri de muncă noi, atât de necesare în această perioadă de criză.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), în scris – (RO) Conferința internațională privind schimbările climatice care începe la Copenhaga pe 7 decembrie vizează stabilirea unui acord post-Kyoto, care să oblige statele lumii să reducă emisiile poluante. UE și-a asumat unilateral angajamentul de a-și reduce cu 20 % emisiile poluante comparativ cu 2005, iar 20 % din energia consumată să provină din surse regenerabile. Este însă necesar ca aceste eforturi să fie corelate cu eforturile tuturor țărilor dezvoltate sau aflate în curs de dezvoltare. Reducerea consumului de energie și a emisiilor poluante poate fi realizată rapid și ieftin prin creșterea eficienței energetice la scară mondială. De aceea, UE și statele membre trebuie să crească eficiența energetică în special în domeniul clădirilor și în domeniul transporturilor. Pentru ca UE să își reducă emisiile poluante din zona industriilor intens energetice, conform angajamentelor luate, este nevoie să fie asigurate resursele financiare pentru modernizarea întreprinderilor europene. Doar astfel vom păstra producția și implicit locurile de muncă în Uniunea Europeană. La revizuirea bugetului UE trebuie să asigurăm disponibilitatea unor resurse financiare suficiente pentru măsuri de protecție împotriva schimbărilor climatice și de adaptare la acestea. Dezvoltarea unei economii mondiale eco-eficiente va genera noi investiții, va crea locuri de muncă și va îmbunătăți standardele de viață.

(Ședința a fost suspendată la ora 11.50 în așteptarea votării și reluată la ora 12.00)

PREZIDEAZĂ: DL LAMBRINIDIS

Vicepreședinte

4. Votare

Președinte. – Următorul punct pe ordinea de zi este votarea.

(Pentru rezultate și alte detalii cu privire la vot: vă rugăm să consultați procesele-verbale)

4.1. Rețelele și serviciile de comunicații electronice (A7-0070/2009, Catherine Trautmann) (vot)**4.2. Statisticile referitoare la pesticide (A7-0063/2009, Bart Staes) (vot)**

- Înainte de votare:

Bart Staes, raportor. – (NL) Doar ca o explicație, acesta este cel de-al treilea dintr-o triadă de rapoarte pe tema utilizării pesticidelor.

La începutul acestui an, în cadrul fostului Parlament, s-a adoptat un regulament privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare. La vremea respectivă am mai adoptat și o Directivă privind utilizarea durabilă a pesticidelor, iar acest regulament privind statisticile referitoare la pesticide este cea de-a treia componentă.

Propunerea a trebuit să fie analizată de Comitetul de conciliere, deoarece lucrurile nu s-au desfășurat așa cum era așteptat, în timpul ultimului Parlament. Foarte mulți nu au fost acolo, iar la cea de-a doua lectură, nu au fost prezente suficiente persoane pentru ca noi să obținem numărul de voturi necesar încheierii celei de-a doua lecturi.

Și legat de aceasta, aș dori să iau cuvântul și să mulțumesc Președinției suedeze și, în special, Președinției cehe, care ar fi putut să distrugă complet cea de-a doua lectură: ar fi putut refuza să meargă la conciliere. Datorită bunelor relații pe care le aveau cu Parlamentul, și, totodată, datorită președinților grupurilor politice care mi s-au alăturat imediat după alegeri pentru a trimite o scrisoare Președinției, a fost posibil să salvăm acest raport și, prin intermediul procedurii de conciliere, să ne asigurăm că astăzi putem vota textul în forma aprobată la cea de-a doua lectură. Doresc să le mulțumesc tuturor celor care s-au implicat.

4.3. Ajutorul financiar comunitar în domeniul rețelelor transeuropene (versiune codificată) (A7-0057/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (vot)**4.4. Normele privind confidențialitatea informațiilor Europol (A7-0065/2009, Timothy Kirkhope) (vot)****4.5. Normele de punere în aplicare care reglementează relațiile Europol cu partenerii, inclusiv schimbul de date cu caracter personal și de informații clasificate (A7-0064/2009, Sophia in 't Veld) (vot)****4.6. Lista statelor terțe și a organizațiilor cu care Europol încheie acorduri (A7-0069/2009, Jan Philipp Albrecht) (vot)****4.7. referitor la proiectul de decizie a Consiliului de adoptare a normelor de punere în aplicare privind fișierele de lucru pentru analiză ale Europol (A7-0068/2009, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (vot)****4.8. Rețeaua europeană de prevenire a criminalității (REPC) (A7-0072/2009, Sonia Alfano) (vot)**

- 4.9. Acordarea activităților criminalistice de laborator (A7-0071/2009, Timothy Kirkhope) (vot)**
- 4.10. Acordare de asistență macrofinanciară Georgiei (A7-0060/2009, Vital Moreira) (vot)**
- 4.11. Acordare de asistență macrofinanciară Armeniei (A7-0059/2009, Vital Moreira) (vot)**
- 4.12. Acordare de asistență macrofinanciară Serbiei (A7-0061/2009, Miloslav Ransdorf) (vot)**
- 4.13. Acordare de asistență macrofinanciară Bosniei și Herțegovinei (A7-0067/2009, Iuliu Winkler) (vot)**
- 4.14. Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (A7-0055/2009, Udo Bullmann) (vot)**
- 4.15. Modificarea Anexelor II și III la Convenția OSPAR (A7-0051/2009, Anna Rosbach) (vot)**
- 4.16. Acord CE/Danemarca privind comunicarea și notificarea actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială (A7-0058/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (vot)**
- 4.17. Acordul dintre CE și Danemarca privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (A7-0056/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (vot)**
- 4.18. Plan de redresare pentru halibutul negru (A7-0046/2009, Carmen Fraga Estévez) (vot)**
- 4.19. Acord de aderare a Comunității Europene la Convenția privind transporturile internaționale feroviare (COTIF) (A7-0053/2009, Dieter-Lebrecht Koch) (vot)**
- 4.20. Protocolul privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere (A7-0062/2009, Diana Wallis) (vot)**
- 4.21. Apărarea imunității și privilegiilor lui Tobias Pflüger (A7-0054/2009, Tadeusz Zwiefka) (vot)**
- 4.22. Adaptare la procedura de reglementare cu control - Partea a cincea (A7-0036/2009, József Szájer) (vot)**

- Înainte de votul asupra proiectului de rezoluție legislativă:

Stavros Dimas, membru al Comisiei. – Dle președinte, cred că nu vom retrage propunerea.

(Parlamentul a decis să retrimită propunerea la comisie.)

4.23. Utilizarea tehnologiei informațiilor în domeniul vamal (A7-0052/2009, Alexander Alvaro) (vot)

- Înainte de votare:

Petru Constantin Luhan (PPE). – Dle președinte, în numele Grupului PPE, aș dori să vă rog ca amendamentul 27 să se voteze separat. Acesta se referă la a acorda agențiilor Eurojust și Europol acces deplin la baza de date. Aș dori să le solicit tuturor colegilor mei să nu voteze în favoarea acestuia.

(Parlamentul a respins propunerea)

5. Explicații privind votul

Explicații orale privind votul

- Raport: Catherine Trautmann (A7-0070/2009)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Fiind unul dintre raportorii alternativi pentru pachetul legislativ privind telecomunicațiile, doresc să menționez că, după acest vot favorabil, sunt încântată că acest amendament important adus normelor privind piața internă, în special în domeniul comunicațiilor electronice, va genera un alt proces echitabil în ceea ce privește deconectările de la Internet. Sunt mulțumită că, în cele din urmă, Consiliul a aprobat propunerile noastre. Garanțiile noastre vor asigura că aceste deconectări de la Internet se vor aplica doar adevăraților infractori, precum teroriștii sau distribuitorii de materiale pornografice cu minori, și nu utilizatorilor obișnuiți.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Dle președinte, sunt de părere că această legislație este necesară, deoarece ne îndreptăm către o piață unică a comunicațiilor electronice. Deja, prin Tratatul de la Lisabona, s-a stabilit că aceasta este direcția care trebuie urmată.

Cu toate acestea, sunt foarte preocupat de importanța garantării drepturilor elementare ale utilizatorilor de Internet și a accesului gratuit la acesta. O primă preocupare este legată de folosirea ilegală și în scopuri necorespunzătoare a acestuia, și, după cum știm, una dintre principalele probleme cu care ne confruntăm în momentul de față este pirateria. Pirateria se extinde foarte rapid și Internetul este unul din principalele domenii în care activează.

Sper ca pe viitor să facem investiții pentru a garanta că cei care se dedică muncii de creație sunt remunerați corespunzător pentru aceasta, și că pirateria nu le amenință sursele de venit, așa cum se întâmplă adesea acum, pe Internet, unde fișierele sunt descărcate în mod ilegal. Acesta este pasul corect și direcția care trebuie urmată, deși pe viitor ar trebui să acordăm atenție specială drepturilor artiștilor creatori și prevenirii pirateriei.

- Raport: Timothy Kirkhope (A7-0065/2009)

Daniel Hannan (ECR). – Dle președinte, vedeți cât de încet și discret, de câți pași mărunți a fost nevoie, cât de înșelător și invidios a fost felul în care ne-am îndreptat spre crearea unei forțe de poliție federale, paneuropene.

Atunci când a fost creat Europol, la începutul anilor '90, a fost prezentat ca o agenție de colectare a informațiilor - dacă vreți, ca o sucursală regională a Interpolului. De atunci, încetul cu încetul, a căpătat puteri executive și atribuții polițienești.

La început, s-a afirmat că acestea sunt strict limitate la activitățile de combatere a terorismului transfrontalier. Așa a început și FBI-ul și apoi, treptat, puțin câte puțin, și-a lărgit competențele și a acumulat mai multe atribuții, devenind în cele din urmă o forță de poliție federală pancontinentală.

Printr-un proces similar trece în acest moment și Europol, care și-a extins treptat competențele pentru a acoperi o gamă variată de infracțiuni care, prin natura lor, sunt naționale - doar că există un aspect fascinant, și anume că personalul său are, în continuare, imunitate diplomatică; cu alte cuvinte, acesta nu poate fi tras la răspundere pentru abuz de putere polițienească.

Dar oare când am votat noi pentru acest lucru? Oare când am fost noi de acord cu crearea unui sistem paneuropean de justiție penală, care să aibă propriul mandat de arestare, propria forță de poliție, propria magistratură și propriul procuror public paneuropean?--

Cred că ar trebui să avem decența de a-i întreba și pe oameni, pe alegătorii noștri, dacă sunt de acord.

- Raport: Vital Moreira (A7-0060/2009)

Daniel Hannan (ECR). – Dle președinte, cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru republicile din Balcani și din Caucaz este să le acceptăm necondiționat într-o uniune vamală, să ne deschidem piețele pentru produsele lor. Acestea sunt țări ideal poziționate pentru a se integra pe piață. Au o forță de muncă bine pregătită și sărguincioasă, însă costurile sunt destul de mici și deci, pot avea exporturi competitive.

Însă, în loc să facem acest lucru, noi le blocăm produsele din mai multe domenii esențiale, după care, pentru a ne liniști conștiința, le acordăm asistență financiară interguvernamentală. Făcând acest lucru, noi le transformăm în state dependente; le transformăm în satrapii. Nu doar rușii se referă la aceste țări cu termenul de "vecinătate apropiată". Se pare că acest concept se aplică și la Bruxelles uneori.

Le târâm politicienii și factorii de decizie într-un sistem de redistribuire masivă a bogăției, și, prin urmare, îi europenizăm anticipat, pentru că învață ceea ce noi, cei din acest Parlament, știm deja foarte bine, și anume că, în prezent, principala funcție a Uniunii Europene este aceea de a acționa ca un dispozitiv important care colectează bani de la contribuabili și îi dă celor care au norocul să lucreze în interiorul sistemului.

- Raport: Alexander Alvaro (A7-0052/2009)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Doamnelor și domnilor, cred cu tărie că avem nevoie de un sistem avansat de informații pentru administrația civilă, care să facă legătura între autoritățile vamale și cele polițienești din statele membre. Le suntem datori cetățenilor din Uniune să combatem în mod mai eficient importurile de produse contrafăcute și periculoase care ajung pe piața noastră din țări terțe. Spre deosebire de marea majoritate a deputaților, eu consider că propunerea Comisiei va asigura o protecție sporită a datelor cu caracter personal și, în același timp, va eficientiza lupta împotriva crimei organizate. Prin urmare, nu am votat pentru cele 90 de proiecte de amendamente ale comisiei sau pentru raport, în ansamblul său.

Desigur, fac apel la Comisie, pentru a negocia sisteme de avertizare rapidă, așa cum este RAPEX China, și cu alte state - cu India, Vietnam, Rusia sau Turcia - astfel încât produsele contrafăcute sau periculoase să poată fi confiscate înainte să ajungă în țările europene. Atrag atenția asupra faptului că, din 2006, este posibilă încheierea unor acorduri internaționale cu state terțe privind cooperarea organismelor de supraveghere din domeniul protecției consumatorilor și sunt foarte dezamăgită că, până în prezent, Comisia nu a folosit această opțiune.

Explicații scrise privind votul

- Raport: Catherine Trautmann (A7-0070/2009)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), în scris. – (PT) Mă bucur că Parlamentul European a aprobat pachetul de reforme din domeniul telecomunicațiilor, consolidând astfel drepturile consumatorilor și contribuind la un acces mai larg la informații și la libertatea de exprimare. Pentru a îndeplini obiectivele din Agenda de la Lisabona, trebuie stimulate investițiile în noile rețele de mare viteză, pentru a sprijini inovarea serviciilor de Internet bazate pe conținut și pentru a spori competitivitatea UE la nivel internațional. Este crucial să promovăm investițiile durabile pentru dezvoltarea acestor rețele, deoarece, în felul acesta, asigurăm competitivitatea și le oferim cumpărătorilor mai multe opțiuni. Pentru a garanta investițiile în noile tehnologii în regiunile mai puțin dezvoltate, reglementările privind comunicațiile electronice ar trebui coordonate cu alte politici, precum politica privind ajutorul de stat, politica de coeziune sau obiectivele unei politici industriale mai extinse.

Carlos Coelho (PPE), în scris. – (PT) Susțin pachetul de reforme din domeniul telecomunicațiilor, deoarece consider că Internetul este un instrument esențial pentru educație, pentru exercitarea libertății de exprimare și accesul la informație. Această inițiativă stabilește clar ideea că accesul și utilizarea Internetului sunt drepturi fundamentale ale cetățenilor europeni. Doresc să îi mulțumesc dlui Bastos, singurul parlamentar portughez implicat în acest proces. Promovez libertatea pe Internet, însă aceasta nu înseamnă lipsa oricărei reglementări. La fel ca și în lumea reală, în lumea virtuală a Internetului au loc o serie de activități ilicite și ilegale, printre care se numără descărcarea de fișiere video sau cu muzică, incitarea la terorism sau pornografia infantilă. În ciuda opoziției exprimate de mai multe guverne naționale, Parlamentul a garantat că toți utilizatorii vor beneficia de drepturile și garanțiile consacrate în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Acest lucru înseamnă că orice îngrădire a drepturilor sau libertăților fundamentale ale utilizatorilor de Internet, cum ar fi întreruperea accesului, trebuie să respecte această

Convenție și principiile generale de drept, și, mai presus de toate, trebuie să fi fost autorizată printr-o hotărâre judecătorească, pentru a menține garanțiile procedurale, prezumția de nevinovăție și dreptul la viață privată, fără a prejudicia mecanismele specifice folosite în cazurile considerate a fi urgente pentru securitatea statului.

Marielle De Sarnez (ALDE), *în scris*. – (FR) Acordul anterior al unei instanțe: asta am dorit să obținem. Prin acest compromis, am asigurat, cel puțin, cea mai bună protecție juridică posibilă la acest nivel. Acum, mesajul UE este clar: accesul la Internet este un drept fundamental și trebuie să urmeze proceduri clare și obligatorii pentru a ne asigura că utilizatorii de Internet sunt condamnați pentru încălcarea dreptului de autor. Acum, judecătorii naționali și judecătorii Curții Europene de Justiție sunt cei care trebuie să vegheze la respectarea dreptului pe care îl au toți utilizatorii de Internet, de a beneficia de o „procedură prealabilă, corectă și imparțială”. Lipsa de claritate a multor prevederi va necesita o monitorizare atentă a procesului de transpunere și aplicare a acestei importante legislații. Acum că Tratatul de la Lisabona a fost ratificat, Parlamentul European, în calitate de colegislator, va putea în continuare să protejeze neutralitatea Internetului. Votul de astăzi reprezintă doar o etapă dintr-un proces de durată. În continuare, va trebui să apărăm drepturile utilizatorilor de Internet și, mai ales, să le definim mai bine. Va trebui să rezolvăm urgent și problema crucială a dreptului de autor pe Internet.

Edite Estrela (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat în favoarea raportului dnei Trautmann, deoarece consider că prezentul acord merge mult mai departe decât era posibil în fazele anterioare ale acestui proces, mai ales cu privire la drepturile consumatorilor. Consider că introducerea unor măsuri care protejează drepturile și garantează libertatea de exprimare și accesul la informație pentru utilizatorii de telefonie fixă sau mobilă sau de Internet este pur și simplu esențială. Piața internă de telecomunicații trebuie organizată prin încurajarea concurenței între companii, consolidând, în același timp, autonomia organismelor naționale de reglementare în raport cu guvernele lor respective. La fel de importantă a fost asigurarea unei gestionări moderne a spectrului de unde radio prin tehnici de divizare care facilitează furnizarea acestor servicii în zonele rurale.

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) Salut compromisul la care au ajuns Parlamentul și Consiliul privind introducerea, în directiva-cadru, a unor măsuri de protecție adecvată pentru utilizatori în cazul restricționării accesului la servicii și aplicații realizate prin intermediul rețelelor de comunicație electronică.

Consider că statul de drept impune că accesul la informații și utilizarea rețelelor de comunicare electronică pot fi condiționate doar dacă acest lucru se face respectând îndeaproape principiul prezumției de nevinovăție, iar restricționarea accesului trebuie să fie precedată de proceduri corecte și imparțiale, care asigură dreptul de a fi audiat și dreptul la o protecție judiciară eficientă.

Mai mult chiar, consider că este foarte important să sprijinim mecanismele independente ale autorităților naționale de reglementare, pentru ca acestea să poată reglementa piața în mod eficient, promovând concurența loială între operatori, precum și mecanismele de cooperare dintre diversele organisme europene de reglementare, pentru a crea o piață mai transparentă și mai competitivă, care va reprezenta o îmbunătățire a serviciilor oferite clienților.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) La sfârșitul lunii octombrie, Consiliul a adoptat majoritatea textelor negociate cu Parlamentul din așa-numitul pachet legislativ pentru telecomunicații, cu câteva excepții, care au fost incluse în raportul Trautmann.

Asupra acestui text au continuat negocierile și în cadrul Comitetului de conciliere, unde a fost acceptat textul pe care îl vom vota acum.

Este adevărat că textul aprobat conține o serie de propuneri înaintate de grupul nostru, care se referă la apărarea drepturilor utilizatorilor. Și totuși, el nu merge suficient de departe, permițând excepții de la garanțiile procedurale pentru cazurile urgente, cu toate că acestea trebuie motivate și conforme cu Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totuși, principala problemă a acestui text o reprezintă domeniul său de aplicare, deoarece acesta se referă doar la restricțiile care pot fi impuse de statele membre și nu și la cele impuse de companiile private.

Într-adevăr, se pare că Uniunea Europeană este mai interesată să creeze o piață internă a telecomunicațiilor doar pentru a servi interesele grupurilor economice care domină acest sector, și nu pentru a apăra drepturile și libertățile fundamentale ale utilizatorilor finali. Nu avem altă variantă decât să dezaprobăm această atitudine.

Bruno Gollnisch (NI), *în scris*. – (FR) M-am abținut să votez asupra variantei finale a pachetului privind telecomunicațiile, deoarece îl găsesc nesatisfăcător. Este, într-adevăr, mai bun decât nimic. Nu îi protejează pe utilizatorii de Internet de abuzurile legilor distrugătoare de libertăți, precum prima versiune a legii Hadopi

din Franța, sau de mânia autorităților administrative, autorizate în mod corespunzător să desfășoare aceste abuzuri. Cu toate acestea, le oferă utilizatorilor de Internet mijloace legale de a se proteja. Din păcate, este alarmant că s-a ajuns aici: că suntem nevoiți să ne bazăm pe Uniunea Europeană, căreia nu-i pasă deloc de ce gândesc cetățenii, și care întreprinde cea mai mare parte a acțiunilor sale doar pentru a satisface interesele diverselor lobby-uri organizate, pentru a le oferi europenilor o minimă libertate de informare și de exprimare.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Cu toate că sectorul telecomunicațiilor trece printr-o perioadă de dezvoltare nemaîntâlnită, a fost crucial să sprijin raportul colegei mele, dna Trautmann, deoarece consumatorii vor beneficia astfel de servicii mai bune, la prețuri competitive.

Salut faptul că acest text va spori dreptul utilizatorilor la servicii universale, prin contacte mai clare, un număr de urgență mai accesibil, o linie de urgență pentru copii dispăruți, o mai mare atenție acordată drepturilor persoanelor cu dizabilități și garantarea transferabilității numerelor. De asemenea, se va putea realiza o mai bună protecție a vieții private, iar practicile ilegale de pe Internet vor putea fi combătute prin îmbunătățirea securității și integrității rețelelor de comunicare electronică.

În final, mă bucură faptul că am reușit să obținem o soluție solidă din punct de vedere legal, oferindu-le cetățenilor europeni măsuri de protecție procedurale, precum respectarea principiului contradictorialității, prezumția de nevinovăție și dreptul de a fi audiat, care obligă statele membre să se conformeze cu aceste măsuri de protecție înainte de a întreprinde orice acțiune menită să restricționeze accesul la Internet.

Małgorzata Handzlik (PPE), *în scris.* – (PL) Adoptarea raportului Trautmann înseamnă că prevederile pachetului legislativ privind telecomunicațiile vor intra în vigoare în curând. O veste bună pentru consumatori, ale căror drepturi sunt consolidate prin această legislație. Posibilitatea de a transfera numărul de telefon către o altă rețea într-o singură zi, creșterea transparenței tarifelor și întărirea protecției datelor cu caracter personal sunt doar câteva dintre rezultatele pozitive ale pachetului.

Mai mult, Parlamentul European a luat la cunoștință temerile cetățenilor europeni referitoare la deconectarea utilizatorilor de Internet de la acesta. Parlamentul European a susținut punctul de vedere conform căruia fiecare cetățean are dreptul de a beneficia de acces la Internet. În acest context, deconectarea de la Internet va fi posibilă doar în anumite cazuri, cu respectarea principiului nevinovăției și a dreptului la viață privată, și după un proces echitabil și imparțial. Cu siguranță, această soluție va fi pe placul susținătorilor accesului liber la Internet.

Jacky Hénin (GUE/NGL), *în scris.* – (FR) Trebuie să spun că această propunere de compromis dintre Consiliu și Parlament nu le oferă utilizatorilor protecția legală corespunzătoare.

Deși textul susține că statele membre nu pot impune restricții utilizatorilor finali de Internet, el deschide calea către restricționarea accesului la Internet pentru consumatori, impusă de furnizorii de servicii, fără nicio hotărâre judiciară anterioară.

Această situație subminează drepturile oamenilor.

Amendamentele grupului nostru, menite să susțină drepturile cetățenilor, nu au fost adoptate.

În cele din urmă, pachetul se supune „legii” pieței interne. Prin urmare, Curtea Europeană de Justiție va fi cea care va decide în cazul „conflictelor de interese”. De aceea, mai mult ca sigur, libertatea de exprimare se va supune legii pieței interne, după cum se poate vedea deja din prea multele exemple din ultima perioadă.

Datorită presiunii puternice exercitate de utilizatori și cetățeni, s-au câștigat măsuri de protecție a utilizatorilor, însă, în opinia stângii, ele încă nu sunt cele adecvate. Nu putem accepta compromisuri necinstite atunci când este în joc libertatea de exprimare a cetățenilor.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *în scris.* – Am votat în favoarea pachetului legislativ de compromis privind telecomunicațiile. Deși pachetul nu este unul perfect, ca de altfel orice compromis, consider că este un pas în direcția bună, care va duce la îmbunătățirea drepturilor consumatorilor.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Votul afirmativ poate fi justificat doar prin simplul fapt că noua legislație europeană privind sectorul telecomunicațiilor sprijină drepturile utilizatorilor de telefonie fixă și mobilă și de Internet, sporind concurența.

Dintre aceste norme noi, cea mai pertinentă se referă la consolidarea drepturilor consumatorilor, garantarea accesului la Internet și protecția datelor cu caracter personal, având în vedere faptul că UE este din ce în ce mai mult o zonă a drepturilor și libertăților.

Willy Meyer (GUE/NGL), *în scris*. – (ES) Am votat împotriva directivei-cadru privind serviciile și rețelele de telecomunicații electronice, deoarece consider că este un atac la adresa libertății de exprimare și a drepturilor civile ale cetățenilor. Adoptând această directivă, Uniunea Europeană permite ca serviciile de Internet să fie întrerupte fără a mai fi nevoie de o hotărâre judecătorească. În calitate de susținător al drepturilor civile, sunt obligat să mă opun deciziei. Aceasta le acordă companiilor private puterea de a impune restricții la utilizarea Internetului, acesta fiind un alt exemplu de liberalizare a pieței europene de telecomunicații.

De asemenea, faptul că organe nejudiciare (a căror natură și componență încă nu a fost menționată) pot decide întreruperea serviciilor de Internet din cauza unor presupuse practici ilegale (care, de asemenea, nu au fost stabilite) reprezintă o încălcare a principiului conform căruia se consideră că cetățenii sunt nevinovați până la demonstrarea contrariului și le dă cale liberă operatorilor să restricționeze drepturile utilizatorilor, să instaleze filtre de conținut și să accelereze accesul la anumite pagini în detrimentul altora, ceea ce ar însemna, *de facto*, sfârșitul neutralității Internetului.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *în scris*. – Am votat în favoarea acestui pachet datorită utilității sale incontestabile. Cu toate acestea, apreciez că este neclar ce va însemna în practică o procedură corectă și imparțială în privința posibilelor situații de restricționare a accesului la internet. Consider că ar fi fost preferabilă obligativitatea unei decizii judecătorești prealabile.

Teresa Riera Madurell (S&D), *în scris*. – (ES) Am votat în favoarea unui raport care reprezintă apogeul muncii depuse în jurul „pachetului legislativ privind telecomunicațiile”, două directive și un regulament care reprezintă un pas înainte fundamental pentru dezvoltarea societății informaționale și protejarea drepturilor utilizatorilor.

Această nouă legislație include, de asemenea, norme clare și certitudinea juridică necesară încurajării de noi investiții care, la rândul lor, vor permite furnizarea de noi servicii și dezvoltarea de noi activități economice. Astfel, aceste prevederi vor avea un impact economic major. Textul care a fost în sfârșit adoptat asigură, de asemenea, o mai mare respectare a drepturilor și libertăților fundamentale ale consumatorilor privind accesul la Internet, conferind certitudine juridică amendamentului 138.

Compromisul la care s-a ajuns se referă la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în timp ce amendamentul 138 opta pentru Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Ultima variantă are un dezavantaj clar: Marea Britanie, Polonia și, mai nou, Republica Cehă au introdus un protocol de derogare care nu permite Curții de Justiție a Uniunii Europene și instanțelor naționale respective să acționeze în cazul unei încălcări, în timp ce toate celelalte state membre sunt semnatare ale Convenției și nu există nicio interferență cu structurile juridice naționale.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *în scris*. – (EL) Forțele politice de centru-dreapta și centru-stânga din Parlamentul European au votat în favoarea pachetului legislativ privind telecomunicațiile și Internetul pe baza criteriilor de concurență și securitate, cu alte cuvinte, pentru a garanta profitul monopolurilor și a restricționa drepturile și libertățile lucrătorilor. Aceleași forțe politice, discutând cu avânt demagogic despre drepturile utilizatorilor și accesul liber la Internet în raport cu aroganța grupurilor care dețin monopolul în domeniu, au sprijinit propunerile reacționare ale Comisiei, contribuind, astfel, la promovarea intereselor de capital.

Decizia Parlamentului European promovează restructurări capitaliste, care le vor permite companiilor să atingă dimensiuni gigantice și să își dezvolte „economia ecologică” pentru a deține supremația la nivel european și mondial, amplificându-și astfel profitul, în defavoarea lucrătorilor și a celor care folosesc serviciile lor.

Monopolurile capătă drepturi legale de a monitoriza și restricționa accesul utilizatorilor la Internet. În același timp, profiturile lor sunt în siguranță datorită armonizării spectrului de unde radio și a „diferenței de operare” dintre serviciile de Internet și de telefonie fixă, și infrastructura necesară. Am votat împotriva moțiunii privind o rezoluție a Consiliului și a Parlamentului European și suntem în continuare alături de lucrătorii și utilizatorii de sisteme de comunicare electronică, ce continuă să își ceară drepturile și libertățile, împotriva politicii reacționare a UE și a partidelor de capital.

- Raport: Bart Staes (A7-0063/2009)

David Casa (PPE), *în scris*. – În cazul acesta, propunerea are ca obiectiv crearea unui cadru prielnic pentru armonizarea normelor în materie de colectare și difuzare a statisticilor privind vânzarea și utilizarea pesticidelor. S-au stabilit o serie de definiții și clarificări importante și, prin urmare, am decis să votez în favoarea acestui raport.

Edite Estrela (S&D), *în scris*. – (PT) Salut acordul la care s-a ajuns asupra proiectului comun, aprobat de Comitetul de conciliere, de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind statisticile referitoare la pesticide, care vor permite instaurarea unui cadru juridic și definirea de norme armonizate pentru colectarea și difuzarea statisticilor privind vânzarea și utilizarea de pesticide, pentru a asigura utilizarea durabilă a acestora.

Peter Jahr (PPE), *în scris*. – (DE) Salut faptul că regulamentul privind statisticile referitoare la produsele fitosanitare va încheia pachetul legislativ în domeniul politicii europene de protecție a plantelor, care poate intra în vigoare ulterior. Pentru a reduce riscurile pe care utilizarea produselor fitosanitare le prezintă pentru oameni și mediul înconjurător, avem nevoie de indicatori de risc armonizați, care să se bazeze pe date concrete și fiabile furnizate de toate statele membre. Și acum, tocmai acest lucru va fi posibil. Totuși, colectarea acestor date nu trebuie să ducă la o mai mare birocrație și, astfel, să îngreuneze și mai mult sarcina fermierilor și a administrațiilor. Dacă este posibil, ar trebui să se folosească datele deja existente și nu ar trebui să se adune din nou date. În cadrul monitorizării punerii în aplicare a regulamentului vom fi responsabili de asigurarea unui nivel minim al cheltuielilor birocratice. În altă ordine de idei, aș fi preferat ca termenul de „produse fitosanitare”, așa cum a fost folosit la început în regulament, să fi fost păstrat. În limba germană, termenul de „pesticide” are conotații negative, folosindu-se, de obicei, pentru utilizarea necorespunzătoare a produselor fitosanitare. Din păcate, regulamentul va contribui și mai mult la această interpretare greșită.

Elisabeth Köstinger (PPE), *în scris*. – (DE) Salut călduros faptul că regulamentul privind statisticile referitoare la produsele fitosanitare va garanta acum existența unui cadru juridic comun pentru colectarea și distribuirea de date privind comercializarea și folosirea pesticidelor. Nu mai există niciun dubiu că reducerea la minimum a riscurilor pentru populație și protecția mediului sunt prioritare. Datorită indicatorilor de risc armonizați și a datelor fiabile furnizate de toate statele membre, acest lucru va fi acum posibil. Acestea fiind spuse, aș dori să insist puternic asupra faptului că orice cheltuieți administrative suplimentare asociate colectării de date nu trebuie să fie suportate de agricultorii noștri. Dacă nu vom colecta din nou date care au fost deja adunate, ne vom putea folosi de sinergii care vor duce la reducerea birocrăției și a poverilor suplimentare.

Miroslav Mikolášik (PPE), *în scris*. – (SK) Pesticidele, mai ales cele folosite în agricultură, au un impact semnificativ asupra sănătății populației și mediului, și tocmai de aceea utilizarea lor ar trebui redusă și mai mult. Experiența îndelungată în domeniul colectării de date privind vânzarea și utilizarea pesticidelor a evidențiat necesitatea unor metode armonizate de colectare a datelor statistice, atât la nivel național, cât și la nivelul Comunității. Conform principiului subsidiarității și al proporționalității, regulamentul creează un cadru comun pentru crearea sistematică a unor statistici comunitare privind vânzarea și utilizarea de pesticide.

Prin urmare, consider că textul comun al regulamentului Parlamentului European și al Consiliului privind la statisticile referitoare la pesticide, care a fost aprobat de Comitetul de conciliere, este o măsură corespunzătoare care, la analiza finală, va contribui la folosirea durabilă a pesticidelor și la o reducere considerabilă a riscurilor pentru sănătate și mediu, precum și la asigurarea unei protecții adecvate a recoltelor.

Rovana Plumb (S&D), *în scris*. – Subliniez faptul că este necesar ca pesticidele să fie utilizate într-un mod mai viabil și cu o reducere semnificativă globală a riscurilor și o utilizare a pesticidelor care să fie compatibilă cu necesitatea protejării recoltelor. Dar utilizarea pesticidelor fără o monitorizare atentă atât a cantității, cât și a calității acestora, nu se poate realiza decât dacă există o bază de date solidă. Existența unor statistici comunitare armonizate și comparabile referitoare la vânzările de pesticide și utilizarea acestora este importantă în elaborarea și monitorizarea legislației și a politicilor comunitare, în contextul Strategiei tematice privind utilizarea durabilă a pesticidelor. Astfel de statistici sunt necesare pentru evaluarea politicilor Uniunii Europene din domeniul dezvoltării durabile și pentru calcularea indicatorilor semnificativi privind riscurile la adresa sănătății și a mediului legate de utilizarea pesticidelor. Iată de ce am votat acest raport.

Oldřich Vlasák (ECR), *în scris*. – (CS) Am votat în favoarea proiectului de rezoluție legislativă a Parlamentului European pentru un regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind statisticile referitoare la pesticide, aprobat de Comitetul de conciliere, deoarece sunt de părere că va aduce beneficii semnificative. Acesta armonizează și, mai ales, simplifică legislația din domeniul statisticilor privind pesticidele. Armonizează

studiile statistice, permițând astfel o mai mare comparabilitate a datelor, oferind posibilitatea unei mai bune utilizări, la scară largă, a resurselor administrative ale datelor colectate, ceea ce va reduce costurile și povara administrativă care le revine agricultorilor și altor entități din sectorul agricol. Proiectul oferă și o protecție sporită pentru datele cu caracter confidențial. Mai mult chiar, la analiza finală, această reglementare va duce la o mai mare conștientizarea a pesticidelor și a impactului pe care acestea le au asupra sănătății, ceea ce, din punctul meu de vedere, este un aspect esențial.

- Raport: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0057/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), în scris. – (FR) Am votat în favoarea rezoluției legislative de codificare a Regulamentului din 1995 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a normelor generale de acordare a ajutorului financiar comunitar în domeniul rețelelor transeuropene. Îmi pare rău că, în contextul dezvoltării și complexității textelor, Comisia nu și-a revizuit poziția din 1 aprilie 1987, conform căreia propriului său personal a fost instruit ca toate documentele legislative să fie codificate după nu mai mult de 10 amendamente, subliniind că aceasta este o cerință minimă și că departamentele ar trebui să se străduiască să codifice textele pentru care sunt responsabile, chiar și la intervale mai scurte. În cazul de față, consolidăm regulamentele din 1999, două regulamente din 2004 și unul din 2005. Consider că politica de consolidare a legislației comunitare ar trebui să reprezinte una din prioritățile Comisiei Europene și că situația actuală este una nesatisfăcătoare, mai ales pentru statele membre, cetățeni și, în sens larg, pentru toți cei care folosesc dreptul: magistrați, avocați, consilieri, autorități, ș.a.m.d.

Andreas Mölzer (NI), în scris. – (DE) Am votat în favoarea propunerii de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a normelor generale de acordare a ajutorului financiar comunitar în domeniul rețelelor transeuropene. Aceste rețele sunt foarte importante pentru dezvoltarea infrastructurii de transport din Europa. Noul regulament va stabili foarte clar condițiile și procedurile de acordare a ajutorului financiar comunitar, ceea ce va conferi o certitudine juridică, în special pentru statele și regiunile care au în plan astfel de proiecte.

- Raport: Timothy Kirkhope (A7-0065/2009)

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) În calitate de membru al Parlamentului European care a acordat întotdeauna o atenție sporită aspectelor ce țin de prevenirea criminalității, siguranță și cooperare polițienească, recunosc importanța majoră pe care o are Europol în crearea unei zone europene sigure și în prevenirea criminalității pe teritoriul european, precum și nevoia ca acesta să fie consolidat, pe mai multe niveluri, inclusiv cele aflate în dezbatere aici.

Totuși, principala problemă dezbătută astăzi aici este dacă Parlamentul, cu mai puțin de o săptămână înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, ar trebui să renunțe la noile sale prerogative instituționale din domeniul prevenirii criminalității și cooperării polițienești, eliminând astfel posibilitatea de a fi parte la procesul de luare a deciziilor pentru toate aceste aspecte, prin procedura de codecizie.

Nu cred că acesta este varianta corectă. Acest Parlament trebuie să își asume pe deplin noile prerogative în acest domeniu. De aceea, votez în favoarea raportului prin care i se cere Consiliului să își retragă propunerea.

Bruno Gollnisch (NI), în scris. – (FR) Am votat împotriva respingerii acestei serii de rapoarte ale Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, nu din cauza conținutului acestor propuneri de reglementare, care se referă la Europol și la alte activități ale poliției, ci de dragul formei. Într-adevăr, singurul motiv pentru care marea majoritate a Parlamentului dorește să trimită raportatele înapoi la comisie este pentru a aștepta intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Odată cu acesta, aceste aspecte vor intra în procedura legislativă ordinară, ceea ce înseamnă egalitate între Parlament și Consiliu în termeni legislativi, drept exclusiv de inițiativă pentru Comisia Europeană și, ceea ce este și mai rău, jurisdicție pentru Curtea Europeană de Justiție.

Din punctul nostru de vedere, acest lucru este inacceptabil. În această lume fără frontiere pe care ați creat-o și de care infractorii, imigranții ilegali și traficanții profită la maximum, cooperarea polițienească este vitală. Cu toate acestea, este esențial ca ea să rămână în continuare în domeniul cooperării interguvernamentale.

Nuno Melo (PPE), în scris. – (PT) Reprezentând cel de-al treilea pilon, aceasta este o problemă extrem de pertinentă pentru securitatea zonei europene, așa că sunt de acord că subiectul ar trebui evaluat în baza Tratatului de la Lisabona, având în vedere impactul pe care îl are asupra politicii de cooperare.

Andreas Mölzer (NI), în scris. – (DE) În principiu, este de dorit o cooperare strânsă între diversele autorități, pentru a combate criminalitatea. Totuși, nu există nici un fel de reglementare privind protecția datelor în

cadrul accesului nerestricționat preconizat pentru toate autoritățile și nici măcar nu este foarte clar ce drepturi de investigare vor avea ofițerii de protecție a datelor. Există o serie de îngrijorări majore legate de protecția datelor și în cazul acordului SWIFT. Parlamentului European trebuie să i se acorde dreptul de a opri acest fiasco al drepturilor privind protecția datelor, în numele cetățenilor europeni. Prin urmare, am votat în favoarea acestui raport.

- Raport: Sophia in 't Veld (A7-0064/2009)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris.* – (LT) Susțin opinia raportorului și sunt de acord că legislația privind EUROPOL ar trebui analizată de comun acord, împreună cu Parlamentul European și Consiliul. O atenție deosebită trebuie acordată datelor cu caracter personal. Într-adevăr, încă nu este suficient de clar dacă există măsuri de protecție puternice pentru transferul de date cu caracter personal către terți. Nu încalcă acest lucru dreptul cetățenilor la viață privată și pot oamenii avea încredere că datele lor sunt protejate? Acesta subiect ar trebui investigat în detaliu. Tocmai de aceea, Consiliul ar trebui să prezinte o nouă propunere odată ce Tratatul de la Lisabona a intrat în vigoare.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) În calitate de membru al Parlamentului European care a acordat întotdeauna o atenție sporită aspectelor ce țin de prevenirea criminalității, siguranță și cooperare polițienească, recunosc importanța majoră pe care o are Europol în crearea unei zone europene sigure și în prevenirea criminalității pe teritoriul european, precum și nevoia ca acesta să fie consolidat, pe mai multe niveluri, inclusiv cele aflate în dezbatere aici.

Totuși, principala problemă dezbătută astăzi aici este dacă Parlamentul, cu mai puțin de o săptămână înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, ar trebui să renunțe la noile sale prerogative instituționale din domeniul prevenirii criminalității și cooperării polițienești, eliminând astfel posibilitatea de a fi parte la procesul de luare a deciziilor pentru toate aceste aspecte, prin procedura de codecizie.

Nu cred că acesta este varianta corectă. Acest Parlament trebuie să își asume pe deplin noile prerogative în acest domeniu. De aceea, votez în favoarea raportului prin care i se cere Consiliului să își retragă propunerea.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Fără a neglija importanța pe care o are Oficiului European de Poliție (Europol) și în ciuda sprijinului general de care ar trebui să se bucure, fiind cel de-al treilea pilon, aceasta este o problemă extrem de pertinentă pentru securitatea zonei europene.

Prin urmare, sunt de acord că subiectul ar trebui evaluat în baza Tratatului de la Lisabona, având în vedere impactul pe care îl are asupra politicii de cooperare.

- Raport: Jan Philipp Albrecht (A7-0069/2009)

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) În calitate de membru al Parlamentului European care a acordat întotdeauna o atenție sporită aspectelor ce țin de prevenirea criminalității, siguranță și cooperare polițienească, recunosc importanța majoră pe care o are Europol în crearea unei zone europene sigure și în prevenirea criminalității pe teritoriul european, precum și nevoia ca acesta să fie consolidat, pe mai multe niveluri, inclusiv cele aflate în dezbatere aici.

Totuși, principala problemă dezbătută astăzi aici este dacă Parlamentul, cu mai puțin de o săptămână înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, ar trebui să renunțe la noile sale prerogative instituționale din domeniul prevenirii criminalității și cooperării polițienești, eliminând astfel posibilitatea de a fi parte la procesul de luare a deciziilor pentru toate aceste aspecte, prin procedura de codecizie.

Nu cred că acesta este varianta corectă. Acest Parlament trebuie să își asume pe deplin noile prerogative în acest domeniu. De aceea, votez în favoarea raportului prin care i se cere Consiliului să își retragă propunerea.

Petru Constantin Luhan (PPE), *în scris.* – Raportul Albrecht aduce în dezbatere lista statelor terțe și a organizațiilor cu care Europol încheie acorduri. Pe lista statelor terțe este inclusă, de exemplu, și Republica Moldova iar pe lista organizațiilor cu care Europol încheie acorduri ar trebui inclus și Centrul Regional pentru Combaterea Infraționalității Transfrontaliere, cu sediul la București, care se află în tratative cu Europol în vederea încheierii unui acord de cooperare. S-a decis la nivelul Grupului politic PPE un vot negativ în această sesiune plenară pentru a putea relua dosarul după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Tocmai pentru că este un subiect atât de important, am decis să îl tratăm cu foarte mare atenție și îl vom dezbate începând cu anul viitor în codecizie cu Consiliul.

- Raport: Agustín Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009)

Carlos Coelho (PPE), *în scris*. – (PT) În cadrul Europol, ni s-au prezentat patru inițiative care urmăresc introducerea de noi norme privind confidențialitatea informațiilor, aspecte de punere în aplicare referitoare la reglementarea relațiilor Europol cu partenerii săi, inclusiv schimbul de date cu caracter personal și de informații clasificate, stabilirea listei țărilor terțe și a organizațiilor cu care Europol poate încheia acorduri și normele de punere în aplicare privind fișierele de lucru pentru analiză.

Având în vedere faptul că Tratatul de la Lisabona va intra în vigoare în doar câteva zile și că prin acesta Parlamentului i se vor conferi noi prerogative în domeniul cooperării polițienești, cei patru raportori au căutat să respingă propunerile pe temeuri juridice. Prin urmare, le susțin poziția, aceea de a nu face comentarii asupra conținutului propunerilor, respingându-le și cerând Comisiei și Consiliului să facă o declarație în ședință plenară, prin care se angajează să prezinte o nouă decizie în termen de șase luni de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. În termeni practici, merită menționat faptul că, din moment ce este vorba doar de consultarea Parlamentului, Consiliul va putea adopta o poziție în legătură cu actualele stimulente până la sfârșitul anului, deoarece cele patru etape ale punerii în aplicare vor intra în vigoare începând cu 1 ianuarie 2010.

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) În calitate de membru al Parlamentului European care a acordat întotdeauna o atenție sporită aspectelor ce țin de prevenirea criminalității, siguranță și cooperare polițienească, recunosc importanța majoră pe care o are Europol în crearea unei zone europene sigure și în prevenirea criminalității pe teritoriul european, precum și nevoia ca acesta să fie consolidat, pe mai multe niveluri, inclusiv cele aflate în dezbateră aici.

Totuși, principala problemă dezbătută astăzi aici este dacă Parlamentul, cu mai puțin de o săptămână înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, ar trebui să renunțe la noile sale prerogative instituționale din domeniul prevenirii criminalității și cooperării polițienești, eliminând astfel posibilitatea de a fi parte la procesul de luare a deciziilor pentru toate aceste aspecte, prin procedura de codecizie.

Nu cred că acesta este varianta corectă. Acest Parlament trebuie să își asume pe deplin noile prerogative în acest domeniu. De aceea, votez în favoarea raportului prin care i se cere Consiliului să își retragă propunerea.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) Fără a neglija importanța pe care o are Oficiului European de Poliție (Europol) și în ciuda sprijinului general de care ar trebui să se bucure, fiind cel de-al treilea pilon, aceasta este o problemă extrem de pertinentă pentru securitatea zonei europene.

De aceea, sunt de acord că subiectul ar trebui evaluat în baza Tratatului de la Lisabona, având în vedere impactul pe care îl are asupra politicii de cooperare. Prin urmare, consider că orice decizie în legătură cu această problemă delicată este prematură atâta timp cât tratatul încă nu a intrat în vigoare, deoarece se referă la siguranța zonei europene.

- Raport: Sofia Alfano (A7-0072/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), *în scris*. – Criminalitatea în Uniunea Europeană este în continuă creștere. Ne confruntăm cu înmulțirea rețelelor de crimă organizată și cu o criminalitate informatică care se răspândește din ce în ce mai mult. Prin urmare, este necesară consolidarea și întărirea politicii europene de prevenire a criminalității iar statele membre trebuie să coopereze mult mai bine și strâns și să aibă la bază o strategie puternică și comună în acest domeniu. Progresul înregistrat de rețeaua de prevenire a criminalității în decursul ultimilor ani este unul limitat, iar potențialul ei este, de asemenea, departe de a fi fost atins până în acest moment. Extinderea ariei de competențe a rețelei, stabilirea unei structuri administrative clare, simple și eficiente precum și asigurarea implicării societății civile, a mediului universitar și a ONG-urilor sunt premise care stau la baza funcționării cu succes a unei asemenea rețele.

Parlamentul va dobândi un real statut de putere legislativă și va putea, împreună cu Consiliul, să hotărască în conformitate cu procedura de codecizie măsuri pentru a încuraja și sprijini acțiunea statelor membre în domeniul prevenirii criminalității. Susțin, de aceea, propunerea raportoarei de respingere a inițiativei și de a dezbate acest dosar important după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

David Casa (PPE), *în scris*. – Raportul în cauză cere ca modificările la actualul sistem al rețelei europene de prevenire a criminalității să fie respinse. Cred, și sunt de acord cu raportorul, că în anumite zone este nevoie de îmbunătățiri, chiar și în cele incluse în propuneri. Cu toate acestea, măsurile intermediare sunt adecvate

pentru a genera modificări importante cât mai repede posibil. Din aceste motive am ales să votez împotriva raportului.

Carlos Coelho (PPE), *în scris.* – (PT) Rețeaua Europeană de prevenire a Criminalității a fost creată în 2001, însă până în prezent nu a avut rezultate foarte bune din cauza mai multor greșeli de organizare care au împiedicat-o să își atingă potențialul deplin, trecând deja prin două revizuirii interne. Actuala inițiativă încearcă să revocă decizia luată în 2001, propunând restructurarea rețelei, ceea ce mie mi se pare destul de limitat și complet inadecvat pentru a soluționa actualele probleme.

Prin urmare, trebuie să ne angajăm la o reformare a rețelei, care să fie mult mai serioasă și mai ambițioasă din punctul de vedere al organizării sale. De aceea, insistența cu care Președinția suedeză cere Parlamentului să ia o decizie, înainte ca Tratatul de la Lisabona să intre în vigoare, mi se pare de neacceptat, nu doar pentru că este o inițiativă slabă, ci și pentru că cere Parlamentului să renunțe la prerogativele instituționale în materie de prevenire a criminalității conferite prin Tratatul de la Lisabona, cu doar câteva zile înainte de intrarea acestuia în vigoare.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) În calitate de membru al Parlamentului European care a acordat întotdeauna o atenție sporită aspectelor ce țin de prevenirea criminalității, siguranță și cooperare polițienească, recunosc importanța majoră pe care o are Europol în crearea unei zone europene sigure și în prevenirea criminalității pe teritoriul european, precum și nevoia ca acesta să fie consolidat, pe mai multe niveluri, inclusiv cele aflate în dezbatere aici.

Totuși, principala problemă dezbătută astăzi aici este dacă Parlamentul, cu mai puțin de o săptămână înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, ar trebui să renunțe la noile sale prerogative instituționale din domeniul prevenirii criminalității și cooperării polițienești, eliminând astfel posibilitatea de a fi parte la procesul de luare a deciziilor pentru toate aceste aspecte, prin procedura de codecizie.

Nu cred că acesta este varianta corectă. Acest Parlament trebuie să își asume pe deplin noile prerogative în acest domeniu. De aceea, votez în favoarea raportului, și cer Consiliului să nu adopte formal inițiativa, înainte de iminenta intrare în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Rețeaua Europeană de Prevenire a Criminalității (REPC) a fost creată în anul 2001, ca răspuns la nevoia de a crea măsuri și a permite un schimb de activități de prevenire a criminalității, precum și pentru a consolida rețeaua de autorități naționale cu competențe în prevenirea criminalității.

Șapte ani mai târziu, o evaluare externă a REPC a concluzionat că se pot aduce multe îmbunătățiri în modul de funcționare al instituției.

La nivelul UE este foarte important să se dezvolte mai multe aspecte în materie de prevenire a criminalității, la fel de important ca sprijinul acordat prevenirii și combaterii criminalității locale sau naționale.

Având în vedere faptul că aspectele prezentate în raport sunt foarte delicate, sunt de acord cu decizia de a cere o nouă propunere din partea Consiliului, în temeiul procedurii de codecizie, în conformitate cu Tratatul de la Lisabona.

- Raport: Timothy Kirkhope (A7-0071/2009)

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) În calitate de membru al Parlamentului European care a acordat întotdeauna o atenție sporită aspectelor ce țin de prevenirea criminalității, siguranță și cooperare polițienească, recunosc importanța majoră pe care o are Europol în crearea unei zone europene sigure și în prevenirea criminalității pe teritoriul european, precum și nevoia ca acesta să fie consolidat, pe mai multe niveluri, inclusiv cele aflate în dezbatere aici.

Totuși, principala problemă dezbătută astăzi aici este dacă Parlamentul, cu mai puțin de o săptămână înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, ar trebui să renunțe la noile sale prerogative instituționale din domeniul prevenirii criminalității și cooperării polițienești, eliminând astfel posibilitatea de a fi parte la procesul de luare a deciziilor pentru toate aceste aspecte, prin procedura de codecizie.

Nu cred că acesta este varianta corectă. Acest Parlament trebuie să își asume pe deplin noile prerogative în acest domeniu. De aceea, votez în favoarea raportului și cer Spaniei și Suediei să țină în frâu inițiativa.

Pachetul Europol (Timothy Kirkhope (A7-0065/2009), Sophia in 't Veld (A7-0064/2009), Jan Philipp Albrecht (A7-0069/2009), Agustín Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009), Sofia Alfano (A7-0072/2009), Timothy Kirkhope (A7-0071/2009))

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Am votat în favoarea raportului 't Veld, a rapoartelor Kirkhope, Albrecht și Díaz de Mera García Consuegra privind pachetul de măsuri referitoare la Europol și a raportului Alfano privind Rețeaua Europeană de Prevenire a Criminalității, care solicită respingerea propunerii Consiliului în acest domeniu. Scopul respingerii propunerii era protejarea prerogativelor Parlamentului European în domenii atât de delicate precum cooperarea judiciară și polițienească în materie penală. Parlamentului European i s-a solicitat să își dea verdictul, într-un interval de timp relativ scurt, asupra unor probleme care, până la urmă, sunt destul de delicate. Totuși, nimic nu justifică această acțiune pripită, decât dacă, după 1 decembrie, procedurile desfășurate în cadrul celui de-al treilea pilon vor fi eliminate și vor face obiectul unei noi proceduri în temeiul „procedurii legislative” ordinare. Respingem aceste propuneri, pentru a trimite Consiliului mesajul clar că nu suntem mulțumiți cu faptul că se pune presiune pe membrii PE și cu dorința evidentă de a evita noile proceduri prin care Parlamentul European este inclus în dezbaterile legislative.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *în scris.* – Conform recomandării făcute de Comisia pentru libertăți civile, am votat împotriva proiectului de decizie. Acum, când este iminentă intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, deciziile din acest domeniu ar trebui luate prin noua procedură legislativă.

Jörg Leichtfried (S&D), *în scris.* – (DE) Votiez împotriva adoptării pachetului EUROPOL. Am votat în favoarea respingerii întregului pachet, deoarece mi se pare scandalos faptul că, atât Comisia, cât și Consiliul, încearcă să forțeze aprobarea acestuia înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

- Raport: Vital Moreira (A7-0060/2009)

David Casa (PPE), *în scris.* – Georgia a trecut printr-o criză incredibilă, mai ales după conflictul din 2008 cu Rusia. Datorită importanței strategice pe care o are Georgia, printre altele, Comisia a propus acordarea de asistență macrofinanciară Georgiei. Deși consider că Parlamentul necesită mai multe informații referitoare la acest subiect, am hotărât să susțin recomandarea raportorului și, astfel, să votez în favoarea raportului.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Am susținut întotdeauna ideea că UE trebuie să acorde ajutor țărilor care au nevoie de acesta, menționând că acest ajutor de solidaritate ar trebui acordat pentru proiecte de interes real pentru locuitorii din țările respective.

Și totuși se pare că „ajutorul” acordat de UE nu prea a avut nimic în comun cu solidaritatea. Interesele pentru sumele mari de bani, fie că sunt economice sau financiare, și marile puteri au avut mereu întâietate în fața intereselor de solidaritate.

Aceasta este și situația ajutorului pentru Georgia, în legătură cu care tocmai am votat. Cea mai mare parte a asistenței financiare este menită să finanțeze recomandările Fondului Monetar Internațional și politicile de ajustare structurală ale acestuia, cu alte cuvinte, insistența sa asupra aceluiași politici neolibérale care au generat criza economică și financiară în care se regăsește țara acum.

Aceleași motive stau la baza abținerii noastre privind restul rapoartelor. În plus, nu există nicio garanție că fondurile aprobate nu vor fi folosite pentru reînarmarea Georgiei, deși poate în mod indirect, ca urmare a atacului întreprins de trupele georgiene împotriva populației din Osetia de Sud și Abhazia, care au dus la războiul cu Rusia.

Nu putem aproba o decizie care ar putea duce la militarizarea și mai accentuată a relațiilor dintre țările din regiunea Caucazului, a cărei energie, bogăție și valoare geostrategică este foarte importantă pentru UE și monopoliurile sale.

Jacek Olgierd Kurski (ECR), *în scris.* – (PL) În august 2008, Georgia a fost atacată în mod brutal de armatele Federației ruse și, pe lângă pagube însemnate și pierderile de vieți omenești, a înregistrat și o puternică deteriorare a situației sale economice. Uniunea Europeană nu poate rămâne pasivă la problemele economice ale Georgiei și ar trebuie să fie gata să îi acorde asistență macrofinanciară specială, pentru a permite reclădirea țării după invazia rusă de anul trecut. Asistența financiară de la Bruxelles va ajuta Georgia să combată și efectele crizei financiare și economice de pe plan mondial. Având în vedere toate aceste circumstanțe, precum și importanța strategică pe care o are Georgia pentru Uniunea Europeană în cadrul politicii europene de vecinătate și pentru nou creatul Parteneriat estic, am aprobat rezoluția privind o decizie a Consiliului de acordare de asistență macrofinanciară Georgiei.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) Programul de asistență macrofinanciară este vital pentru îmbunătățirea stabilității financiare a națiunilor europene care abia au ieșit din conflicte armate, ale căror vicisitudini le-au lăsat în dificultăți financiare, reflectate în deficite bugetare și balanța de plăți.

Această asistență este crucială pentru procesul de reconstrucție din aceste țări, cu condiția să se desfășoare în mod pașnic, ceea ce este posibil doar prin intermediul asistenței internaționale. Asistența garantează și că aceste zone instabile nu periclitează securitatea și pacea în Europa, mai ales din cauza refugiaților și a persoanelor strămutate ca urmare a acestor conflicte.

În felul acesta, UE trebuie să fie o zonă de solidaritate, combinând asistența acordată Georgiei cu aspectele corespunzătoare mai sus menționate.

- Raport: Vital Moreira (A7-0059/2009)

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) Programul de asistență macrofinanciară este de asemenea vital pentru îmbunătățirea stabilității financiare a națiunilor europene care au trecut prin recenta criză mondială și au resimțit efectele acesteia asupra principalilor lor parteneri comerciali, mai ales Rusia în cazul Armeniei. Dezechilibrele financiare sunt cauzate de aspecte ce țin de bugete și de balanța de plăți.

Asistența este importantă dacă ne dorim ca Armenia să gestioneze criza cu mai multă consecvență și să prevină instabilitatea socială care ar putea da naștere unui exod în masă al emigranților, ceea ce ar da naștere la probleme în Europa.

În felul acesta, UE trebuie să fie o zonă de solidaritate, combinând asistența acordată Armeniei cu aspectele corespunzătoare mai sus menționate.

- Raport: Miloslav Ransdorf (A7-0061/2009)

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) În cazul special al Serbiei, programul de asistență macrofinanciară este vital pentru îmbunătățirea stabilității financiare a țării, deoarece, pe lângă criza mondială, Serbia a ieșit și dintr-un conflict armat ale cărui efecte încă se resimt.

Această asistență este un instrument important pentru stabilitatea financiară a Serbiei și pentru consolidarea unei stabilități în regiunea Balcanilor. Serbia și economia acesteia joacă un rol esențial în procesul de integrare regională, iar participarea sa la integrarea europeană este, de asemenea, esențială.

În felul acesta, UE trebuie să fie o zonă de solidaritate, combinând asistența acordată Serbiei cu aspectele corespunzătoare mai sus menționate.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. – (DE) Pentru anul următor, s-a planificat ca Serbia să primească asistență macrofinanciară în valoare de 200 de milioane de euro, sub formă de împrumut. Banii sunt meniți să asigure stabilitatea economică a țării, să îi finanțeze nevoile balanței de plăți externe și să o ajute să facă față consecințelor crizei economice și financiare de la nivel global. Văd în asistența macrofinanciară acordată Serbiei, care va sprijini programul de stabilitate economică a țării în contextul crizei actuale, ca un instrument important pentru promovarea stabilității în întreaga regiune balcanică. Serbia și economia sa joacă un rol important în integrarea regională și participarea Serbiei la integrarea europeană are, de asemenea, o importanță majoră. Din aceste motive am votat în favoarea raportului dlui Ransdorf și, deci, pentru acordarea de asistență macrofinanciară Serbiei.

- Raport: Iuliu Winkler (A7-0067/2009)

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) Programul de asistență macrofinanciară este vital pentru îmbunătățirea stabilității financiare a Bosniei și Herțegovina și pentru combaterea efectelor nefavorabile pe care criza mondială le-a avut asupra economiei țării. Ajutorul se va reflecta în îmbunătățirea situației economice a țării, în ceea ce privește deficitul bugetar și balanța de plăți.

Bosnia este, și ea, localizată într-o regiune delicată, iar stabilitatea sa economică și financiară este foarte importantă, deoarece va contribui la consolidarea stabilității în regiunea balcanică.

Pentru aceasta, UE trebuie să fie o zonă a solidarității, combinând asistența acordată Bosniei cu aspectele relevante mai sus menționate.

- Asistență macrofinanciară

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *în scris*. – (FR) Nu acceptăm ca subvențiile și împrumuturile europene să se supună restricțiilor impuse de FMI. Vom vota împotriva AMF (asistenței macro financiare) care este prezentată astăzi în fața Parlamentului European. Vedeți și dvs. despre ce fel de condiții este vorba: termene limită imposibile, lipsă de informații... Indiferent de unghiul din care analizăm situația, aveam de-a face cu o sfidare a cererilor democratice care ar trebui să caracterizeze Uniunea Europeană.

Cu toate acestea, sprijinim în continuare popoarele din Serbia, Bosnia și Herțegovina, Armenia și Georgia. Nu ne dorim ca ele să sufere mai mult decât suferă deja din cauza sistemului neoliberal învechit și periculos pe care FMI-ul încearcă să îl perpetueze.

- Raport: Udo Bullmann (A7-0055/2009)

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) Consider că acest raport privind propunerea de directivă a Consiliului care își propune să modifice sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată este o modalitate de a obține un sistem mai armonizat și mai simplificat. De fapt, combinând anumite aspecte care țin de regimul TVA aplicabil furnizării de gaze naturale, electricitate, energie termică sau răcire, cu normele privind TVA aplicată întreprinderilor comune înființate în temeiul articolului 171 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, cu identificarea anumitor consecințe ale extinderii UE și cu condițiile de exercitare a dreptului la deducerea TVA în amonte, ne vom îndrepta către o mai mare eficiență a aplicării regimului de TVA.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) Propunerea Consiliului dorește să clarifice anumite aspecte ce țin de importul și de locul ocupat de impozitarea gazului natural și a altor surse energetice, pentru a include amendamentele acceptate pentru aderarea Bulgariei și României la UE în domeniul de aplicare a directivei și pentru a clarifica și sublinia legislația elementară rambursării, conform căreia acest drept poate fi exercitat doar dacă bunurile și serviciile sunt folosite de o persoană impozabilă și pentru nevoile activității sale comerciale.

Totuși, textul adoptat astăzi nu corespunde anumitor elemente specifice ale piețelor naționale, cum ar fi utilizarea butanului și propanului. În Portugalia, precum și în alte state europene în care cetățenii au venituri mici și pentru care recenta includere în rețeaua europeană de gaze naturale este extrem de scumpă, folosirea butanului și propanului în gospodăria, precum și în întreprinderi mici și mijlocii este o realitate de netăgăduit.

Pe lângă aceasta, ca regulă, persoanele care se folosesc de acest tip de energie pierd cel mai mult, adică directiva privind TVA-ul discriminează mai degrabă acest grup decât pe cei cu venituri mai mari.

Mai mult decât atât, modificările aduse raportului par să restrângă domeniul de acțiune a statelor membre.

Ian Hughton (Verts/ALE), *în scris*. – M-am abținut să votez asupra raportului Bullmann. Deși consider că este de datoria Consiliului să asculte părerea acestui Parlament, singura instituție a UE aleasă în mod direct, nu sunt de părere că sistemele de TVA ar trebui armonizate. Principiul subsidiarității dictează că impozitarea este o problemă care ar trebui lăsată la latitudinea națiunilor din Europa.

- Raport: Anna Rosbach (A7-0051/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat în favoarea raportului privind protecția mediului marin al Atlanticului de nord-est, cu privire la captarea și stocarea dioxidului de carbon în formațiunile geologice deoarece consider că existența unui cadru de reglementare și a unor linii directoare pentru captarea și stocarea dioxidului de carbon în formațiunile geologice va contribui la protejarea zonei maritime, atât pe termen scurt cât și pe termen lung, cu condiția ca obiectivul să fie stocarea permanentă a dioxidului de carbon în aceste formațiuni și cu condiția ca acest lucru să nu producă efecte negative semnificative pentru mediul marin, sănătatea umană și alte utilizări legitime ale zonei maritime europene, în special cele din Portugalia, și mai ales, din Azore.

Edite Estrela (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat în favoarea raportului Rosbach referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind aprobarea, în numele Comunității Europene, a modificărilor la anexa II și la anexa III la Convenția privind protecția mediului marin al Atlanticului de nord-est (Convenția OSPAR) cu privire la captarea și stocarea dioxidului de carbon în formațiunile geologice. Cu toate acestea, este important să ne asigurăm că tehnologia de captare și stocare a dioxidului de carbon, care nu a fost testată foarte mult, este folosită în conformitate cu cele mai stricte standarde de siguranță, așa cum prevede directiva în cauză.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris. – (PT)* Stocarea geologică a dioxidului de carbon a fost identificată ca o posibilă soluție pentru reducerea efectului de creștere a concentrației antropogene a acestui gaz în atmosferă. Cu toate acestea, soluția dă naștere la mai multe întrebări legate de aplicabilitatea sa pe viitor, mai ales că dezvoltarea tehnologiei necesare este încă în fază incipientă, se așteaptă ca ea să coste mult și există și o serie de riscuri ce îi sunt asociate. Merită să urmărim studiile realizate pe această temă, ținând cont de faptul că unele dintre rezultatele obținute până acum sunt pozitive.

Cu toate acestea, trebuie menționat că monitorizarea studiilor realizate în acest domeniu sau posibila implementare a soluției pe viitor nu trebuie să compromită în niciun caz modificările necesare ale paradigmei energetice, care își propune reducerea semnificativă dependenței actuale de combustibili fosili. Pe de altă parte, trebuie să analizăm atent atât consecințele asupra mediului, cât și siguranța tehnologiilor folosite pentru stocare. Rezoluția aprobată garantează că acest lucru se va realiza și tocmai de aceea am votat în favoarea ei.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *în scris. –* Am votat în favoarea raportului Rosbach. Captarea și stocarea dioxidului de carbon pot contribui semnificativ la eforturile de soluționare a încălzirii globale, iar țara mea, Scoția, va juca un rol important în dezvoltarea tehnologiei necesare. Prin acest amendament la Convenția OSPAR, UE și Scoția pot prelua conducerea în acest domeniu.

- Raport: Geringer de Oedenberg (A7-0058/2009)

Bruno Gollnisch (NI), *în scris. – (FR)* Trebuie să recunosc că am învățat lucruri noi din cele două rapoarte ale dnei Geringer de Oedenberg: am învățat că acele țări care au ales să nu participe la cooperarea judiciară în materie civilă și-au pierdut, cu toate acestea, suveranitatea.

Într-adevăr, Danemarca, care a putut negocia o scutire, dar care, în același timp, în calitate de țară suverană, a urmărit să încheie un trata cu Comunitatea pentru a participa la anumite aspecte ale acestei cooperări, este astăzi obligată să ceară permisiunea Comisiei pentru a încheia noi acorduri internaționale de acest tip cu alte state! Cu alte cuvinte, și-a pierdut dreptul de a lua decizii complet independente într-un anumit domeniu al relațiilor sale externe.

Deși din punct de vedere intelectual pot înțelege că această consecvență atât în interiorul, cât și în exteriorul Comunității este necesară pentru această cooperare, îmi este totuși greu să accept că doar Comisia este singura responsabilă de acest tip de acorduri internaționale și că ea controlează, chiar și parțial, capacitatea unui stat membru de a încheia tratate, și mai mult chiar, faptul că dreptul european primează în fața celorlalte.

Am votat în favoarea acestor raportate doar pentru că nu există nici un motiv pentru care am împiedica Danemarca de la încheierea acestor acorduri pe care dorește să le semneze, și în contextul actual sunt foarte puține posibilități de a proceda altfel.

- Raport: Carmen Fraga Estévez (A7-0046/2009)

Ian Hudghton (Verts/ALE), *în scris. –* Am votat în favoarea raportului privind modificarea planului de redresare în cadrul Organizației de Pescuit în Atlanticul de Nord. Organizațiile internaționale de pescuit sunt vitale pentru administrarea resurselor marine globale. Totuși, găsesc regretabil faptul că UE este cea care negociază cu vecinii noștri din Atlanticul de Nord. Cu toate că Tratatul de la Lisabona a consfințit acum acest principiu, eu cred în continuare că există motivație pentru ca administrarea pescuitului să se reîntoarcă la națiunile care se ocupă cu pescuitul și la regiunile maritime.

- Raport: Dieter-Lebrecht Koch (A7-0053/2009)

Andreas Mölzer (NI), *în scris. – (DE)* Ultimii ani au fost martorii unor îmbunătățiri în domeniul transportului feroviar de marfă și al transportului pe distanțe lungi. Însă nu trebuie să uităm de călători. Normele referitoare la compensații oferite în cazul întârzierilor înregistrare de serviciile feroviare internaționale nu sunt suficiente. Trebuie să ne asigurăm că, în această goană către globalizare, transportul regional nu va fi marginalizat complet, izolând regiuni întregi.

În același timp, trebuie să ne asigurăm că accentul iluzoriu pus pe privatizarea acestui sector nu va genera întârzieri masive de tipul celor din Marea Britanie și nu va periclita siguranța. Este important să depășim obstacolele și dificultățile tehnice ale transportului feroviar transfrontalier, și nu doar din motive de mediu. Tocmai de aceea am votat în favoarea acestui raport.

- Raport: Diana Wallis (A7-0062/2009)

Miroslav Mikolášik (PPE), *în scris*. – (SK)Salut decizia Comunității de a semna Protocolul de la Haga din 23 noiembrie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere, deoarece acest protocol aduce clarificări mult-așteptate și necesare referitoare la normele care determină legea aplicabilă, care au fost completate prin Convenția de la Haga din 23 noiembrie privind obținerea pensiei de întreținere în străinătate pentru copii și alți membri ai familiei.

Armonizarea normelor furnizează o siguranță juridică persoanelor îndreptățite la aceste pensii, precum și posibilitatea de a întreprinde acțiuni fără a mai trebui să se supună unor sisteme juridice diferite. Datorită acestor norme speciale, se va limita și posibilitatea evitării obligațiilor de întreținere în cazul în care persoanele îndreptățite nu reușesc să obțină întreținerea în temeiul legislației din țara de reședință. Aplicarea unui drept stabilit prin acest protocol poate fi refuzată doar în acele cazuri în care consecințele contravin în mod clar ordinii publice din țara de care aparține instanța respectivă. De asemenea, doresc să îmi exprim profundul regret că Marea Britanie nu ia parte la decizia Consiliului privind protocolul care va fi semnat de Comunitate.

- Raport: Tadeusz Zwiefka (A7-0054/2009)

Sabine Lösing (GUE/NGL), *în scris*. – La 9 noiembrie 2009, raportul privind cererea de apărare a imunității și privilegiilor lui Tobias Pflüger (A7-0054/2009) a fost votat și adoptat de Comisia pentru afaceri juridice (JURI) din Parlamentul European.

Acest raport se bazează pe fapte incorecte.

Elementul central este faptul că raportul menționează o hotărâre judecătorească din prima instanță, care a fost abrogată. Hotărârea nu este valabilă deoarece tribunalul regional din Munchen <http://uklogendp-endp-5Y9AA&ad=dn&sl=hp/uklogendp-endp-5Y9AA&ad=dn> a intentat împotriva lui Tobias Pflüger la 21 iulie 2009 în cea de-a doua instanță și cea finală. Nu a existat o condamnare. De aceea, nicio acuzație nu este valabilă.

Este inacceptabil din punct de vedere politic faptul că acest raport, care conține fapte incorecte, a fost votat astăzi în sesiune plenară (24 noiembrie 2009).

Am încercat să scoatem de pe ordinea de zi acest raport incomplet, și, prin urmare, incorect, însă, din păcate, nu am reușit.

Aceste proceduri ale Parlamentului European lasă impresia că sprijină persecutarea unor persoane active pe scena politică, în cazul de față urmărirea penală a unui fost deputat în Parlamentul European de către Serviciul de procuratură II din Munchen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *în scris*. – La 9 noiembrie 2009, raportul privind cererea de apărare a imunității și privilegiilor lui Tobias Pflüger (A7-0054/2009) a fost votat și adoptat de Comisia pentru afaceri juridice (JURI) din Parlamentul European.

Acest raport se bazează pe fapte incorecte.

Elementul central este faptul că raportul menționează o hotărâre judecătorească din prima instanță, care a fost abrogată. Hotărârea nu este valabilă deoarece tribunalul regional din Munchen a respins acțiunea intentată împotriva lui Tobias Pflüger la 21 iulie 2009 în cea de-a doua instanță și cea finală. Nu a existat o condamnare. De aceea, nicio acuzație nu este valabilă.

Este inacceptabil din punct de vedere politic faptul că acest raport, care conține fapte incorecte, a fost votat astăzi în sesiune plenară (24 noiembrie 2009).

Am încercat să scoatem de pe ordinea de zi acest raport incomplet, și, prin urmare, incorect, însă, din păcate, nu am reușit.

Aceste proceduri ale Parlamentului European lasă impresia că sprijină persecutarea unor persoane active pe scena politică, în cazul de față urmărirea penală a unui fost deputat în Parlamentul European de către Serviciul de procuratură II din Munchen.

Willy Meyer (GUE/NGL), *în scris*. – La 9 noiembrie 2009, raportul privind cererea de apărare a imunității și privilegiilor lui Tobias Pflüger (A7-0054/2009) a fost votat și adoptat de Comisia pentru afaceri juridice (JURI) din Parlamentul European. Acest raport se bazează pe fapte incorecte. Elementul central este următorul:

raportul menționează o hotărârea judecătorească din prima instanță, care, între timp, a fost abrogată. Hotărârea nu este valabilă deoarece tribunalul regional din Munchen a respins acțiunea intentată împotriva lui Tobias Pflüger la 21 iulie 2009 în cea de-a doua instanță și cea finală. Nu a existat o condamnare. De aceea, nicio acuzație nu este valabilă. Este inacceptabil din punct de vedere politic faptul că acest raport, care conține fapte incorecte, a fost votat astăzi în sesiune plenară (24 noiembrie 2009). Am încercat să scoatem de pe ordinea de zi acest raport incomplet, și, prin urmare, incorect, însă, din păcate, nu am reușit. Aceste proceduri ale Parlamentului European lasă impresia că sprijină persecutarea unor persoane active pe scena politică, în cazul de față urmărirea penală a unui fost deputat în Parlamentul European, Tobias Pflüger, de către Serviciul de procuratură II din Munchen.

- Raport: József Szájer (A7-0036/2009)

Peter Skinner (S&D), în scris. – Consider că Parlamentul are un rol eficient doar dacă poate asigura aplicarea legislației. În acest caz, aplicarea regulii privind „procedura de reglementare cu control” permite o analiză ex ante a propunerilor de legi. Acest raport nuanțează rolul Parlamentului, sporindu-ne abilitatea de control și monitorizare a modului în care legislația este aplicată în statele membre.

6. Corectările voturilor și intențiile de vot: a se vedea procesul-verbal

(Ședința a fost suspendată la ora 12.30 și reluată la ora 15.10)

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

7. Aprobarea procesului-verbal al ședinței precedente: a se vedea procesul-verbal

8. Timp afectat întrebărilor președintelui Comisiei

Președintele. – Următorul punct pe ordinea de zi îl reprezintă ora de întrebări cu Președintele Comisiei.

Întrebări libere

Joseph Daul, în numele Grupului PPE. – (FR) Dle Președinte, va fi Europa nevoită să se confrunte cu o nouă criză a gazelor în această iarnă? Să ne amintim conflictul dintre Rusia și Ucraina, din cauza căruia au suferit milioane de europeni. Salut acordul încheiat la 19 noiembrie la Yalta. Cu toate acestea, știm că luna trecută Ucraina a avut mari probleme legate de achitarea facturii sale de gaze către Rusia. Știm, de asemenea, că în ianuarie contextul politic va fi deosebit de dificil, din cauza organizării alegerilor prezidențiale.

Ce măsuri preventive pot fi propuse de Comisie și puse în aplicare la nivel european pentru a-i proteja pe cetățenii noștri de efectele unei potențiale noi crize și ce lecții au fost învățate în urma evenimentelor din iarna anului 2009?

Vor fi oare suficiente acordul încheiat pe 16 noiembrie între UE și Rusia cu privire la un sistem de alertă timpurie și proiectul de regulament privind siguranța aprovizionării cu gaze, pe care îl salut?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (FR) Dle Președinte, dle Daul, vă mulțumesc pentru întrebare. La fel ca dumneavoastră, îmi doresc prevenirea unei repetări a crizei de anul trecut.

Am colaborat îndeaproape – eu însumi am muncit foarte mult – cu președintele Yushchenko, cu prim-ministrul Tymoshenko și cu autoritățile rusești, precum și cu instituțiile financiare internaționale, pentru a sprijini Ucraina.

Ce altceva se mai poate face?

Pe termen scurt, sistemul de alertă timpurie asupra căruia ne-am pus de acord cu Rusia săptămâna trecută ar trebui să ne ajute să identificăm problemele în timp util. De fapt, vă pot spune că a fost o atmosferă excelentă la această reuniune la nivel înalt cu Rusia, la care a participat președintele Medvedev, o atmosferă cu mult mai bună decât în alte ocazii.

De asemenea, colaborăm cu Grupul de Coordonare pentru Gaz – un grup care include statele membre și industria – în problema stocării gazelor. Continuăm să colaborăm cu instituțiile financiare internaționale în

privința reformei și a modernizării sectorului gazelor din Ucraina. Cu toate acestea, cum ați spus, situația din Ucraina nu este ușoară. În orice caz, săptămâna viitoare eu voi fi la Kiev, împreună cu președintele în exercițiu al Consiliului, dl Reinfeldt, pentru a demonstra încă o dată importanța pe care o acordăm reformei acestui sector în Ucraina.

Martin Schulz, în numele Grupului S&D. – (DE) Aș dori să vă întreb dacă ați întâmpinat în trecut dificultăți cu guvernul bulgar al lui Serghei Stanișev sau cu Ivalio Kalfin, în calitate de ministru de externe al țării? Ați avut vreun motiv să vă îndoiiți de legitimitatea democratică a dlui Stanișev sau a dlui Kalfin, sau de loialitatea acestora față de instituțiile Uniunii Europene?

Dacă nu, cum apreciați declarațiile actualului prim-ministru bulgar, dl Borisov, care a afirmat că Partidul Socialist Bulgar trebuie interzis? Dl Borisov a spus că aceștia – adică delegații la Congresul Partidului Socialist Bulgar – sunt o adunătură de bandiți impertinenți.

În al treilea rând, potrivit declarației dlui Borisov de săptămâna aceasta, „oricine urăște socialiștii în Bulgaria trebuie să fie cu noi”. Cum apreciați acest punct de vedere exprimat de un membru al Consiliului European?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (FR) Vă mulțumesc pentru întrebare, dle Schulz. Totuși, veți înțelege că trebuie să fiu reținut în a comenta afirmațiile diferiților șefi de stat sau de guvern în contextul politicii interne. Nu este oportun să mă implic aici și acum în această dispută internă.

Ceea ce pot spune, pentru a da un răspuns concret la întrebarea dumneavoastră, este că relația mea cu guvernul bulgar în perioada în care prim-ministru era Serghei Stanișev, a fost întotdeauna caracterizată de o cooperare extrem de loială. Mai pot spune aici, cum i-am spus și domniei sale personal, că dl Stanișev a fost întotdeauna un partener foarte loial al Comisiei și al tuturor instituțiilor în ceea ce privește avansarea proiectului european. Nu voi uita cooperarea loială și angajamentul față de Europa de care a dat dovadă numai pentru că nu mai este la putere.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Înțeleg că nu doriți să interveniți în politica internă a Bulgariei. Sunt de acord cu această poziție. Pot interpreta răspunsul dumneavoastră în sensul în care credeți că nu este nevoie ca partidul dlui Stanișev – președintele Partidului Socialist Bulgar, pentru care v-ați exprimat respectul personal deosebit dată fiind activitatea pe care a desfășurat-o – să fie interzis?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (FR) Dle Schulz, cred, evident, că toate partidele democratice au un loc în țările democratice. Întrucât Bulgaria este, după cum știm cu toții, o țară democratică, toate partidele sale democratice își au locul în sistemul democratic.

Acest lucru este valabil pentru toate partidele din Bulgaria care respectă, desigur, normele comunității noastre.

Guy Verhofstadt, în numele Grupului ALDE. – (FR) Dle Președinte, voi adresa o întrebare despre structura Comisiei, ceea ce este normal, ținând cont de faptul că foarte curând vom avea o nouă Comisie.

În primul rând, am unele îndoieli cu privire la faptul că portofoliul mediului urmează să fie împărțit în trei domenii: schimbări climatice, energie și mediu. Am unele îndoieli în acest sens și aș dori să subliniez acest lucru.

Cu toate acestea, cea mai importantă întrebare pe care doresc să v-o adresez se referă la drepturile fundamentale și la combaterea discriminării. Cred că s-a convenit că va exista un comisar responsabil cu acest domeniu. Acum, trebuie să ne asigurăm că nu avem un portofoliu de „afaceri interne” care include problemele legate de azil și imigrație, întrucât „azil și imigrație” ar fi în acest caz o problemă de securitate și nu una de afaceri interne.

Dl Barrot a propus crearea a trei posturi de comisar: drepturi fundamentale, afaceri interne și securitate, cu azilul și imigrația separat. Întrebarea mea este simplă: cum vedeți această problemă?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (FR) În primul rând, cu privire la problema schimbărilor climatice, sau mai curând la portofoliul pentru „acțiune în domeniul schimbărilor climatice”, consider această responsabilitate ca fiind foarte importantă. Este o responsabilitate orizontală, o dimensiune care trebuie să fie integrată în toate politicile uniunii. Comisarul pentru combaterea schimbărilor climatice va fi în mod clar responsabil cu continuarea acțiunii de la Copenhaga, cu tot ceea ce presupune acest lucru în termeni de acțiune internă și externă.

Cu privire la portofoliul justiției și afacerilor interne, da, am decis ca și acesta să fie împărțit în două. Un portofoliu va fi dedicat justiției și drepturilor fundamentale, iar celălalt afacerilor interne. În plus, această împărțire este un lucru obișnuit în multe dintre statele membre în care există un minister de justiție și un minister de interne.

Evident, aș dori să discut definiția exactă cu comisarii în cauză, dar pot să vă spun deja că vreau ca acel comisar care este responsabil cu justiția și cu drepturile fundamentale să acorde o atenție deosebită eliminării obstacolelor cu care cetățenii europeni se confruntă în exercitarea drepturilor lor.

Daniel Cohn-Bendit, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Dle Președinte, aș dori să continui în direcția celor exprimate de dl Verhofstadt, întrucât Comisia este în prezent în curs de constituire.

Citim și auzim zvonuri care sunt destul de periculoase. Credeți că dumneavoastră, Președintele Comisiei – ați fost ales și confirmat președinte – sunteți acela care constituie Comisia, o organizează și stabilește competențele comisarilor, sau țările Uniunii și țările mari sunt acelea care vă impun sau nu vă impun o anumită poziție?

Consider că este inadmisibil – dar poate mă înșel – să citesc în ziare că Franța vrea una, că Anglia vrea alta, că dna Merkel dorește altceva. Dl Sarkozy și dna Merkel v-au numit, nu le-a mai rămas nimic de spus, dumneavoastră trebuie să constituiți Comisia!

Acesta este felul în care vedeți rolul Președintelui Comisiei sau îl vedeți într-un alt fel, mai apropiat de felul în care îl văd dna Merkel și dl Sarkozy?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (FR) Felul în care văd eu lucrurile este foarte simplu: este vorba despre respectarea Tratatului de la Lisabona și, de altfel, despre respectarea tratatului actual. De la 1 decembrie, acest Tratat de la Lisabona stabilește foarte clar – am aici versiunea în limba engleză, mai precis articolul 17 – că Președintele Comisiei este acela care decide cu privire la organizarea internă a Comisiei, și bineînțeles că aceasta este ceea ce intenționez să fac, inclusiv în privința atribuirii portofoliilor.

Ca să clarificăm lucrurile, presiuni există tot timpul, după cum știți. Toți primim solicitări. Cu toate acestea, eu sunt acela care își asumă în cele din urmă întreaga responsabilitate pentru componența Comisiei și cred că această Comisie va beneficia și de un sprijin destul de puternic în cadrul Parlamentului European.

Am muncit mult pentru a ajunge la un consens destul de puternic. În plus, trebuie să vă dau o veste bună astăzi și să vă adresez câteva mulțumiri: din viitoarea Comisie vor face parte nouă femei, prin urmare cu una mai mult decât în prezent. Cu o săptămână în urmă, numai trei femei erau candidați potențiali. Mulți dintre dumneavoastră m-ați ajutat să conving statele membre de importanța solicitării de a numi mai multe femei. Acesta este un caz concret care demonstrează angajamentul meu pentru constituirea unui colegiu care să poată beneficia de sprijinul Parlamentului.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Dle Barroso, pentru că vorbiți despre Comisie și despre femei, nu credeți că pe termen lung ar fi mai ușor pentru un președinte al Comisiei ca fiecare țară să propună doi comisari, să îi prezinte două propuneri: o femeie și un bărbat?

În acest fel, veți putea constitui o Comisie echilibrată, nu cu nouă femei, ci compusă jumătate din femei și jumătate din bărbați.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (FR) Aveți dreptate. Mi-ar plăcea foarte mult să obținem acest lucru. Din păcate, tratatul nu conține o astfel de prevedere.

Sunt de acord cu colegul dumneavoastră, dl Verhofstadt.

Principala problemă este următoarea: această obligație nu este prevăzută în tratat. După cum știți, chiar am făcut publică o scrisoare în care ceream statelor membre să mă ajute cu privire la problema echilibrului între sexe. La modul ideal, am avea o Comisie și mai echilibrată.

În orice caz, sunt mulțumit de situația la care am ajuns în final și doresc să le mulțumesc tuturor celor din Parlament care m-au ajutat în acest demers.

Michał Tomasz Kamiński, în numele Grupului ECR. – (PL) Dle Barroso, aș dori să vă mulțumesc foarte mult pentru prezența dumneavoastră alături de noi astăzi și aș dori să încep prin a spune că ar trebui să îi încurajăm mai mult pe colegii noștri deputați să participe la aceste dezbateri cu dumneavoastră, întrucât unii dintre aceștia sunt mai interesați de alte atracții din Strasbourg decât de posibilitatea unei întâlniri cu dumneavoastră.

Întrebarea mea se referă la obiectivele Strategiei Lisabona, care a fost întotdeauna foarte importantă pentru conservatorii și reformiștii europeni. Este foarte adevărat ce ați spus cu puțin timp în urmă, când ați prezentat-o ca parte a strategiei dumneavoastră: un nou început pentru piața comună. Credem într-adevăr că Europa are nevoie de o piață comună. Recent adoptatul Tratat de la Lisabona acordă mai multă autoritate instituțiilor europene în sens politic și mi se pare că între integrarea politică, care face progrese, și integrarea economică se conturează o anumită separare. Dle Barroso, mi-aș dori foarte mult să acordați atenție problemei debutului noii piețe odată cu începerea noului dumneavoastră mandat.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Am vești bune pentru dl Kamiński: astăzi, la întâlnirea Comisiei de aici din Strasbourg, am adoptat un document de lucru al Comisiei care lansează consultările cu privire la ceea ce eu numesc „European 2020”, succesorul Strategiei Lisabona, destinat, desigur, consultării cu Parlamentul, cu guvernele europene și cu societatea în general.

În documentul de lucru se pune un accent deosebit pe nevoia de a consolida piața internă, și chiar l-am rugat pe Mario Monti, o figură europeană binecunoscută, să-mi trimită un raport cu privire la modurile în care putem aborda legăturile lipsă în cadrul pieței interne. Sper ca primul proiect al acestui raport să fie gata înainte de Consiliul European din martie la care, în aceeași ordine de idei, Președinția spaniolă a Consiliului este de asemenea nerăbdătoare să contribuie și să grăbească aceste evoluții.

Dezvoltarea pieței interne este unul dintre mijloacele prin care putem găsi noi surse de creștere pentru a răspunde provocărilor de competitivitate din alte părți ale lumii.

Lothar Bisky, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Ceea ce mi-a plăcut la reuniunea specială la nivel înalt a fost faptul că a existat un echilibru între sexe. Am dori să salutăm această realizare. Aș mai dori să adaug că vom continua să vă sprijinim dacă veți continua să mențineți acest echilibru între sexe.

Avem acum două figuri noi în Uniunea Europeană, despre care toate părțile au afirmat că vor trebui să se ridice la nivelul rolurilor asumate. Așa va fi, desigur, întotdeauna. De asemenea, se vorbește despre categorii ușoare și categorii grele. Eu văd lucrurile astfel: categoriile ușoare de astăzi sunt categoriile grele de mâine și *vice versa*. Multe sunt de categorie grea într-o zi și de categorie ușoară în ziua următoare.

Cu toate acestea, avem de depășit și o criză economică severă. Consecințele sociale, în special, ne creează multe probleme. În Europa, zeci de milioane de oameni sunt afectați de șomaj, de sărăcie și de excluziune socială. Numărul victimelor crizei crește dramatic. În lumea în curs de dezvoltare consecințele sunt mult mai grave.

Sunteți pregătit, dle Barroso, să învățați, împreună cu noua Comisie, lecțiile direcțiilor greșite în care s-a acționat prin politici radicale ale pieței libere? Sunteți pregătit să introduceți o schimbare de politică necesară urgent pentru a pune oamenii mai presus de profituri și interesele sociale mai presus de cele competitive?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – În noua strategie Uniunea Europeană 2020, pe care tocmai am anunțat-o, se pune un accent puternic pe problemele sociale pe care le-ați menționat adineauri, dle Bisky. Cred că avem acum o situație urgentă privind chestiunile sociale, în special pe fondul creșterii șomajului. Există riscul unui deceniu de creștere lentă și de șomaj ridicat, iar acest lucru ar afecta puternic modelele noastre sociale și standardele noastre de viață. De aceea cred că este important să ne ocupăm de problemele legate de incluziunea socială.

De asemenea, trebuie să ne asigurăm că cetățenii noștri dețin abilitățile necesare pentru a reuși în acest model economic nou. Prin urmare, unul dintre obiectivele prioritare ale strategiei Uniunea Europeană 2020 va fi să dăm putere oamenilor. Accentul trebuie pus pe educație și pe abilități, pe învățarea pe tot parcursul vieții, pe mobilitatea muncitorilor, pe sprijinirea întreprinzătorilor și a auto-angajării, dar și pe combaterea excluziunii și a sărăciei. Cred că noi, ca Uniune Europeană, avem datoria de a face din combaterea excluziunii și a sărăciei una dintre prioritățile noastre.

Rolandas Paksas, în numele Grupului EFD. – (LT) Dle Președinte, în septembrie v-am abordat în legătură cu continuarea operațiunilor la centrala nucleară de la Ignalina. Din răspunsul dumneavoastră, am dedus că fie Comisia nu cunoaște situația reală, fie nu este informată, fie încearcă să-i ignore pe deputații europeni.

Prin urmare, dle Președinte, cred că știți că nu s-au construit spații pentru depozitarea combustibilului nuclear și că barele folosite de combustibil nuclear vor fi păstrate în reactor, reducând siguranța nucleară în regiune. Acesta este primul aspect. În al doilea rând, cred că știți că generatoarele de înlocuire vor fi construite abia peste trei ani, iar Lituania va avea un deficit de electricitate. Acesta este al doilea aspect. În al treilea rând, cred

că știți că circumstanțele pe care le-am menționat permit centralei nucleare să continue să funcționeze și că aceasta nu este pregătită pentru închidere.

Întrebarea mea, dle Președinte, este cine își va asuma responsabilitatea pentru siguranța nucleară redusă din această regiune și pentru riscul crescut la care sunt expuși cetățenii ai Uniunii Europene?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Cu privire la chestiunea Ignalina, după cum știți, este o problemă care ține de Tratatul de aderare a Lituaniei. Trebuie să respectăm acel Tratat de aderare, care a fost semnat de toate statele membre, inclusiv de Lituania.

Ceea ce facem acum este să analizăm nu doar aspectele economice, ci și pe cele legate de siguranță. Cred că în decizia noastră s-a ținut cont de toate acestea și că putem colabora cu autoritățile lituaniene pentru asigurarea siguranței nucleare în regiune.

În aceeași ordine de idei, la întâlnirea recentă pe care am avut-o cu președintele Medvedev, am abordat din nou problema aprovizionării Lituaniei cu energie din Rusia. L-am întrebat de ce nu pot fi mai cooperanți în problema conductei Druzhba. Prin urmare, cooperăm activ atât cu prietenii noștri lituanieni, cât și cu alți parteneri importanți pentru securitatea aprovizionării cu energie a Lituaniei.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Dle Președinte al Comisiei, problema continuității existenței fabricilor Opel preocupă publicul european și a constituit, de asemenea, un element cheie al campaniei electorale pentru alegerile federale din Germania. Cu mult înainte de alegeri, era deja clar că se plănuia o vânzare către consorțiul condus de Magna și, cu toate acestea, Comisia a lăsat să se înțeleagă că existau unele îndoieli abia la 16 octombrie.

De ce ați așteptat până după alegerile din Germania? Acea decizie a avut un impact major asupra rezultatului alegerilor din Germania. Cum puteți respinge suspiciunea că aceasta s-a bazat pe considerații de ordin politic, mai ales dat fiind faptul că relația dumneavoastră apropiată cu dna cancelar Merkel este bine cunoscută? Sunteți pregătit să faceți public dialogul scris și oral cu privire la subiectul Opel care a avut loc înainte de alegerile federale din Germania de la 27 septembrie?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Ca să încep cu ultima întrebare, desigur, sunt dispus să vă pun la dispoziție toată corespondența mea cu dna cancelar Merkel. Nu există nicio problemă în acest sens.

Acestea fiind spuse, înainte de alegerile din Germania am organizat două întâlniri cu toate țările implicate în problema General Motors/Opel, iar ieri am organizat o a treia întâlnire. A fost a treia întâlnire ministerială organizată de Comisie cu privire la Opel și prima de când General Motors a decis să nu vândă Opel.

Pe lângă rolul său de facilitare, exercitat în principal prin asigurarea accesului tuturor părților implicate la aceleași informații, Comisia va continua să se asigure că piața internă și normele privind ajutoarele de stat vor fi respectate. Acest lucru este foarte important pentru a evita o cursă dezastruoasă pentru subvenții a statelor membre, care în final nu va folosi nimănui.

Dar mingea se află acum în mod clar în terenul GM. Într-adevăr, numai după ce planul de afaceri al GM va fi cunoscut și statele membre ar putea fi dispuse să acorde ajutoare de stat, Comisia va putea aprecia dacă sunt respectate normele privind concurența. Nu putem acționa pe baza unor supoziții. Doar în fața unor planuri de afaceri putem spune dacă acestea sunt sau nu sunt compatibile cu normele comunitare.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Vă sunt foarte recunoscător pentru ofertă, dle Barroso, și o voi accepta cu plăcere. Dialogul dumneavoastră oral este și el în discuție, desigur. Sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere în această privință. În a doua parte a răspunsului dumneavoastră ați menționat o problemă extrem de importantă, și anume faptul că există nu doar o cursă a dumpingului salarial, ci și o cursă a subvențiilor. A fost o mișcare foarte inteligentă să organizați reuniunea la nivel înalt ieri. La ce concluzii ați ajuns în urma acesteia? Cum am putea combate pe viitor pericolul emergent al cursei pentru subvenții între diferite state membre ale UE, la care am asistat în mod repetat, în detrimentul contribuabililor europeni, intervenind în același timp în procesul economic al acestor dinamici?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Tocmai prin punerea strictă în aplicare a normelor privind ajutoarele de stat, iar acest caz este într-adevăr unul foarte interesant pentru noi toți – cu excepția părților implicate – fiindcă, astfel cum sugerează întrebarea dumneavoastră, dacă fiecare stat membru ar începe să concureze cu celelalte pentru a vedea care poate oferi mai mulți bani unei companii, s-ar crea o situație dăunătoare pentru statele membre, nocivă pentru consumatori și pentru banii contribuabililor.

Garanția pe care v-o pot oferi este aceea că în punerea în aplicare a normelor privind ajutoarele de stat Comisia va fi strictă, nu pentru că suntem fundamentalisti în privința pieței și a regulilor concurenței, ci pentru că noi credem că este important să avem o abordare comunitară strictă și să avem condiții echitabile pentru toate companiile și pentru toate statele membre – pentru cele mari și pentru cele mici, pentru cele bogate și pentru cele mai puțin bogate. Acesta este cel mai bun mod de a ne asigura că rămânem corecți în cadrul Uniunii.

Discuții pe marginea Consiliului European din 19 noiembrie 2009

Kinga Gál (PPE). – Dle Barroso, salut călduros declarația pe care tocmai ați făcut-o cu privire la nevoia existenței unui portofoliu pentru drepturi fundamentale în cadrul Comisiei.

Aș adăuga încă o întrebare cu privire la acesta. Întrucât sunteți perfect conștient de faptul că în UE trăiește un număr semnificativ de minorități naționale autohtone și minorități lingvistice – 15 milioane de oameni, 10 % din populație – intenționați să includeți problema acestor comunități, aceste minorități naționale și lingvistice, în portofoliul noului comisar pentru drepturi fundamentale?

Cred că UE ar trebui să continue să dezvolte abordarea sa față de aceste comunități, mai ales după ce Tratatul de la Lisabona și Carta drepturilor fundamentale vor intra în vigoare.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Răspunsul este simplu: da. Intenția mea este chiar aceea de a plasa problemele privind nediscriminarea – incluzând, desigur, problemele legate de minorități – sub responsabilitatea comisarului pentru drepturi fundamentale.

Glenis Willmott (S&D). – Și eu intenționez să adresez o întrebare despre echilibrul între sexe în cadrul Comisiei, prin urmare aș dori să profit de ocazie pentru a o felicita pe Cathy Ashton pentru numirea sa. Sunt sigură că veți fi de acord cu mine că este un mare talent. Sunt încântată că primul rol de Înalt Reprezentant este acordat cuiva din Marea Britanie și sunt deosebit de mulțumită că va fi o femeie britanică. Este un lucru pe care noi, femeile din Grupul Socialist, l-am solicitat de foarte mult timp.

Cathy Ashton a fost liderul în Camera Superioară din Marea Britanie când s-a croit drumul Tratatului de la Lisabona – o realizare extraordinară. Are abilități politice excelente și a realizat multe de când este comisar. Diplomația sa discretă, mai curând decât vanitatea, a asigurat încheierea unor acorduri acolo unde alții au eșuat și acolo unde în trecut s-au întâmpinat dificultăți. I-aș spune lui Cathy Ashton că nu se află acolo pentru a opri traficul, ci tocmai pentru a crea sistemul de trafic. Știu că va face o muncă fantastică.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Sunt extrem de mândru și mulțumit de faptul că Catherine Ashton a fost desemnată prima vicepreședintă a Comisiei și Înalt Reprezentant. Este o numire pe care eu am susținut-o și am aprobat-o foarte mult în cadrul Consiliului European. Desigur, cu toții o cunoaștem ca având atât abilități politice, cât și simțul direcției de urmat în activitatea solicitantă de Înalt Reprezentant și de vicepreședintă a Comisiei.

Știm cu toții că aceasta este o inovație. Cu toții vom avea nevoie de timp pentru a învăța cum să folosim noile mecanisme pentru a obține cele mai bune rezultate în privința rolului crescut al Uniunii Europene în lume. Este clar că vom putea realiza acest lucru numai printr-un parteneriat real între instituții. Aceasta este ceea ce trebuie să asigurăm conducerea bicefală și ceea ce sunt convins că va oferi Comisia: să avem cel mai bun rol posibil în lume.

Bineînțeles că sunt extrem de încântat de faptul că dna Ashton vine din Marea Britanie – cred că este esențial ca Marea Britanie să rămână în centrul Uniunii Europene – și, de asemenea, de faptul că este femeie, întrucât, după cum știți, am fost foarte devotat echilibrului între sexe. Pentru toate aceste motive și, de asemenea, pentru că este colega mea în Comisie, am fost – după cum vă puteți imagina – extrem de încântat de această decizie.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Înainte de toate, aș dori să fac o precizare pentru dl Schulz. Prim-ministrul bulgar nu a cerut niciodată ca Partidul Socialist Bulgar să fie interzis. Acum întrebarea mea pentru dl Barroso. Este clar, după 19 noiembrie, care domenii ale politicii externe, precum extinderea, comerțul sau ajutoarele pentru țările în curs de dezvoltare, vor rămâne parte a competențelor Comisiei și care vor fi transferate Serviciului pentru acțiune externă?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Da, Înaltul Reprezentant va fi, în același timp, și vicepreședinte al Comisiei, prin urmare aceasta este o ocazie extraordinară de a reuni competențele PESC – care intră în atribuțiile Înaltului Reprezentant – cu competențele comunitare tradiționale în relațiile externe. Mai simplu,

aceeași persoană îndeplinește atribuțiile lui Javier Solana și pe cele ale Benitei Ferrero-Waldner. Persoana respectivă va face acest lucru atât ca vicepreședinte al Comisiei, cât și ca președinte al Consiliului pentru afaceri externe. Cred că este extrem de important să avem această idee la nivelul acela.

În general, la nivelul șefilor de stat sau de guvern, după cum prevede foarte clar Tratatul de la Lisabona, Președintele Consiliului este cel care trebuie să reprezinte Uniunea Europeană în problemele legate de PESC la acest nivel și în respectiva capacitate, iar Comisia este cea care trebuie să reprezinte Uniunea Europeană în toate celelalte probleme externe, după cum se precizează în articolul 17 din Tratatul de la Lisabona.

Derek Vaughan (S&D). – Dle Barroso, poate veți dori sau poate nu veți dori să comentați cu privire la recenta scurgere de informații referitoare la documentul de revizuire a bugetului, dar aveți fără îndoială cunoștință de faptul că aceasta a generat foarte multă îngrijorare în multe regiuni din Europa. Într-adevăr, prim-ministrul Țării Galilor, Rohdri Morgan, v-a scris de curând, exprimându-și îngrijorarea.

În acest context, pot să vă întreb dacă veți avansa noi propuneri care să garanteze că regiunile din Europa vor avea acces la fonduri structurale după 2013? Și, în cazul în care intenționați să avansați astfel de propuneri, o veți face în timpul actualei Comisii sau după numirea noii Comisii?-

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Pot să vă spun că am citit scrisoarea prim-ministrului Țării Galilor, dar nu am citit niciodată documentul menționat.

Există câteva documente de lucru la Comisie, redactate de toate serviciile acesteia, dar ele nu reflectă viziunea Comisiei. Colegiul Comisarilor este singurul care adoptă poziții obligatorii pentru Comisie. Suntem într-un stadiu de muncă pregătitoare. Pot să vă spun că, în ceea ce mă privește, sunt extrem de devotat, după cum știți, coeziunii sociale, economice și teritoriale, și că politica regională rămâne o prioritate de vârf a viitoarei Comisii.

În ceea ce privește revizuirea bugetului, am decis împreună cu Parlamentul – în persoana președintelui Comisiei pentru bugete – să prezentăm revizuirea bugetului la o dată ulterioară. Este firesc să ajungem mai întâi la un acord cu privire la liniile generale ale strategiei Uniunea Europeană 2020, urmând ca revizuirea bugetului să fie prezentată ulterior, de noua Comisie, astfel încât noul Colegiu să aibă proprietatea deplină asupra respectivei propuneri, pentru a putea colabora foarte strâns cu dumneavoastră în privința perspectivelor financiare viitoare.

Sarah Ludford (ALDE). – Chris Patten a spus că pericolul în Balcani este ca aceștia să pretindă că reformează, iar UE să pretindă că îi crede.

Aceasta este ceea ce pare să se întâmple în Bosnia, care alunecă alarmant spre o lipsă de funcționalitate, dacă nu spre distrugere. Comunitatea internațională și UE sunt percepute în Bosnia ca fiind incapabile să insiste asupra reformelor și să-i facă față lui Milorad Dodik, liderul Republicii Srpska. Oficiul Înalțului Reprezentant, deși este încă funcțional, a fost subminat, iar autoritatea comunității internaționale a fost slăbită.

Cum ați răspunde acuzației că agenda UE în Balcanii de Vest este în beneficiul sârbilor din Belgrad și Bagna Luca, în timp ce bosniacii sunt perdanții?

Îl veți încuraja pe Înalțul Reprezentant și, când va fi confirmată, pe vicepreședinta Comisiei, Cathy Ashton, să facă din Bosnia o prioritate absolută? Cum vă veți asigura că reprezentantul special al UE va exercita o influență reală, va avea un mandat clar și sprijinul concertat al UE în spatele său?

Președintele. – Aș dori să spun ceva foarte important. Discutăm despre rezultatul ultimei reuniuni a Consiliului din 19 noiembrie 2009. Știu că în cadrul reuniunii Consiliului s-ar fi putut spune sau s-ar fi putut întâmpla aproape orice, dar aceasta nu a fost, probabil, o temă în cadrul ultimei reuniuni ai Consiliului, prin urmare vă rog să rămânem la subiect, pentru că este necesar.

Sarah Ludford (ALDE). – Am întrebat despre Cathy Ashton, Înalțul Reprezentant, care a fost numită săptămâna trecută. Acest lucru este în deplin acord cu „discuțiile pe marginea Consiliului European”.

Președintele. – Bine, de acord, dacă Președintele Barroso dorește să răspundă la întrebarea respectivă, dar aș dori să vă rog, stimați colegi, să rămânem la tema noastră, care este foarte clar stabilită.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Înainte de toate, dați-mi voie să vă spun că împărtășesc pe deplin preocupările exprimate cu privire la situația din Bosnia. Într-adevăr, acesta devine un subiect extrem

de dificil. Discutăm problema cu autoritățile bosniace și cu toți jucătorii relevanți, din interiorul și din afara Europei.

Desigur, răspunsul meu pentru dumneavoastră este da, sper că dna Cathy Ashton va acorda o atenție deosebită acestui subiect, împreună cu comisarul pentru extindere, întrucât Bosnia, după cum știți, se află în aria de extindere potențială a Uniunii Europene. Bineînțeles că trebuie să facem tot ce putem pentru a ne asigura că țara se pune pe propriile picioare și că este capabilă să își consolideze existența ca stat deplin, democratic, care are aspirații de a adera într-o zi la Uniunea noastră.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Tocmai ați vorbit despre felul în care ați deschis acum consultările pentru procesul post-Lisabona. Procesul post-Lisabona va fi apoi preluat la modul colectiv de noua Comisie.

Există un grad ridicat de iritare legat de întârzierea deschiderii procesului de consultare. Există, de asemenea, o temere importantă că acesta este doar o formalitate și că rezultatele consultărilor nu vor avea nicio influență majoră asupra procesului post-Lisabona.

Care este propunerea dumneavoastră pentru felul în care toate părțile implicate și o analiză fundamentală a procesului de consultare pot fi integrate în acest proces și în documentele Comisiei? Căror comisari le veți atribui sarcina de a veghea ca acest lucru să se întâmple și care este responsabilitatea dumneavoastră în această privință?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Responsabilitatea mea constă în coordonarea generală a Comisiei și a strategiei, dar voi colabora cu mai mulți comisari, întrucât, după cum știți, această strategie UE 2020 este, prin natura ei, o strategie transversală, care acoperă sectoare foarte importante, de la competitivitate economică la durabilitate – adică mediul – precum și aspecte legate de incluziunea socială. Prin urmare, este o sferă de competențe foarte extinsă.

În privința întârzierii, aveți dreptate: există o întârziere. Din păcate, aceasta este cauzată de faptul că deciziile Consiliului European nu au fost adoptate mai devreme, rezultatul fiind acela că nu putem instala Comisia.

Prin urmare, lansăm documentul de lucru astăzi, astfel încât totul să poată fi pregătit pentru Consiliul European de primăvară din martie, întrucât ar fi trebuit să avem o nouă Comisie până acum și nu o avem încă. Sper să o avem până la sfârșitul lunii ianuarie.

Oricum – și aceasta este o altă știre pe care vreau să v-o dau – abia astăzi am primit propunerile finale cu numele celor 27 de comisari desemnați. Abia astăzi. De aceea suntem puțin în întârziere, dar cu toate acestea cred că trebuie să profităm din plin de perioada de consultări, astfel încât să avem o consultare serioasă despre viitorul strategiei Uniunea Europeană 2020.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Dle Barroso, aș dori să revin la întrebarea pe care tocmai v-a adresat-o colega mea. Calendarul pe care ni-l dați este extrem de strâns. Cum putem stabili o strategie de acum până în 2020 în trei luni? Trebuie să elaborăm o strategie pentru întreaga Uniune Europeană cu privire la problemele sociale, economice și de mediu, și ni se dau trei luni și o perioadă de consultări care începe astăzi.

În consecință, aș dori să vă semnalez, dle Barroso, faptul că eu cred că trebuie să așteptăm formarea Comisiei propriu-zise, pentru a putea adresa acesteia întrebările noastre, dar, mai presus de toate, că ar trebui să ne acordăm timp pentru a crea un proiect real. Nu putem elabora un proiect pentru Uniunea Europeană în trei luni.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (FR) Împărtășesc preocuparea dumneavoastră cu privire la acest aspect. De aceea, cu atât mai mult, am decis să facem acest lucru acum și să nu îl lăsăm pentru mai târziu. Astfel veți avea mai mult timp. Dacă am aștepta preluarea funcțiilor de către noua Comisie, probabil ar trebui să așteptați până la sfârșitul lunii ianuarie, în timp ce astfel procesul se desfășoară deja. Detaliile vor fi publicate pe Internet astăzi, dacă nu sunt deja publicate. De asemenea, sper într-un angajament din partea dumneavoastră în această privință. În ceea ce mă privește, sunt gata să îmi asum un angajament.

În orice caz, Consiliul European de primăvară va marca începutul, nu sfârșitul, procesului. Totuși, Președinția rotativă a Consiliului – pe care Tratatul de la Lisabona o păstrează, după cum știți – Președinția spaniolă, a insistat să schițăm un document inițial, care să servească drept bază pentru discuții. De aceea am ținut neapărat să îl prezint acum. Voi face tot posibilul pentru a mă asigura că toți aceia care sunt afectați de acest subiect pot participa și pot contribui la revizuirea a ceea ce este, după cum ați subliniat chiar dumneavoastră, o strategie extrem de importantă.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Dle Barroso, dacă ne uităm la principalele poziții executive de la vârful Uniunii Europene, în meciul dintre noua UE și vechea UE rezultatul este 3-0 pentru vechea UE. De la 1 ianuarie 2012, când va fi un nou președinte al Parlamentului European, nu va exista nimeni la vârful Uniunii Europene care să reprezinte cele 12 state membre noi. Cum justificați această decizie?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Înainte de toate, Președintele Consiliului și Înalțul Reprezentant nu sunt acolo pentru a reprezenta o parte a Europei: ei reprezintă întreaga Europă.

Permiteți-mi să spun că am fost foarte încântat și de numirea lui Herman Van Rompuy. Când prim-ministrul Reinfeldt a avansat numele său, era evident că acesta era numele care putea asigura consensul general. Iar faptul că vine din Belgia, aducând sprijin instinctiv metodei comunitare și fiind instinctiv pro-european – acesta este, de asemenea, un foarte bun omagiu adus Belgiei.

Acestea fiind spuse cu privire la importanța noilor state membre, cred că ați subliniat deja importanța acestora prin alegerea dlui Buzek ca președinte al Parlamentului European: cineva care vine dintr-un stat membru nou, cineva care a făcut atât de mult pentru reunificarea Europei.

Prin urmare, când ne aflăm în aceste poziții, eu nu sunt aici pentru reprezenta o țară sau o regiune: reprezentăm întreaga Europă.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Dle Președinte, săptămâna trecută Consiliul a recunoscut acordul dintre instituții cu privire la bugetul pentru 2010. Consecințele deciziilor adoptate la Copenhaga nu ar trebui să facă parte din acest acord sau angajament. Ele ar trebui mai degrabă să facă obiectul unei rectificări bugetare.

Întrebarea pe care aș dori să v-o adresez este foarte simplă: având în vedere dificultățile pe care le-am constatat cu privire la finanțarea celei de a doua tranșe a planului de redresare economică chiar pentru acest buget, de unde presupune Comisia că va lua fondurile necesare pentru a finanța primul an de combatere a schimbărilor climatice, care va necesita cel puțin două milioane de euro? Mai mult, acest total va crește de la an la an, prin urmare de unde presupune Președintele că vor veni banii?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (PT) Dle Portas, vă mulțumesc pentru întrebare. Este adevărat că s-a dovedit extrem de dificil să convingem Parlamentul să aprobe un anumit buget pentru unele dintre acțiunile legate de eficiența energetică, de securitatea energetică și de combaterea schimbărilor climatice și sunt foarte mulțumit că s-a realizat acest lucru. Aș dori să le mulțumesc tuturor celor care au făcut posibilă aprobarea acestui buget.

Dacă vom ajunge la un acord la Copenhaga, așa cum sper, va trebui apoi să muncim pentru a găsi în cadrul bugetului fondurile necesare pentru punerea în aplicare a acordului respectiv.

Nu am ajuns chiar acolo încă, dar sunt absolut sigur că dacă statele membre ajung la un acord cu privire la finanțarea viitoare a acțiunilor de diminuare necesară pentru țările în curs de dezvoltare, atunci vor trebui să ajungă la un acord și în privința fondurilor care vor trebui puse la dispoziție pentru atingerea acestui obiectiv.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Dle Barroso, desemnarea dnei Ashton și a dlui Van Rompuy, și Tratatul de la Lisabona însuși, vor produce schimbări în modul de lucru al Comisiei. Unele schimbări sunt menționate în Tratatul de la Lisabona, dar altele sunt imprecise și neclare, și vor fi modelate prin anumite practici și decizii. Aș dori să întreb ce schimbări prevedeți în activitatea și în funcționarea Comisiei Europene în viitorul apropiat și în următorii câțiva ani. Acum este un moment bun pentru a introduce astfel de schimbări și, după cum am spus, în prezent există unele posibilități care nu sunt în totalitate specificate în Tratatul de la Lisabona. Dumneavoastră ați vorbit despre desemnarea anumitor comisari. Eu vorbesc despre politici și acțiuni care nu sunt limitate doar la desemnarea și diviziunea funcțiilor noilor comisari.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Sunt de acord cu punctul dumneavoastră de vedere general că instituțiile sunt și așa cum le modelăm noi în practică. De aceea am fost atât de încântat de desemnarea dnei Cathy Ashton și a dlui Herman Van Rompuy, pentru că știu că amândoi sunt devotați unui spirit european real și problemelor comunitare.

Cu privire la aspectele tehnice, Cathy Ashton va deveni Înalț Reprezentant și vicepreședintă a Comisiei, în temeiul Deciziei Consiliului European, la 1 decembrie. În aceeași zi, ea va deveni responsabilă pentru portofoliul relațiilor externe, în calitate de vicepreședintă a Comisiei. Ca vicepreședintă a Comisiei, ea este răspunzătoare în fața Parlamentului, iar Parlamentul știe cât de devotată este Cathy Ashton democrației

parlamentare. Știu că este nerăbdătoare să se întâlnească, cât mai curând posibil, cu Comisia pentru afaceri externe, pentru ca noul său rol să fie lansat pe o bază solidă.

În privința viitorului colegiu, Catherine Ashton va participa, de asemenea, la o audiere împreună cu ceilalți comisari desemnați și va fi supusă votului dumneavoastră colectiv pentru următorul colegiu.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Dle Președinte, dle comisar, cu privire la întâlnirea de săptămâna trecută, aș dori să întreb dacă dumneavoastră personal sunteți mulțumit de procesul de selecție prin care au fost ocupate două importante posturi la vârf sau dacă sunteți de acord și cu faptul că unele dintre procedurile Uniunii de luare a deciziilor ar avea încă nevoie de o doză mai mare de transparență și de democrație?

Aș dori să vă întreb dacă metoda de selecție aplicată, acolo unde candidații au apărut ca din senin, a fost un mod de a confirma autoritatea UE și dacă aceasta a crescut încrederea în procesul de luare a deciziilor în UE? Ar trebui ca grupurile politice mari să se gândească serios la tipul de candidați pe care îl vor promova pe viitor în pozițiile de vârf, dacă procesul de selecție poate fi revizuit și îmbunătățit în vreun fel, și cine ar trebui să facă acest lucru? Foarte probabil, aceasta va fi sarcina Parlamentului European și a deputaților europeni. De data aceasta, Finlanda a avut candidați extrem de calificați și ar trebui să ne bucurăm pentru aceasta.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Înainte de toate, după cum știți, prevederile Tratatului de la Lisabona au fost pe deplin respectate, iar eu, firește, sprijin punerea în aplicare a Tratatelor. Trebuie să respectăm statul de drept în Uniunea Europeană.

Cu privire la persoanele care au fost alese, sincer cred că trebuie să le respectăm, întrucât ministrul Van Rompuy este prim-ministrul Belgiei, iar Lady Ashton este membră a Comisiei. Prin urmare, cred că au calitățile necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile.

În privința instituțiilor, este important de remarcat că Președintele Consiliului trebuie să fie numit de șefii de stat sau de guvern. Nu este vorba despre alegeri precum cele pentru președintele Franței sau pentru președintele Portugaliei. Este vorba despre președintele Consiliului European, iar acel președinte este numit de șefii de stat sau de guvern. El este diferit de Președintele Comisiei, care a fost numit de șefii de stat sau de guvern și ales de acest Parlament. Prin urmare, trebuie să respectăm logica diferită a diferitelor instituții.

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Dle Președinte, dle Barroso, la acest punct au fost multe discuții despre componența Comisiei și despre portofoliile care vor fi atribuite comisarilor. Un lucru cu privire la care noi, în Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa, suntem foarte preocupați este ce portofoliu va primi noul comisar pentru mediu, de vreme ce acest lucru va fi crucial în a decide dacă totul este doar un balon de săpun sau dacă vom avea un comisar care poate face într-adevăr diferența când vine vorba despre schimbările climatice – protejând, în același timp, competitivitatea Europei.

De aceea aș dori să întreb ce face și ce va face Președintele Comisiei pentru a se asigura că postul de comisar pentru mediu va avea greutatea pe care Președintele Comisiei a specificat că ar trebui să o aibă. În acest sens, am două întrebări specifice: va fi comisarul pentru mediu responsabil de sectorul energetic și va avea comisarul pentru mediu propria sa Direcție?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – În primul rând, cred că este corect să salutăm faptul că vom avea un comisar pentru acțiuni climatice. Până acum această poziție nu a existat. Tocmai pentru că sunt multe de făcut și pentru că vreau să dau greutate acestei funcții, ca să folosesc expresia dumneavoastră, am decis și am anunțat Parlamentul despre crearea postului de Comisar pentru combaterea schimbărilor climatice. Acest comisar va avea o mulțime de responsabilități. El sau ea va trebui să integreze acțiunile climatice, întrucât acestea sunt legate de energie, dar și de mediu, de cercetare, de agricultură și de industrie. Prin urmare, acesta este un rol foarte important de coordonare a acțiunilor climatice, atât în plan intern, cât și în plan extern.

Este destul de evident că nu Copenhaga va fi sfârșitul acestui proces. Sper că vom ajunge la un acord operațional la Copenhaga, dar vor mai fi multe lucruri de făcut și după Copenhaga, inclusiv colaborarea cu principalii noștri parteneri.

În consecință, comisarul pentru combaterea schimbărilor climatice va avea un rol foarte important, în plan extern și în plan intern, pentru satisfacerea tuturor așteptărilor noastre față de o politică puternică în domeniul schimbărilor climatice la nivelul Uniunii Europene.

John Bufton (EFD). – Dle Barroso, după numirea noului președinte, Herman Van Rompuy, au existat multe speculații cu privire la introducerea de taxe directe ale UE. Îmi puteți spune vă rog, sincer, dacă așa stau lucrurile și cum intenționați să colectați astfel de taxe?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Înainte de toate, nu văd care este legătura dintre taxe și Herman Van Rompuy, întrucât nu este de competența Consiliului să propună taxe. Această competență aparține Comisiei.

Răspunsul meu este următorul. În primul rând, întotdeauna ofer răspunsuri sincere; nu este nevoie să mă rugați să vă dau un răspuns sincer. În al doilea rând, intenționez să analizez toate problemele legate de taxare în Uniunea Europeană. Trebuie să examinăm aceste lucruri. Trebuie să analizăm resursele proprii ale Uniunii Europene. Am promis acest lucru Parlamentului. Programul cu care am fost ales a fost să analizăm posibilele resurse proprii și acest lucru se regăsește în programul care a fost adoptat de acest Parlament European.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Comisia avansează în negocierile de aderare cu Turcia într-un mod extrem de lipsit de spirit critic. Procedând astfel, nu ține cont de starea de spirit a statelor membre și a rezidenților acestora. Numirea dlui Van Rompuy ca Președinte al Consiliului European înseamnă numirea unui opozant declarat al aderării Turciei și îl voi cita acum, „Turcia nu este Europa și nu va fi niciodată Europa. Valorile universale predominante în Europa, care sunt și valorile fundamentale ale creștinătății, își vor pierde vigoarea odată cu aderarea unei mari țări islamice cum este Turcia.”

De aceea vă întreb care este poziția Comisiei față de această declarație explicită? Mai mult decât atât, dacă preocupările publicului în această privință nu trebuie luate în serios, ce se întâmplă cu cele ale președintelui Consiliului European?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Comisia respectă poziția adoptată de statele membre, iar statele membre au decis în unanimitate să avem negocieri cu Turcia. Ne îndeplinim mandatul pe care l-am primit pentru a negocia în numele statelor membre cu Turcia și cu alte țări candidate.

Este important de știut că aceasta a fost o decizie unanimă a statelor membre. Nu a fost o invenție a Comisiei. A fost o decizie unanimă a statelor membre de a negocia cu Turcia, și cu alte state, posibilitatea aderării lor.

Este foarte clar că Turcia nu este pregătită pentru aderare – și nici noi nu suntem pregătiți să îi acordăm statutul de membru – dar ar trebui să continuăm negocierile, în spiritul bunei-credințe, cu toate țările candidate.

Cu privire la comentariile făcute de dl Van Rompuy, de obicei nu comentez pe marginea unor comentarii. Ca Președinte al Consiliului, el a declarat foarte clar că va respecta inclusiv mandatul pe care îl primește din partea statelor membre.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE). – (ES) Dle Președinte, voi vorbi despre două concepte, respectiv coordonarea și flexibilitatea.

A fost identificată o problemă legată de toate subiectele care au fost discutate în Consiliu. În ultimii ani, a existat o extraordinară lipsă de coordonare între diferitele direcții generale ale Comisiei. Politica privind schimbările climatice a fost adesea considerată independent de cunoașterea științifică a Direcției Generale Cercetare. Aceasta a fost, de asemenea, condusă independent de amenajarea teritoriului, de exemplu, care este legată de schimbările climatice.

Prima mea întrebare este următoarea. Sunteți pregătit să organizați și să întăriți coordonarea internă în așa fel încât, atunci când ne numim comisarii, să putem fi siguri că este garantată coordonarea internă?

A doua întrebare se referă la faptul că vorbim despre competitivitate, despre o criză economică. Este Comisia pregătită să fie mai flexibilă și cu privire la anumite aspecte, cum ar fi REACH și punerea sa în aplicare, care va prejudicia semnificativ propria noastră competitivitate? Este pregătită să fie mai flexibilă?

Ultima mea idee cu privire la această politică de coerență este că nu putem vorbi despre economie și redresare fără a vorbi despre deschiderea piețelor energetice. Există țări care nu au o piață energetică, cum este de exemplu Spania în privința gazelor. Aceasta înseamnă că prețurile cresc, iar dezvoltarea devine imposibilă.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (PT) Voi face tot ce îmi stă în putință să îmbunătățesc coordonarea internă în cadrul Comisiei, dar trebuie să spun că eu consider că a existat o coordonare bună. O dovadă în acest sens este faptul că deciziile Comisiei au fost întotdeauna adoptate prin consens.

Este perfect normal ca atunci când ne uităm la diferiți comisari să constatăm că fiecare încearcă să facă o prioritate din subiectul care îl preocupă cel mai tare. Nu este surprinzător faptul că, de exemplu, comisarul pentru mediu manifestă un interes mai mare pentru problemele de mediu decât comisarul pentru industrie, care, în schimb, va manifesta un interes mai mare pentru probleme legate de dezvoltarea industrială. Cu toate acestea ceea ce contează este decizia colegiului, iar în cadrul acestuia a existat o coordonare eficientă.

Mai mult, dorim să dezvoltăm o politică de mediu avansată, garantând în același timp competitivitatea afacerilor noastre. Cred că propunerile înaintate de Comisie garantează că vom avea soluții adecvate chiar dacă alte țări nu vor subscrie la nivelul nostru ridicat de ambiție în probleme de protecție a mediului. Nu dorim să externalizăm locuri de muncă europene în țări care nu au același nivel al standardelor de mediu pe care îl avem noi aici.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Dle Președinte, dle Barroso, aș dori să ne expuneți foarte clar punctul dumneavoastră de vedere cu privire la două probleme legate de componența viitoarei Comisii.

În primul rând, v-am auzit spunând în acest Parlament că planificați să subdivizați portofoliul justiție și afaceri interne în două portofolii separate: unul pentru drepturi fundamentale și justiție și un altul pentru securitate și imigrație. În această după-amiază însă v-am auzit vorbind despre un portofoliu pentru drepturi fundamentale și justiție și un portofoliu pentru afaceri interne, care este, după părerea mea, o combinație mult mai bună, deoarece înseamnă că imigrația nu va mai fi percepută ca o amenințare la adresa securității sau ca o problemă subordonată securității. În viziunea mea, a privi imigrația astfel este nu doar greșit, ci și periculos.

Aș dori să știu dacă această abordare va fi adoptată și dacă ea va afecta structurile direcțiilor generale – în prezent Direcția Generală Justiție și Afaceri Interne. De asemenea, aș dori să aud un angajament din partea dumneavoastră în legătură cu programul legislativ pe care îl va pune în aplicare Programul de la Stockholm în domeniul justiției, securității și libertății. După intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Parlamentul va fi decisiv de la început și aș dori să aud un angajament clar din partea dumneavoastră că veți implica acest Parlament în dezvoltarea programului legislativ rezultat din Programul de la Stockholm.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (PT) Dle López Aguilar, pentru a răspunde celei de a doua întrebări a dumneavoastră, da, dorim să implicăm îndeaproape Parlamentul, motiv pentru care aceasta va fi una dintre prioritățile viitoarei Comisii și ceva ce este deja exprimat în constituție, nu în ultimul rând pentru că Parlamentul va avea puteri sporite de decizie cu privire la această problemă.

Cât despre problema portofoliului, aș dori să spun următorul lucru: va exista un comisar pentru justiție și drepturi fundamentale și un comisar pentru afaceri interne.

Problemele legate de imigrație prezintă un aspect de securitate. De exemplu, agenția Frontex va rămâne sub autoritatea comisarului pentru afaceri interne. Nu are sens ca aceasta să devină responsabilitatea niciunui alt comisar. În privința problemelor legate de incluziune și integrare, totuși, ideea mea este ca acestea să devină responsabilitatea comisarului pentru afaceri sociale.

De altfel, la fel ca dl López Aguilar, cred că nu ar trebui să privim imigrația exclusiv prin prisma securității. Un alt aspect este combaterea imigrației ilegale și a rețelelor de traficanti. Frontex se ocupă de acest lucru. Prin urmare, trebuie să fie sub autoritatea comisarului care se ocupă de aceste probleme. Totuși, voi plasa toate problemele privind imigrația legate de integrare și incluziune sub autoritatea comisarului pentru afaceri sociale, pentru că acestea sunt probleme de incluziune socială.

Reimer Böge (PPE). – (DE) Consiliul European și-a exprimat speranța că se va ajunge la un acord cu privire la structura Serviciului european pentru acțiune externă, când va fi posibil, până la sfârșitul lunii aprilie. Comisia trebuie să-și dea acordul cu privire la aceste propuneri și aș dori să vă întreb, dle Barroso, dacă, înainte de a aproba aceste propuneri, Comisia va înainta propuneri adecvate și le va include în negocieri, în special cu privire la adaptarea planurilor financiare multianuale, adaptarea acordului bugetar interinstituțional, și – acolo unde sunt schimbări de responsabilitate pentru programe de politică externă – adaptarea și renegocierea acestor programe, care sunt, desigur, supuse deja codeciziei. Acest lucru este necesar deoarece, până când nu va exista o soluționare a acestor chestiuni pe care le-am menționat, Serviciul pentru acțiune externă va fi doar un cadru fără alocările bugetare necesare și fără abilitățile necesare pentru a stabili conținutul. Cum va îndeplini Comisia aceste sarcini împreună cu Parlamentul în lunile următoare?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Vă mulțumesc, dle Böge, pentru întrebarea dumneavoastră. Știu cât de devotat sunteți regulilor bugetului și competenței Parlamentului.

Răspunsul meu pentru dumneavoastră este da, bineînțeles că vom veni la timpul potrivit cu propuneri pentru ca acest Parlament să adopte modificările necesare, astfel încât această nouă entitate, Serviciul european de acțiune externă, să poată avea mijloacele, mijloacele bugetare necesare pentru punerea în aplicare a tuturor acțiunilor sale.

Astfel cum am spus mai înainte, ne dorim ca acesta să fie unul dintre marile succese ale Tratatului de la Lisabona. Cred că este o inovație foarte importantă și, desigur, pe baza propunerii care va fi făcută de vicepreședinta Ashton, în calitate de Înalt Reprezentant, vom colabora în această problemă cu Parlamentul.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) Dle Barroso, aș dori să vă informez că peste câteva zile vom sărbători Ziua internațională a solidarității cu poporul palestinian.

Situația populației palestinieni distruse, colonizate, rănite, ucise trebuie să înceteze.

Noi, europenii, prin intermediul valorilor noastre de solidaritate și fraternitate, avem o responsabilitate de a găsi rapid o soluție la această situație, înainte să se transforme într-o baie de sânge.

Guvernul israelian continuă colonizările în marș forțat, și aceasta după ce a comis crime de război la începutul acestui an. Simbolurile și lacrimile nu mai sunt suficiente. Astăzi, singura soluție de a opri această politică criminală a guvernului israelian este recunoașterea și, mai presus de toate, existența statului palestinian.

Poporul palestinian, asemenea altor popoare, are dreptul la o existență demnă, care să îi îndeplinească aspirațiile.

Ca Președinte al Comisiei, și împreună cu dna Ashton, veți acționa în această direcție, și dacă da, cum?

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – (FR) În primul rând, aș dori să mă alătur observațiilor dumneavoastră despre manifestarea solidarității cu poporul palestinian, care suferă într-adevăr din cauza lipsei de respect față de dreptul său la autodeterminare.

Cu privire la întrebarea expresă pe care mi-ați adresat-o, este responsabilitatea statelor membre să decidă dacă recunosc sau nu recunosc un alt stat.

Poziția noastră – poziția pe care Comisia a susținut-o întotdeauna – constă în susținerea coexistenței a două state: dreptul statului Israel de a exista liber și fără a-i fi amenințată securitatea și, în paralel cu acesta, dreptul poporului palestinian de a-și construi propriul stat.

Ne dorim ca această coexistență a celor două state să fie în măsură să creeze o situație nouă, nu doar pentru poporul israelian și pentru poporul palestinian, dar și pentru întreaga regiune, întrucât situația de acolo este într-adevăr foarte gravă. Aceasta pune în pericol nu doar speranța poporului palestinian, ci și pacea în regiune și pacea în lume.

Președintele. – Va mulțumesc, dle Președinte al Comisiei. Am realizat mult mai multe decât data trecută, cu o lună în urmă. Vă mulțumesc, de asemenea, foarte mult pentru că v-ați încadrat perfect în timpul acordat. Înțelegem că nu este întotdeauna ușor să răspundeți unor întrebări, uneori complicate, într-un singur minut.

Cred că ne este foarte util tuturor celor din cele două instituții să ne înțelegem reciproc. Aceasta este o dovadă de responsabilitate, și este un semnal foarte important pentru cetățenii noștri că cele două instituții pot discuta probleme și pot comunica una cu cealaltă.

Vă vom revedea pentru ora de întrebări luna viitoare.

(Aplauze)

PREZIDEAZĂ: DL VIDAL-QUADRAS

Vicepreședinte

9. Programul multianual 2010-2014 privind Spațiul de libertate, securitate și justiție (Programul de la Stockholm) (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct pe ordinea de zi îl reprezintă declarațiile Consiliului și Comisiei privind programul multianual 2010-2014 referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție (programul de la Stockholm).

Beatrice Ask, *Președintă în exercițiu a Consiliului*. – (SV) Dle președinte, dlor președinți de comisie, onorabili deputați, în cadrul Consiliului European din 10-11 decembrie va fi adoptat un nou program pe cinci ani pentru spațiul de libertate, securitate și justiție. Programul este menit să înlocuiască actualul program de la Haga din 2004. Noul program a fost precedat de un lung proces de pregătiri care a început în urmă cu mai bine de doi ani de grupurile pentru acțiuni viitoare.

Programul va avea la bază comunicarea Comisiei, dar și numeroasele păreri care au fost înaintate de parlamentele naționale, societatea civilă și diverse organisme și agenții UE pe durata procesului. Programul este, bineînțeles, și rezultatul contactelor intensive și al negocierilor detaliate cu statele membre ale UE și, de asemenea, cu Parlamentul European. Atitudinea Parlamentului European privind viitoarea cooperare este importantă, mai ales având în vedere rolul mai însemnat pe care îl va avea acesta ca urmare a Tratatului de la Lisabona.

În baza programelor anterioare de la Tampere și Haga, UE a înregistrat progrese semnificative în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție. Cu toate acestea, Europa se confruntă în continuare cu provocări de care trebuie să ne ocupăm împreună, la nivel european. Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona ne va oferi noi oportunități în acest sens, iar programul de lucru multianual – programul de la Stockholm – se va baza, prin urmare, pe noile oportunități pe care le oferă Tratatul de la Lisabona.

Viziunea programului de la Stockholm prefigurează o Europă mai sigură și mai deschisă, unde drepturile persoanei sunt protejate. Nevoile cetățenilor, ale indivizilor, vor sta la baza viitoarei cooperări din acest domeniu, într-un mod mult mai evident decât în trecut. Lucrăm în numele cetățenilor, iar aceștia trebuie să simtă că viitoarea cooperare UE este importantă pentru ei. Prin urmare, aceasta ar trebui să se bazeze pe probleme reale, să adreseze întrebări relevante și să se axeze pe măsuri specifice care vor spori calitatea vieții de zi cu zi a populației.

Viitoarea cooperare din acest spațiu trebuie să se bazeze, de asemenea, pe un mai mare echilibru între măsurile destinate creării unei Europe de siguranță și securitate și măsurile destinate apărării drepturilor indivizilor.

Din perspectiva cetățenilor, combaterea criminalității este importantă. Cetățenii se așteaptă ca această cooperare din cadrul UE să faciliteze prevenirea criminalității transfrontaliere, dar se așteaptă, de asemenea, și la libertate și justiție. După cum am subliniat anterior în fața Parlamentului European, măsurile menite să asigure o siguranță sporită și măsurile menite să asigure certitudine juridică și drepturile indivizilor merg mână în mână și, bineînțeles, acest lucru este, de asemenea, posibil.

În ceea ce privește combaterea criminalității transfrontaliere, provocările sunt mari. Traficul de droguri, traficul de persoane și terorismul sunt o realitate pe continentul nostru și, în același timp, există noi tipuri de criminalitate, generate de internet, de exemplu. Nu putem permite ca granițele naționale sau administrative să împiedice autoritățile care luptă împotriva criminalității să își îndeplinească misiunea în mod eficient.

Cooperarea transfrontalieră din domeniul combaterii criminalității a fost dezvoltată, însă mai avem multe de făcut pentru a avea o poliție europeană și o cooperare în materie penală eficiente. Avem nevoie de soluții comune pentru probleme comune. Cooperarea polițienească avansată, schimbul eficient de informații și experiență și metodele de lucru bine puse la punct sunt fundamentale pentru rezolvarea acestor probleme.

Un element-cheie în combaterea criminalității este, bineînțeles, un schimb eficient de informații, adaptat nevoilor noastre. La nivel european ar trebui ca în unele cazuri să standardizăm schimbul de informații, să îl adaptăm la nevoile noastre și să îl facem mai eficient. În același timp, este extrem de important să ne asigurăm că schimbul de informații îndeplinește cerințele de bază referitoare la protecția datelor și la protecția vieții private, pe care trebuie să le impunem și că nu se adună sau nu se stochează mai multe informații decât este nevoie în acest scop. Trebuie să creăm o Europă sigură în care criminalitatea transfrontalieră este combătută în mod eficient și, în același timp, se respectă viața privată a persoanelor. Este pe deplin posibil și absolut necesar să se realizeze ambele lucruri. Totul ține de găsirea echilibrului potrivit între diferitele măsuri.

Principiul recunoașterii reciproce trebuie să fie în continuare un principiu fundamental în cadrul cooperării noastre judiciare. O condiție prealabilă pentru statele membre care doresc să recunoască și să pună în aplicare hotărârile și deciziile altor state este încrederea reciprocă în sistemele lor juridice respective. Este de asemenea o problemă de încredere între autoritățile noastre naționale, iar cetățenii ar trebui să aibă încredere în măsurile luate. Un mijloc de a spori încrederea este extinderea cunoașterii reciproce a sistemelor noastre juridice. Aceasta ar putea ține de asigurarea formării, de programele de schimb, de consolidarea rețelelor existente și de mecanisme de evaluare bine dezvoltate.

Cu toate acestea, probabil cea mai importantă măsură pentru sporirea încrederii este garantarea unor drepturi minime, indiferent de locul în care se află cineva în cadrul Uniunii Europene. Este vorba despre lucruri simple, cum ar fi posibilitatea ca o persoană să afle, într-o limbă pe care o înțelege, ce acuzație i se aduce și care sunt drepturile de care beneficiază ca suspect sau ca victimă într-un proces juridic. Este foarte îmbucurător faptul că am reușit, în cadrul Consiliului, să convenim asupra unei foi de parcurs privind felul în care drepturile procedurale ale suspectilor și inculpaților trebuie tratate și puse în aplicare pas cu pas. Ar fi de dorit ca această foaie de parcurs să fie inclusă în programul de la Stockholm și consider că așa va fi.

Programul de la Stockholm ar trebui, de asemenea, să ofere în mod clar și punctul de vedere al victimelor infracțiunii. Cetățenii care devin victimele unei infracțiuni în propria țară sau într-un alt stat membru ar trebui să primească informații relevante într-o limbă pe care o înțeleg și să li se ofere sprijin, informații și protecție adecvate înainte, pe durata și după procedura penală. De asemenea, victimele ar trebui să primească o compensație adecvată pentru dauna sau prejudiciul pe care l-au suferit.

În sfârșit, aș dori să spun câteva cuvinte despre aspectele legate de dreptul civil care, într-o mare măsură, afectează viața de zi cu zi a indivizilor. Un aspect specific este revizuirea Regulamentului Bruxelles I privind recunoașterea și executarea hotărârilor altor state membre. Aceste aspecte pot părea foarte tehnice, însă sunt foarte importante pentru cetățeni.

Unul dintre aspectele cele mai importante este eliminarea procedurii de exequatur. În momentul actual, oricine dorește ca o hotărâre să fie executată într-un alt stat membru trebuie mai întâi să solicite acest lucru, iar apoi să i se aprobe executarea de către o instanță din acel stat. Aceasta necesită timp și presupune anumite costuri pentru individ. Am observat că eliminarea procedurii de exequatur se bucură de un sprijin semnificativ, însă aceasta trebuie să fie compatibilă cu garanțiile procedurale și cu normele privind legea aplicabilă.

Acestea sunt câteva dintre cele mai mari și mai importante aspecte care au fost subliniate de Suedia și de multe dintre statele membre. Vă mulțumesc foarte mult pentru atenție și aștept cu nerăbdare să vă ascult comentariile și să vă răspund la întrebări. Totuși, înainte de aceasta, îi voi da cuvântul colegului meu, dl Billström, care se ocupă de câteva dintre aspectele legate de azil și migrație, care vor fi importante în cadrul viitorului program de la Stockholm și pe care vi le va prezenta acum.

Tobias Billström, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (SV) Dle președinte, onorabili deputați, aș dori să încep prin a mulțumi Parlamentului European pentru cooperarea sa foarte constructivă în ceea ce privește Biroul European de Sprijin pentru Azil. Mai rămân încă de rezolvat câteva formalități, însă în curând vor fi îndeplinite condițiile pentru ca acest birou să fie creat. Consiliul are o părere foarte pozitivă în ceea ce privește cooperarea constructivă cu Parlamentul European, care a permis obținerea acestui rezultat. Aceasta este de bun augur pentru cooperarea sporită de care vom avea parte odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Faptul că am reușit să ajungem la o decizie rapidă cu privire la Biroul de Sprijin este un bun exemplu de proces de codecizie eficient și care funcționează bine.

Ceea ce vom dezbate azi aici este, bineînțeles, viitorul program pe cinci ani pentru activitatea legată de justiție și afaceri interne. Voi începe prin a spune că în ultimii ani, în UE, s-au întâmplat multe lucruri în materie de azil și migrație. De exemplu, am luat decizii privind legislația comună referitoare la primele fundamente ale unei politici comune de imigrare și ale unui sistem comun de azil. Printre altele, acesta este un obiectiv care a fost stabilit în cadrul ambelor programe anterioare de lucru de la Tampere și Haga. Când Consiliul European a adoptat Pactul european privind imigrația și azilul anul trecut, acestui domeniu de politică i s-a oferit o nouă forță politică. Acum este momentul să stabilim direcția dezvoltării continue a politicii din acest domeniu. Premisa acțiunilor noastre este faptul că o migrație bine gestionată poate fi un lucru pozitiv pentru toate părțile implicate, nu doar pentru fiecare stat membru în parte și pentru UE în ansamblu, dar și pentru țările de origine, precum și pentru migranți la nivel individual. Dacă dorim să putem realiza obiectivele strategiei de la Lisabona conform căreia UE ar trebui să fie o economie dinamică și competitivă, probabil că va trebui să permitem imigrația lucrătorilor pe scară mai largă decât în prezent, în special având în vedere provocarea demografică cu care ne confruntăm.

Pentru a sublinia dimensiunea internațională a migrației, problema cooperării cu țările de origine și de tranzit în cadrul abordării globale a migrației și a dezvoltării ar trebui să aibă ca punct de plecare programul de la Stockholm. Instrumentele elaborate, precum parteneriatul pentru mobilitate, ar trebui să fie dezvoltate și consolidate în continuare, în mod strategic. Legătura dintre migrație și dezvoltare trebuie să fie folosită mai bine și trebuie accelerate măsurile adecvate pentru o mai bună întrebuintare a efectelor pozitive ale migrației asupra dezvoltării.

Pe durata lucrărilor privind programul de la Stockholm, a reieșit faptul că există un acord referitor la nevoia statelor membre de a preveni imigrația ilegală în UE în mod comun și coordonat. Dezvoltarea unei politici eficiente de repatriere este un element important al acestor lucrări. Fără nicio îndoială Frontex are de jucat un rol important în această privință și este clar faptul că statele membre doresc ca agenția să fie întărită. Intensificarea cooperării cu țările de origine și de tranzit este, de asemenea, foarte importantă. Cu toate acestea, aș dori să subliniez că, în eforturile de prevenire a imigrației ilegale, este important să menținem un echilibru, astfel încât punerea în aplicare a măsurilor de securitate să nu aibă drept rezultat complicarea imigrației legale în UE sau îngreunarea accesului la procedura de azil pentru solicitanții de azil. Riscurile la care sunt expuse grupurile vulnerabile, precum copiii care vin singuri, trebuie, de asemenea, reduse. Comisia va elabora un plan de acțiune care să conțină măsuri care au în vedere cel mai bun interes al copiilor.

Problema solidarității și a împărțirii responsabilităților va fi tratată în programul de la Stockholm. Nu există soluții simple. Punctul nostru de plecare ar trebui să fie căutarea unor soluții generale și durabile, bazate pe abordarea globală a migrației și pe conștientizarea faptului că o cooperare comună cu țările terțe este un factor crucial. Este necesară crearea unui fel de mecanism de solidaritate pentru a putea ajuta acele state membre care se află sub presiune deosebită și care primesc un număr disproporționat de solicitanți de azil. Este necesar, de asemenea, ca statele membre să primească sprijin pentru întărirea în continuare a capacității administrative. Frontex trebuie să fie consolidat și trebuie să i se atribuie un rol mai important în procesul de repatriere. Scopul este ca noi să fim capabili de a da dovadă de solidaritate atât față de statele membre, cât și față de țările terțe care fac obiectul celor mai mari presiuni în ceea ce privește migrația. În același timp, trebuie să spunem clar că avem nevoie de o abordare exhaustivă care să fie durabilă atât pe termen scurt, cât și pe termen lung.

În acest scop, este important să se precizeze în programul de la Stockholm faptul că se menține obiectivul stabilit anterior de creare a unui sistem european comun de azil până cel târziu în 2012. Pilonul sistemului comun de azil trebuie să fie faptul că un solicitant de azil ar trebui să beneficieze de aceeași primire și solicitarea sa să fie analizată conform aceluiași criterii, indiferent de statul membru în care ajunge. Buna funcționare a cooperării concrete este fundamentală pentru a putea atinge acest obiectiv. În acest sens, Biroul de Sprijin pentru Azil va juca un rol important.

Un alt element important al sistemului comun de azil este ceea ce se numește „dimensiunea externă”. Mă gândesc în primul rând la reinstalarea refugiaților din țările terțe. Comisia a prezentat recent o propunere de program comun de reinstalare al UE. Acesta este un aspect pe care majoritatea statelor membre ar dori să îl regăsească în programul de la Stockholm.

Pentru a putea îndeplini obiectivul realizării unui sistem comun de azil până în 2012, avem nevoie de o cooperare strânsă între Consiliu și Parlament. Au fost prezentate o serie de propuneri de acte legislative. În primul rând, trebuie să înregistrăm progrese cu privire la acestea.

Legătura dintre activitatea internă a UE privind justiția și afacerile interne și relațiile externe ale UE a devenit din ce în ce mai importantă pentru realizarea de progrese și nu doar în cadrul politicii privind azilul și migrația. Prin urmare, ar trebui consolidat rolul UE în calitate de actor global în acest domeniu și ar trebui acordată o atenție deosebită parteneriatului și cooperării cu țările terțe. Este necesară dezvoltarea perspectivei justiției și afacerilor interne în cadrul relațiilor externe ale UE.

Aceasta este principala caracteristică a proiectului Președinției privind programul de la Stockholm. Ne aflăm în prezent la sfârșitul unei perioade foarte intense de negocieri și sperăm ca programul să fie adoptat în câteva săptămâni.

În cele din urmă, aș dori să spun câteva cuvinte despre Tratatul de la Lisabona. Noul tratat va aduce schimbări majore în spațiul de libertate, securitate și justiție ca rezultat al introducerii unei serii de noi temeuri juridice. Procedura legislativă ordinară care va fi introdusă va presupune ca Parlamentul European să joace un rol mai important în procesul legislativ într-o serie de domenii. Dna Ask și eu așteptăm cu nerăbdare o cooperare sporită cu Parlamentul European. Consider, de asemenea, că noile atribuții conferite parlamentelor naționale vor fi importante pentru consolidarea controlului democratic asupra acestui domeniu de politică. Vă mulțumesc foarte mult pentru atenție. După cum a spus și colega mea, dna Ask, așteptăm cu nerăbdare opiniile dumneavoastră.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. – (FR) Dle președinte, în urma excelentelor rapoarte ale dnei Ask și dlui Billström, mă voi concentra pe principalele aspecte.

În primul rând, doresc să mulțumesc Președinției pentru că în comunicarea sa a păstrat spiritul programului de la Stockholm și pentru că a pus europenii în centrul acestei acțiuni. Sperăm că acest text, care ar trebui să fie adoptat de următorul Consiliu JAI și apoi supus atenției Consiliului European din decembrie, va fi un text ambițios și echilibrat și, desigur, un text care să reflecte noul echilibru instituțional.

Acum veți deveni colegiatori în aproape toate domeniile justiției și afacerilor interne și, prin urmare, este adevărat că această parlamentarizare a Uniunii Europene înseamnă puteri sporite pentru Parlamentul European în procesul de luare a deciziilor, însă și un control mai mare al parlamentelor naționale asupra guvernelor țărilor respective. Această implicare a parlamentelor este o oportunitate pentru acest domeniu major de securitate, justiție și libertate.

Ajung acum la prioritățile subliniate în propunerea de rezoluție pe care ați înaintat-o. În cadrul acesteia este accentuată respectarea drepturilor fundamentale. Aveți dreptate să puneți accentul pe libertatea de mișcare, care reprezintă un avantaj major și care, în mod evident, nu trebuie pusă la îndoială.

Referitor la drepturile fundamentale, am realizat două progrese semnificative prin Tratatul de la Lisabona: Carta drepturilor fundamentale devine obligatorie și este deschisă calea pentru ca Uniunea să devină o parte a Convenției europene a drepturilor omului. După cum ați subliniat în rezoluție, trebuie să propunem un sistem complet de protecție a datelor care să includă evoluțiile tehnologice. Comisia va prezenta o comunicare privind acest subiect în 2010. Consider, de asemenea, că prin acest sistem complet de protecție a datelor va trebui să acoperim toate politicile Uniunii.

Insistați asupra protecției copilului. Împreună cu Președinția suedeză, am celebrat încă o dată Convenția internațională privind drepturile copilului, care a ajuns în cel de-al 20-lea an de existență. Uniunea trebuie să rămână în linia întâi în ceea ce privește această problemă. Acesta este motivul pentru care vom prezenta un plan de acțiune privind minorii neînsoțiți la începutul anului 2010.

În general, Comisia și Parlamentul împărtășesc aceeași dorință în ceea ce privește combaterea tuturor formelor de discriminare și promovarea egalității între bărbați și femei. Salut faptul că Parlamentul și Comisia au aceeași abordare, și anume să pună europenii în centrul acțiunilor lor referitoare la libertatea de mișcare, drepturile electorale, protecția consulară și altele. Vom putea acum să punem toate acestea în practică. Tratatul de la Lisabona autorizează procedura de inițiativă a cetățenilor și Comisia tocmai a publicat o carte verde privind acest subiect. În 2010 va fi prezentată o propunere pe baza rezultatului consultărilor desfășurate.

După cum tocmai a explicat foarte bine dna ministru Ask, trebuie să facem în așa fel încât judecătorii din statele noastre membre să împărtășească o cultură judiciară europeană comună. Acest lucru depinde de formarea profesională. Ne-am luat un angajament în cadrul programului de la Stockholm: cel puțin jumătate dintre judecătorii și procurorii din Uniune va trebui să fi beneficiat de formare europeană sau să fi participat la un schimb cu un alt stat membru.

De asemenea, ați subliniat nevoia de a facilita accesul la justiție și de a susține funcționarea adecvată a economiei. Ați evidențiat protecția victimelor – victimele violenței domestice și victimele terorismului. Comisia va prezenta, de asemenea, propuneri privind această problemă, profitând de oportunitățile oferite de Tratatul de la Lisabona.

În ceea ce privește aspectul referitor la securitate și protecție, ați subliniat lipsa unei strategii complete privind arhitectura de securitate și gestionarea frontierelor. Acesta este motivul pentru care, după cum a explicat foarte bine dna Ask, programul de la Stockholm conține o veritabilă strategie de securitate internă, o strategie care respectă, bineînțeles, drepturile fundamentale și care completează strategia de securitate externă.

Această strategie globală de securitate internă este bazată pe cooperarea polițienească și în materie de justiție penală și pe gestionarea accesului pe teritoriul european.

După cum dl Billström tocmai a evidențiat pe bună dreptate, politica de imigrație trebuie să se înscrie într-o viziune pe termen lung pentru a optimiza contribuția pe care o au migranții la dezvoltarea economică și socială. Trebuie să asigurăm imigranților legali un statut clar și comun. Trebuie, de asemenea, să prevenim și să reducem imigrația ilegală, respectând în același timp drepturile omului și demnitatea umană. Aș adăuga că în această parte am prezentat în linii mari elementele abordării generale care va permite crearea unei legături între dezvoltare și migrație.

Cu privire la azil, susțin solicitarea dumneavoastră pentru o reală solidaritate între statele membre. Uniunea trebuie să devină un adevărat spațiu de protecție comun și solidar, bazat pe respectul pentru drepturile fundamentale și pentru standarde înalte de protecție, iar azilul trebuie oferit, așa cum a spus dl Billström, în

funcție de aceleași criterii în Europa. Solidaritatea între statele membre și, în special, față de cele care primesc cel mai mare număr de refugiați, trebuie pe deplin demonstrată.

Acest spațiu de libertate, securitate și justiție necesită bineînțeles o dimensiune externă puternică, în conformitate cu politica externă a Uniunii. Ați menționat de mai multe ori, în rezoluția dumneavoastră, importanța monitorizării, a efectuării unor evaluări. Împărtășim și noi părerea dumneavoastră asupra acestui punct. Trebuie să reducem discrepanța considerabilă dintre normele și politicile adoptate la nivel european și punerea în aplicare a acestora la nivel național. Trebuie, de asemenea, să ne gândim la posibilul impact al propunerilor legislative asupra cetățenilor și trebuie să îmbunătățim modalitatea în care este folosită evaluarea instrumentelor adoptate.

Pentru a încheia, Comisia este implicată pe deplin în negocierea programului de la Stockholm. Am spus cât de mulțumit sunt de cooperarea noastră cu Președinția suedeză, alături de care am desfășurat într-adevăr o activitate minuțioasă și serioasă. În mod evident, avizul Parlamentului este foarte important pentru noi, cu atât mai mult în aceste ultime momente dinaintea adoptării programului de la Stockholm de către Consiliul European. De aceea vă mulțumesc sincer și, de asemenea, în schimb, vă voi asculta cu multă atenție. Mulțumesc Parlamentului.

Manfred Weber, în numele Grupului PPE. – (DE) Dle președinte, dle vicepreședinte, dle ministru, dnă ministru, doamnelor și domnilor, mă aflu aici în Parlamentul European de cinci ani deja și lucrez în domeniul afacerilor interne și dreptului. Prin urmare, azi e o zi fericită pentru mine, pentru că avem oportunitatea de a dezbate programele pentru următorii cinci ani, pentru că vom putea delibera asupra acestui viitor ca un Parlament European aflat pe picior de egalitate din punct de vedere legislativ.

Dezbatem un dosar, un domeniu, care animă publicul, în care publicul așteaptă răspunsuri din partea noastră, în legătură cu care spune chiar că este un domeniu în care Europa trebuie să se implice mai mult. Nu se întâmplă la fel pentru fiecare domeniu de interes, dar se întâmplă în acest caz. Cetățenii au solicitări față de noi. Ei așteaptă răspunsuri de la noi. Doresc așadar să descriu foarte pe scurt schimbarea care va rezulta în urma noii baze de lucru și a acestor subiecte.

Primul punct este conlucrarea cu Consiliul. Întotdeauna vin reprezentanți ai Consiliului aici și ne spun întotdeauna, în calitate de Președinți în exercițiu ai Consiliului, că Parlamentul este foarte important și că trebuie să lucrăm împreună. Când nu mai joacă acest rol, totuși, această percepție dispăre. Va fi de datoria noastră, ca deputați, să solicităm Consiliului să nu mai permită ca această percepție să dispară sau, precum în cazul acordului Swift de exemplu, să creeze precedente, chiar dacă noi, cei din Parlament, nu suntem implicați în procesul de aprobare. Acest lucru nu poate și nici nu va mai fi posibil în viitor. A fost un exemplu că instituțiile nu se iau reciproc în serios.

Cel de-al doilea punct pe care doresc să-l subliniez este faptul că trebuie să fim creatori de idei. Noul tratat ne oferă oportunitatea de a depune inițiative legislative. Dacă dorim să consolidăm Frontex, nu putem doar să solicităm întreprinderea unor acțiuni și să facem numai propuneri, trebuie să și propunem legislație. În viitor, vom avea oportunitatea să facem acest lucru.

Cel de-al treilea punct este că trebuie, de asemenea, să fim un partener serios, nu numai unul care întocmește liste de dorințe. Dacă, de exemplu, se abordează problema combaterii migrației ilegale, nu trebuie să adoptăm poziția unui ONG, trebuie să fim un partener serios. În cele din urmă, Parlamentul European trebuie să ia subsidiaritatea în serios. Dacă avem competența necesară, trebuie să avem în vedere, de asemenea, care domenii ar putea fi tratate mai bine la nivel național sau regional.

Acestea sunt patru teme pe care le consider importante pentru următorii câțiva ani. Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) ar fi dorit ca propunerile pentru programul de la Stockholm să fi fost mult mai ambițioase, însă azi este o zi de veselie pentru că intrăm într-o nouă etapă și tot ce rămâne de spus este să ne continuăm munca!

Monika Flašíková Beňová, în numele Grupului S&D. – (SK) Introducerea Tratatului de la Lisabona va contribui considerabil la succesul întregii inițiative.

Procesul inițiat pe baza acestui tratat va consolida Uniunea atât pe plan intern, cât și în contextul global, acesta fiind, de asemenea, strâns legat de consolidarea cooperării în domeniul celui de-al treilea pilon actual. Uniunea va fi mai deschisă, mai eficientă și mai democratică. Principala provocare și prioritate este garantarea drepturilor și libertăților fundamentale, precum și a integrității și securității în Europa, prin sprijinirea

necondiționată a punerii efective în aplicare și prin respectarea și îmbunătățirea instrumentelor juridice existente, luând în considerare în același timp apărarea drepturilor omului și a libertăților civice.

Programul de la Stockholm pune accentul pe afirmarea acestor drepturi, în special în domeniile justiției și securității. Trebuie să acordăm prioritate mecanismelor care facilitează accesul cetățenilor la instanțele de judecată astfel încât să le fie respectate drepturile și interesele legitime pe întreg teritoriul Uniunii. De asemenea, din strategia noastră trebuie să facă parte atât consolidarea cooperării polițienești și a aplicării drepturilor, cât și îmbunătățirea securității în Europa.

Aș dori să mulțumesc pe această cale tuturor raportorilor pentru concluziile lor și dumneavoastră, dle președinte, pentru timpul acordat.

Jeanine Hennis-Plasschaert, în numele Grupului ALDE. – Dle președinte, în mod oficial aș putea rezuma părțile cele mai relevante pentru celelalte grupuri, din rezoluția noastră de 27 de pagini, însă nu voi face acest lucru. Aș dori să împărtășesc cu dumneavoastră următoarea întâmplare.

Într-un zbor cu plecare din Johannesburg, operat de compania British Airways, o femeie sud-africană albă, înstărită, de aproximativ 50 de ani, și-a dat seama că lângă ea călătorește un bărbat negru. A chemat însoțitoarea de zbor pentru a se plânge de locul care i se atribuisese. „Care este problema, doamnă?” „Nu vedeți?” a spus ea, „nu pot să călătoresc lângă această ființă dezgustătoare. Găsiți-mi un alt loc!” După câteva minute, însoțitoarea de zbor s-a întors. „Doamnă, din nefericire, după cum bănuiesc, toate locurile de la clasa turist sunt ocupate. Am vorbit cu șeful de bord și mi-a spus că și la clasa Club sunt ocupate toate locurile. Totuși, mai avem un loc liber la clasa întâi.” Înainte ca doamna din Africa de Sud să poată răspunde, însoțitoarea de zbor a continuat: „O astfel de măsură de schimbare a locului cu unul dintr-o clasă mai scumpă este excepțională, dar având în vedere circumstanțele, căpitanul a considerat că este strigător la cer ca o persoană să fie obligată să stea lângă cineva atât de respingător.” Apoi, s-a întors către bărbatul negru așezat lângă doamna din Africa de Sud și i-a spus: „Domnule, dacă doriți, v-aș ruga să vă luați lucrurile pentru că v-am pregătit în față un scaun la clasa întâi.” Pasagerii din jur au aplaudat în picioare, în timp ce bărbatul de culoare s-a îndreptat spre clasa întâi.

Însă ce legătură are această întâmplare cu noi? Îi considerăm pe ceilalți ca fiind inferiori? Femeia albă din Africa de Sud ne-ar șoca pe toți. Dar, evident, acesta este un exemplu dus la extrem. Totuși, cred că o parte din colegii mei din PPE în special, dar și de la Consiliu, înțeleg foarte bine ce încerc să spun. Celălalt grup, din care fac și eu parte, crede cu tărie într-o Europă pe care oamenii o pot înțelege, în care au încredere și în care cred. O asemenea Europă trebuie să se bazeze pe drepturile omului, libertățile fundamentale, democrație, statul de drept și, da, pe egalitate reală pentru toți. Este timpul să combatem toate formele de discriminare pe orice motiv, inclusiv în baza orientării sexuale.

Jan Philipp Albrecht, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Dle președinte, noi, în cadrul Grupului Verzilor/Aliața Liberă Europeană, ne întrebăm deja cum este posibil să decidem aici asupra unei rezoluții privind un program care este deja depășit? Nu mai departe de ieri, Președinția suedeză a venit cu o nouă propunere, modificată în profunzime, privind programul de la Stockholm. Sunt îndreptățit să cred că majoritatea deputaților din această onorabilă Cameră nu au avut ocazia să citească propunerea în cauză. După părerea mea, este o situație inacceptabilă pentru o chestiune atât de sensibilă.

Cu atât mai mult cu cât procedura prin care Parlamentul a ajuns la această rezoluție a fost în mare măsură lipsită de transparență și uneori haotică. Pe cât posibil, grupurile mici au fost excluse din acest proces de redactare a rezoluției, iar numărul mare de amendamente aduse procedurilor comisiilor mixte a îngreunat semnificativ desfășurarea unui proces democratic de luare a deciziilor. Prin urmare, vă rog să admiteți cererea noastră privind o serie întreagă de voturi pe părți. Parlamentul trebuie să reflecteze serios la maniera în care dorește să se ocupe de aceste condiții, atât în ceea ce privește Consiliul, cât și în ceea ce privește propriii membri.

Voi face referire în cele ce urmează la conținutul programului de la Stockholm. Anumite părți ale acestui program de lucru trebuie văzute, fără nici o îndoială, ca un progres. În ceea ce privește justiția și elaborarea comună a normelor dreptului civil, și noi, Verzii, vedem un început promițător pentru anii viitori. Totuși, în ceea ce privește relația dintre cetățeni și stat, programul este o manifestare a unui cadru conceput extrem de prost. În ceea ce privește politica în materie de migrație și de azil, drepturile civile și protecția datelor, nevoia de securitate în Europa este o prioritate plasată în fața drepturilor omului și a libertății. Se sugerează în mod deschis că o mai mare libertate în Europa ar duce în mod automat la mai puțină securitate.

Vă întreb, așadar, ce s-a întâmplat cu mitul care stă la baza creării ideii europene, în acest caz? Frica este întreținută în acest caz și nu este vorba, așa cum spune programul, despre frica justificată față de crima

organizată sau de terorism, ci de frica față de semenii noștri europeni, frica față de cei care doresc să vină în Europa și, mai presus de toate, frica față de tot ceea ce considerăm, într-un fel sau altul, ca fiind străin.

Programul de la Stockholm și, din păcate, și propunerea de rezoluție întrețin legătura dintre politica internă și cea externă pentru a facilita monitorizarea fiecărei persoane din Europa, precum și privirea oamenilor din afara granițelor noastre de drepturile care li se cuvin, fapt care va fi pus în aplicare de Frontex. Europa trebuie să renunțe în sfârșit la această tendință și să analizeze în profunzime acțiunile greșite întreprinse în ultimii ani.

Acest fapt presupune, de asemenea, afirmarea și apărarea conștientă a ideilor în care credem. Acest lucru se aplică, de exemplu, dezbaterilor noastre privind acordul Swift. De ce cedăm încă o dată în fața politicilor de securitate ale Statelor Unite – așa cum s-a întâmplat în cazul acordului Swift – fără niciun motiv și fără să avem, încă o dată, o dezbatere exhaustivă pe această temă în acest Parlament. De ce noi, Parlamentul, permitem Consiliului să ne fie superior iar și iar? Noi, Parlamentul, trebuie neapărat să facem ceva în acest sens. Acum trebuie să transmitem un mesaj în favoarea drepturilor omului și a libertății – inclusiv către guvernele naționale – și să votați în favoarea tuturor amendamentelor noastre. Noi, Verzii, nu putem spune „da” rezoluției așa cum se prezintă în momentul de față.

Timothy Kirkhope, în numele Grupului ECR. – Dle președinte, propunerea de rezoluție la care ne referim în această dezbatere este, trebuie să spun, un exemplu perfect de prestație foarte slabă a Parlamentului European. Deși apreciez eforturile susținute depuse de raportori și nu am nicio îndoială asupra intenției nobile pe care au avut-o încercând să cuprindă totul într-un text de 27 de pagini, propunerea este confuză și, după părerea mea, mult mai puțin reușită decât ar merita agenda de la Stockholm sau Președinția suedeză.

Permiteți-mi să subliniez că și noi ne dorim cooperare sporită în vederea găsirii de soluții și solidaritate în ceea ce privește imigrația, lupta împotriva corupției și schimbul de informații, dar aceste lucruri nu ar trebui să se realizeze în detrimentul suveranității naționale și nici nu ar trebui să fie excesiv de prescriptive.

Aplicarea în mod corespunzător a Convenției Națiunilor Unite privind statutul refugiaților din 1951 rămâne cea mai bună modalitate de soluționare a chestiunilor legate de azil. Sprijinim schimbul de informații pentru a asigura o reală abordare JAI în ceea ce privește folosirea datelor, susținută de o protecție solidă a acestora, bazată pe principiile de proporționalitate, necesitate și transparență.

De asemenea, sprijinim principiul recunoașterii reciproce, iar dreptul la liberă circulație ar trebui să fie garantat pentru cetățenii europeni, însă utilizarea abuzivă a acestui drept ar trebui limitată atât printr-un control frontalier drastic și prin folosirea importanței UE pentru a asigura rezultate mai rapide, cât și prin dezvoltarea Frontex în vederea protejării granițelor externe ale UE. Schimbul de informații ajută la combaterea terorismului.

De asemenea, sprijinim strategia serioasă a UE pentru combaterea crimei organizate, prin care se vizează grupurile care fac trafic de persoane, arme și câini, se confiscă profiturile obținute ilegal și se colaborează cu organizațiile europene în ceea ce privește granița UE. Totuși, nu putem sprijini aspecte pe care le considerăm ca fiind încălcări flagrante ale suveranității, excepție făcând cazul în care acestea duc la o cooperare mai strânsă. Fără nicio îndoială există o anumită ironie atunci când se face apel la o solidaritate obligatorie și irevocabilă: evident solidaritatea este un act benevol și nu unul obligatoriu.

În esență, consider că Președinția suedeză și chiar propunerea în sine vin cu idei bune, dar din păcate, ca de obicei, ne dorim lucruri mari, dar puține sunt de fapt cele pe care le realizăm într-adevăr.

Cornelia Ernst, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Dle președinte, doamnelor și domnilor, Grupul Confederal al Stângii Unite Europene / Stânga Verde Nordică nu va sprijini rezoluția. Programul de la Stockholm eșuează în totalitate în încercarea de a aborda adevăratele provocări ale momentului actual. Principala eroare a acestuia constă în faptul că se creează o Europă a drepturilor, la care vor avea acces cetățenii europeni, dar nu și alte persoane care locuiesc în Europa. Aceste alte persoane nu se vor bucura de aceleași drepturi civile și ale omului.

UE dorește să adere la Convenția europeană a drepturilor omului, fapt pe care îl salutăm, dar în același timp, migranții trebuie împărțiți pe baza principiului „legal sau ilegal”. Prin urmare, Frontex este un instrument creat pentru a declara război așa zisei migrații ilegale, eliminând în totalitate ideea unei politici împărțiale în materie de imigrație. Iată unde eșuează programul de la Stockholm.

O altă problemă este lipsa totală a unui echilibru între libertate și securitate. Este adevărat că nu există libertate fără securitate, dar la fel de adevărat este și că nu există securitate fără libertate. Libertatea nu este ceva ce trebuie negociat, este un drept universal pentru fiecare ființă umană. Prin opoziție, programul de la Stockholm

simbolizează aspirația obsesivă a UE față de securitate, în contextul căreia urmează să fie create imense baze de date supranaționale, fără să existe instrumente de control adecvate și care mai apoi va da naștere unei baze de date paneuropene în care se vor regăsi date ale serviciilor de informații și ale poliției. Acest lucru va însemna nimeni dreptul persoanelor de a decide liber în ceea ce privește datele personale și faptul că viziunea unei ființe umane complet transparente va deveni realitate.

Permiteți-mi, în calitate de deputat în Parlamentul European din partea de est a Germaniei, să conchid prin a spune că mi se pare de neconceput ca la 20 de ani de la căderea Zidului Berlinului, Europa să semene din ce în ce mai mult cu o fortăreață.

Mario Borghezio, în numele Grupului EFD. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, documentul privind programul de la Stockholm este limitat comparativ cu concluziile Consiliului European și de exemplu, nu include solicitări semnificative formulate de către guvernul italian privind o serie de aspecte specifice. De fapt, documentul nu are în vedere o serie de strategii europene de atacare a bunurilor dobândite de crima organizată.

Am auzit astăzi, și cu numeroase ocazii înainte, multe lucruri despre diferite aspecte îngrijorătoare ale criminalității. Trebuie să trecem de la vorbe la fapte. Europa ar trebui să acționeze ca Italia care, datorită ministrului Maroni, dă un exemplu întregii Europe în ceea ce privește atacarea bunurilor dobândite de mafia. Europa pare a nu dori să se îndrepte în aceeași direcție.

Trebuie să creăm un sistem judiciar european unic dacă dorim să combatem, la nivel european, criminalitatea care a căpătat o dimensiune internațională și care circulă cu ușurință între bănci, paradisuri fiscale, piețe financiare și piețele bunurilor mobile și imobile.

În plus, se acordă mult prea puțină atenție combaterii imigrației la granița de sud a Europei unde, de exemplu, acordul cu Libia, care este acum în vigoare, cel puțin în ceea ce privește Italia, ar putea intra în impas. Acest lucru s-ar întâmpla dacă Uniunea Europeană ar pune capăt angajamentului de a cofinanța sistemul de supraveghere prin satelit la granița de sud a Libiei, pe unde trece un număr impresionant de imigranți ilegali.

În sfârșit, în ceea ce privește incidentul provocat de rasismul împotriva unei persoane care nu este albă, aș dori să indic faptul că există un număr uriaș de manifestări de rasism la fel de grave, îndreptate împotriva persoanelor albe, acestea având loc în enclavile de imigranți ilegali, fără să mai vorbim de „vânătoarea de albi” care se desfășoară sub regimul președintelui Mugabe și chiar și în Africa de Sud. Cei care vorbesc atât de mult despre rasismul împotriva persoanelor de culoare ar trebui să fie conștienți și de existența rasismului antieuropean și a celui îndreptat împotriva persoanelor albe.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Dle președinte, lupta împotriva terorii, împotriva crimei organizate și împotriva imigrației ilegale este cu siguranță o preocupare fundamentală pentru Europa. Totuși, trebuie spus că, din păcate, programul de la Stockholm este continuarea neschimbată a traiectoriei constante de degradare și de interferență cu drepturile garantate ale omului, drepturile și libertățile civile, pe care am urmat-o începând cu 11 septembrie 2001. Îngrijorările legate de legea privind protecția datelor sunt pur și simplu ignorate în lupta împotriva așa zisei terori.

Când se întâmplă acest lucru, cetățenii, aceia pe care UE îi invocă mereu ca fiind elementul central al activităților sale, sunt cei ale căror date sunt înregistrate și colectate, chiar dacă nu există nicio suspiciune de săvârșire a unei infracțiuni, iar aceste date pot face obiectul unei potențiale utilizări abuzive. Oficial, scopul în acest caz este combaterea crimei organizate. Până aici toate bune și frumoase, dar există deja semne, tendințe și păreri exprimate, care nu corespund înțelesului general al noțiunii de corectitudine politică, prin care se dorește restrângerea, interzicerea și, cine știe, poate mai devreme sau mai târziu, pedepsirea. George Orwell ne-a dat un avertisment în acest sens și trebuie să evităm ca o astfel de situație să devină realitate.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, Comisia pentru afaceri constituționale, pe care am onoarea să o prezidez, m-a însărcinat să fiu raportor pentru acest document, împreună cu raportorii din partea Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și din partea Comisiei pentru afaceri juridice, în ședință comună.

Este prima dată când se aplică articolul 51 din Regulamentul de procedură și trebuie să spun că, după părerea mea, rezultatul a fost foarte satisfăcător în ceea ce privește cooperarea dintre cei trei raportori pe durata activității lor.

Au fost într-adevăr probleme, unele grave, în ceea ce privește timpul acordat și, mai presus de toate, în ceea ce privește implicarea raportorilor alternativi și traducerea în timp util a amendamentelor, care au fost în

număr de aproape 500. Totuși, toate acestea nu se datorează punerii în aplicare propriu-zise a articolului 51, ci mai degrabă termenelor scurte de timp pe care ni le-am stabilit în vederea obținerii unui document care să poată fi prezentat Consiliului, la reuniunea la nivel înalt care va avea loc pe data de 10 decembrie. Prin urmare, apariția acestor probleme legate de ritmul de lucru a fost inevitabilă. În rest, cred că trebuie să recunoaștem că articolul 51, care a fost folosit pentru prima dată, este util.

Documentul, pe care Parlamentul îl examinează, nu poate fi explicat în cele câteva secunde care mi-au mai rămas. Totuși, trebuie să-mi exprim satisfacția cu privire la faptul că sistemul de codecizie a fost extins și a devenit sistemul legislativ obișnuit, că imigrația este înțeleasă ca fiind o problemă europeană – și sper că acesta este modul în care o interpretează Comisia și Consiliul – și nu o problemă a statelor membre individuale care acționează în solidaritate unele cu altele, că viziunea asupra cooperării cu parlamentele naționale nu le vede pe acestea ca fiind niște gardieni care stabilesc limite, ci mai degrabă niște colaboratori eficace în cadrul procesului legislativ și, în cele din urmă, că există acea referire la drepturile omului care este extrem de importantă și care reprezintă spiritul Uniunii Europene.

Prin urmare, prin prisma faptului că nu se dorea a fi o prezentare în cele mai mici detalii a punerii în aplicare a programului de la Stockholm, ci o enunțare a liniilor generale, cred că acest document este fără doar și poate un pas înainte. Vom avea destul timp și vom găsi și o modalitate pentru a-l face mai cuprinzător și pentru a include mai multe detalii.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Dle președinte, aș dori să încep prin a recunoaște munca depusă de Președinția suedeză a Consiliului și de Comisie pentru a duce mai departe programul multianual pe următorii cinci ani privind spațiul de libertate, securitate și justiție.

Mai presus de toate, totuși, aș dori să subliniez activitatea acestui Parlament, deoarece trei comisii, Comisia pentru afaceri juridice, Comisia pentru afaceri constituționale și Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, au lucrat umăr la umăr pentru prima dată în temeiul articolului 51 din Regulamentul de procedură, și am procedat astfel pentru a termina la timp. Aceasta deoarece este important, foarte important, să facem progrese în spațiul de libertate, justiție și securitate, ținând cont de faptul că Tratatul de la Lisabona va intra în vigoare, ceea ce reprezintă un mare pas înainte. Va fi un mare pas înainte pentru că acesta va consolida Parlamentul, care va deveni colegislator și va lua decizii într-un domeniu întreg care, până acum, se înscriseră în sfera cooperării interguvernamentale, dar și deoarece Carta europeană a drepturilor fundamentale și mandatul de ratificare a Convenției europene a drepturilor omului vor intra în vigoare, ceea ce va întări relația armonioasă dintre libertate și securitate.

Securitatea nu este subordonată libertății și nici nu reprezintă o amenințare la adresa acesteia. Securitatea este un drept al cetățeanului, la fel cum este și libertatea. Este cazul în mai multe constituții ale statelor membre, iar acestea trebuie să se unească într-un efort comun pentru a acoperi statutul cetățeniei europene, drepturile fundamentale ale cetățenilor, imigrația, azilul, refugiarea, gestionarea granițelor externe și cooperarea judiciară ale UE. Acest lucru trebuie realizat în vederea întăririi încrederii reciproce, a recunoașterii reciproce a drepturilor noastre civile, a dreptului contractelor, care impulsionează creșterea economică și crearea de locuri de muncă și, mai presus de toate, întărirea cooperării polițienești și judiciare în materie penală pentru a combate împreună adevărații dușmani comuni: crima organizată și terorismul.

Parlamentul a muncit din greu și a adus îmbunătățiri documentului prezentat de Consiliu. L-a îmbunătățit prin consolidarea clauzei de nediscriminare, în special în ceea ce privește femeile și copiii, și există un angajament privind combaterea violenței împotriva femeilor și protecția victimelor acestui tip de violență prin consolidarea clauzei de solidaritate din domeniul azilului. Acest lucru demonstrează că nici imigrația, nici azilul nu reprezintă probleme care afectează doar un stat membru, ci necesită cooperarea între toate statele membre, deoarece altfel nu le vom putea soluționa.

Parlamentul a îmbunătățit textul, de asemenea, subliniind importanța pregătirii specialiștilor din domeniul judiciar în vederea cooperării și armonizării sistemelor noastre judiciare, prin recunoaștere reciprocă și încredere, astfel încât să putem include instrumentele de răspuns necesare pentru a transforma Uniunea Europeană într-un adevărat spațiu de libertate, justiție și securitate.

De aceea, consider că merită ca Parlamentul să transmită un mesaj clar cetățenilor care ne urmăresc, atunci când vom vota mâine asupra raportului parlamentar pe care cele trei comisii l-au redactat împreună. Acest mesaj se referă la faptul că pentru noi contează drepturile lor fundamentale, libertatea lor, securitatea lor, că pentru noi este important să cooperăm pentru a combate crima organizată transnațională, violența și terorismul și pentru a proteja toate victimele acestor tipuri de infracțiuni, cu precădere victimele terorismului.

Nu cred că, dacă îi dezamăgim, cetățenii vor putea fi înțelegători. Prin urmare, fac apel la un sprijin cât mai larg din partea acestui Parlament pentru raportul pe care-l prezentăm mâine și care trebuie votat în timpul acestei perioade de sesiune.

PREZIDEAZĂ: DL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vicepreședinte-

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) În primul rând, salut cuvintele călduroase ale Consiliului despre cooperarea cu Parlamentul, dar aș prefera să văd că acesta ține cont de recomandările Parlamentului. În cele din urmă constat, la fel ca dl Albrecht, că de fapt Consiliul le ignoră, într-o anumită măsură, și pur și simplu continuă să acționeze în felul său, în timp ce Parlamentul European depune eforturi susținute pentru a adopta o poziție, fără ca aceasta să se regăsească ulterior în programul Consiliului.

Al doilea aspect la care doresc să mă refer este cel ilustrat foarte bine de colega mea, dna Hennis-Plasschaert. Aș dori să reamintesc Parlamentului, în special celor două grupuri mari, că egalitatea este indivizibilă. Nu putem acorda un pic de egalitate unor grupuri, iar altora deloc. În trecut, Statul intervenea în alegerea partenerului și interzicea căsătoriile între persoane de anumite religii, precum și între persoane de rase diferite. Din fericire, acele vremuri au trecut; astfel, în opinia mea, niciun stat membru al Uniunii Europene nu ar trebui să refuze să recunoască o căsătorie legal încheiată într-un alt stat membru, inclusiv căsătoriile între două persoane de același sex. De aceea, aș dori să fac apel la cele două grupuri mari să renunțe la compromisul prin care încearcă să slăbească drepturile cuplurilor de homosexuali. Aici mă adresez în special prietenilor noștri din Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European.

Suntem în secolul 21 și cred că toți cetățenii europeni, indiferent de origine rasială, religie, vârstă sau orientare sexuală, merită protecția noastră. Este timpul ca Parlamentul să recunoască acest lucru.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Dle președinte, cred că acest Parlament ar aprecia un Program de la Stockholm concret și concis, care să fie în măsură să promoveze într-adevăr o Europă a cetățenilor.

Din păcate, cred că nu suntem chiar acolo unde am putea fi. Programul de la Stockholm are o tendință nefericită spre vag, confuzie și generalități, și trebuie să spun că lipsa de control democratic sau de putere a Parlamentului de a interveni în orice mod real care ar putea conduce la o schimbare sau ar putea avea un impact practic este o parte a problemei care a condus la un program neconcludent și simplist.

Un exemplu în acest sens este politica privind imigrația. Cu toții am urmărit cu mare interes punerea în aplicare a Biroului European de Sprijin pentru Azil, dar cred, de exemplu, că s-au făcut foarte puțini pași spre deschiderea canalelor legale de imigrare, care sunt absolut necesare, sau spre directiva privind imigranții sezonieri, pe care o anticipăm de atâta timp, dar care nici măcar nu pare să fi fost luată în considerare de Programul de la Stockholm.

Gerard Batten (EFD). – Dle președinte, Programul de la Stockholm reprezintă o parte din procesul de creare a unui sistem juridic și judiciar la nivelul Uniunii Europene. Documentul vorbește despre „facilitarea vieții cetățenilor: o Europă a dreptului și a justiției”.

Permiteți-mi să vă spun ce a făcut sistemul dumneavoastră juridic comun pentru viața unei singure persoane. Andrew Symeou, un bărbat londonez în vârstă de 20 de ani, a fost extrădat vara aceasta în Grecia, ca urmare a unei acuzații de ucidere din culpă. Acum lăncezește într-o închisoare din Grecia, așteptând să fie judecat. Probele împotriva lui nu ar sta în picioare nici cinci minute dacă ar fi examinate de o instanță britanică. Proba identificării este contradictorie. Declarațiile martorilor prezintă toate semnele că au fost scrise de poliție. Doi martori susțin că au fost bătuți, maltratați și forțați să semneze declarații pe care le-au retras imediat după aceea.

Instanța de recurs de la Londra știa foarte bine că nu există dovezi reale împotriva dlui Symeou, dar a fost obligată să îl extrădeze pentru că, în conformitate cu mandatul european de arestare, nu avea competența de a proceda altfel. În prezent, instanțele britanice nu îi pot proteja pe cetățenii britanici împotriva arestărilor și încarcerărilor abuzive de către instanțe străine.

Înainte de a adera la Uniunea Europeană, noi am avut un spațiu foarte bun de libertate, securitate și justiție în Marea Britanie. Uniunea Europeană distruge protecția juridică de care am beneficiat în Anglia de secole. În acest proces, va distruge și viețile oamenilor. Programul de la Stockholm poate privi legea, dar nu are legătură cu justiția. Dacă britanicii doresc să-și păstreze libertățile, atunci trebuie să părăsească Uniunea Europeană.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Dle președinte, fără îndoială că Programul de la Stockholm conține o serie de inițiative utile, iar eu sunt în favoarea impulsivității luptei împotriva pornografiei infantile și a rețelilor teroriste pe internet. Susțin, de asemenea, măsurile împotriva imigranților ilegali și a crimei organizate. Accesul nerestricționat al serviciilor de securitate la baza de date cu amprente digitale a UE este justificat în această privință. Cu toate acestea, monitorizarea nu trebuie să meargă atât de departe încât UE să devină un stat supraveghetor, care să transmită apoi informațiile sale Statelor Unite.

Prin urmare, trebuie să ne asigurăm că datele colectate nu sunt utilizate în mod abuziv. În cele din urmă, este vorba despre dreptul fundamental esențial al fiecărui cetățean al UE de a-i fi protejată viața privată, iar în acest context trebuie să observăm faptul că libertatea înseamnă libertate față de stat și nu libertate prin intermediul statului.

De asemenea, aș dori să spun ceva despre armonizarea legislației UE privind azilul. Acest lucru este categoric ceea ce trebuie făcut. Cu toate acestea, trebuie să fie foarte clar că, fără armonizarea condițiilor economice din diferitele țări, acest lucru nu va funcționa, întrucât oamenii vor merge, firesc, acolo unde pot găsi cea mai bună securitate socială, cele mai mari venituri, cele mai curate străzi și cele mai sigure orașe. Un lucru este clar, și anume acela că ar trebui într-adevăr să avem armonizare, dar Europa nu trebuie să devină un teritoriu al politicii de azil prin autoservire.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Considerăm problema justiției, libertății și securității ca fiind următorul mare proiect al Uniunii Europene. Aș spune că acest proiect trebuie abordat în aceleași direcții în care am abordat marele proiect al pieței interne a Uniunii Europene. Trebuie să creăm un spațiu al justiției, libertății și securității pentru toți cetățenii Uniunii Europene.

Cum vom reuși să facem asta? Vom reuși prin intermediul Programului de la Stockholm, care este un program de lucru cu o durată de cinci ani. Acesta este un program de anvergură, care acoperă mai multe domenii ce intră sub umbrela justiției, libertății și securității. Rezoluția Parlamentului stabilește prioritățile politice ale Parlamentului European în acest domeniu. De exemplu, prioritățile noastre în domeniul imigrației se regăsesc în lupta împotriva imigrației ilegale, precum și într-o politică comună privind azilul, construită pe o solidaritate adevărată și obligatorie. Trebuie să adaug, de asemenea, că Parlamentul European are un rol foarte important și constructiv de jucat prin intermediul puterilor de codecizie de care se va bucura după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

De asemenea, există anumite diferențe politice în cadrul dimensiunii interne a acestui Parlament. De ce nu? Există grupuri politice diferite și opinii politice care diferă. Cu toate acestea, permiteți-mi să spun, cu referire specială la colega mea deputat, Jeanine Hennis-Plasschaert, pentru care am un respect deosebit, că drepturile omului sunt o prioritate politică și pentru Grupul Partidului Popular European, și că acestea nu fac parte din monopolul Grupului Liberal în acest Parlament. Nu putem accepta prezumția Grupului Liberal la dreptul de a monopoliza principiul nediscriminării. Noi credem în acest principiu; totuși, credem și în principiul subsidiarității, conform căruia suntem, de asemenea, obligați să respectăm sensibilitățile naționale ale statelor membre ale Uniunii Europene. Nu trebuie să uităm că această Uniune este construită pe unitate în diversitate și nu pe unitate în omogenitate.

Luigi Berlinguer (S&D). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în comparație cu Programul de la Haga, Programul de la Stockholm a introdus două noutăți: un echilibru corect între drepturi și securitate și protecția juridică, atât în materie penală, cât și civilă.

Securitatea este un drept: înseamnă a nu fi atacat la propriul loc de muncă, a merge pe stradă fără a-ți risca viața, a nu face obiectul violenței ca femeie, a nu a fi expus la acte de terorism.

Statele membre și Europa trebuie să garanteze securitatea. Cu toate acestea, măsurile de securitate care reduc garanțiile de libertate sunt măsuri care elimină certitudinea din lege, și devin astfel sursă de insecuritate și cruzime. Să ne gândim la Guantánamo.

Europa este patria drepturilor. Programul de la Stockholm le definește astăzi cu multe detalii. Există un echilibru corect între, pe de o parte, disciplina măsurilor de prevenire a criminalității și, pe de altă parte, viața de zi cu zi a cetățenilor și relațiile lor familiale, sociale, economice, de serviciu și de studiu, care sunt toate reglementate de dreptul civil și de sistemul de justiție civilă.

Aceasta este Europa cetățeanului. Ea ar trebui construită în cadrul statelor membre și al instituțiilor comunitare. Societatea europeană este mai unită, iar mobilitatea este mai intensă decât se crede în mod obișnuit. Mobilitatea este acum un drept. Frontierele dintre statele membre nu sunt ziduri impermeabile, ci plase prin care societatea

se filtrează în fiecare zi. Programul de la Stockholm constituie piatra de temelie instituțională care prevede cooperarea judiciară și recunoașterea reciprocă, un sistem de justiție european (format din sistemele naționale și sistemul comunitar), un drept național și un drept comunitar, cetățeni europeni și instanțe europene (instanțe naționale și instanțe comunitare).

Normele europene sunt dictate de norme comunitare și de jurisprudența instanțelor europene, dar ele derivă și din comportamentul lucrătorilor, întreprinderilor, studenților și judecătorilor, atât al celor de la nivel național, cât și al celor care fac parte din rețelele europene de practicieni ai dreptului. Acesta este un proces de jos în sus pe care Programul de la Stockholm își propune să îl susțină.

Parlamentul a făcut o treabă excelentă cu această rezoluție, care sper să fie adoptată aici cu un vot larg, unanim, pentru care am muncit extrem de greu. Consiliul ar trebui să țină cont de acest lucru în mod adecvat. Tratatul de la Lisabona nu a intrat încă în vigoare, dar este aici, prezent. Dle ministru, Consiliul să fie ambițios și să țină cont de ceea ce am elaborat aici și de numeroasele solicitări care rezultă de aici.

Sarah Ludford (ALDE). – Dle președinte, Președinția suedeză trebuie felicitată pentru modul în care a îndreptat problema restantă a drepturilor acuzaților spre un tratament corect în întreaga Europă. Este absolut esențial ca acesta să însoțească mandatul european de arestare. Trebuie să ne asigurăm că recunoașterea reciprocă poate fi într-adevăr bazată pe încredere reciprocă în toate sistemele naționale de justiție penală. Nu este cazul în prezent și există puncte slabe importante.

Cunosc, de asemenea, cazul unui alegător, Andrew Symeou, care se află în închisoare în Grecia din luna iulie și căruia i s-a refuzat cautiunea din cauză că este străin. Avocatul său grec a înaintat o plângere împotriva abuzurilor poliției și a distrugerii de probe. Va fi înaintată o plângere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului și este destul de rușinos că este necesar acest lucru, pentru că are legătură cu modul în care este tratat un cetățean al UE de către un alt stat membru. Este șocant că o astfel de situație trebuie să ajungă la Strasbourg.

Prin urmare, eu susțin mandatul european de arestare, dar drepturile acuzaților trebuie să îl însoțească în mod obligatoriu. În caz contrar, vom avea scandaluri precum cel al lui Andrew **Symeou** care distrug sprijinul public pentru mandatul european de arestare, așa cum se întâmplă în țara mea.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Dle președinte, au trecut câteva luni de când discutăm despre nevoia de a atinge echilibrul corect între menținerea securității și apărarea drepturilor personale ale cetățenilor, subliniind faptul că în centrul Programului de la Stockholm trebuie să fie cetățenii. Cu toate acestea, Uniunea Europeană adoptă și aplică măsuri care afectează echilibrul dintre securitate și drepturi, care au drept rezultat înființarea de organisme de monitorizare și de colectare a datelor cu caracter personal de toate tipurile și care ne insultă demnitatea, tratându-ne pe toți drept suspecți. În plus, este inacceptabil ca imigranții să fie tratați drept criminali și posibili teroriști. Nu aprobăm proiectul de rezoluție, pentru că acesta ne oferă posibilitatea de a construi un Panopticon European modern în care acțiunile fiecăruia sunt monitorizate în permanență, fără ca deținuții să cunoască nivelul la care sunt supravegheați, având astfel un sentiment fals de viață privată, precum în închisoarea imaginată de Jeremy Bentham.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Dle președinte, nu ezit să afirm că Programul de la Stockholm este cea mai ambițioasă inițiativă din ultimii ani, în domeniul justiției, în Uniunea Europeană. Sunt cu atât mai mulțumit cu cât una dintre ideile fundamentale ale programului este aceea de a le face viața mai ușoară rezidenților din Uniunea Europeană. Desigur, punerea în aplicare corespunzătoare a Programului de la Stockholm în domeniul justiției va depinde de instituirea unei adevărate culturi judiciare europene, de schimbări în abordarea practică a adoptării de legi noi și, de asemenea, de buna funcționare a portalului e-justiție.

Principiul recunoașterii reciproce care este fundamental, din punctul meu de vedere, presupune încredere reciprocă dar și încredere în sistemele altor țări, astfel cum s-a precizat astăzi, aici. Aceste valori pot rezulta doar din recunoaștere reciprocă și înțelegere, care vor da naștere apoi unei culturi judiciare europene. Cunoașterea reciprocă și înțelegerea pot fi realizate doar ca rezultat al unei politici active, favorabile, care include schimb de experiență, vizite, schimb de informații și formarea persoanelor care lucrează în justiție, mai ales a judecătorilor din cadrul primelor instanțe. Mai include, de asemenea, modernizarea profundă a programelor de învățământ ale universităților din Uniunea Europeană, iar acest lucru este extrem de important.

Sublinierea importanței portalului multilingv e-justiție este un alt aspect. Portalul ar trebui să aibă acces la bazele de date legislative și la căile de atac judiciare și extrajudiciare prin intermediul metodelor de comunicare electronică. De asemenea, ar trebui să ofere acces la sistemele inteligente dezvoltate pentru a-i sprijini pe cetățenii care caută metode de soluționare a problemelor juridice sau care utilizează registre extinse, liste de

persoane care lucrează în justiție sau doar simple ghiduri ale sistemelor juridice ale fiecărui stat membru. Prin urmare, sunt încântat că dna Ask și dl Barroso au vorbit despre acest lucru.

Aș dori să subliniez, de asemenea, nevoia de a elabora o legislație europeană de cea mai bună calitate în domeniul cooperării judiciare în materie civilă, care ar fi întemeiată pe evaluări de impact realizate în mod corespunzător, pentru a oferi cetățenilor și mediului de afaceri instrumente eficiente care să le permită să soluționeze o serie întreagă de probleme juridice în domeniul pieței interne.

Într-o perioadă în care euroscepticismul este în creștere în multe state membre ale UE, Programul de la Stockholm ne dă ocazia de a le arăta cetățenilor că instituțiile UE pot să răspundă nevoilor curente ale acestora.

Zita Gurmai (S&D). – Dle președinte, le mulțumesc în mod special celor trei secretariate care au pregătit această rezoluție pentru sesiunea plenară curentă.

Programul de la Stockholm poate fi privit ca un plan de acțiune pragmatic pentru o Europă mai sigură și deschisă, întemeiată pe valori, principii și acțiuni comune. Acesta contribuie la cooperarea practică dintre instituțiile responsabile cu aplicarea legii, instanțe și servicii de imigrare. Echilibrează măsurile adoptate, susține securitatea comună, statul de drept și drepturile cetățeanului. Cu toate acestea, este o problemă extrem de complexă.

Aș dori să subliniez introducerea principiului convergenței. Este încă un pas către construirea unui stat UE. Nu este altceva decât exercitarea în comun a suveranității. Este întemeiat pe principiul disponibilității tuturor datelor, informațiilor și informațiilor clasificate deținute de toate agențiile din Uniunea Europeană.

Interoperabilitatea sistemelor de informații ale UE trebuie să fie obținută, astfel încât toate agențiile să poată avea acces la datele celorlalte. Parlamentul conferă valoare adăugată propunerii Comisiei. Toate domeniile privind egalitatea, egalitatea de gen și problemele legate de discriminare sunt menționate și sunt bine descrise în document.

După ce Tratatul de la Lisabona va intra în vigoare, vom putea profita de acest moment istoric pentru a crea un spațiu vital și puternic de libertate, securitate și justiție. După ce Tratatul de la Lisabona va intra în vigoare, Parlamentul își va evidenția în mod justificat noul său rol de colegiator, pe picior de egalitate cu Consiliul. Am satisfacția de a identifica în text mai multe valori europene comune, precum: independență, libertate, justiție, drepturi fundamentale, democrație, calitate și, în acest context, viață privată.

Știu că aceste valori au sensuri diferite în funcție de climatul politic general, dar această rezoluție a identificat echilibrul corect între ele. Aș dori să reflectez asupra campaniei PES „Put the Children First”. Remarc cu plăcere paragrafele privind copiii și familia, din acest document. Intenția mea politică este de a asigura drepturi egale și angajament în cadrul Uniunii Europene, pentru toți cetățenii.

Cetățenii noștri au nevoie de o politică europeană pragmatică, vizionară și cuprinzătoare privind migrația, bazată pe valori și norme comune, care să includă principiile solidarității și transparenței.

Migrația bine gestionată poate fi benefică pentru toți cei interesați și contribuie la creșterea economică a UE și a celorlalte state membre care au nevoie de lucrători migranți.

Președintele. – Vă mulțumesc, Zita. Ați reușit să vă încadrați discursul în două minute dar nu știu dacă interpretarea v-a urmărit, pentru că am văzut în permanență lumina roșie. În orice caz, să felicităm interpreții, dacă au reușit să vă urmărească.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Dle președinte, dlor miniștri, dle comisar, doamnelor și domnilor, nu voi repeta toate observațiile esențiale făcute de colegii mei deputați în legătură cu justiția și imigrarea, însă am dorit să subliniez că un spațiu judiciar european poate fi înființat doar prin consolidarea încrederii reciproce între statele membre, întrucât aceasta va îmbunătăți principiul recunoașterii reciproce, piatra de temelie a Europei justiției.

În ultimii 15 ani s-au făcut progrese considerabile, însă mai există încă multe puncte slabe. Sunt încântat că Tratatul de la Lisabona a fost ratificat în cele din urmă de toate statele membre în timpul negocierii acestui text. Parlamentul European va avea o poziție la fel de importantă precum cea a Consiliului, în problemele cu privire la justiție și afaceri interne; legitimitatea democratică va crește în beneficiul cetățenilor.

Ca raportor pentru aviz din partea Grupului Partidului Popular European (Creștin Democrat), în numele Comisiei pentru petiții, aș dori să subliniez că la Comisia pentru petiții ajunge un număr mult prea mare de plângeri cu privire la obstacole în calea libertății de circulație a cetățenilor, chiar în interiorul Uniunii Europene.

Aș dori să menționez, de asemenea, problemele privind recunoașterea reciprocă a calificărilor și dreptul la beneficii de asigurări sociale, precum și problemele privind discriminarea. Pe de altă parte, recunoașterea căsătoriilor între persoane de același sex este un domeniu care intră sub jurisdicția statelor membre. Uniunea Europeană trebuie să respecte această competență națională.

Solicit Comisiei Europene să publice liniile sale directe cât mai curând posibil, pentru a ajuta, astfel, autoritățile competente ale statelor membre să combată, în mod eficient, încălcările principiului liberei circulații. Cetățenii trebuie să poată circula liber și să își poată exercita pe deplin drepturile în acest spațiu fără frontiere interne.

Sunt încântat să văd că, în această rezoluție, strategia anti-drog a Uniunii Europene are un rol în crearea acestui spațiu judiciar european. Cu toate acestea, sper că Uniunea Europeană va arăta mai multă inițiativă în această privință. De ce Uniunea Europeană nu se echipează cu arme noi pentru a lupta împotriva acestei tendințe crescătoare, care ne afectează copiii începând de la o vârstă din ce în ce mai fragedă? Ei sunt viitorul. Noi ce facem pentru a-i apăra? Să dăm dovadă de pragmatism în instituțiile noastre, în cele din urmă! Asta așteaptă cetățenii de la noi.

Claude Moraes (S&D). – Dle președinte, a trecut mult timp de la Tampere, unde am văzut doar liniile generale ale acestui spațiu al libertății, securității și justiției – și poate vorbim prea mult – până la această poziție extraordinară în care avem atât Programul de la Stockholm cât și Tratatul de la Lisabona. Le spun cu respect tuturor celor care cred că nu avem nevoie de un plan pentru a lupta pentru spațiul libertății, securității și justiției pe care îl dorim: noi nu ne retragem jucătorii de pe teren, când începe partida. Noi luptăm pentru spațiul nostru progresist și, spun acest lucru pentru grupul nostru, vom lupta pentru politicile noastre progresiste.

Dar trebuie să avem un plan al Programului de la Stockholm, în primul rând. Avem Tratatul de la Lisabona, prin urmare noi – toți deputații prezenți, indiferent de modul în care votează – va trebui să ne asumăm responsabilitatea de a legifera, după Crăciun, în privința problemelor importante pentru noi. Aceasta este o responsabilitate serioasă, iar grupul din care fac parte – după cum au arătat dl López Aguilar și dl Berlinguer, raportorii noștri sărguincioși – are prioritățile sale. Vom avea atunci un spațiu al libertății, securității și justiției într-o democrație pe care o câștigăm sau o pierdem.

Transmitem un mesaj Consiliului în privința priorităților noastre referitoare la antidiscriminare. Dorim o directivă orizontală. Trebuie să luptăm pentru această linie progresistă. În domeniul justiției penale, susținem următoarele: recunoașterea reciprocă este importantă, astfel încât mandatul european de arestare să funcționeze în mod real. Cu privire la politica privind azilul, spunem „da” solidarității între statele membre însă, pentru noi, o soluție progresistă înseamnă că acele persoane vulnerabile care solicită azil trebuie să aibă cea mai bună reprezentare.

Prin urmare, acestea sunt prioritățile grupului nostru, aceasta este valoarea noastră adăugată cu privire la infracțiunile generate de ură, la modificările politicilor privind migrația, la violența împotriva femeilor, la ordinul de protecție european. Toate aceste subiecte ilustrează modul în care noi, ca grup politic putem – la fel cum toate grupurile politice pot – adăuga valoare Programului de la Stockholm și crea legislație care să aibă sens.

În sfârșit, jucăm acest joc din cauză că, pentru cetățenii noștri, acesta nu este un joc. Acest proces privește acordarea, în final – într-un final târziu – a drepturilor pe care ei le-au cerut de atâta timp: drepturi fundamentale cu privire la protecția datelor, la securitate și la antiterorism. Toate aceste lucruri vor avea un sens atunci când ne vom asuma responsabilitatea de a legifera în cadrul acestui Parlament. Vom face acest lucru doar atunci când vom adopta Programul de la Stockholm. Vom lupta atunci pentru un Program de la Stockholm avansat și pentru o legislație avansată.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Dle președinte, aș dori să adresez un salut călduros vicepreședintelui Barrot și Președinției suedeze, pentru Programul de la Stockholm. Programul de la Stockholm este o veste bună pentru cei care susțin ideea că Europa înseamnă mai mult decât o piață comună.

Construirea unei Europe a cetățenilor înseamnă un adevărat spațiu al libertății, securității și justiției. Apreciez importanța egală acordată celor trei laturi ale acestui triunghi. Contrar unor puncte de vedere mai radicale, consider că toate trei sunt necesare. Securitatea fără libertate este dictatură, libertatea fără securitate este anarhie, iar justiția este imposibilă fără libertate sau securitate.

Acest program pe cinci ani se întoarce la obiectivele de la Tampere, urmărind progrese reale în multe domenii. Cu toate acestea, este important să ne asigurăm că aceste obiective sunt îndeplinite. Legislația și instrumentele adoptate trebuie puse în aplicare în mod eficient. Cetățenii Europei nu ne vor lua în serios dacă nu vom trece acest examen al eficienței noastre. De exemplu, este imposibil să cerem insistent un sistem de intrare/ieșire, invitând Comisia să prezinte o propunere pentru ca acest sistem să înceapă să funcționeze în 2015, atât timp cât nu știm dacă Sistemul de Informații Schengen II sau Sistemul de informații privind vizele vor începe să funcționeze întrucât sunt asaltate de probleme și întârzieri foarte mari.

Sper în crearea unui sistem european comun de azil înainte de anul 2012 și a unei politici privind imigrația cu o abordare comună, atât cu privire la primirea și integrarea imigranților, cât și cu privire la combaterea eficientă a imigrației ilegale.

În sfârșit, rămân multe de făcut împreună pentru crearea unei Europe a cetățenilor. Nu are niciun sens să pierdem timpul cu probleme care nu sunt responsabilitatea noastră. Încercarea de a interveni în dreptul familiei, care este rezervat statelor membre, nu este doar inutilă din punct de vedere legal, ci este și greșită din punct de politic, întrucât ne atrage în conflicte lipsite de sens și ne distrage de la problemele cu adevărat importante, și anume crucialul Program de la Stockholm.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Dle președinte, aș dori, de asemenea, să felicit Președinția suedeză și întregul Parlament pentru raportul pe care l-au întocmit. Cu toate acestea, aș dori să prezint trei avertismente care cred că sunt importante pentru viitor.

Primul este acela că, în cazul în care nu există nicio inițiativă legislativă, în cazul în care Consiliul și Comisia nu înaintază acte legislative pentru a pune programul în aplicare, atunci în mod evident programul nu poate avea succes.

Al doilea avertisment, pe care colegii mei deputați l-au prezentat deja, este acela că Parlamentul va avea un rol nou. Nu va produce rapoarte doar pentru a fi auzit, așa cum a fost cazul până acum. Va colegifera, va aproba, va trebui să exercite acel echilibru, atât de dificil uneori, între securitate și libertate. Aceasta constituie o atribuție și o responsabilitate nouă pentru toți deputații din Parlamentul European.

În sfârșit, aș dori să avertizez cu privire la aplicarea fundamentalistă a principiului subsidiarității. I-am auzit pe colegii mei deputați vorbind despre nevoia ca parlamentele naționale să fie respectate, și acest lucru este adevărat, dar trebuie să vă atrag atenția că o interpretare rigidă și fundamentalistă a subsidiarității va împiedica progresul Programului de la Stockholm. Dacă statele membre mențin o interpretare exagerată a principiului subsidiarității, nu va exista legislație comună în cadrul Programului de la Stockholm.

Monica Luisa Macovei (PPE). – Dle președinte, aș dori să mă refer pe scurt la secțiunea privind corupția și infrajeciunile economice din cuprinsul Programului de la Stockholm. Textul a pierdut din incisivitate în timpul negocierilor din cadrul Coreper. De exemplu, textul de astăzi se referă la standardele GRECO în domeniul anticorupției, GRECO fiind un organism al Consiliului Europei. Deși cooperarea cu GRECO și cu Consiliul Europei este esențială, standardele Uniunii Europene în domeniul anticorupției sunt mai ridicate decât cele ale Consiliului Europei din care fac parte, după cum știm, 47 de state membre.

În consecință, rog respectuos Consiliul și îl îndemn, în același timp, să mențină un text cu un angajament serios față de anticorupție. Avem nevoie de o politică UE și de un mecanism UE de combatere a corupției și a fraudelor într-o manieră robustă în interiorul UE, iar Programul de la Stockholm trebuie să reflecte nevoia și angajamentul în cauză.

Michael Cashman (S&D). – Dle președinte, felicitări tuturor celor implicați în elaborarea acestui raport și felicitări Președinției suedeze. Societățile nu sunt schimbate de mediocritate, ci de curaj, convingere și viziune. Și ele au fost arătate aici, în Parlament, în această după-amiază.

Vorbim despre libertate, securitate și justiție: trei principii fundamentale. Totuși, fără egalitate și fără egalitate de tratament, nu veți avea niciodată libertate, nu veți avea niciodată securitate și, cu certitudine, nu veți avea niciodată justiție. Acest lucru se aplică în special minorităților, care sunt atât de des calomniate și prezentate incorect.

Egalitatea și egalitatea de tratament sunt singurele pietre de temelie durabile ale oricărei societăți civilizate. Și iată de ce sunt mândru să promovez și să ader la o Europă în care suntem cu toții egali, indiferent de rasă, etnie, religie, credință, vârstă, handicap, gen sau orientare sexuală – o Europă a egalilor; o Europă a valorilor fundamentale.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Dle președinte, Programul de la Stockholm este un răspuns la problema importantă a asigurării securității pentru cetățenii UE. Totuși, acesta nu este întotdeauna un răspuns satisfăcător, pentru că nu avem nevoie de standardizarea completă a dreptului penal și civil. Avem nevoie doar de armonizarea acestor domenii ale dreptului și doar în sectoare clar definite, limitate.

Europa are nevoie, înainte de toate, de bună cooperare între forțele de poliție și autoritățile judiciare, astfel încât hotărârile instanțelor să fie executate în mod eficient, iar infractorii să fie urmăriți în mod eficient, indiferent de frontierele interne ale UE. Programul de la Stockholm ar trebui, prin urmare, să instituie unele măsuri de încurajare și ar trebui să se concentreze asupra acestor domenii. Aș dori să atrag atenția, astăzi, asupra a trei probleme referitoare la coordonarea acțiunilor statelor membre.

În primul rând, în legătură cu libertatea de circulație, care este una din valorile noastre importante, este esențial să cooperăm în domeniul schimbului de informații privind infracțiunile care constituie o amenințare deosebită la adresa ordinii publice. Mă gândesc, aici, mai ales la infracțiunile de natură sexuală care îi pun în pericol pe cei mai slabi și mai lipsiți de apărare, mă refer la copii, iar documentul de la Stockholm atrage în mod corect atenția asupra acestui aspect.

Este necesar să începem să lucrăm, cât mai curând posibil, la înființarea unui registru european de evidență a delicvențelor sexuale și, mai ales, a persoanelor care comit astfel de infracțiuni agresive și periculoase împotriva copiilor. Părțile interesate și organizațiile ar trebui să aibă cel mai larg acces posibil la aceste informații. Libertatea de circulație trebuie însoțită de circulația cunoștințelor și a informațiilor cu privire la pericolele posibile, pentru a proteja societatea în mod adecvat, inclusiv pe cei care sunt expuși cel mai mult la risc, în acest caz, copiii.

În al doilea rând, trebuie să asigurăm executarea eficientă a hotărârilor privind confiscarea proprietăților infractorilor. Aceasta privește, în special, eficientizarea luptei împotriva crimei organizate și înseamnă că hotărârile adoptate într-un stat ar permite urmărirea și apoi confiscarea efectivă a proprietăților ascunse, de un infractor, în alt stat. Aceasta privește, de asemenea, atât profiturile obținute în mod direct, ca urmare a infracțiunii, cât și profiturile dobândite ulterior, în mod indirect, ca urmare a infracțiunii.

În al treilea rând, în timp ce sunt de acord că măsurile neprivative de libertate constituie o reacție corespunzătoare la infracțiunile minore, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că o pedeapsă privativă de libertate, care izolează infractorul de societate, este, în unele cazuri foarte justificate, singurul mod real și practic de protecție a societății față de infracțiunile cele mai periculoase. Prin urmare, este necesar, de asemenea, să reținem că acest tip de pedeapsă este și un răspuns legitim la infracțiuni săvârșite cu cea mai mare cruzime.

În încheiere, aș dori să îmi exprim considerația pentru documentul care a fost pregătit și să subliniez că scopul programului ar trebui să fie îmbunătățirea colaborării statelor membre concomitent cu menținerea caracterului național al sistemelor juridice ale acestora.

Președintele. – A sosit momentul acordat procedurii „catch-the-eye”. Voi respecta cu strictețe Regulamentul de procedură.

Aș dori să anunț că vor avea cuvântul cinci deputați, câte un minut fiecare, și vom închide microfonul atunci când timpul alocat se va termina. Întrucât mai mult de cincisprezece deputați au cerut cuvântul, îi vom asculta pe primii cinci.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – Dle președinte, mai întâi aș dori să salut Programul de la Stockholm ca fiind cea mai bună direcție de acțiune către o Europă centrată pe cetățean și să le mulțumesc atât ministrului Ask cât și ministrului Billström pentru viziunea lor. În sfârșit, putem să mergem acasă și să spunem tuturor, fără deosebire, că Europa este pentru ei; Europa este cu ei; Europa suntem noi.

Desigur, Programul de la Stockholm va fi așa cum îl vom face noi. Să îi acordăm o șansă. Să îl susținem cât mai mult posibil și să începem să lucrăm la punerea sa în aplicare.

Aș dori să vă mulțumesc, în mod special, pentru atenția acordată copiilor, ceea ce înseamnă că putem, în sfârșit, să lucrăm la acțiunea intensificată de protecție a copiilor, inclusiv a copiilor din familii de migranți. De asemenea, este foarte bine că avem o posibilitate mai mare de a combate infracționalitatea transfrontalieră respectând, totodată, drepturile individuale.

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Anna Hedh (S&D). – (SV) Dle președinte, mă bucur că problemele privind drepturile copiilor, violența împotriva femeilor și prevenirea traficului de persoane au fost abordate mai detaliat în ultima versiune a Programului de la Stockholm, primită din partea Consiliului. Am fost puțin îngrijorată că Președinția își va abandona prioritățile. Acum avem ocazia, de asemenea, să aducem îmbunătățiri în conformitate cu votul Parlamentului.

Cu toate acestea, sunt dezamăgită de faptul că nu s-a menționat nimic în privința dezvoltării unei strategii europene pentru drepturile copilului, așa cum s-a propus recent de către Parlament. După cum a afirmat comisarul Barrot, Uniunea Europeană trebuie să aprobe în continuare drepturile copilului. În ceea ce privește formularea referitoare la traficul de persoane, sunt dezamăgită, de asemenea, de faptul că Președinția nu a rămas fermă pe poziții în privința legăturii dintre achiziția de servicii sexuale, achiziția de servicii și posibilitatea de legiferare în acest domeniu. UE are nevoie, de asemenea, de o bază legală pentru combaterea violenței împotriva femeilor.

Franziska Keller (Verts/ALE). – Dle președinte, doar două aspecte pe care grupul meu le apreciază ca fiind foarte importante cu privire la Programul de la Stockholm. În primul rând, noi credem că metoda de echilibrare, utilizată frecvent în acest program, se îndreaptă puțin în direcția greșită. Securitatea, pentru noi, este doar un instrument pentru obținerea libertății; nu se opune acesteia. Atunci când nu suntem liberi, nu ne aflăm în siguranță. Considerăm că acest echilibru este puțin înșelător.

În al doilea rând, cu privire la Frontex, doamnă ministru Wallström, ce vreți să spuneți, de fapt, atunci când vorbiți despre întărirea Frontex? Ce vreți să spuneți prin acest lucru? Pentru că acest lucru nu a fost clarificat în niciuna dintre versiunile Programului de la Stockholm pe care le-am văzut.

Și nu credeți că ar putea fi foarte important – chiar mai important – să fie întărit controlul parlamentar asupra Frontex, iar acesta să înceteze a mai trimite înapoi persoane care ar putea, foarte bine, să aibă un motiv pentru a cere azil, așa cum a procedat în acest an. Aș prefera să văd o întărire în această privință. Cred că Programul de la Stockholm ar trebui să aducă beneficii tuturor persoanelor rezidente în UE, nu doar câtorva.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Dle președinte, astăzi, aici, nu există niciun dubiu cu privire la angajamentul Uniunii Europene față de lupta împotriva terorismului, iar datorită Programului de la Stockholm vom continua să progresăm în acest domeniu important al libertății, securității și justiției.

În opinia mea, această luptă a fost fundamentată pe încrederea reciprocă dintre statele membre însă acum, cu posibilitățile puse la dispoziție de Tratatul de la Lisabona, este timpul să armonizăm legislația națională astfel încât să nu existe limite de timp în urmărirea infracțiunilor de terorism, care ar trebui să fie considerate drept crime împotriva umanității.

Atunci când se va întâmpla acest lucru, nimeni din acest Parlament, sau din oricare altul, nu va apăra teroriști, așa cum s-a întâmplat, se întâmplă și poate se va mai întâmpla, în detrimentul victimelor terorismului, care văd că cei care le-au ucis persoane apropiate sunt tratați ca niște eroi, în timp cei ei suferă în tăcere.

Prin urmare, solicit Parlamentului să meargă mai departe sau să adopte Carta europeană pentru drepturile victimelor terorismului, întemeiată pe apărarea memoriei...

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Dle președinte, după cum rezultă din observațiile lor de astăzi, mulți dintre cei care au luat cuvântul cred că Programul de la Stockholm merită eforturile de a căuta consensul cel mai larg posibil și de a imagina un program ambițios. Acesta va fi obiectivul rezoluției de mâine, care va fi supusă votului.

Regret că referirea la dreptul la vot al cetățenilor non-UE și cea privind garantarea accesului la asistență medicală pentru persoanele migrante bolnave au fost eliminate din rezoluție. Cu toate acestea, aș dori să menționez adoptarea unor puncte importante, cum ar fi solicitarea de adoptare a directivei privind nediscriminarea, libertatea de circulație pentru cetățenii europeni și pentru familii – înțeleg că acest lucru înseamnă toate familiile, solicitarea de a înlătura obstacolele din calea exercitării dreptului la reunificarea familiei și interzicerea plasării în detenție a minorilor neînsoțiți, pentru a menționa doar câteva.

În opinia mea, succesul Programului de la Stockholm poate fi determinat de respectul arătat față de patru probleme: existența unor realizări concrete în beneficiul cetățenilor, respectarea strictă a noului rol al Parlamentului European – codecizia fiind un element de valoare adăugată, calitatea punerii în aplicare a

Programului de la Stockholm de către parlamentele naționale și conștientizarea valorilor acestuia în rândul cetățenilor și, în special, în rândul tinerilor europeni.

Începând din acest moment, trebuie să existe la fel de multă energie pentru adoptare cât și pentru viitoarea punere în aplicare...

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Președintele. – Am terminat acum discursurile în cadrul procedurii „catch-the-eye”. Regret că încă zece sau doisprezece deputați nu au putut lua cuvântul, dar acest lucru este imposibil din cauza întârzierii și a Regulamentului de procedură pe care suntem obligați să îl respectăm.

Beatrice Ask, Președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) Dle președinte, vă mulțumesc pentru toate opiniile dumneavoastră. De fapt, nu îmi pare rău că zece deputați nu au luat cuvântul. Sunt foarte mulțumită să văd angajamentul pe care îl manifestați cu privire la aceste probleme importante.

Cineva a afirmat că acest program este ambițios. Sunt încântată să aud acest lucru, pentru că munca a fost deopotrivă ambițioasă și practică, în sensul în care am dorit să îmbinăm viziunea cu abordarea pragmatică a modului în care pot fi îmbunătățite lucrurile din perspectiva cetățenilor. Din ceea ce am auzit, se pare că mulți dintre dumneavoastră împărtășiți cel puțin ideea principală a proiectului de program pe care îl discutăm astăzi.

Permiteți-mi să comentez cu privire la două aspecte. Primul este cel al problemei de formă. Dezbateră de astăzi a fost puțin confuză – dacă pot să zic astfel – întrucât unele persoane au făcut referire la Programul de la Stockholm, dar, în realitate, au vorbit despre propunerea de rezoluție pe care o veți dezbate și cu privire la care veți adopta o decizie în Parlament, cu alte cuvinte, opiniile dumneavoastră cu privire la proiectul pe care l-a întocmit Președinția.

Cineva a întrebat la începutul dezbaterii „de ce discutăm un proiect, când există deja unul nou?”. Adevărul este că Parlamentul European se află în mijlocul discuțiilor și negocierilor în desfășurare. Situația se modifică permanent, iar vineri, sau la sfârșitul săptămânii, va exista un alt proiect. Cu toate acestea, deputatului care a crezut că are un document vechi, îi pot spune că am prezentat întotdeauna proiectul cel mai recent pe site-ul Președinției. Acei deputați care doresc informațiile actualizate și care vor să vadă ce se întâmplă în acest domeniu, precum și modul în care dezbateră dumneavoastră afectează rezultatul final, vor trebui, desigur, să se asigure că obțin documentele pe care le publicăm.

Din perspectiva Președinției, transparența și deschiderea în activitate au fost de cea mai mare importanță. Din acest motiv avem discuții numeroase. Cei zece dintre dumneavoastră care nu ați avut ocazia de a vă prezenta opiniile aici sunteți invitați să ne scrieți prin e-mail, mie sau dnei Billström. Este foarte simplu; adresa este beatrice.ask@justice.ministry.se, iar adresa dnei Billström are același format. Ne puteți trimite opiniile dumneavoastră, astfel încât acestea să fie luate în considerare. Trebuie să începem să lucrăm cu mijloace moderne, iar deschiderea este modul de a fi modern al Președinției suedeze. Aștept rezoluția și rezultatul acesteia, întrucât identific mult sprijin pentru unele opinii, nuanțe și accente pe care le conține rezoluția. Le vom acorda, desigur, atenție.

Există, de asemenea, câteva probleme politice pe care aș dori doar să le menționez. În primul rând, doi deputați au menționat, iar unul dintre ei a fost dl Batten, exemple specifice privind modul în care sunt afectați cetățenii – poate în altă țară – iar opinia lor este aceea că nu sunt foarte bune condițiile. Acestea sunt exemple tipice ale lipsei de încredere în alte sisteme juridice. În acest caz, avem două opțiuni: prima este aceea de a le spune cetățenilor noștri să rămână acasă, pentru că acasă vom avea întotdeauna cel mai bun sistem juridic. Cu toate acestea, în cazul în care credem că cetățenii noștri vor continua să folosească posibilitatea de a circula liber, atunci poate că este timpul să ne gândim cum putem îmbunătăți drepturile procedurale și celelalte aspecte, pe întreg teritoriul Uniunii. Acesta este tocmai scopul Programului de la Stockholm. De aceea sunt atât de mulțumită că am putut să facem primul pas în consolidarea drepturilor procedurale, pentru a garanta că orice persoană suspectată de comiterea unei infracțiuni, sau care este o victimă a unei infracțiuni, și este implicată într-un proces juridic în Europa, va fi ajutată, în mod efectiv, cu traducere și interpretare. Acest drept fundamental poate fi identificat în convențiile Consiliului European și în alte documente, dar el nu există în practică. Acum avem posibilitatea de a schimba ceva și asta este tocmai ceea ce ar trebui să facem.

Dna Macovei a adus în discuție problema corupției și a infracțiunilor financiare și a fost de părere că formularea este prea slabă în această privință. Aș dori să precizez că acesta este un domeniu foarte clar, cu așteptări foarte ridicate. Faptul că am menționat Grupul de state împotriva corupției (GRECO), nu are nicio legătură cu faptul

că noi am intenționa să fim mai puțin ambițioși din cauza opiniilor acestora – nici nu se menționează așa ceva în Programul de la Stockholm. Ceea ce se menționează este că intenționăm să cooperăm îndeaproape cu acest organism, cu privire la aceste probleme, împreună cu multe alte acțiuni, pentru că trebuie să obținem finanțare, dacă vrem să combatem crima organizată. Cred că acest lucru este important.

Multe persoane au menționat subsidiaritatea. Cred că propunerea supusă în prezent dezbaterii prevede foarte clar că, în domeniul justiției și al afacerilor interne, cooperarea la nivelul UE ar trebui să constituie o valoare adăugată. Tot ceea ce poate fi gestionat la fel de bine la nivel național ar trebui să rămână la nivel național. Trebuie să utilizăm instituțiile europene atunci când avem nevoie de cooperare. Nu cred că luăm drepturile statelor naționale, ci că le oferim în schimb o valoare adăugată de care ar putea să beneficieze toți cetățenii.

În sfârșit, aș dori să abordez problema vieții private și a protecției datelor, care este o dezbateră majoră și importantă. Cred că dl Borghezio a fost cel care a menționat acest lucru și a simțit că există o îngrijorare puternică în privința Programului de la Stockholm, în forma sa actuală. A manifestat îngrijorare față de monitorizare și față de bazele de date mari, printre altele. A comparat, de asemenea, activitatea noastră în acest domeniu cu situația din fosta Germanie de Est și cu aceea din fostele țări comuniste din Europa. Cred că acest argument este complet irelevant. În Germania de Est nu a existat protecția datelor, nu a existat democrație și nu au existat drepturi fundamentale pentru cetățeni – trei factori importanți care sunt fundamentali pentru cooperarea noastră. În ceea ce privește Programul de la Stockholm, întărim și consolidăm normele privind protecția datelor și respectarea drepturilor persoanelor și, de asemenea, democrația, sub diferite forme. Problema este că strategia privind informațiile, pe care dorim să o elaboreze UE, echilibrează schimbul metodic și eficient de informații cu nevoile stringente de protecție a vieții private și a gestionării sigure a datelor, precum și cu cerința de a nu păstra informațiile o perioadă îndelungată de timp. Vă rog să citiți din nou aceste secțiuni, pentru că sunt foarte clare. Aceasta înseamnă progres, pentru care am primit, de asemenea, felicitări din partea Ombudsmanului UE, care se ocupă de acest domeniu.

În sfârșit, cineva a afirmat că ar trebui să facem Programul de la Stockholm mai concret. Programul cuprinde multe elemente foarte concrete și practice, dar munca adevărată începe acum. Unii deputați au subliniat că rezoluția trebuie redactată într-un termen scurt și că a fost foarte dificil să se încadreze în timp. Pot să vă spun că va fi și mai rău. După ce vom adopta Programul de la Stockholm, veți fi implicați în munca importantă care trebuie făcută pentru punerea în aplicare și pentru gestionarea detaliilor diferitelor propuneri. Aceasta va presupune o presiune puternică a timpului și mult stres, dar și provocări importante și ocazii importante de a schimba lucrurile. Vă mulțumesc foarte mult pentru opiniile dumneavoastră și, după cum am spus, vă rog să utilizați Internetul în cazul în care doriți să contactați Președinția, în zilele următoare.

Tobias Billström, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (SV) Dle președinte, stimați deputați, sunt complet de acord, în mod firesc, cu ceea ce dna Ask tocmai a afirmat despre concluziile generale privind programul. Vă mulțumesc pentru toate opiniile constructive pe care le-ați prezentat astăzi, aici.

Aș dori, de asemenea, să le mulțumesc președinților celor trei comisii, Comisia pentru afaceri constituționale, Comisia pentru afaceri juridice și Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, pentru cooperarea lor foarte constructivă în aceste probleme. După cum am spus în discursul meu introductiv, acest lucru indică o acceptare importantă a responsabilității din partea tuturor părților implicate și cred că avem motiv să fim mândri de asta.

Aș dori să subliniez importanța cooperării în toate domeniile importante din cadrul acestui program. În discursul său, dl Busuttill a făcut comparația cu dimensiunea pieței interne, ceea ce cred că nu este foarte departe de adevăr, întrucât acesta este un proiect similar din punctul de vedere al dimensiunii și importanței sale. Desigur, un cuvânt care a apărut de multe ori în discuțiile politice cu privire la problemele legate de azil și migrație din ultimii ani, a fost solidaritatea. Toate statele membre sunt de acord că solidaritatea trebuie să crească și nu doar solidaritatea dintre statele membre, ci solidaritatea dintre UE și țările terțe, de asemenea. Acesta este mesajul pe care dorim să îl transmitem prin intermediul Programului de la Stockholm.

După cum am afirmat în partea introductivă, credem că această problemă complexă are nevoie de soluții cu aplicabilitate largă și sustenabile, răspândite în întregul domeniu de politică. Acesta este unul dintre motivele pentru care nu există o secțiune specială privind solidaritatea în cadrul Programului de la Stockholm. În schimb, toate punctele conțin un element de solidaritate.

În această privință, abordarea globală a migrației ar trebui să fie un punct de plecare important. Rolul Frontex ar trebui să fie consolidat. Dna Keller a menționat acest lucru în discursul său. Aș dori să spun foarte clar că Frontex, singur, nu constituie răspunsul la această problemă. Frontex este responsabil pentru coordonarea controalelor la frontierele statelor membre, însă nu are mandat pentru salvarea maritimă, de exemplu. Situația

din zona mediteraneeana nu este, în primul rând, o problemă de control la frontieră. Este o problemă care solicită câteva tipuri diferite de măsuri. Intensificarea cooperării dintre țările de origine și cele de tranzit este foarte importantă. De asemenea, trebuie să investim în dezvoltarea cooperării prin acordarea de ajutoare. Cred că este important să subliniez că Parlamentul European va fi implicat în cea mai mare măsură în toate aceste probleme, acum după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, iar controlul democratic va crește în aceste domenii.

De asemenea, pe baza tuturor celor afirmate aici, astăzi, cred că este important să subliniez că Tratatul de la Lisabona va produce, în mod real, o schimbare autentică și importantă. Este, desigur, o schimbare majoră, faptul că vom vedea procedura legislativă obișnuită înlocuită de una care conferă Parlamentului European un rol mai puternic în procesul legislativ, în anumite domenii. Astfel, nu împărtășesc niciuna dintre îngrijorările exprimate de dna Keller aici, astăzi, cu privire la aceste probleme. Dimpotrivă, cred că asistăm la progrese enorme către un control democratic sporit în acest domeniu de politică.

Dle președinte, aș dori să închei, la fel ca dna Ask, colega mea, prin a spune că sunteți invitați călduros să ne trimiteți opiniile dumneavoastră prin e-mail, dacă nu ați avut ocazia de a le prezenta aici, astăzi.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. – (FR) Dle președinte, aș dori să subliniez calitatea muncii depuse de către cele trei comisii ale dumneavoastră: Comisia pentru afaceri juridice – dl Casini este aici, Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne – dl López Aguilar este aici și, de asemenea, Comisia pentru afaceri constituționale. Lor le aparține o lucrare extrem de interesantă, și aceasta ne va ajuta, pe noi și Președinția suedeză, să oferim versiunea definitivă a Programului de la Stockholm.

După cum a afirmat dl Busuttill, este adevărat că cetățenii au o piață internă, însă ei nu au, cu adevărat, un spațiu al justiției, securității și libertății chiar dacă, mulțumită spațiului Schengen, libertatea de circulație este acum realizată. Trebuie să păstrăm beneficiile acesteia. Aș adăuga că liniile directe împotriva abuzului au fost publicate.

Doresc să spun că acest text mi se pare suficient de echilibrat. După ce am ascultat diferitele aspirații ale unor diverse persoane, acest text se evidențiază printr-un anumit echilibru. Aș adăuga, de asemenea, că noi întocmim Programul de la Stockholm într-o lume în care crima organizată, infracționalitatea cibernetică și terorismul sunt în expansiune și în care trebuie, în mod evident, să ne apărăm. Aici poate Europa să aducă valoare adăugată.

Aș mai dori să spun că avem, din ce în ce mai mult în acest spațiu judiciar, cetățeni, cupluri care au dublă naționalitate și care, în consecință, și aici, trebuie să își poată exercita drepturile în diferitele state membre în care se află.

Mai vreau să subliniez că am făcut progrese în privința garanțiilor procedurale, după cum a explicat foarte bine dna Ask, și acesta este un element foarte important al Programului de la Stockholm. Ați dat exemplul unui cetățean britanic în Grecia. Dacă ar fi existat proceduri minime, lucrurile ar fi fost mult mai simple. În plus, vreau să spun, repetând o expresie folosită de dl Coelho, că a trecut mult timp de la Tampere.

Aș mai adăuga că nu putem accepta nici utilizarea termenului „fortăreața Europa”. Dl Billström a explicat de ce. Aceasta constituie, de asemenea, o garanție a unei politici europene echilibrate privind migrația. Dacă respingem migrația ilegală, clandestină, este din cauza traficului și a crimei organizate din spatele acesteia. Nu negăm că lucrurile stau în acest fel. În plus, cu toate acestea, este adevărat că am reușit, cred, să prezentăm o politică de azil conformă cu valorile europene ale generozității.

Dle președinte, este evident că nu pot răspunde tuturor întrebărilor, întrucât timpul este limitat. Doresc doar să afirm că acest Program de la Stockholm este foarte pragmatic, așa cum a spus dna Ask, că va conduce, prin urmare, la un plan de acțiune care va fi pus în aplicare de către Președinția spaniolă și că dumneavoastră, doamnelor și domnilor, veți fi, de acum înainte, colegislatori. Desigur, văd acest lucru ca un instrument puternic pentru a progresa către acest spațiu al libertății, securității și justiției, pe care cetățenii îl doresc atât de mult.

Îi sunt recunoscător Parlamentului pentru ceea ce a realizat deja și pentru ceea ce va face în viitor, acum că va colegifera în domeniul justiției și al securității.

Președintele. – Pentru a încheia dezbateră, am primit o propunere de rezoluție⁽²⁾ prezentată în conformitate cu articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

Ședința a fost închisă.

Votul va avea loc mâine, la ora 12:00.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Elena Oana Antonescu (PPE), în scris. – Apărarea și promovarea drepturilor omului au pierdut în ultimii ani din importanță pe agenda UE, prioritatea politică constituind-o securitatea statelor. Spațiul de libertate, securitate și justiție al UE intră într-o fază decisivă. Tratatul de la Maastricht a introdus la nivel comunitar aspecte de justiție și afaceri interne care se tratau până atunci la un nivel strict interguvernamental. Programele de la Tampere și de la Haga au oferit un impuls politic important pentru consolidarea acestor politici. La rândul său, programul multianual de la Stockholm stabilește priorități pentru următorii cinci ani astfel încât beneficiile spațiului de libertate, securitate și justiție să devină o realitate pentru cetățeni. Programul va fi pus în aplicare după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona iar prin introducerea procedurii de codecizie ca procedură legislativă ordinară, domeniile politicii europene de justiție și afaceri interne și măsurile adoptate în vederea respectării lor vor fi supuse controlului parlamentar. <

Kinga Gál (PPE), în scris. – (HU) În timpul redactării Programului de la Stockholm, scopul nostru a fost acela de a-i face pe cetățenii europeni conștienți de beneficiile concrete ale unui spațiu al libertății, securității și justiției. Cu toate acestea, crearea unei Europe pentru cetățenii săi înseamnă mai mult decât simpla redactare a unui program. Tratatul de la Lisabona deschide o nouă dimensiune, prin care cetățenii își impun interesele. Drepturile, libertatea și principiile consacrate în Carta drepturilor fundamentale dobândesc forță obligatorie. Uniunea Europeană poate să adere, acum, la acordul Consiliului Europei cu privire la protecția drepturilor omului. Acest act legislativ trebuie să intre în vigoare cât mai curând posibil. Trebuie să avem un plan clar de punere în aplicare pentru a îndeplini aceste angajamente, astfel încât noilor structuri legale disponibile să li se acorde conținutul corespunzător.

Aceasta va fi atribuția viitoarei Președinții spaniole a UE. Procesul drepturilor omului, inclusiv al drepturilor minorităților, în cadrul dreptului comunitar, a început cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Programul de la Stockholm va converti acest lucru în priorități politice, pentru a da substanță planurilor de acțiune specifice, prevăzute pentru anii următori. Ca parte a întregului proces, după 1 decembrie nu vor fi crescut doar oportunitățile Uniunii Europene, ci și responsabilitățile acesteia.

Kinga Göncz (S&D), în scris. – (HU) Unul dintre domeniile prioritare ale Programului de la Stockholm va fi aplicarea drepturilor fundamentale. Din momentul în care Carta drepturilor fundamentale devine obligatorie și UE aderă la Convenția europeană a drepturilor omului, datoria Uniunii Europene este de a întări angajamentul european față de drepturile omului și de a contribui la conștientizarea cetățenilor europeni, cât mai mult posibil, cu privire la drepturile lor.

Desigur, acestea sunt măsuri utile, deoarece principiile fundamentale ale drepturilor omului solicită atenție permanentă și încă mai avem multe de făcut în acest domeniu, și în cadrul UE, de asemenea. Creșterea discriminării și a intoleranței constituie probleme sociale din ce în ce mai serioase. Minoritățile naționale și etnice, în special românii, homosexualii și persoanele cu dizabilități, se confruntă în fiecare zi cu o formă de discriminare. Prin urmare, este important ca fiecare stat membru să pună în aplicare directivele în mod coerent, iar Consiliul să extindă protecția asupra fiecărui grup expus la risc, prin aprobarea noului proiect, cuprinzător, de directivă.

Ca o consecință a crizei economice, se înregistrează o creștere a rasismului și a xenofobiei, precum și a numărului de infracțiuni provocate de aceste probleme. Conform Agenției pentru Drepturi Fundamentale, statisticile nu oferă o imagine exactă a situației reale deoarece, în cele mai multe cazuri, victimele nu sunt conștiente de drepturile lor și nu se adresează autorităților. Este responsabilitatea comună a instituțiilor UE și a statelor membre să schimbe această situație. Trebuie să elaborăm la nivel european reglementări capabile să asigure că Europa și statele membre ale acesteia vor continua să apere diversitatea și nu vor permite, în niciun caz, violența.

Joanna Senyszyn (S&D), în scris. – (PL) Programul de la Stockholm obligă Comisia Europeană să prezinte o propunere pentru aderarea Uniunii Europene la Convenția europeană a drepturilor omului. Acesta este

(2) A se vedea procesele-verbale

un pas important și semnificativ, care ne va permite să dezvoltăm un nivel minim, uniform, de protecție a drepturilor fundamentale în Europa. Datorită aderării la convenție, instituțiile UE vor fi supuse supravegherii externe, independente, în temei de conformitate a legislației și a activităților UE cu prevederile Convenției europene a drepturilor omului. În același timp, UE va avea posibilitatea de a-și apăra poziția în fața Curții Europene a Drepturilor Omului. Acest lucru va elimina posibilitatea apariției discrepanțelor între deciziile Curții Europene de Justiție și cele ale Curții Europene a Drepturilor Omului.

Cu privire la punctul 16 din propunerea de rezoluție, solicit începerea rapidă a negocierilor de aderare a UE la Convenția europeană a drepturilor omului. În contextul rezoluției în discuție, solicit retragerea imediată a Poloniei din Protocolul privind aplicarea Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene în Polonia și în Regatul Unit. Odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Carta drepturilor fundamentale se va aplica tuturor măsurilor adoptate cu privire la spațiul comun al libertății, securității și justiției. Este rușinos că autoritățile de dreapta din Republica Polonă, cedând presiunilor ierarhiei Bisericii Catolice, le neagă polonezilor drepturi la care aceștia sunt îndreptățiți. Cetățenii Poloniei ar trebui să poată beneficia de aceste drepturi în același mod în care beneficiază de ele cetățenii altor state membre ale UE. Dacă nu dorim ca polonezii să fie cetățeni de categoria a doua ai UE, Carta drepturilor fundamentale trebuie să fie adoptată integral.

Csaba Sógor (PPE), în scris. – (HU) O parte importantă a Programului de la Stockholm se referă la protecția sporită a grupurilor dezavantajate, expuse la risc. Înființarea unui spațiu al libertății, securității și justiției nu poate fi imaginată fără interzicerea tuturor formelor de discriminare. Cu toate acestea, o interdicție nu este suficientă. Uniunea Europeană trebuie să acționeze în special împotriva oricăror măsuri discriminatorii, aceasta fiind singura modalitate de a-i servi în mod corespunzător pe toți cetățenii europeni, în acest domeniu. Aș dori să menționez doar una dintre aceste măsuri discriminatorii, care afectează în mod tradițional minoritățile naționale. Genocidul lingvistic continuă și în acest moment în două țări UE. Iată de ce solicit Consiliului European și viitoarei Președinții spaniole să acorde o mai mare atenție prevenirii măsurilor discriminatorii în timpul punerii în aplicare a Programului de la Stockholm. În caz contrar, acest program nu va servi interesele fiecărui cetățean al UE, ci doar pe cele ale persoanelor aparținând majorităților.

PREZIDEAZĂ: DOMNUL SCHMITT

Vicepreședinte

10. Operațiuni comune de îndepărtare a migranților ilegali spre Afganistan și alte țări terțe (dezbateri)

Președinte – Următorul punct pe ordinea de zi îl reprezintă declarațiile Consiliului și Comisiei referitoare la operațiunile comune de îndepărtare a migranților ilegali spre Afganistan și spre alte țări terțe.

Tobias Billström, Președinte în exercițiu al Consiliului – (SV) Dle președinte, stimați deputați, aș dori să încep prin a vă mulțumi pentru șansa de a fi astăzi aici pentru a dezbate această problemă importantă. Judecând după întrebările care au fost adresate de unii deputați, este clar că acest aspect dă naștere unui anumit grad de îngrijorare. Sper ca astăzi să pot clarifica punctul de vedere al Consiliului asupra acestui aspect și să răspund la întrebările dvs.

Statul de drept și respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt principii fundamentale pentru cooperarea în cadrul Uniunii Europene. Acestea trebuie să fie principiile de bază pentru cooperarea dintre statele membre în cadrul Uniunii. Aceste principii sunt și trebuie să fie în continuare punctul de pornire pentru cooperare în domeniul azilului și migrației.

Cooperarea în cadrul UE în domeniul migrației s-a dezvoltat rapid în ultimii câțiva ani și include un număr de acte legislative diferite și alte tipuri de măsuri. Cu privire la drepturile solicitanților de azil, aș dori să vă atrag atenția asupra scopului principal al cooperării în domeniul azilului. Scopul acestei activități este să creeze un sistem european comun de azil care va asigura protecția persoanelor în conformitate cu Convenția de la Geneva referitoare la statutul refugiaților, precum și cu alte tratate internaționale referitoare la persoanele care au nevoie de protecție. În cadrul acestei cooperări, există prevederi pentru a se putea oferi protecție subsidiară și prevederi referitoare la procedura de azil, primire și returnare. Prevederile acoperă întregul domeniu al azilului și formează baza sistemului european comun de azil.

Principalele acte legislative din domeniul azilului sunt Regulamentul Dublin, care stabilește criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție

internațională, Directiva privind primirea, care stabilește standardele minime pentru primirea solicitanților de azil, Directiva privind calificarea, care stabilește standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe pentru a putea beneficia de protecție internațională, și Directiva privind procedura de acordare a azilului, care se referă la standardele minime referitoare la procedurile aplicate în statele membre pentru acordarea și retragerea protecției internaționale.

Toate aceste acte legislative sunt revizuite în prezent cu scopul de a apropia și mai mult legislația statelor membre în acest domeniu, pentru a o face mai completă și mai eficientă. Decizia asupra amendamentelor propuse se va lua prin procedura de codecizie, ceea ce înseamnă că vom avea o bază politică largă pentru dezvoltarea sistemului european comun de azil.

Migrația bine gestionată implică atât crearea de oportunități pentru persoanele care intră în mod legal în Uniunea Europeană, cât și capacitatea de returnare a celor care nu îndeplinesc condițiile de intrare și de prezență pe teritoriu sau care nu au motive să solicite azil. Cu privire la drepturile fundamentale ale celor care nu au drept de ședere în Uniune, aș dori să mă refer, în primul rând, la principiile juridice generale care trebuie să formeze baza pentru toate activitățile UE și, în al doilea rând și în mod mai specific, la normele care se aplică în ceea ce privește returnarea resortisanților țărilor terțe care nu au dreptul de intrare și de ședere legală într-un stat membru. Aceste norme sunt stabilite în Directiva privind returnarea, care a fost adoptată de Parlamentul European și de Consiliu în 2008. Directiva este primul pas important către o legislație care vizează să asigure justiție și proceduri transparente pentru a obține o politică mai eficace de returnare la nivel european. Un principiu fundamental pentru activitatea legată de returnare este că aceasta trebuie să se bucure de certitudine juridică și să fie umană și eficientă.

Activitatea legată de returnare include, de asemenea, prevederi asupra zborurilor comune de returnare. Decizia Consiliului referitoare la organizarea de zboruri comune pentru returnarea resortisanților țărilor terțe cărora nu li s-a acordat permis de ședere sau azil a fost adoptată în 2002 în cadrul programului de acțiune privind returnarea. Organizarea de zboruri comune este o utilizare eficientă de resurse și ajută la îmbunătățirea cooperării operaționale între statele membre. Totuși, aș dori să subliniez că nu este vorba despre punerea în aplicare a unor decizii de deportare colectivă. Aceasta este o măsură de cooperare concepută să utilizeze mai eficient capacitatea statelor membre. Liniile directe comune care au însoțit decizia Consiliului precizează că zborurile comune pot fi organizate pentru persoane care nu îndeplinesc sau care încetează să mai îndeplinească condițiile pentru intrarea, prezența sau șederea pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene. Statul membru organizator și fiecare stat membru participant trebuie să se asigure că situația legală a fiecărei persoane returnate, pentru care sunt responsabile, permite returnarea.

Regulamentul de înființare a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene permite acestei autorități, și anume Frontex, să ofere statelor membre sprijinul necesar pentru organizarea măsurilor comune de returnare. În luna octombrie a acestui an, Consiliul European a solicitat Frontex să analizeze posibilitatea finanțării de zboruri comune pentru returnări.

Toate aceste măsuri au scopul de a se asigura că protecția internațională este disponibilă pentru cei care au nevoie de ea și că returnarea resortisanților țărilor terțe care sunt prezenți în mod ilegal pe teritoriul UE se desfășoară în condiții de certitudine juridică și în mod legitim. Utilizarea zborurilor comune pentru returnări nu implică încălcarea principiului nereturnării sau evitarea cerinței de examinare în mod individual a cazurilor. Se așteaptă ca statele membre să țină cont de circumstanțele particulare ale situației fiecărei persoane care face obiectul returnării, inclusiv orice solicitare de protecție internațională. Aceasta, desigur, se aplică și persoanelor care provin din Afganistan.

Dle președinte, stimați deputați, politica de returnare a Comunității este, bineînțeles, importantă, dar reprezintă doar un aspect al politicii cuprinzătoare referitoare la migrație. Pactul european privind imigrația și azilul, care a fost adoptat de Consiliul European în septembrie anul trecut, confirmă angajamentele Uniunii față de abordarea globală a problemei migrației. Aceasta înseamnă că problemele legate de migrație trebuie să fie o parte integrantă a relațiilor externe ale UE și că gestionarea eficientă a migrației trebuie să fie uniformă. Aceasta necesită, de asemenea, un parteneriat strâns între țările de origine, de tranzit și destinație.

Programul de la Stockholm pe care l-am dezbătut mai devreme în această după-amiază va confirma și va dezvolta, desigur, în continuare această strategie globală.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei – (FR)* Dle președinte, voi încerca să menționez principiile care stabilesc modul în care abordăm aceste probleme referitoare la migrație și returnare.

Legislația europeană obligă statele membre să se asigure că resortisanții țărilor terțe prezenți pe teritoriul lor pot solicita protecție internațională dacă doresc acest lucru. Cu privire la posibilitatea ca acestor resortisanți, afgani în acest caz, să li se acorde într-o formă sau alta protecție internațională, statele membre trebuie să examineze fiecare solicitare de azil prin aplicarea criteriilor stabilite de legislația europeană la circumstanțele individuale specifice ale situației fiecărui solicitant de azil. Statele membre trebuie să decidă dacă solicitantul de azil poate pretinde sau nu statutul de refugiat și, dacă acesta nu îndeplinește criteriile necesare pentru a fi considerat refugiat, acestea trebuie să verifice dacă persoana respectivă poate beneficia de așa-numita protecție subsidiară.

Voi parcurge rapid aceste principii. În primul rând, resortisanții țărilor terțe nu trebuie repatriați dacă sunt în pericol să fie supuși unor atacuri grave. Legislația Uniunii Europene și, mai specific, Directiva privind calificarea pentru azil, prevede că statele membre trebuie să respecte principiul nereturnării, în conformitate cu obligațiile lor internaționale. Prin urmare, statele membre nu pot trimite înapoi în Afganistan persoane care sunt considerate refugiate în sensul Convenției de la Geneva sau cărora li s-a acordat protecție subsidiară. În plus, statele membre sunt obligate să se asigure că nu au loc operațiuni de returnare care încalcă articolul 3 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului, care obligă statele membre să garanteze că o persoană nu va returnată în țara de origine dacă este probabil ca aceasta să fie expusă la persecuții sau la atacuri grave după întoarcere.

În al doilea rând, nu se pot generaliza solicitările în ce privește caracterul adecvat al operațiilor de returnare în Afganistan. Afganistanul este una dintre principalele țări de origine ale solicitanților de azil prezenți în Uniunea Europeană. Ar trebui să adaug că Uniunea adăpostește doar o mică parte din numărul total de refugiați afgani, majoritatea locuind în țările vecine, în principal în Iran și în Pakistan.

Nu se poate trage o concluzie generală cum că întoarcerea forțată a cetățenilor afgani în țara lor de origine încalcă sau nu legea comunitară, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului sau Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Depinde de statele membre în care sunt făcute solicitările să se pronunțe asupra fiecărei solicitări, ținând cont de circumstanțele individuale ale acesteia. Când examinează solicitările, statele membre trebuie să analizeze circumstanțele individuale specifice relevante, pentru a determina nevoia de protecție a fiecărui solicitant, dacă aceasta există.

Aceasta implică examinarea condițiilor de securitate politică și umanitară, precum și condițiile în materie de drepturi ale omului din Afganistan. De asemenea, aceasta presupune examinarea situației specifice a regiunii țării din care provine solicitantul, precum și circumstanțele individuale ale cazului respectiv, precum situația familiei persoanei în cauză, activitățile sale în țara de origine sau orice altă caracteristică specifică care o poate face mai vulnerabilă.

Nu se pot trage concluzii generale privind nevoia de protecție a solicitanților de azil din Afganistan, dar statistica arată că rata de recunoaștere pentru acest grup a crescut în ultimele câteva luni. În prima jumătate a anului 2009, aproape 50 % dintre solicitanții de azil afgani au primit protecție internațională în Uniunea Europeană, în comparație cu mai puțin de 30 % în ultimul trimestru din 2008.

Mă voi referi acum la alt aspect: ce condiții trebuie îndeplinite înainte să fie luată decizia de desfășurare a unei operații de returnare? În declarația pe care am făcut-o cu privire la operația de returnare a unor cetățeni afgani la Kabul, desfășurată împreună de Regatul Unit și de Franța, am indicat că statele membre trebuiau să ia trei măsuri de precauție înainte de a returna o persoană într-o țară terță precum Afganistan.

Acestea trebuiau să se asigure, în primul rând, că migrantul respectiv nu dorea să solicite protecție internațională; în al doilea rând, dacă era făcută o solicitare pentru protecție internațională, solicitarea respectivă trebuia supusă unei examinări amănunțite, individuale, și eventual respinsă în urma unei proceduri de evaluare adecvate; și, în al treilea rând, statele respective trebuiau să se asigure că viața migrantului returnat în țara de origine nu era pusă în pericol în acea țară.

Comisia a încercat să obțină mai multe precizări cu privire la circumstanțele acestei operații de returnare în Afganistan, desfășurată de Franța și de Regatul Unit. Totuși, Comisia nu deține în prezent nicio informație care să sugereze că aceste trei condiții nu au fost îndeplinite de persoanele avute în vedere.

Care este situația acestor operații de returnare care implică mai multe persoane repatriate, în măsura în care dosarul fiecărei persoane trebuie evaluat individual?

Protocolul 4 la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene interzic expulzările colective, dar nu există niciun impediment legal și, mai mult, nicio obiecție de principiu ca mai multe măsuri de returnare care au fost luate individual să nu fie efectuate

în comun, fiecare pe baza unei decizii separate, de exemplu utilizând același zbor, și nu există niciun obstacol legal ca aceste operații să nu fie organizate în comun de către mai multe state membre.

Mandatul curent al Frontex prevede deja cooperarea operațională în domeniul operațiilor de returnare comune. Consiliul European a solicitat consolidarea puterii operaționale a Frontex și, în special, analizarea posibilității închirierii regulate de zboruri pentru a desfășura aceste operații. Aceste operații comune trebuie să facă mai eficiente operațiile de returnare din punct de vedere logistic și pot avea un număr de beneficii foarte importante cu privire la repatrieri, care sunt întotdeauna dureroase.

De asemenea, trebuie remarcat că, deși Directiva privind returnarea nu a fost încă transpusă de majoritatea statelor membre, Comisia le încurajează să se asigure, în prezent, că deciziile lor de returnare respectă normele stabilite în această directivă. Aceasta înseamnă, în special, că trebuie acordată prioritate returnărilor voluntare, că trebuie prevăzut dreptul de a face apel împotriva deciziilor de returnare și că nevoile individuale ale persoanelor vulnerabile trebuie luate în calcul. Directiva privind returnarea nu a intrat încă în vigoare. Aceasta se va întâmpla în curând și va permite acordarea unor garanții suplimentare persoanelor în cauză.

Acestea fiind spuse, dle președinte, doamnelor și domnilor, acestea sunt răspunsurile pe care am dorit să le ofer, în conformitate cu legislația europeană. Desigur, dl Billström a explicat, de asemenea, că, în ce privește toate aceste probleme, încercăm să ajungem la un echilibru între dorința de a-i adăposti pe cei care sunt persecutați din motive politice și care merită cu adevărat să fie protejați și apoi, în același timp, nevoia de a recunoaște că unele solicitări nu au niciun motiv să fie acceptate. Este vorba de un echilibru dificil, pe care Comisia îl monitorizează îndeaproape.

Aceasta este declarația mea pentru Parlament și, desigur, voi asculta discursurile care urmează după această declarație.

Véronique Mathieu, în numele Grupului PPE – (FR) Dle președinte, Uniunea are datoria de a asigura condiții de primire demne pentru persoanele care fug din calea războiului și a persecuției și de a le oferi sisteme de protecție internațională care sunt în conformitate cu valorile sale.

Totuși, de câțiva ani de zile, Uniunea Europeană trebuie să facă față unor fluxuri migratorii mixte și rețelelor de traficanți care abuzează de sistemele de azil naționale pentru a obține intrarea pe teritoriul a persoanelor care nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a beneficia de aceste sisteme.

Deci ce putem face? Această problemă a fost ridicată în fiecare dintre statele membre. Cert este că există o limită a capacității de absorbție a statelor membre. Sistemele de protecție trebuie oferite persoanelor care îndeplinesc criteriile obiective și dacă dorim să ne menținem tradiția de a primi solicitanți de azil, trebuie să fim fermi în ceea ce privește abuzul față de aceste proceduri de azil în scopuri de migrație economică.

De asemenea, este important să subliniez că toate țările care sunt vizate de rețelele de imigrație clandestină provenind din Afganistan sau din Irak implementează măsuri de returnare forțată. Ele sunt obligate să acționeze astfel. Este suficient să menționez un număr de state membre ale UE care pun în practică astfel de măsuri și care acționează astfel indiferent de convingerea politică a conducătorilor lor.

Nu mai există niciun dezacord politic în cadrul Uniunii privind aceste aspecte și acest consens va face posibilă, în viitorul apropiat, desfășurarea operațiilor de returnare comune finanțate de Frontex. Această inițiativă, un instrument comun pentru gestionarea fluxurilor migratorii, trebuie salutăată. Prin urmare, aș dori să subliniez că operațiunile de returnare în grup sunt complet diferite de expulzările colective în sensul jurisprudenței Curții Europene de Justiție.

Curtea de la Strasbourg interzice orice măsură care obligă cetățenii străini să părăsească o țară în grup, dar autorizează cazurile în care o astfel de măsură este luată la sfârșitul unei examinări rezonabile și obiective a circumstanțelor individuale ale fiecăruia dintre cetățenii străini.

Legislația internațională și europeană referitoare la refugiați este suficient de complexă pentru a se asigura că aceste proceduri de expulzare sunt controlate strict și sunt efectuate în conformitate cu principiul fundamental al demnității umane.

Sylvie Guillaume, în numele Grupului S&D – (FR) Dle președinte, am ascultat cu atenție toți vorbitorii, dar aș dori totuși să împărtășesc un număr de întrebări și îngrijorări cu privire la aspectele sesizate și, pentru aceasta, mă voi baza în mod inevitabil pe două exemple recente.

Primul se referă la deportarea a 27 de cetățeni afgani la Kabul, ca parte a deportării în grup organizate de Franța și de Regatul Unit. Aș dori să știu dacă Comisia și Consiliul sunt de părere că Afganistanul este o țară în care integritatea fizică a persoanelor deportate este garantată.

Comisia tocmai ne-a precizat că nu a reușit să garanteze că aceste deportări au fost efectuate după verificarea că persoanele respectivă nu au înaintat o solicitare de protecție internațională sau în conformitate cu fiecare etapă a acestei proceduri de examinare a solicitărilor acestora, dacă există.

Al doilea exemplu privește deportarea de către Germania, Belgia și Austria a romilor în Kosovo, cu care aceste țări au încheiat acorduri de readmisie, deși Înalțul Comisariat al ONU pentru Refugiați (ICNUR), în recomandările făcute la 9 noiembrie, consideră că, citez: „romii care locuiesc în orice parte din Kosovo se confruntă în continuare cu restricții serioase privind libera circulație și exercitarea drepturilor fundamentale ale omului [...] și s-au semnalat cazuri de amenințări și violență fizică împotriva acestor comunități”.

Ținând cont de acestea, aș dori să solicit clarificarea a trei aspecte. De ce este implementat atât de slab articolul 15 litera (c) din Directiva din 2004 privind calificarea, care acordă dreptul la protecție subsidiară persoanelor care sunt supuse, citez: „unei amenințări grave și individuale [...] din motiv de violență discriminatorie în situații de conflict armat internațional sau intern”?

A doua întrebare: poate fi considerată suficientă ideea că deportarea persoanelor care locuiesc ilegal pe teritoriul UE este legitimă deoarece acestea nu au trimis o solicitare de protecție internațională, deși știm că, din cauza Regulamentului Dublin II, mulți solicitanți de azil potențiali nu trimit aceste solicitări în statul în care ajung prima dată, deoarece șansele de reușită ale procedurii sunt mici și condițiile de primire sunt deplorabile?

Și a treia întrebare: ar trebui statele membre să confirme decizia Consiliului din 29 și 30 octombrie de a examina posibilitatea închirierii de zboruri regulate de returnare comună finanțate de agenția Frontex și intenționează ele, în același timp, să convină asupra unei liste europene de țări sigure și să adopte acțiuni rapide cu privire la un sistem de azil comun, care va face posibilă armonizarea la un nivel superior a condițiilor pentru examinarea, acordarea și exercitarea statutului de refugiat?

Marielle De Sarnez, în numele Grupului ALDE – (FR) Dle președinte, dle comisar, în primul rând aș dori să vă informez că mulți europeni au văzut cu tristețe cum, pe 20 octombrie, două state membre ale UE au organizat returnarea forțată a imigranților afgani: trei din Franța și 24 din Regatul Unit. Acei oameni, care au părăsit o țară în stare de război pentru a veni în Europa, crezând că pot găsi azil și protecție aici, au fost trimiși astfel înapoi într-o țară în care războiul continuă, în care siguranța lor nu poate fi garantată sub nicio formă.

Un astfel de eveniment pune sub semnul întrebării felul nostru de a vedea drepturile omului. Și imaginați-vă surpriza mea, acum câteva zile, când am văzut – desigur că există o legătură – că summitul european nu prevede doar organizarea de zboruri charter comune, ci și finanțarea lor – care este un lucru nou – din bugetul european!

Dle comisar, aceasta nu este Europa pe care o iubim. Europa nu există pentru a legitima practicile naționale care încalcă drepturi fundamentale. Este prea ușor să dăm vina pe Europa. Când aud, de exemplu, că ministrul francez pentru imigrație declară că returnările forțate ar trebui efectuate sub stindardul Europei, vreau să vă spun că părinții fondatori nu au inventat Europa în acest scop.

Ați cerut Parisului și Londrei să se asigure că cetățenii afgani deportați aveau într-adevăr posibilitatea de a solicita azilul, că această solicitare a fost respinsă și că viețile lor nu erau puse în pericol în regiunea în care au fost returnați. Prin urmare, aș dori o confirmare explicită din partea dvs. că examinarea individuală a fiecărei solicitări de azil a fost într-adevăr efectuată.

De asemenea, aș dori să știu dacă Comisia consideră Afganistanul o țară sigură și, dacă nu, aș dori să știu dacă Comisia este de acord sau nu că această returnare forțată a fost efectuată cu încălcarea articolului 3 al Convenției de la Geneva.

Vă mulțumesc foarte mult pentru toate explicațiile pe care ni le puteți oferi.

Hélène Flautre, în numele Grupului Verts/ALE – (FR) Dle președinte, în primul rând, aș dori să vă spun că sunt foarte mulțumită pentru că dezbaterem astăzi și aici acest aspect, deoarece este clar că șefii de state și de guverne se așteptau ca deportarea imigranților ilegali din Uniunea Europeană în Afganistan să fie efectuată fără prea mare zgomot, și nu este cazul.

Și aceasta din două motive: în primul rând, deoarece Comisia Europeană a solicitat informații guvernului Regatului Unit și guvernului Franței, ceea ce este un lucru bun, și, în al doilea rând, deoarece astăzi avem o dezbatere asupra acestui subiect.

S-au adresat deja întrebări. Afganistanul este o țară sigură? Ei bine, ar trebui să-i adresăm această întrebare dlui Obama, deoarece acesta tocmai a decis să trimită 34 000 de soldați acolo. Nicio armată nu poate să garanteze supraviețuirea oamenilor săi în Afganistan și noi ar trebui să putem garanta că viețile imigranților pe care-i trimitem înapoi în această țară nu vor fi puse în pericol? Această situație este o farsă pe care nu o tolerează nici Înalțul Comisariat al ONU pentru Refugiați (ICNUR), care a recomandat cu căldură statelor membre să nu continue cu acest gen de deportări.

În al doilea rând, există ambiguitate în jurul expulzării colective. Toată lumea – și eu mai ales – salută caracterul obligatoriu pe care îl va avea Carta drepturilor fundamentale. Articolul 19 alineatul (1): „Expulzările colective sunt interzise.”

dvs. ne spuneți că aceasta nu este o expulzare colectivă. Dl Billström ne prezintă această situație într-o lumină favorabilă, spunându-ne că este vorba de o mobilizare rezonabilă de resurse. În curând, zborurile charter comune ne vor fi vândute în același mod ca ideea folosirii în comun a mașinii pentru a combate încălzirea globală! Există limite! Și care sunt aceste limite?

Ei bine, vă pot spune, ca reprezentant ales din Pas-de-Calais, unde există mulți afgani – care au făcut obiectul acestor deportări organizate de dl Besson în Franța – că, atunci când guvernul francez decide, din motive de imagine, să organizeze o operațiune de returnare colectivă și să o transforme într-un eveniment media, au loc arestări în Pas-de-Calais: arestări colective, care sunt prin urmare ilegale, deoarece sunt discriminatorii.

Prin urmare, nu putem garanta absolut deloc ceea ce spuneți, dle Barrot, și anume că aceasta este o operațiune comună pentru persoane care, în urma evaluărilor individuale, au fost considerate migranți ilegali. Acesta este într-adevăr un caz de expulzare colectivă deoarece a existat o arestare colectivă.

Marie-Christine Vergiat, în numele Grupului GUE/NGL – (FR) Dle președinte, doamnelor și domnilor, am putea fi mulțumiți că această dezbatere are loc. Eu, totuși, sunt impresionată de această limbă de lemn utilizată. Haideți să nu se mai jucăm cu cuvintele. Da, au avut loc într-adevăr expulzări colective.

Uniunea Europeană se mândrește foarte mult cu apărarea drepturilor omului. Dreptul la azil este unul dintre aceste drepturi fundamentale. Totuși, în prezent, afganii sunt cei care au fost deportați într-o țară aflată în război, un război la care participă multe țări europene.

Îmi pare rău, dle Barrot, dar legislația în cauză este atât comunitară, cât și națională, și vă rog să nu ne trimiteți la fiecare dintre situațiile naționale. O mare parte a situațiilor la care faceți referire sunt cauzate de Directiva privind returnarea, pe care prefer să o numesc Directiva „rușinii”, deoarece este o directivă a rușinii în ceea ce îi privește pe toți apărătorii drepturilor omului. Știți că solicitanții de azil sunt tratați foarte diferit în fiecare dintre țările Europei și, tocmai din cauza acestor diferențe, afganii nu pot să ceară azil în condiții echitabile.

Prin urmare, doresc să subscriu la toate întrebările care au fost adresate de colegii mei și aș dori să vă invit să vă asigurați că rezultatele tuturor acestor politici sunt evaluate de la caz la caz, dacă este posibil.

Christine De Veyrac (PPE) – (FR) Dle președinte, aș dori să sprijin inițiativa comună a guvernului laburist al Regatului Unit și a guvernului Franței de a deporta imigranții afgani ilegali în țara lor de origine.

Într-adevăr, contrar față de ceea ce au declarat unele persoane, acestor oameni li s-au respins solicitările de azil politic și această inițiativă bilaterală trebuie să fie acum extinsă la nivel european. Presiunea migrației este o provocare pe care trebuie să o soluționăm în mod colectiv și aceasta este logica din spatele Pactului european pentru imigrație și azil, adoptat cu câteva luni în urmă în timpul Președinției franceze. Trebuie să mergem mai departe acum, reunindu-ne resursele și organizând zboruri comune de returnare finanțate de Frontex.

Decizia celor 27 de a solicita Comisiei un studiu asupra acestui aspect este un prim pas și, domnule comisar, sper că Comisia va sprijini această propunere, deoarece publicul și, în special, populațiile migrante legale, se așteaptă să combatem migrația ilegală.

Sari Essayah (PPE) – (FI) Dle președinte, în contextul definiției dată statutului de refugiat în Convenția de la Geneva, premisele pentru primirea de azil trebuie examinate separat pentru fiecare persoană. După cum am auzit din discursul anterior, solicitările de azil au fost procesate corect și operațiunile comune de returnare

a acestor persoane au fost posibile, cu condiția ca aceste premise să fi fost examinate separat pentru fiecare persoană.

Ceea ce îngrijorează Parlamentul și mă îngrijorează pe mine este că situația privind securitatea în Afganistan este de așa natură încât nu știm dacă cineva poate fi returnat acolo în condiții de siguranță. În Finlanda, de exemplu, această situație a fost rezolvată prin emiterea de permise temporare de ședere, deși definițiile personale date statutului de refugiat nu au fost îndeplinite, deci azilul nu a fost acordat. Însă nu dorim să returnăm persoane într-o țară aflată în război. Situația securității din Afganistan este prea periculoasă pentru a returna pe oricine în prezent, dar ulterior, când situația va deveni stabilă, aceste persoane vor fi returnate.

Janusz Władysław Zemke (S&D) – (PL) Dle președinte, doresc să încep cu următorul aspect – am lucrat mai mulți ani în Ministerul Apărării Naționale al Republicii Polonia și am vizitat Afganistanul de multe ori, deoarece acolo sunt prezenți 2 000 de soldați din Polonia. Tragedia este că, pe de o parte, acolo există oameni care sunt disperăți, care nu se pot descurca într-o situație atât de dificilă, din cauză că în jurul lor se poartă permanent lupte. Pe de altă parte, există persoane care fac un joc dublu și nu ezită să spun acest lucru. În timpul zilei, aceștia îi susțin pe cei care sunt în prezent la putere, iar noaptea îi ajută pe talibani. În legătură cu acest aspect, întrebarea mea simplă este următoarea: dispunem de instrumentele și de capacitatea necesare pentru a evalua intențiile și situațiile reale ale celor care vin în Europa? Cred că unele persoane vin pur și simplu pentru că nu văd nicio altă soluție și pentru că suntperate, dar mai pot fi și cazuri de persoane care fac jocurile mai multor tabere.

Franziska Keller (Verts/ALE) – Dle președinte, există o parte a discuției care mi s-a părut puțin ciudată. De ce acești oameni se află aici ilegal? Aceștia sunt aici în mod ilegal din cauză că nu există niciun mod prin care să plece legal din țara lor, care este în război. Nu există niciun mod prin care aceștia să ajungă aici în mod legal, deci nu este deloc surprinzător că îi vedem venind aici în mod ilegal. Știm cu toții cât de greu este să soliciți și să primești azil, deoarece Convenția de la Geneva este foarte strictă în această privință și trebuie demonstrat că există o persecuție personală, ceea ce, desigur, este dificil de dovedit atunci când fugi de război. Acum spuneți că, doar din cauză că acestor oameni nu li s-a aprobat solicitarea de azil, ar trebui să-i trimitem înapoi în Afganistan, unde este război și unde oamenii nu pot trăi, unde nu pot supraviețui, unde nu există nicio cale de a-și câștiga existența și unde există, printre altele, o persecuție a femeilor. Deci, numai și pentru acest fapt, toate femeile care fug de acolo ar trebui să primească azil.

Aș dori să îndemn toate statele membre și Comisia să lupte împotriva trimerii acestor persoane înapoi în Afganistan.

Tobias Billström, președinte în exercițiu al Consiliului – (SV) Dle președinte, stimați deputați, vă mulțumesc pentru numeroasele contribuții interesante la această dezbatere. Aș dori să încep prin a încerca să rezum unele dintre cele mai importante principii în această problemă. Voi începe cu ceea ce a spus dna Mathieu la primul punct referitor la problema fluxurilor de migrație mixte. Este adevărat că există fluxuri mixte care intră în Uniunea Europeană și deoarece Uniunea nu are o capacitate nelimitată de a accepta aceste persoane, după cum a remarcat dna Mathieu, este important să fie efectuată o evaluare individuală, în condiții de certitudine juridică, pentru a putea stabili cine trebuie să primească protecție în conformitate cu legislația comunitară și convențiile internaționale. Comisia monitorizează această problemă prin intermediul directivelor care au fost adoptate unanim în Uniune.

Aceasta mă aduce exact la punctele de vedere exprimate mai devreme de dna Guillaume și de dna de Sarnez, și anume dacă Afganistanul este o țară în care este posibilă garantarea siguranței individuale. Ei bine, tocmai acesta este scopul dezbaterii! Examinarea individuală urmărește să clarifice și să se asigure tocmai de acest lucru. Scopul înființării unui sistem european comun de azil este de a realiza acest obiectiv. Cred că mai mulți vorbitori au ignorat complet acest fapt în discursurile lor; cu alte cuvinte, că trebuie să ne străduim să obținem o examinare în condiții de certitudine juridică, pentru a clarifica dacă „da” înseamnă „da” și dacă „nu” înseamnă „nu”. În cazul unui „nu”, persoana trebuie returnată, indiferent de țara în cauză, și voi repeta acest lucru pentru ca toată lumea să înțeleagă exact care sunt intențiile Președinției. Dacă am clarificat situația și ne-am asigurat că o persoană nu are nevoie de protecție specială, o putem trimite înapoi în țara de origine cu conștiința împăcată. Că acest lucru se realizează, după cum a precizat comisarul Barrot, într-un mod coordonat într-un zbor cu mai multe persoane la bord, persoane ale căror cazuri au fost examinate în mod individual, sau că acestea călătoresc separat, are mai puțină importanță. În acest context, este doar o chestiune de logistică.

Mă voi adresa acum dnei Keller, care prezintă întotdeauna argumente interesante în aceste probleme. Da, împărtășesc punctul dvs. de vedere că problema referitoare la acces este complicată. Este dificil când avem în prezent un sistem care, în principiu, necesită ca persoanele să fie prezente în Uniunea Europeană pentru

a face o cerere de azil, deși, în același timp, probabil că nu este întotdeauna foarte ușor pentru acestea să ajungă în Uniunea Europeană în acest scop. Totuși, exact din acest motiv, în timpul Președinției suedeze, am continuat activitatea de înființare a unui sistem european comun de relocare, care va face posibilă oferirea unei căi alternative, a unei treceri, în cadrul Uniunii Europene, pentru cei care au probabil cea mai mare nevoie de protecție, cei mai vulnerabili și pentru persoanele care nu dispun de resursele financiare pentru a veni în Uniunea Europeană.

Permiteți-mi să spun că, dacă toate statele membre ale UE ar putea asigura la fel de multe locuri pe cât asigură în prezent Suedia – avem 1 900 de locuri anual – direct proporțional cu mărimea populației lor, atunci Uniunea Europeană ar putea pune la dispoziție 100 000 de locuri anual. Înaltului Comisariat al ONU pentru Refugiați. Ar fi un pas strategic major să reușim să închidem cele mai deplorabile tabere de refugiați din lume și să luăm atitudine și să dăm dovadă de solidaritatea pe care Președinția crede că ar trebui să o arate Uniunea Europeană față de țările din afara granițelor noastre, care, de fapt, adăpostesc majoritatea refugiaților din lume.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei – (FR)* Dle președinte, doresc să le mulțumesc tuturor vorbitorilor.

Dificultatea majoră cu care ne confruntăm provine de la ceea ce dna Mathieu a numit fluxuri mixte, în care avem imigranți care vin din motive economice sau de mediu și, în același timp, persoane care sunt persecutate și care au dreptul la protecție internațională sau la protecție subsidiară. Aici rezidă dificultatea și acest lucru trebuie înțeles clar dacă dorim ca aceste probleme să fie rezolvate. Este foarte, foarte dificil.

În primul rând, aș dori să răspund. Voi citi unele elemente ale răspunsului francez – nu pot să răspund la toate întrebările – deoarece m-ați chestionat cu privire la acest aspect. Voi citi următoarele elemente din răspunsul francez.

„Părțile interesate care nu au trimis spontan o solicitare de azil au fost chestionate ca imigranți ilegali și trimise în arest administrativ, sub controlul judecătorului pentru custodie și eliberare.

Fiecare persoană a fost informată în limba sa maternă cu privire la dreptul de apel de care dispune în fața judecătorului administrativ, la decizia de deportare în Afganistan și la dreptul de a solicita azil la Oficiul francez pentru protecția refugiaților și apatrizilor (OFPRA) sau de a beneficia de o măsură de returnare voluntară implementată în asociere cu Organizația internațională pentru Migrație.

Dintre străinii respectivi, unul singur nu a depus nici solicitare de azil și nici nu a introdus un recurs pe lângă judecătorul administrativ, iar solicitările altor doi cetățeni au fost examinate de OFPRA, unde au fost audiați în prezența unui interpret. În cursul audierii de la tribunalul administrativ, cu ajutorul unui avocat și în prezența unui interpret, aceștia au avut posibilitatea de a explica riscurile la care credeau ei că ar fi expuși dacă s-ar întoarce în țara lor de origine.

Deși OFPRA a acordat statut de refugiat sau protecție subsidiară mai multor resortisanți afgani care au cerut protecție în circumstanțe similare, Oficiul a considerat că, în cazul de față, nu există niciun motiv serios sau cunoscut de a crede că aceste persoane ar fi expuse la un risc real de a suferi persecuții sau amenințări grave la viața sau persoana lor dacă ar fi deportați.”

De asemenea, am primit un răspuns din partea guvernului Regatului Unit. Am acționat cu sinceritate, așa cum mi-au dictat conștiința și datorită; am insistat asupra chestionării statelor membre.

Aș dori să vă mai spun că, în ceea ce privește acest concept de țară sigură, există o jurisprudență a Curții de Justiție și a Curții Europene a Drepturilor Omului care precizează că simplul fapt de a veni dintr-o țară sau o regiune în care există tulburări nu este un motiv suficient pentru a justifica protecția absolută împotriva deportării sau dreptul la protecție subsidiară, cu excepția situațiilor deosebite, când nivelul de violență generală este atât de ridicat încât oricine este în real pericol de a-i fi amenințată viața sau persoana doar ca rezultat al prezenței în țara sau în regiunea respectivă. În plus, este adevărat că aceste circumstanțe excepționale nu au fost invocate în cazul de față.

Acestea fiind spuse, aș dori să mă refer, de asemenea, la problema zborurilor grupate. Trebuie spus că Frontex a organizat deja zboruri grupate și a finanțat parțial aceste zboruri. Cred că acest lucru trebuie spus, într-adevăr. Au existat astfel de zboruri în 2008 și în 2009, deci nu reprezintă o noutate. Ceea ce încearcă Frontex să facă – și cred că directorul Frontex reușește acest lucru – este să se asigure că repatrierile în grup sunt efectuate în condiții decente, în care oamenii sunt respectați. Chiar de curând directorul Frontex îmi spunea că, în Austria, un ombudsman monitoriza în mod special condițiile în care se desfășurau aceste returnări.

De asemenea, sperăm să dezvoltăm expertiza necesară pentru a ne asigura că, în momentul deportării acestor persoane – după ce s-a verificat că nu corespund cu definiția persoanelor eligibile pentru protecție internațională sau protecție subsidiară – acestea sunt primite în țara lor de origine în condiții decente. În prezent, examinăm și acest punct, la solicitarea Consiliului European. Într-adevăr, nu am inventat pur și simplu ideea zborurilor de returnare forțată fără să oferim nicio garanție că persoanele vor fi respectate.

Mai presus de toate, aș dori să vă reamintesc – și aici mulțumesc dlui Billström și Președinției suedeze, care ne-a ajutat foarte mult – că, la primăvară, vom începe să prezentăm textele care ne vor ajuta să ne îndreptăm către o Europă a azilului. Avem un text referitor la condițiile de primire și am examinat problema Regulamentului Dublin – dna De Sarnez a ridicat pe bună dreptate această chestiune. Ne ocupăm de problema adaptării Regulamentului Dublin tocmai pentru a preveni subminarea de către acesta, uneori, a intereselor persoanelor vulnerabile și în special ale copiilor și am sprijinit principiul introducerii anumitor derogări de la Regulamentul Dublin.

La 21 octombrie, Comisia a adoptat alte două texte importante: unul asupra Directivei privind calificarea și celălalt asupra Directivei privind procedurile de acordare a azilului. În acest nou proiect de directivă privind procedurile de azil, încercăm să stabilim criterii care sunt cu adevărat obiective, care sunt aceleași oriunde. Va trebui ca Biroul European de Sprijin pentru Azil să verifice în mod special dacă practicile sunt mai mult sau mai puțin aceleași în toată Europa, astfel încât această Europă a azilului să devină în cele din urmă o realitate.

Doresc să mulțumesc Președinției suedeze. Cred că a reușit foarte bine să prezinte aceste texte Consiliului, dar mai este mult până la adoptarea lor. Și avem câteva probleme. Fac tot ceea ce-mi stă în putere pentru a putea crea această Europă a azilului, cu ajutorul Președinției suedeze, care a dat un exemplu – dl Billström a remarcat, în plus, exemplul dat de această țară în Europa. Cu privire la această problemă, de asemenea, statele membre dau dovadă de mai multă solidaritate în ce privește primirea acestor refugiați și garantarea protecției lor. Toate țările trebuie să înceapă să facă acest lucru. Încă nu am ajuns acolo și mai sunt țări care nu primesc refugiați.

Iată ce doream să vă spun. Știu foarte bine că nu am răspuns la toate întrebările. Ceea ce pot să vă spun este că, în orice caz, noi, cei din Comisie, am făcut tot ce putem pentru a impune respectarea legii comunitare și, chiar mai mult, pentru a impune respectarea valorilor europene.

Președinte – Acest punct a fost închis.

11. Descărcarea de gestiune 2007: Consiliul (dezbateri)

Președinte – Următorul punct de pe ordinea de zi este al doilea raport privind descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului general al Uniunii Europene aferent exercițiului financiar 2007, secțiunea II – Consiliul [C6-0417/2008 - 2008/2277(DEC)] – Comisia pentru control bugetar. Raportor: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Søren Bo Søndergaard, raportor – (DA) Mulțumesc, dle președinte. Acum șapte luni – pe 23 aprilie mai exact – o majoritate covârșitoare din acest Parlament a refuzat să acorde descărcarea de gestiune pentru bugetul Consiliului aferent exercițiului 2007. De ce? Deoarece comportamentul Consiliului față de Parlament și de Comisia de control bugetar a fost complet inacceptabil. Consiliul a refuzat să răspundă la întrebările cu solicitare de răspuns scris pe care i le-am adresat cu privire la bugetul său și a refuzat să se întâlnească cu Comisia de control bugetar pentru a răspunde la întrebări. Situația a fost complet absurdă: reprezentanții Consiliului părăseau imediat toate întrunirile la care erau adresate întrebări privind bugetul Consiliului.

De fapt, această situație nu este nouă. Ea continuă, de fapt, de mulți ani. Noutatea a fost că, în aprilie, Parlamentul a pus capăt acestei situații. Cred că, în aprilie, majoritatea deputaților și-au pus o întrebare simplă: cum aș putea, ca deputat în Parlamentul European, să le răspund alegătorilor mei în legătură cu bugetul Consiliului, când Consiliul nici măcar nu răspunde la întrebările care i se adresează în Parlament? Cred că aceasta a fost întrebarea care a determinat o largă majoritate a deputaților din acest Parlament să refuze să acorde descărcarea de gestiune pentru bugetul Consiliului. Probabil că unii au crezut că Parlamentul se va împlânzi după alegerile din iunie sau că cererile Parlamentului de deschidere și transparență reprezintă mai degrabă promisiuni electorale decât o schimbare reală de atitudine. Au fost însă dezamăgiți.

Chiar și după alegeri, Comisia pentru control bugetar a avut o poziție comună foarte simplă: dacă Consiliul dorește să-i acordăm descărcarea de gestiune pentru bugetul său, atunci trebuie să se întâlnească cu noi și să

ne răspundă la întrebări. La sfârșitul lunii septembrie, s-a întâmplat în sfârșit ceva. Pe 24 septembrie, a avut loc o întrunire între Consiliu și președintele Comisiei pentru control bugetar, raportorii comisiei și coordonatori. În același timp, Consiliul a răspuns la întrebările comisiei – deși indirect – și aceste răspunsuri au fost publicate pe site-ul web al Consiliului.

Vreau să fiu bine înțeles: aceasta a fost o mișcare inteligentă a Consiliului – o mișcare foarte inteligentă. Acesta este motivul pentru care Comisia pentru control bugetar poate să recomande astăzi ca Parlamentul să acorde descărcarea de gestiune pentru bugetul Consiliului aferent exercițiului financiar 2007. Totuși, permiteți-mi să precizez foarte clar că ne așteptăm și dorim ca acest pas să exprime o schimbare de atitudine din partea Consiliului față de Parlament.

În ce privește bugetul Consiliului pe 2008, sperăm să nu se repete situația absurdă din 2007. Din contră, sperăm că vom începe din punctul la care am ajuns în cele din urmă. Cu alte cuvinte, sperăm ca acest Consiliu să furnizeze, fără întârzieri nejustificate, răspunsuri în scris la întrebările adresate de comisiile competente și de raportorii din Parlament. Ne așteptăm la disponibilitate din partea Consiliului pentru a se întâlni cu comisiile competente și de a răspunde la întrebări.

Pentru a ne asigura că nu există nicio îndoială în această privință, în raport se precizează clar ceea ce discutăm astăzi aici și ceea ce sper că Parlamentul va adopta mâine – dacă nu în unanimitate, atunci cu o majoritate covârșitoare. Acordând descărcarea de gestiune pentru bugetul Consiliului aferent exercițiului 2007, am demonstrat o atitudine pozitivă. Mingea se află acum în terenul Consiliului.

Cecilia Malmström, *președintă în exercițiu a Consiliului – (SV)* Dle președinte, stimați deputați, problemele pe care le dezbaterem sunt extrem de importante. Deschiderea și transparența sunt instrumente democratice pe care le avem la dispoziție. Ceea ce încurajează încrederea cetățenilor este posibilitatea acestora de a înțelege procesul și acesta este un lucru bun pentru activitățile Uniunii. În această privință, Parlamentul și Consiliul au aceleași obiective și aceasta, bineînțeles, se aplică oriunde, în toate domeniile și în toate instituțiile.

Astăzi vorbim despre descărcarea de gestiune pentru 2007. În legătură cu aceasta, aș dori să evidențiez importanța auditului extern în general și a execuției bugetului în special și, în acest context, vreau să evidențiez, de asemenea, rolul Curții de Conturi și munca excelentă care formează baza stabilirii anuale a responsabilității.

În ce privește problema specifică a acestui raport referitor la descărcarea de gestiune cu privire la bugetul din 2007, aș dori să-mi exprim satisfacția că acum recomandați acordarea descărcării de gestiune pentru Consiliu. Dacă privim mai îndeaproape problemele principale, nu există niciun motiv pentru a nu acorda descărcarea de gestiune. Consiliul s-a străduit întotdeauna să respecte regulile și să aplice principiul deschiderii în ceea ce privește managementul economic. Acesta va fi cazul și în viitor. Am înțeles că întâlnirea informală din septembrie dintre delegația Comisiei pentru control bugetar și delegația Consiliului a permis clarificarea unui număr de puncte și acest lucru a făcut posibilă – după cum a menționat și raportorul – acordarea descărcării de gestiune pentru Consiliu pentru exercițiul financiar 2007.

Acest lucru evidențiază, pur și simplu, importanța dialogului dintre instituțiile noastre în viitor. Prin urmare, sunt foarte mulțumită că am găsit o modalitate de a depăși aceste probleme, cu rezultatul că descărcarea de gestiune poate fi acordată, și aștept cu nerăbdare să văd acest lucru confirmat prin votul de mâine.

Ingeborg Gräßle, *în numele Grupului PPE – (DE)* Dle președinte, dnă Malmström, dle Barrot, s-a întâmplat o minune. Pentru prima dată în cinci ani, asist la participarea Consiliului la această dezbateră și aș dori să felicit sincer Președinția suedeză a Consiliului pentru acest semnal major.

(Aplauze)

Iată o primire călduroasă pentru dvs. în sesiunea plenară, fiind pentru prima dată când Consiliul este reprezentat la dezbateră referitoare la descărcarea de gestiune pentru bugetul său.

Totul este bine când se sfârșește cu bine, după cum se spune. Nu, nu de această dată. Procedura de descărcare de gestiune pentru Consiliu s-a dovedit imposibilă și are nevoie urgentă de un loc pe agenda interinstituțională, care, apropo, trebuie să fie extinsă pentru a-l include pe Președintele Consiliului European. Avem un jucător nou pe scena europeană și procedura existentă nu poate și nu trebuie să continue în acest mod. Modul în care Parlamentul trebuie să insiste pentru informații și parteneri de dialog pentru a primi răspunsuri la întrebările nelămurite nu este demn de o democrație parlamentară. Consiliul se comportă ca un organism suprem și absolutist și mie, ca cetățean al Uniunii Europene, îmi este rușine de acest comportament când vin în fața alegătorilor din circumscripția mea. Procedura pe care o aveam până acum este pur și simplu absurdă și nu trebuie să mai continue în viitor.

Aș dori să mulțumesc încă o dată Președinției suedeze. Am realizat un început interesant. În primul rând, a avut loc acest dialog, un reper nou și fără precedent. și faptul că sunteți prezentă aici astăzi este un semnal fantastic. Președinția Consiliului, ca și toate celelalte instituții ale UE, trebuie să participe la procedura de descărcare de gestiune de către Parlament și același lucru se aplică, acum mai mult decât oricând, desigur, noului Înalț Reprezentant, ca șef al noului Serviciu pentru acțiune externă. Noi, deputații, trebuie să dovedim acum că această problemă este importantă pentru noi și că trebuie să înregistrăm progrese împreună. Acest subiect trebuie să fie pe fiecare ordine de zi și aș dori să solicit Comisiei să-l pună pe ordinea sa de zi.

Nu ne place modul în care s-a desfășurat dezbateră până acum. Faptul că nu avem nimic, nici măcar o singură propunere, pentru modul în care ar trebui să arate lucrurile în viitor, ne îngrijorează. Lisabona nu trebuie să devină sinonimă cu o Uniune Europeană opacă în care ideea de supraveghere parlamentară este călcată în picioare. Aceasta este o șansă pentru un nou început, cu participare puternică din partea reprezentanților aleși ai poporului, și acordarea descărcării de gestiune pentru viitorul Președinte al Consiliului European este primul test decisiv.

Bogusław Liberadzki, în numele Grupului S&D – (PL) Dle președinte, aș dori mai întâi să-mi exprim recunoștința față de raportor, dl Søndergaard, care și-a început activitatea în circumstanțe dificile, a dat dovadă de multă răbdare și a demonstrat, de asemenea, o tendință de a fi foarte echilibrat în evaluări și opinii.

Dnă Malmström, sunt de acord cu dvs. că este bine ca principiul transparenței să fie respectat, inclusiv transparența financiară, dar sunt de acord și cu acele remarci care vorbesc despre ceva mai mult. Am ajuns, astăzi, la un moment crucial în ceea ce privește modul în care operăm. În ajunul intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Consiliul recunoaște, în aceste condiții, că Parlamentul este sigurul organism care este ales deoarece Parlamentul funcționează în mod deschis. Pentru ca Parlamentul și Consiliul să fie organisme compatibile, Consiliul ar trebui, de asemenea, într-o mare măsură, să funcționeze mai deschis și exact acest lucru se întâmplă în prezent. Depășim aversiunea Consiliului de a lucra cu Parlamentul. Cred că acest lucru se va întâmpla nu doar în acest domeniu de activitate, ci se va întâmpla și în alte domenii, inclusiv în comisiile parlamentare.

Prin urmare, grupul meu politic va sprijini pe deplin propunerea pentru o decizie de acordare a descărcării de gestiune, după cum onorabilul Consiliu poate vedea în dezbateră de astăzi. Nu ne întoarcem la numere, nu indicăm coloana din stânga, coloana din dreapta, veniturile, cheltuielile sau managementul rațional. Nu avem rezerve semnificative aici. Suntem însă bucuroși că această dezbateră are loc și că se desfășoară în acest mod.

Luigi de Magistris, în numele Grupului ALDE – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, ca președinte al Comisiei pentru control bugetar, trebuie să recunosc activitatea foarte importantă efectuată de comisie și activitatea excelentă a raportorului, precum și solidaritatea politică de care se dă dovadă.

Aceasta deoarece, încă de la început, am dorit să trimitem un mesaj foarte clar: dorim să lucrăm cu multă rigoare pentru a asigura transparența, acuratețea și legalitatea în managementul fondurilor publice și, prin urmare, în verificarea bugetelor.

S-au făcut progrese semnificativ în lucrul cu Consiliul, care la început nu a dorit să ne răspundă. Aș dori să felicit personal Președinția suedeză în această privință. Aceasta s-a angajat întotdeauna pentru a acționa în vederea promovării transparenței și a acurateței.

Din acest punct de vedere, așteptăm prin urmare continuarea progresului, deoarece este absolut inacceptabil, în special odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, ca Parlamentul să nu aibă informațiile și detaliile necesare pentru a monitoriza bugetele și fondurile publice, în interesul Uniunii Europene și al cetățenilor europeni.

Bart Staes, în numele Grupului Verts/ALE – (NL) Să fim sinceri, această procedură rămâne dificilă și sunt încântat că Președinta în exercițiu a Consiliului este prezentă. Aceasta reprezintă un progres. Într-adevăr, este prima dată când Președinția participă la acest fel de dezbateră și salut acest lucru. Totuși, trebuie să admitem că aceasta rămâne o procedură dificilă.

Consiliul continuă să se ascundă de fapt în spatele unui fel de acord tacit încheiat la un moment dat la începutul anilor '70 – acum patruzeci de ani – prin care Parlamentul și Consiliul au convenit să nu intervină în bugetul celui alt, să nu-și verifice reciproc registrele și să treacă totul cu vederea, ca niște gentilomi respectabili. Aceasta aparține trecutului, deoarece bugetul Consiliului s-a modificat în mod fundamental. Cu 40 de ani

în urmă, acesta era constituit doar din cheltuieli administrative, în timp ce acum s-au adăugat cheltuielile operaționale. Prin urmare, trebuie să ne străduim pentru a realiza un progres.

Am ieșit din impas în mod provizoriu. Suntem pregătiți să acordăm descărcarea de gestiune, dar acum trebuie să facem cu adevărat un pas mai departe. În cele din urmă, problemele nu au fost rezolvate. Avem sarcina de a ne asigura că transparența și controlul democratic se aplică în cazul bugetului Consiliului și, de asemenea, în cazul bugetului Parlamentului. Prin urmare, sunt de acord cu toată lumea – vorbitori, raportor, vorbitori din partea grupurilor politice – cu cei care au spus clar: acesta este un foc de avertizare că trebuie să facem un pas mai departe în următorul exercițiu de descărcare de gestiune pentru Consiliu. Raportul anual al Curții de Conturi conține sugestii în această privință și menționează încă o dată subiecte care privesc programul SESAME. Dnă Malmström, în curând s-ar putea ca dvs. să nu mai fiți implicată în această procedură, dar vom continua să exercităm presiuni pentru asigurarea transparenței.

Richard Ashworth, în numele Grupului ECR – Dle președinte, aș dori mai întâi să profit de această șansă pentru a-l felicita pe comisarul Kallas pentru progresul real care a fost înregistrat în clarificarea problemelor și a rezervelor exprimate de Curtea de Conturi. Din punctul meu de vedere, această Comisie care-și încheie acum mandatul a realizat mai multe progrese pozitive decât orice Comisie precedentă din perioada recentă și îi mulțumesc pentru eforturile sale.

Este un lucru acceptat de toată lumea că adoptarea contabilității pe bază de angajamente a fost un succes și că această implementare este responsabilă pentru îmbunătățirea semnificativă observată. De asemenea, doresc să remarc progresul realizat în ceea ce privește politica agricolă comună și, în special, sistemul capacităților de audit intern (IAC), care a adus, de asemenea, multe rezultate pozitive.

Totuși, am două îngrijorări pe care trebuie să le menționez. În primul rând, Curtea de Conturi, în raportul său anual, critică în repetate rânduri „acuratețea și fiabilitatea tranzacțiilor subiacente”. Sunt de acord și, în această privință, 2007 nu a fost diferit de anii anteriori. Mesajul Curții este foarte clar: mai sunt multe de făcut.

În al doilea rând, doresc să menționez că Curtea de Conturi a criticat lipsa verificărilor din programele administrate în comun. Parlamentul a solicitat în mod repetat statelor membre să fie mult mai perseverente pentru a soluționa preocupările auditorilor și, în special, am solicitat statelor membre să îndeplinească condițiile acordului interinstituțional din 2006.

Din motive de integritate fiscală și responsabilitate publică, acestea trebuie să dea dovadă de mai multă hotărâre și, din aceste motive și până când vom observa progrese reale din partea Consiliului în această problemă, eu și colegii mei din delegația conservatorilor britanici vom vota împotriva descărcării de gestiune pentru bugetul general aferent exercițiului 2007.

Marta Andreasen, în numele Grupului EFD – Dle președinte, suntem deputați aleși în Parlamentul European, dar alegătorii noștri nu știu ce se întâmplă în spatele scenei. În aprilie 2009, Comisia pentru control bugetar a decis să amâne acordarea descărcării de gestiune pentru Consiliu. Chiar dacă Curtea de Conturi nu a criticat conturile Consiliului, comisia a declarat că are suficiente motive pentru a proceda astfel. Totuși, după ce această comisie a participat la o întrunire cu Președinția suedeză în septembrie și au fost trimise unele răspunsuri scrise la întrebările Parlamentului, dl Søndergaard, raportorul pentru descărcarea de gestiune pentru Consiliu în 2007, a publicat un raport care, chiar și cu multă bunăvoință, nu ar fi permis acordarea descărcării de gestiune. Totuși, s-a luat decizia politică de a se acorda descărcarea de gestiune și paragrafele compromițătoare au fost atenuate.

Comisia intenționează să recomande descărcarea de gestiune pe baza unor speranțe pentru viitor. Dacă alegătorii care ne-au votat în iunie ar ști următoarele: că există un consens de a nu tulbura apele, pe baza unui acord tacit din 1970; că auditorul intern al Consiliului nu va fi invitat în Comisia pentru control bugetar, deoarece atunci Consiliul ar putea să invite auditorul intern al Parlamentului European, și acest lucru ar putea avea consecințe neclare; și că Curtea de Conturi numită pe bază politică nu a avut niciun comentariu privind raportul de audit intern al Consiliului din aprilie 2008, ce ar spune ei atunci?

În 2002, când eram expert contabil principal al Comisiei Europene, directorul general pentru bugete de la acea dată a declarat într-o scrisoare către auditorul intern de atunci al Comisiei că procedura de descărcare de gestiune este un joc interinstituțional și nimic mai mult. Vom continua să evităm să vorbim despre această problemă evidentă deoarece ne este teamă să ne pierdem privilegiile obținute după ani de tăcere? Putem alege să demascăm și să punem capăt ipocriziei când votăm pentru descărcarea de gestiune pentru Consiliu

pentru exercițiul financiar 2007. Cred că știți care este alegerea mea și sper că veți fi alături de mine susținând refuzul de a acorda descărcarea de gestiune pentru Consiliu.

Martin Ehrenhauser (NI) – (DE) Dle președinte, politica europeană de securitate și apărare nu este, în prezent, o flotă, ci o navă de război în politica internațională. În fiecare an, când se ajunge la descărcarea acestei nave de război bugetare a Consiliului, aceasta dispare brusc în Triunghiul Bermudelor și Parlamentul European pare fericit să aplice mottoul „tot ceea ce nu apare pe ecranul radarului nostru nu există”.

Primăvara trecută au apărut brusc conturile extrabugetare și descărcarea de gestiune pentru Consiliu nu a fost acordată. Pentru aceasta au fost citate patru motive. Primul a fost că Consiliul a refuzat să accepte orice fel de întrunire oficială, formală, cu Parlamentul. Al doilea a fost refuzul Consiliului de a furniza orice răspunsuri exhaustive în scris. În al treilea rând, Consiliul nu a furnizat un raport de activitate sau o listă completă a transferurilor bugetare. Al patrulea motiv a fost că este imposibil de determinat dacă cheltuielile din bugetul Consiliului sunt de natură operațională.

Acum, pe neașteptate, mai precis mâine, după câteva luni de la acea dată, se dorește acordarea descărcării de gestiune pentru Consiliu. Totuși, niciunul dintre aceste patru motive pentru refuzul acordării descărcării de gestiune nu a fost clarificat sau rezolvat cu adevărat. Reprezentanții Consiliului refuză în continuare să participe la orice fel de întrunire formală cu Parlamentul. De asemenea, niciun raport de activitate nu a fost depus și conturile extrabugetare nu a fost închise sau eliminate, așa cum s-a solicitat.

Aș dori să reamintesc raportorului că raportul său inițial a adresat în total 20 de întrebări Consiliului. Unde sunt răspunsurile precise la aceste întrebări? Îmi puteți spune? Nu. În loc să creștem presiunea asupra Consiliului în acest moment, ce facem? Ne transformăm în cerșetori și aceste solicitări insistente devin invitații în noul raport. Oricine votează în favoarea acordării descărcării de gestiune pentru Consiliu acum va aproba practic această situație, în care Parlamentul adresează cereri umile în fața Consiliului.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE) – (PL) Dle președinte, susțin proiectul de decizie a Parlamentului European de acordare a descărcării de gestiune pentru Secretariatului General al Consiliului cu privire la execuția bugetului pentru exercițiul financiar 2007. Sunt încântată că Președinția suedeză și dl Kallas au demonstrat că s-au implicat în rezolvarea acestei probleme.

Aș dori să atrag atenția asupra câtorva subiecte, care rămân totuși nerezolvate și pe care trebuie să le soluționăm în următorii câțiva ani. Procesul dificil și laborios al acordării descărcării de gestiune pentru Consiliu arată ceea ce dorește Parlamentul European. Parlamentul European dorește transparență și un dialog deschis, dar și formal, cu Consiliul. Aceste cerințe ale Parlamentului European sunt persistente și stăruitoare, dar nu reprezintă rea-voință din partea deputaților, ci sunt o expresie a preocupării pentru banul public și sunt, așa cum ar trebui să fie, o expresie a preocupării pentru transparență în cheltuirea banilor contribuabililor.

Aș dori să subliniez că procedura de acordare a descărcării de gestiune pentru Consiliu arată, de asemenea, modul în care Parlamentul află despre domenii noi de activitate ale Consiliului și că Parlamentul nu dorește să fie exclus de la monitorizarea și supravegherea cheltuielilor Consiliului în orice domeniu de activitate.

După părerea mea, acordarea descărcării de gestiune pentru Consiliu pentru exercițiul financiar 2007 este un pas în direcția corectă, dar ar trebui să precizăm clar că mai sunt multe subiecte care nu au fost încă explicate complet și ar trebui amintim în continuare Consiliului de acestea. Sper că va fi un dialog constructiv, caracterizat de o transparență și deschidere crescută, astfel încât banul public să poată fi monitorizat în cel mai bun mod.

Jens Geier (S&D) – (DE) Dle președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să mulțumesc la rândul meu dlui Søndergaard pentru munca sa excelentă, în urma căreia Consiliul a acceptat în cele din urmă Parlamentul în procedura de descărcare de gestiune. Consiliul a refuzat, pentru o perioadă îndelungată, să ofere răspunsuri pertinente la întrebările Parlamentului, invocând acordul tacit – un acord de natură informală care împlinește acum, în orice caz, 40 de ani. Este foarte bizar că oficialii Consiliului, după 40 de ani, nu mai știu exact ce declară acordul tacit, deoarece versiunea oferită de Parlamentul European conține precis opusul celor susținute de Consiliu, iar și iar, în timpul negocierilor.

Prima dispoziție a acestui acord preciza că Consiliul nu va încerca să facă nicio modificare în cheltuielile Parlamentului European. A treia dispoziție declară că ar trebui să existe o cooperare strânsă între cele două instituții în materie de probleme bugetare. În opinia Consiliului, aceasta înseamnă că fiecare instituție nu se va amesteca în activitatea bugetară a celeilalte. În acest moment, nu voi face niciun comentariu privind

seriozitatea acestui argument. În schimb, aş dori să mulţumesc Preşedinţiei suedeze a Consiliului pentru că a demarat procesul de stopare a acestei situaţii dezonorante.

Soluţia este un act adiţional la acordul interinstituţional, care să reglementeze clar procedura de acordare a descărcării de gestiune pentru Consiliu de către Parlament, aşa cum solicită prezenta propunere de rezoluţie. Prin urmare, solicit Parlamentului să sprijine propunerea.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE) – (DE) Dle preşedinte, dle comisar Kallas, în primul rând, aş dori să salut faptul că Preşedinţia suedeză a Consiliului este prezentă aici şi aş dori să-i mulţumesc personal dnei Malmström pentru că a făcut procedura mai transparentă. Tot ceea ce au spus colegii deputaţi este adevărat – procedura este mai transparentă şi chiar dacă dna Malmström s-a exprimat într-un mod mai prudent astăzi, putem spune totuşi că vom acorda descărcarea de gestiune. Mai este cale lungă de parcurs. Solicităm Consiliului să facă alţi paşi după acest prim pas, dacă ţinem cont în special de faptul că competenţele Consiliului în domeniul politicii externe şi de securitate au fost definite mult mai clar de Tratatul de la Lisabona. În viitor, această politică va fi reprezentată de Baroneasa Ashton. Cetăţenii nu o cunosc însă pe Baroneasa Ashton şi contribuabilii europeni tot nu vor şti în viitor de câţi bani dispune aceasta şi ce face cu ei. Trebuie să schimbăm această stare de lucruri. Acesta este într-adevăr un imperativ, într-un moment în care luptăm pentru o Europă transparentă, democratică.

Aş dori să mulţumesc raportorului, dl Søndergaard, pentru că a exercitat presiuni în numele Parlamentului şi vom menţine această presiune.

Ville Itälä (PPE) – (FI) Dle preşedinte, doamnelor şi domnilor, aş dori să mulţumesc raportorului, care a desfăşurat o activitate excelentă. Când discutăm despre descărcarea de gestiune pentru fondurile comune pentru 2007, nu discutăm despre banii Consiliului, banii Comisiei sau banii Parlamentului, ci despre banii contribuabililor. Aceşti bani sunt ai cetăţenilor şi aceştia trebuie să aibă aibă dreptul de a şti cum sunt cheltuiţi banii lor.

Mai mult decât orice, Parlamentul reprezintă cetăţenii şi Parlamentul trebuie să aibă dreptul de a primi toate informaţiile de care are nevoie atunci când le solicită. Nu putem tolera o situaţie în care Parlamentul este nevoit să roage pentru a primi informaţii. De aceea, deschiderea şi transparenţa reprezintă singurul mod prin care instituţiile UE pot câştiga încrederea oamenilor.

Doresc să mă alătur celor care au lăudat progresul excelent realizat în această problemă şi munca excelentă pe care a depus-o Preşedinţia suedeză, datorită căreia putem să acordăm astăzi descărcarea de gestiune. Aş dori să-i mulţumesc şi dlui comisar Kallas, care a desfăşurat o activitate excelentă în ultimii cinci ani. S-au înregistrat progrese în aceste domenii. Este un pas corect în direcţia cea bună.

(Aplauze)

Aldo Patriciello (PPE) – (IT) Dle preşedinte, doamnelor şi domnilor, la 23 aprilie, Parlamentul a amânat decizia referitoare la conturile Consiliului, deoarece Consiliul a refuzat să furnizeze Parlamentului raportul anual de activitate, împiedicând verificarea cheltuielilor sale prin procedurile aplicabile şi celorlalte instituţii.

De altfel, este de datoria noastră să ne intensificăm eforturile pentru a promova transparenţa în instituţiile comunitare, prin creşterea gradului de sensibilizare faţă de utilizarea bugetului comunitar şi prin creşterea responsabilităţii instituţiilor europene şi, în primul rând, a Consiliului, faţă de public.

Cred că, după refuzul Parlamentului de a acorda descărcarea de gestiune pentru Consiliu, au fost depuse multe eforturi. În special, am salut publicarea pe site-ul web al Consiliului a raportului anual de activitate şi nivelul crescut de transparenţă în sectorul politicii externe şi de securitate comune. Am salut, de asemenea, reuniunea din septembrie, unde, în cele din urmă, a avut loc o discuţie constructivă între reprezentanţii Comisiei pentru control bugetar şi cei ai Preşedinţiei suedeze. Salutăm, în egală măsură, eforturile realizate de Consiliu pentru a oferi răspunsuri adecvate la solicitările Parlamentului din aprilie.

Dle preşedinte, pentru a încheia, doresc să afirm că textul pe care-l vom vota constituie un pas semnificativ în dialogul dintre Parlament şi Consiliu şi un semnal puternic pe care Parlamentul a dorit să-l trimită în vederea protejării contribuabililor, prin raportarea clară, transparentă şi la timp asupra cheltuielilor Consiliului.

Cecilia Malmström, Preşedintă în exerciţiu a Consiliului – (SV) Dle preşedinte, mulţumesc pentru dezbateră acestui subiect foarte important. Sunt mulţumită că am convenit asupra importanţei deschiderii şi transparenţei. Acestea sunt, desigur, fundaţia pentru o cooperare constructivă între noi şi, în plus, pentru a permite cetăţenilor să aibă încredere în instituţiile europene. Ca şi Parlamentul, Consiliul acceptă

responsabilitatea de a garanta cea mai mare transparență posibilă în ceea ce privește banii contribuabililor și aceste probleme devin mult mai relevante, desigur, odată cu noul tratat, care va intra în vigoare peste o săptămână.

Discuția mai largă privind forma pe care o va avea auditul managementului financiar al Uniunii ar trebui să aibă loc în legătură cu examinarea regulamentelor și a procedurii anuale pentru bugetul UE, care va fi necesară datorită intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Consiliul depune și va continua să depună eforturi pentru a respecta regulile și pentru a aplica principiul deschiderii cu privire la managementul său economic. În relația cu Parlamentul European, vom aplica în continuare procedura stabilită pe parcursul anilor și anul viitor vom avea discuții cu Parlamentul la nivel informal pentru a lămurii orice întrebări care pot exista referitoare la execuția bugetului. În legătură cu aceasta, aștept cu entuziasm continuarea dialogului cu Parlamentul European asupra chestiunii descărcării de gestiune și sunt sigură că vom avea un dialog informa constructiv și anul viitor asupra raportului Curții de Conturi pentru 2008. Vă mulțumesc foarte mult pentru această dezbatere.

Søren Bo Søndergaard, raportor – (DA) Dle președinte, aș dori să mulțumesc tuturor celor care au contribuit la această dezbatere. Aș dori să mă refer pe scurt în special la ceea ce au spus dna Andreassen și dl Ehrenhauser și să subliniez că atunci când am început acest proces nu a existat niciun fel de acord. Când am început acest proces, nu am primit niciun răspuns în scris la întrebările adresate Comisiei. Când am început acest proces, Comisia părăsea întrunirile ori de câte ori începeam să punem întrebări. Aceasta a fost poziția de la care am pornit.

Sarcina noastră astăzi este să decidem dacă am făcut progrese sau dacă suntem în aceeași situație. Întrebarea nu este dacă am reușit să obținem tot ce ne-am dorit. Sunt de acord că nu am obținut tot ce ne-am dorit. Este suficient să citiți raportul meu, iar acum raportul comisiei, pentru a vedea că rămânem nemulțumiți. Aș dori să solicit Consiliului să citească raportul cu foarte mare atenție, deoarece conține multe argumente bune care ar putea fi utile pentru anul următor.

Totuși, am înregistrat progrese. Când vom începe procedura de descărcare de gestiune pentru 2008 – și facem acest lucru chiar acum – nu vom începe de la zero. Vom începe din punctul în care am ajuns anul acesta. Prin urmare, cred că este corect să apărăm ceea ce am realizat printr-un vot pozitiv, continuând astfel această luptă – cea ce și este, în cele din urmă. Timpul ne va spune – când vom vedea cum evoluează situația anul acesta, anul următor și peste doi ani – dacă am luat sau nu decizia corectă. De aceea, este esențial ca noi, în cadrul comisiei și în cadrul Parlamentului, să fim uniți și să continuăm să facem ce ne-am propus la început.

Aș dori să profit de această posibilitate pentru a mulțumi secretariatului, raportorilor alternativi și întregii comisii, inclusiv președintelui acesteia, pentru că ne-au dat posibilitatea să facem front comun. Dacă putem menține această solidaritate – inclusiv în ceea ce privește descărcarea de gestiune pentru 2008 – atunci în 2008 vom reuși să înregistrăm noi progrese față de ce am realizat în 2007. Atunci vom fi în situația de a realiza ceea ce ne dorim cu toții.

Președinte – Dezbateră este închisă. Votarea va avea loc miercuri, 25 noiembrie 2009.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Georgios Stavrakakis (S&D), în scris – (EL) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în primul rând, aș dori să felicit raportorul care a desfășurat o activitate excepțională, a ridicat în mod direct întrebări esențiale și a insistat asupra necesității ca noi să obținem răspunsuri clare înainte de a trece la recomandarea de acordare a descărcării de gestiune. De asemenea, felicit Comisia pentru control bugetar, care și-a menținut poziția și l-a sprijinit pe raportor și, în ciuda tuturor dificultăților inițiale, a reușit să convingă Consiliul să ne ofere răspunsuri la cele mai importante întrebări. Cum putem recomanda descărcarea de gestiune pentru un buget, cum putem să susținem cu responsabilitate că bugetul respectiv este corect, fără să știm ce se ascunde în spatele cifrelor? Acest lucru ar fi complet absurd. Ca urmare a răspunsurilor Consiliului, acum suntem pregătiți să recomandăm acordarea descărcării de gestiune, dar, în același timp, am inclus observații substanțiale la rezoluția anexată, pe care Comisia pentru control bugetar a aprobat-o cu o largă majoritate. Dorim și credem în proceduri deschise, dorim și credem în transparență și dorim să știm totul despre cum sunt cheltuiți banii contribuabililor europeni.

(Ședința a fost suspendată la ora 19.25 până la timpul afectat întrebărilor și reluată la ora 19.30)

PREZIDEAZĂ: DL McMILLAN-SCOTT*Vicepreședinte***12. Timpul afectat întrebărilor (întrebări adresate Comisiei)**

Președinte – Urmează timpul alocat întrebărilor (B7-0223/2009).

Următoarele întrebări sunt adresate Comisiei.

Întrebarea nr. 25 adresată de **Silvia-Adriana Țicău** (H-0372/09)

Subiect: Care sunt măsurile Comisiei pentru asigurarea unui cadru care să motiveze companiile să investească în cercetare și pentru a încuraja băncile să finanțeze astfel de investiții?

Anul 2009 este anul european al creativității și inovării. Strategia de la Lisabona, adoptată în anul 2000, are ca obiectiv transformarea economiei europene, până în 2010, în "cea mai dinamică și competitivă economie bazată pe cunoaștere". Acest obiectiv major urma să se concretizeze în alte două obiective: creșterea ratei de ocupare a forței de muncă până la minim 70 % și creșterea nivelului de investiții în cercetare la minim 3 % din PIB, două treimi din această sumă provenind din partea sectorului privat. Din păcate, anul 2009, marcat de criza economică și financiară, a afectat toate statele membre ale UE și a limitat accesul companiilor private la instrumentele de finanțare. Nivelul investițiilor în cercetare nu depășește 1,85 % din PIB și doar cinci state membre au investit în cercetare peste 2 % din PIB. Redresarea economică a statelor membre se va produce doar dacă UE reușește să își păstreze competitivitatea, iar acest lucru depinde de investițiile în cercetare și în educație.

Care sunt măsurile pe care Comisia le are în vedere pentru a asigura un cadru care să motiveze companiile private să investească în cercetare, și în special în cercetarea aplicată, și pentru a încuraja băncile să finanțeze investițiile în cercetare și inovare?

Günter Verheugen, *vicepreședinte al Comisiei* – (DE) Politica europeană în materie de cercetare și inovație se bazează în principal pe cel de-al șaptelea program-cadru pentru cercetare, care se desfășoară între 2007 și 2013, pe Programul-cadru pentru competitivitate și inovație, care se desfășoară în aceeași perioadă, și pe fondurile de coeziune, care, la rândul lor, sunt alocate aceleiași perioade. Pregătindu-se pentru aceste trei programe importante, Comisia a prezentat o strategie pe termen lung și un plan de acțiune în 2005 și 2006. Planul de acțiune a fost înaintat în 2005, în timp ce strategia de inovație, elaborată în termeni generali, datează din 2006. Rezultatele acestor programe diferite sunt prezentate în documentația detaliată a Comisiei și au fost discutate adesea aici în Parlament. Aș fi bucuros, dnă Țicău, să vă furnizez din nou aceste documente. Din cauza limitei timpului alocat întrebărilor, nu-mi este posibil să vă prezint conținutul acestora, însă aș vrea totuși să subliniez punctele lor cheie.

Prin intermediul celui de-al șaptelea program-cadru pentru cercetare, am fost martorii unei creșteri remarcabile a cheltuielilor pentru cercetare și dezvoltare la nivel european, în timp ce o serie de noi instrumente, mai ales inițiativele tehnologice comune, au fost create și și-au dovedit din plin valoarea.

Fondurile de coeziune sunt noi și mai adaptate scopului de promovare a cercetării și inovației și este un lucru remarcabil, dacă vă uitați la cifre, că tranșa de fonduri alocată acestor domenii din cadrul fondurilor structurale și de coeziune pentru perioada menționată este de 86 de miliarde de euro, ceea ce, în orice caz, reprezintă 25 % din totalul fondurilor structurale și de coeziune. S-a creat un nou instrument în cadrul politicii structurale europene, inițiativa de sprijin JEREMIE, care, mai presus de toate, are ca scop înlesnirea accesului la capital pentru întreprinderile mici și mijlocii. Acest lucru se realizează în colaborare cu Fondul European de Investiții.

Programul de promovare a inovației și competitivității, de care sunt responsabil, este esențialmente un program care creează instrumente de finanțare. Cea mai mare parte a banilor se cheltuiește de fapt pe facilitarea accesului întreprinderilor mici și mijlocii la instrumentele de finanțare care sunt destinate îmbunătățirii capacității lor de inovare.

Sunt sigur că știți că politica noastră europeană de creștere și de ocupare a forței de muncă nu are foarte multe obiective cantitative. Avem totuși un obiectiv cantitativ, care a rămas neschimbat din anul 2000. Acest obiectiv este de a cheltui 3 % din produsul intern brut pentru cercetare și dezvoltare. Putem să spunem deja de astăzi că acest obiectiv nu va fi atins. Am putea fi puțin induși în eroare dacă ne uităm doar la procente, deoarece, până la urmă, cifrele absolute reprezentând cheltuielile pentru cercetare și dezvoltare din Uniunea Europeană au crescut cu 14,8 % din 2000 până în 2006. Aceasta este o rată mai mare de creștere decât, de

exemplu, în cazul Statelor Unite. În ciuda acestui fapt, trebuie să spunem că rezultatele nu sunt satisfăcătoare și, din acest motiv, Consiliul a adoptat în luna decembrie a anului trecut un document intitulat „Viziunea 2020” pentru Spațiul european de cercetare, care trata problema posibilității de a mobiliza o finanțare mai mare pentru politica europeană de cercetare și dezvoltare.

Nu doresc să-mi ascund îngrijorarea că actuala recesiune economică amenință strategia pe termen lung axată pe promovarea cercetării și a dezvoltării. Comisia a reacționat foarte repede la această amenințare în noiembrie 2008. Planul european de relansare economică, care completează măsurile statelor membre de combatere a crizei economice și are ca scop atât oferirea unui imbold, cât și contracararea situației dificile din sectorul financiar, se concentrează în mare măsură asupra investițiilor în cercetare și dezvoltării și promovării investițiilor. Vă voi da trei exemple: inițiativa Fabricile viitorului, care privește modernizarea bazei industriale europene, cu o finanțare de 1,2 miliarde de euro; inițiativa Clădiri eficiente din punct de vedere energetic, pentru care s-a alocat 1 miliard de euro; și Parteneriatul pentru construirea de mașini ecologice, cărui i s-a alocat de asemenea o sumă de 1 miliard de euro în domeniul cercetării, la care se adaugă cheltuieli în valoare de 4 miliarde de euro, generate de alte măsuri economice.

Comisia a început deja pregătirile pentru următoarea strategie de creștere și de ocupare a forței de muncă. Fără să dezvălui niciun secret - de vreme ce Președintele Barroso a discutat această temă în orientările sale - pot spune de asemenea că cercetarea, dezvoltarea și inovația vor juca un rol cheie în următoarea strategie de creștere și ocupare a forței de muncă.

Mai am un de făcut un comentariu cu privire la inovație. Europa se află într-o postură destul de favorabilă atunci când vorbim despre politica de cercetare. Avem capacități de cercetare bune, iar în unele cazuri chiar excepționale. Avem de asemenea și rezultate foarte bune în ceea ce privește dezvoltarea tehnologică. Și totuși am putea fi și mai buni atunci când vorbim despre inovație. Dacă înțelegem inovația ca aplicarea practică a muncii de cercetare și dezvoltare în sfera produselor, serviciilor, proiectării și metodelor - cu alte cuvinte, oriunde este posibilă o aplicare practică - încă mai putem vedea existența unui potențial enorm de creare a unei creșteri economice suplimentare și a unor locuri de muncă noi în Europa. Prin urmare, Comisia a anunțat anul acesta că va prezenta un „act privind inovația”. „Act” în această accepțiune semnifică un instrument politic nou pe care l-am dezvoltat pentru prima dată în legătură cu întreprinderile mici și mijlocii - vă veți aduce aminte de Small Business Act - și vom prezenta un act privind inovația care să conțină măsuri legislative, inițiative de politică și orientări obligatorii din punct de vedere politic, toate acestea într-un pachet important.

Am încercat să dirijez această activitate astfel încât noua Comisie să fie liberă să hotărască momentul în care vrea să prezinte acest act privind inovația. Vă puteți da seama că nu pot hotărî eu acest lucru - decizia va aparține în totalitate noii Comisii. Totuși, lucrările pregătitoare au înaintat deja foarte bine și cred că pot spune cu certitudine că Parlamentul va trata această temă, a actului privind inovația, în anul ce va veni.

Permiteți-mi, în concluzie, să spun că am fost martorii unui progres favorabil în general, pe un front larg, în timpul ultimilor ani, deși acesta a fost destul de neunitar. Este totuși necesar, în această privință, să adoptăm o perspectivă imparțială. Nu ne putem aștepta, de exemplu, ca noile state membre să aloce imediat același procent din PIB cheltuielilor pentru cercetare, dezvoltare și inovație ca statele membre mai vechi. Sunt totuși foarte bucuroși să observ că noile state membre - mai ales acelea care au cel mai mult de recuperat - își revin și cel mai repede, așa că estimez că dezvoltarea de ansamblu va fi pozitivă.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – Mulțumesc pentru informațiile și răspunsul dat. Aș dori să întreb Comisia dacă are în vedere discuții cu instituțiile bancare europene cu privire la posibilitatea de a acorda garanții și împrumuturi cu dobândă preferențială pentru companiile și proiectele de cercetare și inovare care astăzi sunt considerate ca având un risc mare. De asemenea, programele europene de cercetare precum Programul-cadru 7, care solicită o cofinanțare de până la 50 %, nu sunt foarte adecvate pentru întreprinderile mici și mijlocii. Aș dori să întreb Comisia dacă are în vedere modificarea acestor programe pentru a crește participarea întreprinderilor mici și mijlocii.

Günter Verheugen, vicepreședinte al Comisiei – (DE)Dnă Țicău, acesta este un aspect foarte important și sunt bucuroși să vă pot spune că exact acest lucru îl gândește și Comisia și exact așa a și acționat. Vreau să reiterez faptul că problema crucială pentru întreprinderile noastre mici și mijlocii este obținerea capitalului de investiții necesar pentru a putea plăti pentru cercetare și dezvoltare. S-au creat două instrumente importante în acest domeniu, și anume Programul-cadru pentru competitivitate și inovație și programul JEREMIE.

În ambele cazuri, problema în discuție rămâne aceeași, anume abilitatea de a mobiliza credite cu preț redus prin intermediul Băncii Europene de Investiții și al Fondului European de Investiții, respectiv, cu ajutorul capitalului de investiții - cu alte cuvinte, participarea directă a capitalului de afaceri - și cu ajutorul garanțiilor,

pentru a facilita accesul întreprinderilor mici și mijlocii la acest credit. Acestea sunt principalele programe de investiții, la care participă multe sute de mii de întreprinderi europene.

Sunt sigur că înțelegeți că Banca Europeană de Investiții și Fondul European de Investiții nu sunt capabile să administreze detaliile fiecărei acordări individuale de credit. De aceea, acest lucru are loc prin intermediari, de obicei bănci din statele membre. În conformitate cu cele mai recente informații de care dispun, situația este următoarea: am ajuns într-un stadiu, în statele membre, în care sistemul băncilor naționale este integrat în această politică, iar întreprinderile care doresc să aibă acces la fondurile furnizate de către bugetul comunitar au posibilitatea de a obține aceste fonduri prin intermediul sistemului bancar național în chestiune.

Paul Rübiger (PPE) – (DE) Întrebarea mea se referă la conceptul eurostarurilor, care a fost implementat în EUREKA și care a facilitat o alocare rapidă și eficientă pentru întreprinderile mici și mijlocii. Credeți că respectivul program poate fi prelungit? De asemenea, cum vedeți provocarea cu care se confruntă cel de-al optulea program-cadru pentru cercetare, în legătură cu care se discută ideea ca noi să alocăm în viitor 50 de miliarde de euro pentru cercetări în domeniul eficienței energetice, mai ales cu privire la IMM-uri.

Günter Verheugen, vicepreședinte al Comisiei – (DE) Dle Rübiger, știți desigur care este răspunsul meu, însă vă sunt recunoscător pentru întrebare. Da, cred că toate programele pe care le avem și care facilitează accesul la fonduri pentru întreprinderile mici și mijlocii se pot extinde. Aceste programe creează experiențe foarte pozitive și ar trebui să le prelungim din acest motiv. Trebuie să vă solicit înțelegere pentru faptul că nu vreau să fac niciun comentariu cu privire la prioritățile celui de-al optulea program-cadru pentru cercetare. În primul rând, nu este responsabilitatea mea, după cum știți, și, pe de altă parte, ar fi inadecvat din partea mea să impun anumite lucruri noii Comisii, care se formează în acest moment.

Pot să spun numai - și aceasta este perspectiva actualei Comisii cu privire la premisa fundamentală a întrebării dvs. - că va trebui ca politica noastră de cercetare, dezvoltare și inovație pentru următorii zece ani să se concentreze asupra eficienței energetice, a surselor regenerabile de energie și, într-un sens mai larg, asupra tehnologiilor care deschid drumul spre un stil de viață și o economie sustenabile.

Mă cunoașteți destul de bine pentru a ști că am subliniat mereu faptul că eficiența energetică crescândă este probabil cel mai ieftin și eficace tip de program de sustenabilitate, deoarece ne dă posibilitatea de a realiza multe lucruri cu cheltuieli relativ mici. Dacă, prin urmare, noua Comisie înaintează propuneri specifice care merg în această direcție, va putea de fapt să se inspire din preparativele actualei Comisii și din politicile acesteia.

Andreas Mölzer (NI) – (DE) Dle președinte, mai ales în industria farmaceutică, cercetarea și dezvoltarea sunt punctele cheie atunci când vorbim despre inovație și combaterea bolilor, lucruri care, la rândul lor, sunt benefice pentru cetățenii UE. Ce acțiuni va întreprinde Comisia împotriva companiilor farmaceutice care încearcă să combată comerțul paralel din sectorul medicamentelor? Va califica aceste măsuri ca anticoncurențiale?

Günter Verheugen, vicepreședinte al Comisiei – (DE) Dle Mölzer, această chestiune nu intră în discuție, deoarece a fost examinată amănunțit și soluționată, fiind legată de pachetul privind produsele farmaceutice, pe care Comisia l-a propus anul trecut. La Curtea Europeană de Justiție avem o jurisprudență clară și fără ambiguități pe această temă, care include comerțul paralel cu medicamente în sfera libertății pieței interne și, prin urmare, nu există niciun temei juridic pentru a combate acest lucru.

Pachetul privind produsele farmaceutice, propus de Comisie anul trecut, nu prevede nicio reglementare specifică care să afecteze în vreun fel în mod negativ comerțul paralel. În propunerile foarte importante și cu efecte majore privitoare la protecția împotriva medicamentelor contrafăcute în cadrul lanțului de distribuție legal, se aplică exact aceleași reguli și producătorilor de medicamente și celor implicați în comerțul paralel. Nu există niciun fel de discriminare. Nu știu pe nimeni din Comisie care ar avea intenția de a trata acest subiect.

Președinte – Întrebarea nr. 26 adresată de **Marc Tarabella** (H-0377/09)

Subiect: Informarea consumatorilor privind prețurile la energie

Comisia a inaugurat recent la Londra cel de-„al doilea forum al cetățenilor pentru energie”. În declarația sa, Comisarul pentru protecția consumatorilor a insistat asupra importanței pentru consumatorii de energie de a dispune de facturile de gaz sau de electricitate, care constituie cel mai bun indicator pentru consumul de energie, acestea fiind simple și precise și permițând comparațiile între furnizori.

În afara acestor mari manifestări publice anuale, poate Comisia să indice concret cum intenționează să constrângă producătorii și distribuitorii de energie să atingă acest obiectiv esențial pentru cetățeni, având în vedere faptul că a refuzat să adopte „carta consumatorilor de energie” propusă de Parlament?

Meglana Kuneva, membră a Comisiei - Ca răspuns la prima întrebare, adresată de dl Tarabella, cu privire la prețurile energiei, pot declara că odată cu adoptarea celui de-al treilea pachet privind piața internă a energiei, importanța cetățeanului pe piața internă a energiei a crescut considerabil. Noile măsuri sunt destinate îmbunătățirii funcționării pieței energetice cu amănuntul și oferă o protecție sporită a consumatorului. Aceste teme sunt discutate și monitorizate în cadrul Forumului Energia cetățenilor, creat cu scopul de a îmbunătăți funcționarea pieței cu amănuntul în beneficiul consumatorilor individuali.

Forumul, la care participă reprezentanți ai consumatorilor, ai industriei, autorități naționale de reglementare în domeniul energiei și administrații naționale, dorește să îmbunătățească implementarea legislației din domeniul energetic și poate dezvolta elemente pentru coduri de conduită care vor avea efecte de autoreglementare și chiar cvasiobligatorii asupra industriei. În acest context, în cadrul primei întâlniri a forumului, care a avut loc în 2008, s-a creat un grup de lucru privind facturarea. Recomandările grupului de lucru sunt exemple de bune practici de facturare și au fost prezentate și aprobate în cea de-a doua întâlnire a forumului din 2009. Autoritățile de reglementare din domeniul energiei și industria vor înainta rapoarte cu privire la implementarea recomandărilor de facturare în cadrul următorului forum, care este prevăzut a avea loc în toamna anului 2010.

Cel de-al treilea pachet privind piața internă a energiei a adus de asemenea un nou instrument destinat informării consumatorului - lista de verificare a consumatorului european de energie. Lista de verificare este un instrument care va ajuta la informarea consumatorilor din statele membre cu privire la drepturile lor - mai ales cu privire la facturare - și va oferi asistență în implementarea și aplicarea legislației din domeniul energiei. Lista oferă consumatorilor informații simplificate, corecte și practice privitoare la piețele locale de energie. Armonizarea competențelor autorităților de reglementare din domeniul energiei cu privire la protecția consumatorilor, care va avea ca rezultat o monitorizare activă a pieței, va asigura în și mai mare măsură protecția acestora.

Marc Tarabella (S&D) – (FR) Dle președinte, dnă comisar, în răspunsurile dumneavoastră vorbiți de fapt despre rezultatul unui al doilea raport în toamna anului 2010 și despre cel de-al treilea pachet privind energia, care va fi monitorizat îndeaproape.

Între timp, știți foarte bine că mii de plângeri transmise către organizațiile de consumatori și autoritățile naționale de reglementare privesc lipsa totală de transparență a facturilor de gaze și electricitate, din punctul de vedere al prețurilor și al consumului real. Și aceasta într-un moment în care Comisia și statele membre deopotrivă subliniază în planurile lor privind energia nevoia de a reduce consumul și posibilitatea de comparare a prețurilor în scopul eventual de a schimba furnizorul. Acesta a fost obiectivul principal al liberalizării.

De aceea, dnă comisar, voi trece direct la subiect întrebându-vă ce măsuri - și utilizez pluralul - intenționează Comisia să întreprindă, pe termen scurt, pentru a soluționa aceste deficiențe. Aș dori de asemenea să subliniez că Comisia a respins Carta consumatorilor de energie propusă de Parlament - dna De Vits a propus această cartă - pe care chiar dumneavoastră ați recomandat-o anterior.

Meglana Kuneva, membră a Comisiei – Dle Tarabella, întrebarea dvs. se concentrează foarte mult pe motivele respingerii cartei. Consultarea publică intitulată *Către o Cartă privind consumatorii europeni de energie* a fost lansată în iulie 2007. Rezultatele consultării au arătat că se știau foarte puține despre drepturile existente ale consumatorului de energie.

Ideea unei carte care să creeze o legislație unică, acoperind drepturile consumatorilor care sunt în momentul de față incluse în mai multe directive europene și în numeroase instrumente naționale de punere în aplicare, a fost respinsă din motive juridice. Drepturile consumatorului de energie care figurează în legislația europeană existentă sunt deja obligatorii din punct de vedere juridic.

Întrebați de ce nu poate exista o factură standard pentru toți consumatorii. Grupul nostru de lucru pe probleme de facturare, creat în cadrul primului forum Energia cetățenilor, a confirmat că trebuie să se mențină dreptul industriei la autoreglementare, promovând inovarea în procesul de facturare. În același timp, ar trebui să se asigure o mai mare transparență și comparabilitate a prețurilor și serviciilor oferite consumatorilor.

Acuratețea facturării este în strânsă legătură cu frecvența contorizării. Frecvența contorizării nu este definită de legislația UE. Totuși, această problemă este soluționată prin metode inteligente de contorizare.

Aș dori de asemenea să subliniez că, în cadrul Forumului Energia cetățenilor, am aprobat recomandările pentru bunele practici de facturare, al căror scop este să ofere consumatorilor informații simple și clare despre facturile de gaze și electricitate.

Prin intermediul tabloului de bord al pieței de consum, prin care am cercetat mai multe piețe de consum, am identificat faptul că piața de pe care primeam cele mai multe reclamații era piața electricității. Cea de-a doua este piața financiară, iar cea de-a treia este piața transportului local.

Din acest motiv, Comisia a lansat un studiu important privitor la piața cu amănuntul a electricității și va prezenta rezultatele acestuia în cadrul forumului din 2010. Acesta este al doilea nivel de implementare a rezultatelor obținute și cred că, pe viitor, acesta va rămâne unul dintre cele mai puternice instrumente care ne vor ajuta să diagnosticăm funcționarea pieței cu amănuntul, mai ales în acest caz, care este de maxim interes și care este foarte legat de servicii.

Chris Davies (ALDE) – Dacă pot continua întrebarea: știm că există un potențial imens pentru economia de energie în gospodării. Mă uit la factura mea de electricitate, cu mult interes, deoarece vreau să fac aceste economii și, sincer, nu sunt deloc lămurit.

Dacă eu sunt nelămurit, atunci cred că și mulți dintre alegătorii mei sunt la fel. Autoreglementarea nu este suficientă. Clarificarea este o zonă în care Comisia Europeană ar putea aduce schimbări reale, care cred că ar fi întâmpinate favorabil de toți oamenii și ne-ar oferi un ajutor semnificativ în încercarea de a reduce emisiile care contribuie la încălzirea globală.

Vă rugăm să comunicați aceste lucruri Comisiei și să vă mai gândiți la ele.

Franz Obermayr (NI) – (DE) În prima jumătate a acestui an, prețurile țițeiului la producătorii de gaze au scăzut cu 40 %. Totuși, această evoluție a avut doar un slab impact pozitiv pentru consumatori, lucru foarte important în perioadele mai reci ale anului.

Ce pași va întreprinde Comisia pentru a se asigura că și consumatorii pot beneficia de pe urma acestor evoluții pozitive ale prețurilor?

Meglana Kuneva, membră a Comisiei – Suntem cu toții conștienți de faptul că nu Comisia stabilește prețurile. Ceea ce putem face noi și ceea ce ne-am angajat să facem este să asigurăm transparența prețurilor.

Într-una dintre cele mai recente directive - Directiva din 2007 privind creditul de consum - le-am solicitat băncilor să pună la punct o metodologie comună pentru calcularea ratei dobânzii, pe baza căreia consumatorii să poată compara ofertele și să găsească cea mai bună soluție pentru ei. Avem câteva instrumente cu care putem lucra; este vorba despre practicile comerciale neloiale și nucleul acestei directive este chiar transparența prețurilor.

Mai avem și o altă directivă orizontală, cu privire la clauzele comerciale neloiale, care analizează dacă clauzele au legătură cu îmbogățirea fără justă cauză. La acest lucru cred că făceați aluzie când ați pus întrebarea despre prețuri.

Această problemă este în sarcina noastră și trebuie de asemenea să facem tot posibilul pentru a ne asigura că și aplicarea legislației în toate statele membre din Europa se desfășoară corespunzător, deoarece toate aceste directive depind foarte mult de modul în care sunt implementate. De aceea, propun Comisiei Europene să prezinte o comunicare cu privire la aplicarea legislației. Aici intrăm pe un teren necunoscut, deoarece aplicarea legislației este de obicei atribuția statelor membre, dar trebuie să comparăm rezultatele și să avem repere. De aceea - referindu-mă la întrebarea anterioară privitoare la contorizare și la înțelegere - încurajăm cu tărie proiectul privitor la contorizarea inteligentă. Este posibil ca acesta să nu fie o inițiativă paneuropeană, însă state precum Suedia, care deține Președinția, sunt printre pionierii din acest domeniu. Nu pot decât să încurajez pe toată lumea să ia în considerare acest exemplu și să-l folosească la maximum. Aceasta ar putea duce la alte întrebări, cum ar fi modul de calculare al amprentei de carbon pe care o lăsăm cu toții prin consumul de energie.

Revenind la alte domenii, Comisia a făcut și mai multe cu privire la etichetarea eficienței energetice și la comparabilitatea crescută a prețurilor, încurajând utilizarea indicilor de consum, cum a fost cazul Italiei și al altor state, deoarece acesta este un serviciu foarte bun, furnizat prin internet, care ajută consumatorii să se lupte pentru obținerea unui preț mai bun.

Totuși, pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să avem posibilitatea de a cumpăra peste hotare. Comerțul transfrontalier prin internet reprezintă în momentul de față numai 9 % în cadrul Uniunii Europene, așadar datoria ne îndeamnă să finalizăm cea de-a doua fază a pieței interne, care este piața cu amănuntul. Aceasta este una dintre verigile lipsă de pe piața internă și sper foarte mult ca Parlamentul și Comisia să grăbească adoptarea uneia dintre directivele importante propuse prin Directiva privind drepturile consumatorului, care are ca scop instituirea unui set de reglementări care să aducă mai multă siguranță și încredere - din punctul de vedere al consumatorilor și al întreprinderilor - pentru îmbunătățirea acestui nivel foarte scăzut al comerțului transfrontalier în Europa.

Președinte – Întrebarea nr. 27 adresată de **Jim Higgins** (H-0401/09)

Subiect: Etichetarea produselor alimentare pentru consumatori

Ar putea Comisia să prezinte anchetele sau rapoartele pe care le-a realizat cu privire la produsele alimentare despre care se afirmă că au efecte benefice pentru sănătate și să precizeze dacă unele dintre aceste alimente au fost examinate sau testate pentru a verifica validitatea afirmațiilor respective, în scopul protecției consumatorilor?

Androulla Vassiliou, membră a Comisiei – Ca urmare a solicitării statelor membre și a părților implicate, Comisia a propus Regulamentul privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscris pe produsele alimentare, care a fost adoptat în decembrie 2006 de către Parlament și Consiliu.

Scopul regulamentului este să se asigure că mențiunile nutriționale și de sănătate de pe alimente sunt reale, clare și bazate pe dovezi științifice general acceptate, astfel încât consumatorul să fie protejat în mod adecvat. Prin urmare, Comisia are ca scop să creeze o listă de mențiuni de sănătate permise, precum și să actualizeze mențiunile nutriționale permise. Regulamentul prevede proceduri de autorizare pentru a se asigura că se înscriu pe produse numai mențiuni de sănătate fundamentate științific.

Aceste proceduri implică în primul rând Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentelor, care evaluează fundamentarea mențiunilor de sănătate; în al doilea rând, Comisia, care propune proiecte de măsuri care autorizează sau resping în consecință mențiunile de sănătate; și în al treilea rând, statele membre, care emit opinii în legătură cu măsurile propuse, în cadrul comitetului de reglementare.

Comisia a adoptat până acum patru regulamente care autorizează sau resping mențiuni de sănătate. Se va continua adoptarea unor măsuri similare, în conformitate cu evaluarea mențiunilor de sănătate de către Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentelor, asigurându-se astfel informarea veridică a consumatorilor.

Jim Higgins (PPE) – (GA) Aș dori să-i mulțumesc doamnei comisar pentru răspunsul său. Salut acest studiu și ancheta asupra producției alimentare care este derulată de Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentelor, deoarece s-a dovedit acum că cumpărătorii sunt gata să plătească mai mult pentru un aliment care aduce beneficii pentru sănătate.

Până la urmă, cel mai important lucru este să respectăm noile reglementări și să insistăm asupra întreprinderilor pentru ca ele să fie întru totul cinstite, din punctul de vedere al cantității de informații pe care o oferă, astfel încât să nu spună lucruri false oamenilor care doresc să cumpere respectivele alimente.

Androulla Vassiliou, membră a Comisiei - Nu pot decât să fiu de acord cu onorabilul deputat. Acesta este exact motivul pentru care am prezentat acest regulament.

Trebuie să spun că am fost uimiți de numărul de cereri primite. Așteptam doar câteva sute și am primit de fapt 44 000 de astfel de cereri. Am consolidat aceste 44 000 de cereri într-un grup de 4 000 și le-am înaintat Autorității Europene pentru Siguranța Alimentelor (EFSA) pentru un aviz. Acesta este motivul pentru care EFSA nu va avea posibilitatea de a finaliza examinarea tuturor celor 4 000 de cereri până în decembrie 2010.

Dar cred că este foarte important pentru consumatori ca noi să finalizăm acest proces și ca ei să știe exact în momentul în care văd o mențiune nutrițională sau văd un produs în supermarket cu o astfel de mențiune nutrițională pe el că respectiva informație se bazează pe fapte științifice și că nu induce în niciun fel în eroare.

Janusz Władysław Zemke (S&D) – (PL) Aș dori să-i mulțumesc doamnei comisar pentru aceste informații - ceea ce faceți este, într-adevăr, extrem de important.

Mai mult de 40 000 de firme au înaintat cereri pentru o decizie care să confirme că produsele lor sunt conforme cu cele mai înalte cerințe și criterii. Totuși, ce se va întâmpla dacă primesc această confirmare și,

de fapt, produsele, după o anumită perioadă de timp, nu mai respectă toate cerințele sau toți parametrii descriși pe etichetă? Ce se va face mai ales cu privire la marile concerne internaționale? Au obținut consimțăminte și aprobări și menționează aceasta pe etichetă, dar, de fapt, lucrurile stau cu totul altfel. Ce se va întâmpla atunci?

Paul Rübiger (PPE) – (DE) M-ar interesa să știu în ce mod intenționați ca, pe viitor, să etichetați și să puneți pe piață produsele regionale oferite spre vânzare la fața locului, certificându-le prospețimea și calitatea înaltă?

Androulla Vassiliou, membră a Comisiei - Răspunsul meu la ultima întrebare este nu, aceasta este cu totul altceva. Este vorba despre originea produsului. Acum discutăm despre mențiunile de sănătate înscrise pe ambalaje. Atunci când un producător afirmă că un produs este bun pentru sănătate, dintr-un motiv sau altul, atunci trebuie să existe și dovada științifică că așa și este.

Cu privire la cealaltă întrebare, desigur că EFSA examinează mențiunile de sănătate care au făcut obiectul cererilor de aprobare, pe baza dovezilor științifice furnizate în momentul înaintării cererii.

Evident, dacă se prezintă niște informații bazate pe dovezi științifice și producătorul modifică apoi produsul, aceasta este evident o fraudă și se vor întreprinde acțiuni împotriva respectivului producător, deoarece nu numai că induce în eroare publicul, ci îl și fraudează.

Președinte – Întrebarea nr. 28 adresată de **Gay Mitchell** (H-0366/09)

Subiect: Diferențe în privința drepturilor consumatorilor

În foarte multe cazuri alegătorii se adresează deputaților în PE care îi reprezintă în legătură cu probleme referitoare la drepturile consumatorilor pe perioada când aceștia trăiesc sau călătoresc într-un alt stat membru. Ce măsuri ia Comisarul pentru a promova cunoașterea și înțelegerea drepturilor consumatorilor care diferă de la un stat membru la altul?

Meglana Kuneva, membră a Comisiei – Întrebarea se referă la diferite drepturi ale consumatorilor și vine la momentul oportun. În toate statele membre, există instituții și organizații care au sarcina de a promova cunoașterea și înțelegerea drepturilor consumatorilor în rândul cetățenilor lor.

O listă a acestor instituții și organizații naționale este disponibilă pe site-ul de internet. Desigur, vă pot indica adresa site-ului. Este http://ec.europa.eu/consumers/empowerment/cons_networks_en.htm și este foarte interesant de consultat.

Comisia promovează informarea cu privire la drepturile consumatorului prin diverse instrumente. Sponsorizăm o rețea de centre pentru consumatori la nivelul UE, care le oferă acestora informații cu privire la drepturile lor atunci când fac cumpărături peste hotare și le oferă sprijin atunci când ceva nu merge bine și doresc să fie despăgubiți. Site-urile de internet ale centrelor, broșurile și pliantele explică consumatorilor care sunt drepturile lor, de exemplu atunci când fac cumpărături online, când închiriază o mașină sau își fac rezervări pentru vacanță în alt stat membru.

Comisia ar recomanda prin urmare ca deputații din Parlamentul European să-și îndrume alegătorii către centrul european pentru consumatori aflat în țara lor. Mai mult, Comisia desfășoară campanii de informare în statele membre care s-au alăturat recent UE, pentru a informa populația asupra drepturilor consumatorului și pentru a promova organizațiile naționale și instituțiile prin care consumatorii pot beneficia de ajutor și asistență.

Comisia promovează de asemenea cunoașterea drepturilor prin inițiativele sale de educare a cetățenilor, cum ar fi „Agenda Europa”, adresată elevilor între 15 și 18 ani, și Dolceta - un site web adresat adulților și profesorilor.

În ultimul rând, dar nu mai puțin important, în octombrie 2008, Comisia și-a prezentat propunerea de directivă în domeniul drepturilor consumatorului, care face în acest moment obiectul unor negocieri în Parlament și Consiliu.

Această directivă, dacă va fi adoptată, va reduce fragmentarea actuală a *acquis-ului* din domeniul drepturilor consumatorului și se va asigura că toți consumatorii din UE beneficiază de un set unic și simplu de drepturi, ceea ce va face mai ușoară desfășurarea de campanii de educare paneuropene în sfera drepturilor consumatorului.

Comisia desfășoară în momentul de față cercetări și strângeri de date cu privire la informațiile pentru consumatori la punctul de vânzare și intenționează să consulte experți în piața cu amănuntul, organizații de consumatori și alte părți implicate înainte de a propune măsuri concrete.

Am și alte vești care sunt foarte importante pentru noi. Avem două noi extensii ale site-ului informativ Dolceta. Am adăugat două noi domenii la acesta: unul se referă la consumul durabil și celălalt la serviciile de interes general, așadar ne extindem portalul de informare.

Gay Mitchell (PPE) – Îi mulțumesc doamnei comisar pentru răspuns. Aș dori să o întreb dacă este la curent cu faptul că oamenii care, după cum a menționat, cumpără de pe internet, spre exemplu, carduri de fidelitate pentru hoteluri sau orice altceva, întâmpină dificultăți în a găsi pe cineva căruia să-i poată adresa o reclamație? De cele mai multe ori găsesc doar o casuță poștală și doar arareori un număr de telefon sau o adresă de e-mail. Dnă comisar, le veți solicita celor care vând produse să aibă un număr de contact direct, la care persoanele care întâmpină dificultăți să poată suna și să intre în contact cu cei care le-au vândut produse sau servicii necorespunzătoare calitativ?

Meglana Kuneva, membră a Comisiei – Această problemă ține foarte mult de autoritățile publice din statele membre. Comisia ar putea cere să vadă dacă există autorități publice care se ocupă de aceste lucruri. Avem o rețea de astfel de autorități. Strângem informații la anumite intervale de timp, însă ne concentrăm, la nivelul subsidiarității, asupra a ceea ce am putea face la nivel transfrontalier sau paneuropean. Altfel, acest domeniu este foarte fragmentat de la un stat la altul. Este o parte a educației și, după cum știm, educația este în mare măsură în sarcina statelor membre.

Cu privire la reclamații, ceea ce fac eu este să strâng laolaltă toate reclamațiile și, în cadrul tabloului de bord privind piața de consum, văd la ce nivel sunt aceste reclamații, le compar cu satisfacția consumatorilor și apoi trag concluziile necesare cu privire la modul în care sunt tratați consumatorii. Aveți în totalitate dreptate că trebuie să comparăm câte reclamații vin din diferite domenii. De aceea, propunem și în același timp lucrăm la un formular comun de reclamație pentru întreaga Europă, deoarece informațiile care ajung în acest moment la autoritățile publice din țara X nu sunt transmise în același mod ca și cele din țara Z. Dacă avem acest formular comun de reclamație, aceasta nu înseamnă că Comisia va deveni un fel de ombudsman al chestiunilor privind protecția consumatorului, ci că ne vom dezvolta politicile ca urmare a acestor reclamații și vom deveni mai relevanți pentru cetățeni. Cred că acesta este într-adevăr un proiect important pentru viitor.

Avem drepturi destul de limitate de intervenție asupra modului în care statele membre tratează reclamațiile naționale și asupra modului în care răspund la acestea. Am putea crea un tablou de bord și putem stabili niște repere, dar nu putem substitui prezența statului membru respectiv.

Sunt foarte nerăbdătoare să continui în Comisia Europeană, alături de Parlament, să creez repere și să măsoz modul în care sunt tratați consumatorii și cât investesc statele membre în această politică. Cred că este o investiție foarte bună, mai ales acum, într-o perioadă economică dificilă, să vedem cum sunt tratați consumatorii, deoarece aceasta ne va da informații bune despre piață.

Malcolm Harbour (ECR) – Dle președinte, doream în mod special să fiu aici în această seară deoarece cred că aceasta este ultima ocazie pe care o are dna Kuneva de a ni se adresa în calitate de comisar și doream să adresez două întrebări.

Mai întâi, ar fi dumneaei de acord cu mine că informațiile și activitatea privitoare la consumatori și, de asemenea, munca dumneaei, s-au dezvoltat în mod dramatic în timpul mandatului său de prim comisar a cărui responsabilitate s-a concentrat în mod specific asupra consumatorilor?

În al doilea rând, ar fi de acord cu mine că este crucial ca în viitoarea Comisie să continuăm să avem un comisar care să fie dedicat problemelor consumatorilor? Am auzit vești îngrijorătoare cum că acest lucru nu se va întâmpla în noua Comisie și doream să-i ofer ocazia de a ne prezenta opinia sa în această seară.

Meglana Kuneva, membră a Comisiei - Am avut privilegiul de a lucra cu dl Harbour și aceasta mi-a făcut mare plăcere, așadar vă rog să-mi permiteți să vă mulțumesc în mod special și personal pentru această ocazie din timpul ultimilor trei ani. Credeți-mă, voi rămâne un politician foarte dedicat economiei de piață, deoarece piața nu este simplă, ci este un fel de laborator pentru drepturile civile. Sunt foarte bucuroasă că suntem atât de aproape de aceste drepturi, care sunt acum așa de importante pentru întreaga umanitate, și anume drepturile privind mediul înconjurător.

Portofoliul legat de protecția consumatorilor este într-adevăr foarte important. Este vorba despre piață și despre piața cu amănuntul, însă mai este ceva, ceva suplimentar, și anume problema drepturilor, aplicarea legii, reclamațiile consumatorului și modul de a concepe o politică mai relevantă.

Sunt foarte sigură că președintele Barroso va găsi echilibrul adecvat, deoarece în discursul său a menționat că trebuie să găsim verigile lipsă de pe piața internă. Cred că una dintre aceste verigi lipsă este piața cu amănuntul. Sunt foarte sigură că președintele va acorda toată atenția problemelor consumatorilor, într-un mod sau altul, și sunt convinsă că politica va rămâne foarte stabilă. Totuși, voi transmite mai departe mesajul.

Președinte – Întrebarea nr. 29 adresată de **Pat the Cope Gallagher** (H-0412/09)

Subiect: Societățile de închirieri auto

Aprobă Comisia Europeană practica societăților de închirieri auto care solicită consumatorilor, înainte de închiriere, să achite costul umplerii rezervorului la capacitatea maximă, deși consumatorul poate restitui autoturismul societății de închirieri auto cu rezervorul plin pe jumătate, iar în acest caz consumatorul nu beneficiază de nicio rambursare?

Este această practică în conformitate cu Directiva privind pachetele de servicii pentru călătorii (90/314/CEE⁽³⁾)

Meglana Kuneva, membră a Comisiei – Comisia este foarte conștientă de această practică a firmelor de închiriere de autovehicule și a răspuns la mai multe întrebări parlamentare și la reclamații ale cetățenilor privitoare la aceasta. Personal, primesc multe reclamații de acest tip.

Am spus mai înainte că o asemenea practică este inacceptabilă dacă are ca rezultat faptul că consumatorii trebuie să plătească pentru combustibilul pe care nu l-au folosit, fără a fi clar informați în prealabil despre aceasta. Directiva privind pachetele de servicii pentru călătorii se aplică numai dacă închirierile de mașini sunt incluse în pachetele de vacanță. Totuși, Directiva privind pachetele de servicii pentru călătorii nu reglementează această problemă specifică. Pe de altă parte, aceste practici ar putea fi contrare Directivei privind practicile comerciale neloiale și Directivei privind clauzele contractuale abuzive.

Mai întâi de toate, în conformitate cu Directiva privind clauzele contractuale abuzive, clauzele și condițiile standard nu trebuie să fie în mod semnificativ în detrimentul consumatorilor. Mai mult, clauzele contractuale ar trebui redactate într-un limbaj clar și inteligibil. Se poate argumenta că o clauză care are ca rezultat faptul că clienții plătesc practic pentru ceva ce nu au consumat este incorectă.

În al doilea rând, Directiva privind practicile comerciale neloiale îi obligă pe comercianți să respecte standardele de diligență profesională. Comercianții trebuie să fie deschiși și onești cu privire la caracteristicile principale ale serviciilor furnizate. Firmele de închirieri de autovehicule care nu-și informează clienții asupra faptului că combustibilul neconsumat nu se rambursează încalcă această directivă. Această practică poate fi de asemenea considerată contrară standardelor de diligență profesională pe care directiva respectivă le impune comercianților.

Totuși, onoratul deputat ar trebui să fie conștient că este în sarcina autorităților naționale de aplicare a legii să determine dacă astfel de practici sunt necinstite și să acționeze în justiție societățile care se fac vinovate. Comisia nu are astfel de puteri de aplicare a legii; consumatorii care au achiziționat servicii transfrontaliere pot totuși să adreseze reclamații centrului european pentru consumatori din țara lor, centru care ar trebui să îi poată ajuta să primească despăgubiri de la comercianții din alte state ale UE.

Însă cred că trebuie să facem tot posibilul pentru a ne asigura că nu există lacune în legislație. Consumatorii nu trebuie să rămână cu o senzație de nedreptate, lipsă de speranță sau neajutorare.

Pat the Cope Gallagher (ALDE) – Permiteți-mi să-i mulțumesc doamnei comisar pentru răspunsul dumneaei și să-i doresc toate cele bune în ceea ce va întreprinde după terminarea mandatului de comisar.

Această practică este prevalentă în toată Uniunea - consumatorii care închiriază o mașină cred că au făcut o afacere rezonabilă - înțelegem problema cu asigurările, care este foarte importantă - însă li se spune mai apoi că trebuie să returneze mașina fără combustibil.

În mod sigur trebuie să existe o directivă pe care aceste societăți o încalcă. Cred că nu este suficient ca Comisia să spună că acest lucru poate fi rezolvat printr-o comunicare cu centrele pentru consumatori din diferite

⁽³⁾ 17 JO L 158, 23.6.1990, p. 59.

state. Cred că aceasta este o problemă majoră. Ar trebui exprimat un mesaj clar care să afirme că ne aflăm în prezența unui caz de extorcare. Oamenii care merg în concediu iau de obicei o mașină numai până la destinație și înapoi; știu că mulți dintre alegătorii mei au folosit combustibil în valoare de 15 euro, însă alimentarea i-a costat 60 de euro. Iar diferența este de 45 de euro, fiindcă, pentru o mașină obișnuită, un plin costă 60 de euro.

Acest lucru este ceva ce trebuie analizat și sper că viitoarea Comisie și viitorul comisar să își asume responsabilități în această direcție și să facă ceva concret.

Meglana Kuneva, membră a Comisiei – După cum s-a mai spus, autoritățile naționale sunt cele care trebuie să aplice legile relevante și, oricât de critici suntem față de instituțiile noastre europene, cred că nu trebuie să uităm că acționăm în conformitate cu principiul subsidiarității și că există anumite sfere în care Comisia nu poate întreprinde o acțiune directă.

Cred că ar fi foarte adecvat dacă am sublinia responsabilitatea statelor membre; pe de altă parte, cred că avem o acțiune pozitivă din partea Parlamentului, deoarece, în momentul de față, Comisia pentru piața internă și protecția consumatorilor (IMCO) lucrează la un raport din proprie inițiativă cu privire la protecția consumatorului, raportarea fiind dna Anna Hedh. Așa cum s-a convenit în timpul ultimei reuniuni a Comisiei IMCO, acest raport din proprie inițiativă va acoperi atât tabloul de bord al pieței de consum, cât și aplicarea legislației despre care vorbim, pentru care Comisia a emis o comunicare în data de 2 iulie 2009.

Încercăm să tratăm problema aplicării legii, însă fără statele membre ne va fi foarte dificil să reușim. Însă recunosc în totalitate gravitatea problemei - credeți-mă, împărtășesc aceeași neliniște, primind numeroase reclamații și neavând posibilitatea de a avea un instrument practic de îndrumare și de soluționare a acestei probleme în locul statelor membre.

Seán Kelly (PPE) – Am închiriat o mașină în Frankfurt, pentru prima mea zi în Parlament. Rezervorul era plin și era plătit de către firmă. A trebuit să-l returnez tot plin. Aceasta este cea mai bună și mai corectă practică. Poate Comisia să asigure sau să recomande aplicarea acestei practici în întreaga Uniune Europeană? Este corectă, este transparentă și este adecvată.

Malcolm Harbour (ECR) – Acesta este un domeniu în care am avut personal discuții cu firmele de închiriere de autovehicule. Mai sunt și alte probleme în afară de aceasta: de exemplu, pretențiile de despăgubire neașteptat de mari și mașini care nu au făcut obiectul inspecției tehnice. De aceea, mă întreb dacă doamna comisar va fi de acord cu mine că, în conformitate cu dispozițiile Directivei privind serviciile referitoare la furnizarea transfrontalieră de servicii, statele membre sunt încurajate în mod explicit să-și promoveze propriile coduri de conduită pentru furnizarea transfrontalieră de servicii. Aceasta pare a fi exact zona în care ar trebui să încurajăm statele membre, probabil cu ajutorul Comisiei, să-i adune laolaltă pe operatorii de închiriere de autovehicule și să le solicite să elaboreze un cod de conduită pe care vor trebui să-l semneze operatorii cu reputație și care va acoperi problemele pe care colegii mei le-au prezentat, pe lângă alte probleme importante privind consumatorii.

Meglana Kuneva, membră a Comisiei – Cred că aceasta este una dintre cele mai importante idei pe care trebuie să le dezvoltăm pe viitor. Mai întâi de toate, este vorba despre Directiva privind serviciile, deoarece, evident, economia și viețile noastre depind atât de mult de servicii și nu putem pur și simplu să lăsăm ca firmele cu o reputație proastă să afecteze un întreg segment de industrie.

Trebuie să luptăm împotriva relelor practici și trebuie întotdeauna să protejăm consumatorii. Însă, *est modus in rebus*, trebuie să identificăm responsabilitatea respectivului stat membru și a Comisiei.

Avem o rețea de autorități publice prin intermediul căreia ne facem auziți în statele membre. Dacă avem un fel de cod de conduită, la care s-a referit dl Harbour, sau dacă detectăm o încălcare a legislației sau practici comerciale neloiale, centrele și diferitele autorități publice pot fi sfătuite să verifice toate serviciile de închiriere de autovehicule din statele membre și să curețe piața.

Am făcut acest lucru cu liniile aeriene, ale căror site-uri de internet ofereau bilete, am făcut acest lucru cu tonurile de apel și cu electronicele. De ce să nu ne concentrăm eforturile și să reglementăm aplicarea unor astfel de reguli și în industria închirierilor de autovehicule?

Președinte – Întrebarea nr. 30 adresată de **Georgios Papastamkos** (H-0363/09)

Subiect: Programul de acțiune pentru reducerea poverii administrative în Uniunea Europeană

În ianuarie 2007, Comisia a lansat programul de acțiune pentru reducerea poverii administrative în Uniunea Europeană în scopul evaluării costurilor administrative cauzate de legislația europeană și al reducerii cu 25 % a obstacolelor administrative până în anul 2012. Trebuie remarcat faptul că acest program de acțiune este finanțat prin programul pentru competitivitate și inovare (PCI).

Cum evaluează Comisia progresele înregistrate de programul de acțiune menționat anterior și impactul acestuia asupra competitivității întreprinderilor europene?

Günter Verheugen, *vicepreședinte al Comisiei* – (DE) Dle Papastamkos, această întrebare îmi dă ocazia de a vă relata o frumoasă poveste de succes. Programul de acțiune pentru reducerea sarcinii administrative în Uniunea Europeană este unul dintre pilonii programului pentru o mai bună legiferare. Am menționat pentru întâia oară în primăvara anului 2006 că intenționam să reduc costurile birocrăției cu care se confruntă întreprinderile europene ca rezultat al reglementărilor europene cu 25 % până în 2010 și că ar fi necesar, în această privință, ca Comisia să înainteze propuneri în acest sens până la finele anului 2009.

Comisia nu numai că a înaintat propunerile relevante, ci a făcut chiar mai mult decât atât. A făcut acest lucru pe baza unei cuantificări pe care am realizat-o pe teritoriul întregii Europe. Oricine poate spune că reduce costurile cu 25 %, pe când, de fapt, nimeni nu știe cât de ridicate sunt costurile birocratice în Europa. De aceea, am organizat cea mai mare cuantificare posibilă, prin intermediul căreia am dorit să determinăm care sunt costurile reale care derivă din actele legislative europene și din implementarea acestora pentru întreprinderile europene, din punctul de vedere al documentației, statisticilor, informațiilor și altor aspecte similare.

Rezultatele au fost, în mare, cele pe care le așteptam. Întreprinderile europene cheltuiesc 124 de miliarde de euro pe an cu acest tip de birocrăție, ceea ce înseamnă aproape jumătate din toate costurile totale cu birocrăția ale întreprinderilor europene. Cu alte cuvinte, producem 50 % din aceste costuri aici la Strasbourg sau la Bruxelles.

Cu privire la presa britanică și la deputații britanici din Parlament, doresc să adaug în mod specific că ar fi complet greșit să tragem de aici concluzia că însăși piața internă cauzează costuri birocratice în valoare de 124 de miliarde de euro. Dacă nu am avea aceste reglementări europene, ar exista 27 de seturi diferite de reglementări naționale în toate aceste zone, iar povara suportată de întreprinderile europene - în măsura în care participă la piața internă - ar fi mult mai mare. Vreau să subliniez foarte clar acest lucru, chiar cu tărie, deoarece am obosit să tot aud comentarii calomniatoare despre costurile pieței interne, vehiculate de anumite canale media din Europa. Cu toate acestea, credem că 124 de miliarde de euro reprezintă o cifră mult prea ridicată și, prin legi mai bune, am putea atinge obiectivele legislației europene și putem reduce costurile implicate.

Comisia a înaintat așadar propunerile adecvate, iar rezultatul este după cum urmează - aș dori să vă ofer numai cifrele. Măsurile adoptate deja de legiuitori - și câteva dintre ele sunt deja în vigoare - reduc costurile cu birocrăția ale întreprinderilor europene cu 7 miliarde de euro pe an. Economii potențiale rezultate din măsurile propuse Comisia și pe care legiuitorii nu le-au adoptat încă se ridică la suma de 31 miliarde de euro pe an. Comisia lucrează în momentul de față la propuneri suplimentare, pe care le va prezenta în scurt timp și care vor da posibilitatea unor economii suplimentare de 2 miliarde de euro, ceea ce va însemna că vom avea economii potențiale totale de peste 40 de miliarde de euro pe an. Se va depăși astfel ținta inițială de reducere cu 25 % a acestor costuri, cu condiția ca măsurile să fie adoptate de către legiuitori.

Mai am un comentariu final, și anume că programul este suplimentat de programe naționale corespunzătoare în toate statele membre. Sunt mulțumit să vă pot informa că toate cele 27 de state membre au în acest moment în funcțiune programe comparabile. Totuși, nu veți fi surprinși dacă vă spun că niciunul dintre statele membre nu a reușit până în acest moment să atingă cifrele de succes pe care vi le-am prezentat astăzi în legătură cu măsurile luate de UE.

Georgios Papastamkos (PPE) – (EL) Dle președinte, dle comisar, în programul de acțiune al Comisiei din data de 22 octombrie vă referiți, printre altele, la scutirea microîntreprinderilor de la unele cerințe contabile. După părerea mea, dle comisar, există alte obstacole mai importante, de natură legislativă, administrativă și fiscală. Puține microîntreprinderi au activități de natură transfrontalieră; există cu mult mai multe microîntreprinderi care au nevoie de certificarea oferită de ștampila contabilului pentru a obține accesul la

finanțarea prin bănci și transparența tranzacțiilor lor. Aș dori să primesc un răspuns de la dumneavoastră cu privire la această întrebare specifică.

Günter Verheugen, *vicepreședinte al Comisiei – (DE)* Dle Papastamkos, probabil că-mi cunoașteți opinia personală, care este, de fapt, chiar puțin mai radicală decât a dumneavoastră. Opinia mea înrădăcinată este că microîntreprinderile care nu operează pe piața internă nu ne privesc în niciun fel - nu privesc nici legiuitorii europeni și nici Comisia.

Vă dați seama, totuși, dle Papastamkos, că dumneavoastră și cu mine suntem în minoritate în această chestiune. De fiecare dată când Parlamentul se reunește în ședință - și mai ales pe durata timpului alocat întrebărilor - aud un număr de propuneri referitoare la conduita de afaceri a întreprinderilor mici și a microîntreprinderilor. Cu alte cuvinte, dle Papastamkos, aveți de desfășurat multă muncă de convingere.

Totuși, prin introducerea testului special IMM - cu alte cuvinte testul pentru întreprinderile mici și mijlocii - pentru evaluarea impactului, Comisia s-a asigurat că se acordă o atenție foarte specifică impactului asupra întreprinderilor mici, medii și microîntreprinderilor și, acolo unde este posibil, principiul este că microîntreprinderile sunt exceptate de la aceste reguli.

Vă voi da un exemplu în această privință. Comisia a propus exceptarea microîntreprinderilor de la reglementările europene privitoare la declarațiile financiare. Această măsură va face ca astfel de întreprinderi să-și diminueze costurile cu 7 miliarde de euro pe an. Îmi pare rău să vă informez că comisia competentă a Parlamentului European a respins propunerea Comisiei și regret să vă aduc la cunoștință că există o opoziție organizată față de această propunere - sunt sigur că vă puteți imagina cine anume organizează această opoziție. În ciuda acestui lucru, Comisia își susține în continuare propunerea. Este un element cheie al politicii noastre pentru întreprinderile mici și mijlocii, precum și pentru diminuarea costurilor cu birocrăția ale microîntreprinderilor.

Președinte – Întrebarea nr. 31 adresată de **Seán Kelly** (H-0368/09)

Subiect: Turismul în temeiul tratatului de la Lisabona

Poate Comisia să specifice planurile pe care le-a elaborat, în termeni de acțiuni pregătitoare și alte inițiative, pentru a pregăti terenul creării competenței în domeniul turismului în temeiul Tratatului de la Lisabona (Articolul 195 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene), în ipoteza intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona?

Poate Comisia prezenta comentarii în legătură cu dezvoltarea unor sinergii între politica privind turismul și cea de dezvoltare regională, cu referiri specifice la regiunile UE marginalizate geografic și economic?

Günter Verheugen, *vicepreședinte al Comisiei – (DE)* Dle Kelly, din punct de vedere strict juridic, Tratatul de la Lisabona aduce cu sine o schimbare, prin aceea că presupune că turismul este o competență de nivelul trei a Comunității, cu alte cuvinte, Comunitatea poate acționa pentru suplimentarea activităților statelor membre, dar nu poate promova nicio legislație de armonizare în acest domeniu. În practică, Tratatul de la Lisabona nu reprezintă nicio schimbare față de *status quo*, de vreme ce am realizat în această privință tot ceea ce primește acum o bază juridică prin Tratatul de la Lisabona, cu câțiva ani în urmă, grație unei forme de colaborare voluntară cu statele membre. Aceasta înseamnă că, acum câțiva ani, statele membre au fost de acord ca Comisia să joace un rol în politica privind turismul. De fapt, am putut adopta o întreagă gamă de decizii specifice împreună cu statele membre.

Faptul că turismul își va avea acum propriul său loc în tratatele Europei înseamnă că turismul va câștiga în importanță în cadrul creșterii noastre globale și a politicii de ocupare a forței de muncă. Dacă s-ar putea ca viitoarea Comisie să moștenească ceva de la mine, atunci aș vrea să fie acest lucru. Există un enorm potențial de creștere în această zonă și acesta ar putea fi valorificat și mai bine prin intermediul unei colaborări ingenioase și inteligente între statele membre și instituțiile comunitare. Este foarte clar că Europa rămâne cea mai atrăgătoare destinație pentru turiștii din întreaga lume. Totuși, avem de întreprins schimbări structurale imense. Trebuie să facem față unei competiții enorme, care vine mai ales din Asia. Trebuie să facem tot posibilul pentru a ne asigura că Europa rămâne destinația turistică numărul unu la nivel mondial.

Dacă ar fi să mă întrebați care ar fi, în opinia mea, cerința de maximă prioritate, aș spune că toți furnizorii de servicii turistice - regiunile, statele membre și instituțiile comunitare - trebuie să facă mai multe pentru a face ca Europa să devină și mai cunoscută în lume ca brand turistic și ca marcă de calitate. Am întreprins primii pași în această direcție și consider că mai sunt multe lucruri de făcut în această privință. Sper că, pe baza semnalului politic clar pe care îl dau Tratatul de la Lisabona și includerea în acesta a turismului, vom

putea vedea, în următorii ani, o mai mare exploatare aici în Parlament, în Consiliu și în Comisie, a oportunităților care există în promovarea turismului european și în creșterea vizibilității sale. Sunt absolut convins că acesta este un domeniu în care există posibilități considerabile pentru obținerea unei creșteri sporite și în care, mai presus de toate, putem furniza locuri de muncă în zone ale Europei în care nu există alternative practice, în care numai turismul poate oferi locuri de muncă cu adevărat bune.

Seán Kelly (PPE) - Inițial, am fost puțin surprins de remarcile din deschidere ale dlui comisar, însă dumnealui a clarificat mai apoi situația. Sunt destul de mulțumit, de vreme ce afirmă că noua comisie poate analiza această chestiune. Există oportunități excelente pentru dezvoltarea turismului pe teritoriul Uniunii Europene și sunt bucuros să lucrez cu Comisia și să facem tot ce ne stă în putință, deoarece ne aflăm într-adevăr în fața unei oportunități. Este foarte important să arătăm că Tratatul de la Lisabona lucrează pentru oameni și creează locuri de muncă, mai ales în turism, așadar sunt destul de satisfăcut de răspuns și nu mai este nevoie de un răspuns suplimentar.

Jörg Leichtfried (S&D) – (DE) De fiecare dată când discutăm despre turism la nivel european - acum știu că nu vom avea în continuare o opțiune legislativă în acest domeniu nici pe viitor - dăm peste o problemă majoră care privește turismul, transportul și protecția mediului, și anume perioada europeană de concedii, care nu a fost armonizată, integrată sau aliniată. Aș avea acum o întrebare pe care aș dori să v-o adresez, având în vedere vasta dumneavoastră experiență în calitate de comisar, și anume: vedeți pe viitor vreo posibilitate pentru ca perioada concediilor din Europa să fie coordonată - poate nu pe o bază statutară, inițial - ci să se înceapă să se coordoneze, astfel încât acest haos, cu concedii care încep deodată într-o zi de sâmbătă, în același timp și peste tot, să înceteze și să devenim mai flexibili în această privință și, în cele din urmă, să putem într-o oarecare măsură să coordonăm imaginea de ansamblu?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL) – (EL) Dle președinte, dle comisar, întrebarea mea suplimentară vă va oferi ocazia de a-mi da un răspuns, deoarece întrebările pe care vreau să le adresez au fost deja întărite prin răspunsurile pe care le-ați dat până acum. Criza economică mondială a avut un efect negativ și asupra turismului. Luând așadar în considerare importanța economică a turismului pentru Europa și pentru anumite state, cum ar fi Grecia, țara mea de origine, aș dori să vă întreb următoarele: în primul rând, ce măsuri intenționează Comisia să ia pentru a consolida și asigura locurile de muncă din industria turismului din cadrul Uniunii Europene? În al doilea rând, ce inițiative va adopta Comisia pentru a întări turismul intern în Europa? Și în al treilea rând, ce măsuri veți adopta pentru a atrage turiști din alte state din afara Uniunii Europene?

Günter Verheugen, vicepreședinte al Comisiei – (DE) Dle Leichtfried, cu privire la prima întrebare, aș spune că putem întotdeauna să încercăm. În timpul Președinției austriece, au existat câteva tentative de coordonare a începutului perioadei de concedii, fără a fi însă încununate de succes. Aș pleda în favoarea unei alte încercări, însă aș recomanda de asemenea să ne abținem de la a avea așteptări exagerate.

Noțiunea care prevalează în anumite zone turistice, conform căreia este posibil să se coordoneze perioadele de concedii în Europa astfel încât aceste zone turistice să poată fi la capacitate maximă pe tot parcursul anului este o iluzie și, în paranteză fie spus, nu ar beneficia în niciun caz de susținerea mea. Toată lumea are dreptul la un concediu în momentul în care dorește și atunci când valoarea de recuperare este maximă. Aveți perfectă dreptate, totuși, când spuneți că statele vecine ar trebui să facă pregătiri, astfel încât perioada lor de concedii să nu trebuiască să înceapă în același timp peste tot. Acestea sunt lucruri care cred că pot fi îndeplinite nu numai din punctul de vedere al politicii de turism, ci ele ar trebui să fie serios tratate din perspectiva politicii de mediu și de transport.

Cât despre întrebarea adresată de dl Chountis, am făcut cercetări amănunțite privind impactul crizei economice asupra turismului și am constatat, de la cele 50 000 de părți interesate din Europa, că oamenii tot pleacă în concedii - nu renunță la călătoriile din concedii - însă călătoresc mai aproape, cheltuiesc mai puțini bani și este mai probabil să plece în concedii undeva în propria lor țară. Acești oameni pretind totuși aceleași standarde, ceea ce înseamnă că cei care vor câștiga pentru moment sunt cei care pot oferi un raport special preț/serviciu.

Orice măsuri pe care le întreprinde Comisia în această privință pot doar să vină în completarea măsurilor din statele membre. Nu avem o politică turistică europeană autonomă *per se* și ar fi mult prea mult, în acest moment, să trecem în revistă numărul mare de inițiative care au ca scop informarea la nivel mondial și european cu privire la atractivitatea Europei ca destinație turistică. Doresc să menționez doar un exemplu, deoarece a fost o reușită recentă. Cu trei ani în urmă, am lansat competiția Destinațiile europene de excelență (EDEN). Competiția a încurajat regiunile turistice din Europa să-și demonstreze realizările în anumite domenii

și trei ani de experiență au arătat că avem produse turistice excelente din aproape toate punctele de vedere în toată Europa. Ceea ce este crucial este de fapt să generăm informarea și cunoașterea cu privire la aceste produse turistice. De aceea am creat un portal de internet care să asigure accesul mondial, printr-un singur clic, la toate informațiile din toate statele membre, care sunt relevante pentru turiști.

Președinte – Întrebarea nr. 33 adresată de **Konstantinos Poupakis** (H-0361/09)

Subiect: Participarea partenerilor sociali la elaborarea și aplicarea politicilor de ocupare a forței de muncă la nivel național și european

Intensitatea și amploarea crizei economice au provocat în mod evident probleme suplimentare considerabile în ceea ce privește organizarea și funcționarea pieței muncii în statele membre UE, a căror soluționare depășește competențele autorităților naționale. Unele dintre repercusiunile cele mai grave cu care se confruntă statele membre sunt scăderea numărului locurilor de muncă și, implicit, tendința ascendentă a ratei șomajului, precum și dificultatea creării de noi locuri de muncă stabile și de calitate. În plus, modul de funcționare al piețelor naționale ale forței de muncă se află actualmente într-o perioadă de restructurare, ale cărei consecințe le suferă lucrătorii în măsura în care convențiile colective nu sunt efectiv aplicate, precaritatea locurilor de muncă se agravează și relațiile de muncă se deteriorează din cauza adoptării unor forme flexibile de angajare, care nu sunt însoțite - așa cum ar fi normal - de creșterea siguranței și a protecției la locul de muncă.

Ce părere are Comisia de această situație? Se preconizează o participare mai activă și o implicare a partenerilor sociali în perspectiva elaborării unor politici care să garanteze organizarea și funcționarea normală a pieței muncii, combaterea șomajului și consolidarea locurilor de muncă la nivel național și european?

Vladimír Špidla, membru al Comisiei – (CS) Dle președinte, domnilor, după cum știți, statele membre sunt primele responsabile de crearea și implementarea măsurilor politice de răspuns la criză și, mai ales, la impactul său asupra ocupării forței de muncă. În ciuda acestui lucru, Comisia a întreprins, din momentul în care criza a izbucnit în toamna trecută, o serie de inițiative care au ca scop diminuarea impactului crizei financiare și economice asupra pieței muncii.

Planul european de relansare economică înaintat de Comisie în noiembrie 2008 și aprobat de Consiliu tratează rezolvarea problemelor urgente și de asemenea îndeamnă la investiții care ar trebui să-i aducă Uniunii beneficii pe termen lung. Planul de relansare pune accent pe importanța implementării politicilor integrate rezumate prin conceptul de flexicurate și care au ca scop protejarea cetățenilor europeni contra celor mai nefavorabile efecte ale crizei. În acest context, planul pune accentul pe regimuri mai puternice de activare, pe reconversia profesională și îmbunătățirea calificărilor și pe existența unor legături mai bune între competențele oferite și nevoile pieței muncii, subliniind nevoia de a-i susține pe cei mai vulnerabili. Scopul este protejarea ocupării forței de muncă și mai ales a ocupării pe termen lung, mai mult decât protejarea locurilor de muncă propriu-zise. Experiența ne arată că principalele scopuri ale flexicuratei - adică abilitatea de adaptare la schimbări și facilitarea tranziției între locurile de muncă - sunt de o importanță supremă în vremuri de recesiune economică și de instabilitate crescândă pe piața muncii.

Abordarea integrată ne furnizează un cadru politic unificat, care face posibilă coordonarea eforturilor ce au ca scop abordarea efectelor crizei asupra ocupării forței de muncă și asupra sferei sociale și poate ajuta la stabilirea unui echilibru între măsurile pe termen scurt, îndreptate către soluționarea nevoilor pe termen scurt, de exemplu reducerile temporare ale programului de lucru, și reformele pe termen lung care implică, de exemplu, calificări mai bune și politici active pe piața muncii.

După planul de relansare economică, am avut summitul privind ocuparea forței de muncă, desfășurat în luna mai a acestui an. Cu această ocazie, participanții cheie au demonstrat o voință comună de diminuare a impactului crizei economice asupra ocupării forței de muncă din UE. În legătură cu summitul axat pe ocuparea forței de muncă, Comisia a adoptat în data de 3 iunie o comunicare intitulată „Un angajament împărtășit pentru ocuparea forței de muncă”, care a trasat cele trei priorități cheie de acțiune: menținerea ocupării forței de muncă, crearea de locuri de muncă și susținerea mobilității, îmbunătățirea calificărilor și a conexiunii dintre competențele oferite și nevoile pieței muncii, precum și îmbunătățirea accesului la piața muncii. Aceste trei priorități cheie au fost aprobate la reuniunea din iunie a Consiliului European.

Comisia crede cu tărie că o cooperare cu partenerii sociali și între partenerii sociali este extrem de importantă, mai ales în momente de criză și atunci când este vorba de restructurare. Partenerii sociali au un rol vital în crearea și implementarea măsurilor de relansare economică. La nivel intern, acest rol derivă din tradițiile și experiențele legate de implicarea partenerilor sociali în definirea și implementarea politicilor pentru piața muncii. La nivelul UE, continuă consultările privitoare la politicile propuse, mai ales în cadrul summitului

social tripartit. Cooperarea cu partenerii sociali din UE s-a intensificat anul acesta, în legătură cu pregătirile pentru summitul menționat anterior privitor la ocuparea forței de muncă și cu comunicarea din 3 iunie.

Konstantinos Poupakis (PPE) – (EL) Dle președinte, dle comisar, sunt bucuros că și dvs., sau așa rezultă din discursul dvs., considerați că participarea activă a partenerilor sociali este de o importanță excepțională pentru natura democratică și eficacitatea dialogului social, mai ales în acest moment critic de escaladare a crizei economice, de reducere a ocupării forței de muncă, de șomaj, locuri de muncă nesigure și multe altele. Totuși, cunoscând natura formală a acestei participări până în acest moment, am dori să știm dacă Comisia intenționează să întreprindă măsuri instituționale specifice pentru garantarea participării fundamentale ca cerință preliminară, atât la nivel european, cât și la nivel național, cu orientări specifice din partea Uniunii Europene.

Vladimír Špidla, membru al Comisiei – (CS) Doamnelor și domnilor, trebuie să spun că articolul 138 din tratat stabilește clar poziția partenerilor sociali și competențele lor în negocierea tuturor chestiunilor sociale importante. Comisia utilizează la maximum acest cadru și au existat acorduri între partenerii sociali în anumite domenii, acorduri care au fost transpuse sau sunt în curs de a fi transpuse în directive europene.

Cu privire la schimbările instituționale sau legislative, știți probabil că Comisia a propus o modificare la Directiva privind instituirea comitetului european de întreprindere, care a fost aprobată în cadrul acestor negocieri și care întărește poziția partenerilor sociali europeni, mai ales în negocierile cu privire la restructurarea la nivel transnațional. Știți, de asemenea, că Comisia susține utilizarea tuturor acestor metode de intervenție efectivă pe piața muncii. De asemenea, aș dori să subliniez faptul că Comisia este foarte activă în cadrul organizațiilor internaționale, depunând eforturi intense și susținând aplicarea principalelor tratate și convenții ale Organizației Internaționale a Muncii, atât la nivel mondial, cât și, desigur, la nivel european. În orice caz, pe durata mandatului acestei Comisii, au existat progrese privitoare la cooperarea cu partenerii sociali și sunt sigur că acestea vor continua, deoarece, după cum am declarat, dezbaterile cu partenerii sociali sunt înscrise în tratat și sunt o trăsătură specifică a dreptului european. În plus, din punctul meu de vedere, ele reprezintă un progres incontestabil.

Georgios Toussas (GUE/NGL) – (EL) Dle președinte, dle comisar, strategia UE pentru ocuparea forței de muncă marchează un nou pachet de restructurări capitaliste pentru protejarea și sporirea profitului capitalului, prin promovarea exploatării muncitorilor. Avem frica și obstacolele ce stau în calea speranțelor șomerilor, ale femeilor și tinerilor, pe de o parte, și profitul capitalului, pe de altă parte. Ce aveți să le spuneți, dle comisar, șomerilor, muncitorilor care au o slujbă flexibilă, temporară, nesigură, și care, timp de patru-cinci ani, au lucrat în sectorul public și privat în mult laudatele stagii și au primit deja înștiințarea de concediere? Ce aveți să le spuneți femeilor cărora, sub pretextul egalității dintre bărbați și femei, li s-a spus că vârsta de pensionare va crește cu o perioadă cuprinsă între 5 și 17 ani, cum este cazul în Grecia?

Vladimír Špidla, membru al Comisiei – (CS) Cât privește politica europeană de ocupare a forței de muncă, aș dori să spun că, în perioada de dinaintea crizei, numărul persoanelor angajate atingea cel mai mare nivel întâlnit vreodată în Europa. Aceasta arată, într-o oarecare măsură, influența politicilor europene privind ocuparea forței de lucru asupra pieței muncii. Cât privește întrebările dvs. privitoare la un sistem de asigurare socială și securitate socială prevăzut prin tratat, aceste sisteme sunt în sarcina statelor membre.

Bernd Posselt (PPE) – (DE) Aș dori să-i mulțumesc dlui comisar, în cadrul ultimei sale apariții în fața noastră, pentru munca pe care a depus-o. Regret faptul că nu se va mai întoarce și doream să spun aici acest lucru. Am avut adesea opinii contrare, însă a fost un comisar bun.

Președinte – Vă mulțumesc pentru această remarcă, dle Posselt. Am rezistat tentației de a le adresa aceleași comentarii și celorlalți comisari, în această seară. Nu suntem absolut siguri: s-ar putea să mai revină pentru câteva săptămâni!

Îmi cer scuze colegilor care au avut amabilitatea de a participa, dar ale căror întrebări nu au fost luate în discuție.

Întrebările care, din lipsă de timp, nu au primit nici un răspuns vor primi răspunsuri scrise (consultați Anexa).

PREZIDEAZĂ: DL SCHMITT*Vicepreședinte***13. Mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare: Belgia - industria textilă, Irlanda - Dell - Relocarea întreprinderilor în UE și rolul instrumentelor financiare ale UE (dezbateri)**

Președinte. – Următorul punct este dezbateri comună privind:

- raportul elaborat de Reimer Böge, în numele Comisiei pentru bugete, referitor la propunerea de decizie a Parlamentului European și a Consiliului privind mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare, în conformitate cu punctul 28 din Acordul Interinstituțional din 17 mai 2006 dintre Parlamentul European, Consiliul și Comisie referitor la disciplina bugetară și buna gestiune financiară

- întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei privind relocalizarea întreprinderilor în UE și rolul instrumentelor financiare ale UE de Pervenche Berès, în numele Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale (O-0120/2009 – B7-0226/2009)

Reimer Böge, raportor. – (DE) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, în calitate de raportor al Comisiei pentru bugete, vă prezint azi propunerea de mobilizare a Fondului european de ajustare la globalizare pentru două cazuri specifice, unul bazat pe cererea din partea Belgiei, celălalt pe cererea venind din partea Irlandei. Doresc, însă, să încep prin a preciza, încă o dată, că sarcina de a analiza dacă sunt îndeplinite condițiile pentru mobilizarea Fondului de ajustare la globalizare revine Comisiei pentru bugete, punct în care aș dori să subliniez excelența cooperare, inclusiv în cazuri similare, care a avut loc în ultimele luni între Comisia pentru bugete și Comisia pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale. Ne-am străduit, de asemenea, să ținem seama în mod corespunzător de comentariile și sugestiile Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale și, din această perspectivă, este normal să abordăm și întrebarea cu solicitare de răspuns oral din partea Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale, având în vedere caracterul urgent al investigațiilor privind acest subiect.

Știți, desigur, că Fondul de ajustare la globalizare este finanțat cu maximum 500 de milioane de euro pe an și că este destinat exclusiv acordării de sprijin suplimentar pentru angajații afectați de globalizare care și-au pierdut locurile de muncă și au fost afectați de consecințele schimbărilor structurale profunde din structura comerțului mondial. În rezoluție am subliniat încă o dată faptul că vom continua să contestăm utilizarea repetată de fonduri din Fondul social european pentru a finanța Fondul de ajustare la globalizare și, dle comisar, insist să confirmați astăzi, din nou, că acest lucru nu se va întâmpla în detrimentul plăților de la Fondul Social European.

Doresc, de asemenea, să solicit din nou Comisiei să își reafirme azi angajamentul asumat în Comisia pentru bugete - și anume de a nu depune comasat, ci separat, cererile pentru mobilizarea Fondului, deoarece fiecare caz este diferit și trebuie evitată situația în care un caz complicat întârzie aprobarea unui alt caz. Sper că puteți reconfirma acest lucru azi.

În ceea ce privește cele două cazuri, chiar și în temeiul normelor modificate - având în vedere faptul că aceste două cereri au fost depuse după 1 mai 2009 - vorbim despre mobilizarea unei sume totale de aproximativ 24 de milioane de euro. Bani mențiți să acopere într-o oarecare măsură pierderile de locuri de muncă din industria textilă în Belgia și din producția de calculatoare în Irlanda. În Belgia s-a înregistrat un total de 2 199 de disponibilizări de la 46 de companii din industria textilă, toate amplasate în două regiuni învecinate NUTS 2, și anume Flandra de Est și de Vest și într-o singură regiune NUTS 2, Limburg. În acest scop, autoritățile belgiene au solicitat 9,2 milioane de euro de la Fond. În ceea ce privește cererea Irlandei, au existat, în mod justificat, câteva întrebări suplimentare din partea Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale care sunt discutate acum sau au fost deja lămurite parțial prin informații suplimentare. Cererea se referă la 2 840 de disponibilizări în compania Dell în districtele Limerick, Clare și North Tipperary și în orașul Limerick, dintre care 2 400 au fost vizați pentru asistență. În acest caz este prevăzut un total de 14,8 milioane de euro. După o dezbateri intensă în Comisia pentru bugete, am hotărât să dăm undă verde mobilizării Fondului în ambele cazuri. Aș dori, însă, să revin la comentariul făcut în introducere, în care solicitam încă o dată Comisiei să adopte o poziție clară în această privință și salut faptul că problemele fundamentale ale mobilizării instrumentelor financiare de la bugetul european au fost introduse pe ordinea de zi de astăzi de către Comisia pentru bugete.

Sper că raportul va primi susținerea necesară în sesiunea plenară.

Pervenche Berès, autor. – (FR) Dle președinte, dle comisar, Comisia pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale a dorit să adauge o întrebare cu solicitare de răspuns oral legată de chestiunea relocărilor, în special în ceea ce privește multinaționalele, la analiza celor două cereri de mobilizare a Fondului de ajustare la globalizare deoarece, în cazul Irlandei, ne-am dat seama de dificultățile și contradicțiile care ar putea apărea ca urmare a utilizării unui astfel de fond. În nici un moment, niciunul din membri Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale nu a intenționat să-i ia ostateci sau să-i amenințe cu refuzul de a-i ajuta pe lucrătorii irlandezi care se află acum într-o situație critică cauzată de strategia industrială și de relocare a Dell.

Pur și simplu am observat că, în cazul de față, în timp ce președintele Barroso anunța, la 19 septembrie, acordarea unui ajutor de 19 milioane de euro - pe care îl dezbaterem în această seară - companiei Dell, sau mai curând lucrătorilor disponibilizați de Dell, pentru a-i ajuta să parcurgă perioada de reconversie profesională care îi așteaptă, în aceeași zi, la New York, Dell cumpăra Perot System, crescându-și astfel cota de piață. Câteva zile mai târziu, la 23 septembrie, dna comisar Kroes aproba un ajutor de stat de peste 54 de milioane de euro pentru înființarea unei fabrici Dell în Polonia.

În această privință le-am cerut lămuriri atât dlui comisar Špidla, cât și dnei comisar Kroes. Într-o scrisoare lungă, aceștia ne-au spus că ei înșiși aveau în vedere două locuri de producție Dell pentru aprovizionarea pieței europene. Or, ceea ce constat, este că din moment ce Dell a renunțat la una din fabricile sale, nu am schimbat absolut nimic în ceea ce privește evaluarea globală a strategiei companiei.

Ce concluzie putem trage? Acea că în cadrul companiei Dell nu este respectată niciuna dintre legile europene despre care vorbim azi privind drepturile lucrătorilor sau ale sindicatelor. Prin urmare, este cu adevărat dificil să vedem că bugetul Uniunii Europene este utilizat până la urmă - într-un moment în care realizăm dificultățile pe care le implică procedura bugetară, dificultățile pe care le implică finanțarea planului de redresare - pentru a ajunge în această situație paradoxală de a favoriza creșterea ratei de returnare a investițiilor a acționarilor americani, în timp ce, în Uniunea Europeană, îi împingem pe lucrătorii irlandezi în situația cu care s-au confruntat cei polonezi. Cu siguranță nu aceasta este filozofia pe care am încurajat-o când am sprijinit punerea în aplicare a Fondului de ajustare la globalizare.

Vina nu îi aparține, desigur, doar dlui comisar Špidla, dar consider că acest caz ne obligă să analizăm cu foarte mare atenție condițiile în care este mobilizat bugetul Comunității pentru a sprijini strategiile marilor companii. Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât, în planul de redresare elaborat sub actualul președinte al Comisiei, dl Barroso, una dintre măsurile principale anunțate în ceea ce privește ocuparea forței de muncă a fost prioritatea acordată menținerii locurilor de muncă în cazul lucrătorilor care aveau un loc de muncă.

Din moment ce Comisia cunoștea strategia Dell în ceea ce privește existența a două locații, în momentul în care s-a impus alegerea între cele două, cred că o strategie proactivă a Comisiei ar fi fost o negociere cu Dell care să vizeze transformarea fabricii irlandeze, având în vedere faptul că strategia companiei era de a transforma o fabrică de producție a calculatoarelor desktop, precum cea din Irlanda, într-o fabrică de producție de calculatoare portabile, ca cea instalată acum în Polonia. Considerăm că dacă Comisia vine în ajutorul companiilor multinaționale în cazuri ca acesta, ar trebui ca noi să avem dreptul de a lua cuvântul într-un mod mai consistent.

Cred că, în ansamblul lor, aceste considerații ar trebui să determine următoarea Comisie - și în special pe dl Monti în misiunea care i-a fost încredințată - să elaboreze propuneri cu adevărat proactive în ceea ce privește felul în care utilizăm fondurile Comunității, într-un moment în care ne confruntăm cu problema relocărilor care, din nou, instigă lucrătorii, angajații unui stat membru împotriva celor din alt stat membru și toate acestea ca parte din strategia unei companii multinaționale care nu respectă spiritul legislației sociale astfel cum dorim noi să o punem în aplicare, în jurul conceptului de economie de piață socială.

Vladimír Špidla, membru al Comisiei. – (CS) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în primul rând doresc să îi mulțumesc raportului pentru susținerea acordată propunerii Comisiei de a mobiliza Fondul european de ajustare la globalizare ca răspuns la disponibilizările din sectorul textilelor din Belgia și din sectorul producției de calculatoare în Irlanda. Sprijinul raportorilor este însoțit de un număr de comentarii, dar aș dori să mă limitez aici la chestiunile de natură bugetară, deoarece vom avea ocazia mai târziu să discutăm celelalte probleme pe care le ridicăți în raport.

Prima problemă de ordin bugetar pe care o puneți în discuție se referă la sursele de finanțare. Ne spuneți că Fondul social european nu poate fi singura sursă de finanțare. Din punct de vedere bugetar, Fondul european

de ajustare la globalizare este un instrument special, din moment ce nu dispune de resurse proprii. Acesta este mobilizat în timpul perioadelor contabile, deși implică în primul rând desemnarea posturilor bugetare disponibile și, în funcție de acestea, sarcina de a propune autorității bugetare mobilizarea de sume de bani prin revizii bugetare. Totul se realizează de la caz la caz, în funcție de nevoi. Este adevărat că, tehnic vorbind, Fondul social european a fost până acum principala sursă de finanțare. Și aici doresc să subliniez cuvântul "tehnic", pentru că Fondul social european nu va fi redus în nici un fel la sfârșitul perioadei contabile. Aceasta este problema principală.

A doua chestiune pe care o aduceți în discuție nu este strict legată de buget, ci mai curând de procesul de luare a deciziilor, din moment ce solicitați ca propunerile Comisiei pentru mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare să fie înaintate în documente individuale. Comisia este conștientă de avantajele acestei abordări individuale care elimină total riscul unor conflicte sau pe cel al folosirii fondului ca garant.

Însă trebuie să ținem cont de noile criterii de eligibilitate pe care le-am discutat în acest an și pe care le-ați aprobat. Având în vedere noile criterii, în următoarele luni trebuie să ne așteptăm la o creștere semnificativă a numărului de cereri și nu e sigur că negocierea documentelor relevante va fi mai rapidă dacă sunt înaintate individual. Cu toate acestea, Comisia afirmă că cea mai avantajoasă abordare, prin care se poate evita riscul anumitor complicații tehnice, este abordarea de la caz la caz, care oferă o calitate mai bună a procesului. Prin urmare, Comisia a luat act de interesul dvs. și este pe deplin de acord să își adapteze procedurile în viitoarele perioade contabile. În ambele cazuri, cred că am furnizat o explicație clară.

În ceea ce privește a doua problemă, Comisia este încântată că Parlamentul a adoptat decizia de mobilizare a Fondului european de ajustare la globalizare pentru a sprijini lucrătorii disponibilizați din cauza supracapacității din sectorul textilelor în Belgia, respectiv sectorul calculatoarelor în Irlanda. În această privință, a fost pusă în discuție posibila legătură dintre relocalizarea companiilor în cadrul UE, rolul instrumentelor financiare ale UE și controalele exercitate de Comisie asupra ajutoarelor de stat.

În primul rând, trebuie spus că Comisia este conștientă și ia act de consecințele negative pe care le au relocalizările companiilor asupra lucrătorilor, familiilor acestora și asupra regiunilor. Cu toate acestea, în condițiile în care legislația comunitară nu este încălcată, Comisia nu poate interveni în procesul de luare a deciziilor din cadrul companiilor. Comisia precizează, de asemenea, că nu are competența de a bloca deciziile companiilor individuale sau de a le amâna, după cum, la rândul lor, companiile nu au nicio obligație generală de a informa Comisia cu privire la legitimitatea deciziilor lor. În acest context, Comisia cunoaște disconfortul determinat de faptul că ajutorul de stat regional, inclusiv eventualele contribuții de la fondurile structurale, poate fi folosit ca mijloc de atragere a investițiilor comerciale din alte regiuni.

Comisia menționează că scopul regulamentelor comunitare referitoare la ajutorul de stat este, printre altele, de a garanta că ajutorul care vizează influențarea deciziilor companiilor privind locația investițiilor trebuie aprobat doar în cazul regiunilor dezavantajate, precum și faptul că un astfel de ajutor nu va fi folosit în detrimentul altor regiuni. Această problemă este abordată și în Regulamentul de stabilire a dispozițiilor generale pentru fondurile structurale și de coeziune și în orientările pentru ajutorul regional pentru perioada 2007-2013, care vizează asigurarea faptului că aceste investiții reprezintă o contribuție reală și durabilă la dezvoltarea regională.

În conformitate cu articolul 57 din regulamentul general privind fondurile structurale, statele membre trebuie să garanteze faptul că proiectele își mențin investiția pentru care a fost acordată subvenția timp de cinci ani de la finalizarea acesteia și timp de trei ani în cazul companiilor mici și mijlocii. În cazul în care proiectul este modificat ca urmare a schimbării în natura proprietății unui element de infrastructură sau a încetării activităților de producție iar această modificare afectează natura proiectului sau condițiile de implementare, sau în cazul în care modificarea conferă un avantaj inechitabil unei întreprinderi sau organism public, subvenția trebuie returnată. Statele membre trebuie să informeze Comisia în raportul anual de punere în aplicare a programelor operaționale cu privire la orice astfel de modificare fundamentală. Comisia trebuie să informeze celelalte state membre.

În plus, pentru programul 2007-2013 a fost introdusă o dispoziție suplimentară menită să asigure faptul că întreprinderile obligate să returneze sumele plătite necuvenit după o relocalizare a activităților de producție dintr-un stat membru într-un alt stat membru nu mai au dreptul de a primi subvenții de la fondurile în cauză. În mod similar, punctul 40 din orientările privind ajutorul regional specifică faptul că ajutorul este condiționat de menținerea unei investiții date în regiunea relevantă pentru o perioadă de cel puțin cinci ani după data finalizării. În plus, dacă ajutorul este calculat pe baza costurilor salariale, locurile de muncă trebuie să fie păstrate pentru o perioadă de trei ani de la data finalizării proiectului. Toate locurile de muncă create prin

investiție trebuie menținute în regiunea respectivă pentru o perioadă de cinci ani de la data creării lor. În cazul întreprinderilor mici și mijlocii, statele membre pot limita această perioadă la trei ani.

Scopul acestei dispoziții este de a evita lupta pentru subvenții și închiderea întreprinderilor cauzată exclusiv de ajutoare publice mai consistente în altă parte, având în vedere faptul că ajutorul de stat reprezintă doar unul dintre factorii care influențează decizia de relocalizare a companiilor, ceilalți factori, care adesea joacă un rol determinant fiind, de pildă, salariile, competențele, impozitele și poziția geografică.

Doamnelor și domnilor, după părerea mea este absolut normal și corect să dezbaterem probleme legate de utilizarea fondurilor europene la nivel strategic: nu există nicio îndoială. În concluzie, doresc să afirm că fondurile care vor fi folosite în cadrul Fondului european de ajustare la globalizare sunt destinate persoanelor afectate negativ sau lucrătorilor individuali, precum cei din Belgia sau Irlanda sau din orice altă țară europeană, și în niciun caz companiilor. Scopul acestor resurse este de a veni în sprijinul persoanelor, al persoanelor individuale și nu al companiilor.

Elisabeth Morin-Chartier, în numele grupului PPE. – (FR) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, doresc să revin asupra cazurilor pe care le analizăm în cadrul Fondului de ajustare la globalizare. În acest sens, tot ceea ce întreprindem este, desigur, în interesul lucrătorilor, pe care trebuie să îi ajutăm să își sporească șansele de angajare în condițiile în care sunt afectați de șomaj în sectoarele lor economice.

Dar să ne întoarcem la cazul Dell, despre care fost obligată să vorbească dna Berès. Fabrica din Irlanda se axează pe producerea de calculatoare desktop. Momentul în care Comisia a susținut înființarea, în Polonia, a unei întreprinderi a aceleiași companii, dar axate pe producerea de calculatoare portabile, a fost și momentul care a semnalat colapsul fabricii de producție irlandeze - pentru că astfel funcționează piața și pentru că există o cerere mult mai mare pentru calculatoare portabile.

Alegerea care trebuia făcută între cele două locuri de producție anunța deja dificultățile cu care urma să ne confruntăm în numele lucrătorilor irlandezi. De aceea, în cadrul grupului nostru de lucru privind Fondul de ajustare la globalizare, după o analiză a fiecărui caz în parte, am solicitat Comisiei să supravegheze atent orice ajutor acordat fiecărei întreprinderi, la nivel european sau regional, pentru că politicile europene de sprijin pe care le dezvoltăm nu trebuie folosite într-un mod dezechilibrat și nu trebuie să se întoarcă împotriva lucrătorilor.

Prin urmare, dorim să se acorde o atenție sporită acestor probleme de la bun început, astfel încât lucrătorii să nu fie nevoiți să se confrunte cu ele.

Alan Kelly, în numele Grupului S&D. – Dle președinte, la 8 ianuarie 2009, regiunile de centru-vest din Irlandă, și în special Limerick, Tipperary și North Kerry au suferit o traumă economică fără precedent. Anunțul celor 2000 de disponibilizări de la Dell, plus miile de pierderi de locuri de muncă auxiliare au reprezentat o pierdere de proporții istorice pentru regiune.

Prin Fondul de ajustare la globalizare, UE a alocat fonduri care vor ajuta direct persoanele vulnerabile din punct de vedere economic din regiune. După votul de mâine, cele 14,8 milioane de euro vor reprezenta un sprijin real, nu o pomană și îi va ajuta pe oameni să își refacă viața. Este un lucru foarte salutar.

Banii vor fi folosiți pentru reinstruirea lucrătorilor, demararea afacerilor și alocarea de locuri de muncă atât de necesare. Înșuși faptul că în seara asta reprezentanții lucrătorilor Dell sunt prezenți aici demonstrează cât de binevenite sunt aceste fonduri și cât de mult le apreciază lucrătorii Dell.

Trebuie însă să subliniez că ne aflăm la jumătatea drumului. Avem la dispoziție 18 luni pentru a-i cheltui și fac apel la ministrul nostru pentru întreprinderi din Irlanda, dl Coughlan, să intervină personal pentru a se asigura că există un plan pentru cheltuirea acestor bani. Este un fond singular pentru lucrătorii obișnuiți și nu vor mai primi această șansă încă o dată. Dle ministru Coughlan, vă rog, vă rog mult, organizați-vă și profitați de această ocazie unică pentru regiunea de centru-vest din Irlanda.

Doresc să le mulțumesc deputaților și, în special, colegilor mei, pentru sprijinul acordat cererii din cazul Dell și fac apel la ei să susțină cererile formulate în condiții similare care urmează să vină de la Waterford Crystal și SR Technics.

Marian Harkin, în numele Grupului ALDE. – Dle președinte, primul comentariu pe care doresc să-l fac este că Fondul european de ajustare la globalizare este expresia solidarității reale dintre cetățenii UE și state. În al doilea rând, ca deputat irlandez în Parlamentul European, sunt într-adevăr foarte mulțumită că lucrătorii Dell disponibilizați au acum ocazia de privi înainte și de a-și planifica viitorul. Cu toate acestea, așa cum a

spus Alain Kelly, este foarte important să ne asigurăm că orice program sau curs de formare organizate corespund perfect nevoilor lucrătorilor și că obiectivul clar al oricărei forme de asistență este facilitarea reinserției profesionale sau dezvoltarea unei afaceri personale.

În cele din urmă, doresc să subliniez rolul Parlamentului în aprobarea fondurilor destinate lucrătorilor Dell. În ciuda unor probleme foarte serioase care au fost ridicate în această seară, nu am ținut ostatici lucrătorii și am aprobat cererea de 14,8 milioane de euro. Comisia trebuie să se asigure, însă, că există o coerență în politica industrială a UE și că bugetul UE nu este folosit pentru a crește valoarea acțiunilor unor companii, în timp ce lucrătorii UE suportă costurile.

Marjje Cornelissen, în numele Grupului Verts/ALE. – (NL) Cererea de finanțare europeană formulată de Irlanda pentru persoanele disponibilizate ca urmare a închiderii întreprinderii Dell din Irlanda a declanșat o serie de întrebări care necesită răspunsuri.

Faptul că o companie ca Dell închide o întreprindere dintr-o țară pentru a deschide alta în altă țară este, în principiu, rezultatul unei funcționări normale a pieței. Cu toate acestea, diferitele tipuri de ajutor de stat implicate schimbă situația. În urmă cu câțiva ani, Dell s-a stabilit în Irlanda cu ajutorul subvențiilor de la stat. Acum își închide porțile acolo și deschide o întreprindere în Polonia, însă iarăși cu ajutorul subvențiilor de la stat. Între timp, Dell nu a plătit pentru niciun fel de plan social pentru lucrătorii irlandezi disponibilizați, astfel că aceștia au trebuit să recurgă la Fondul european de ajustare la globalizare. După părerea mea, acest lucru demască o incoerență gravă în politica industrială și de ocupare a forței de muncă. La urma urmei, câte locuri de muncă au fost create după toate ajutoarele de stat pe care Irlanda, Polonia și Uniunea Europeană le-au pompat în Dell?

De aceea, problema care se ridică este cum vor proceda Comisia și statele membre pentru a asigura coerență în politica lor? În plus, cum putem asigura faptul că Fondul de ajustare la globalizare sprijină eforturile pe care le depune o companie în interesul lucrătorilor săi și nu pentru a-i înlocui?

Ilda Figueiredo, în numele Grupului GUE/NGL. – (PT) Dle președinte, am pledat mereu pentru revizuirea politicii UE privind relocalizarea întreprinderilor și am considerat mereu că Fondul de ajustare la globalizare este doar un paleativ pentru lucrătorii care cad victime strategiilor companiilor multinaționale sau lipsei unei politici industriale adecvate care să vizeze producția și locuri de muncă bune bazate pe drepturile lucrătorilor. Pledăm, prin urmare, pentru noi politici privind dezvoltarea și progresul social.

Însă, în același timp, considerăm că lucrătorii irlandezi nu trebuie să fie loviți de două ori de strategia de profit și dumping social a companiei multinaționale Dell, care a închis întreprinderea din Irlanda și a primit sprijin pentru a se stabili în Polonia.

Prin urmare, sprijinim acest raport.

Dorim însă niște răspunsuri din partea Comisiei Europene despre ceea ce se va întâmpla în viitor. Dorim o schimbare radicală a politicilor, o monitorizare eficientă a sprijinului acordat companiilor multinaționale, o politică industrială adevărată și o promovare fermă a locurilor de muncă bazate pe drepturile lucrătorilor.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Dle președinte, în primul rând doresc să mulțumesc sincer Comisiei pentru alocarea acestei finanțări generoase pentru lucrătorii Dell disponibilizați. În special doresc să salut prezența lui Gerry și Denis din această seară.

– Fără îndoială, Uniunea Europeană și în special Comisia au un merit deosebit pentru ajutorul pe care îl acordă lucrătorilor Dell și doresc să le prezint omagiile mele. Le mulțumesc, de asemenea, foștilor colegi, dintre care doi sunt prezenți aici în această seară, Marian Harkin și Brian Crowley, precum și predecesorului meu direct, Colm Burke, pentru a fi inițiat acest fond în mai.

Comisia a făcut două schimbări majore care sunt foarte importante pentru noi: a redus finanțarea 50/50 de la 35 pentru guvernul național și 65 pentru Comisie, reducând totodată cifrele de la 1000 la 500, ceea ce, să sperăm că va permite și finanțarea în timp util a oamenilor de la Waterford Crystal și SR Technics.

Doresc însă să aduc două obiecții. Prima se referă la faptul că intervalul de timp ar trebui prelungit de la doi la trei ani, pentru că multe persoane vor face cursuri pentru a obține o diplomă de nivel trei, care în mod normal durează trei ani; iar a doua este că data debutului nu ar trebui să fie data la care a fost făcută cererea, ci data semnării în Parlament și Consiliu.

Acestea fiind spuse, doresc să mai fac două observații. Oamenii sunt foarte recunoscători. Le-ați dat speranță când îi încolțea disperarea. Ați demonstrat solidaritate în loc de izolare și acest fond va fi folosit în mod corespunzător și nu am nicio îndoială că ar putea fi cel mai bun fond și cea mai bună finanțare acordată vreodată de Comisia Europeană. Vă mulțumesc foarte mult.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, au fost evocate mai multe elemente dar utilizarea Fondului european de ajustare la globalizare îmi inspiră două sentimente.

În primul rând, mă bucur că există. Lucrătorii europeni trebuie să știe că Europa este alături de ei în momente dificile ca cele prin care trecem chiar acum. În al doilea rând, sunt mulțumit că în alcătuirea acestui dosar, Belgia a fost apreciată pentru calitatea cooperării dintre partenerii sociali.

Din nefericire, am și unele regrete în ceea ce privește modul de funcționare a Fondului de ajustare la globalizare. În primul rând, succesul său reflectă situația economică dificilă din Europa, cu consecințele sociale pe care, din păcate, le cunoaștem.

În al doilea rând, în cazul Dell, a fost pusă sub semnul întrebării coerența Fondului cu alte instrumente de finanțare. În această privință susțin pe deplin comentariile făcute mai devreme de colega mea, dna Berès.

În cele din urmă, pe plan bugetar, creditele de plată pentru executarea alocărilor de la acest fond trebuie transferate de la alte posturi bugetare și, din câte știu, sistematic de la Fondul social european. Deși acest lucru este posibil datorită ritmului de plăți al fondurilor structurale, care nu este însă atât de ridicat cum ni l-am dori, fondurile structurale trebuie utilizate conform destinației lor.

În încheiere, invit la o analiză a finanțării prin FEAG și sesizez că și Comisia este pregătită să facă o concesie, dacă nu aceea de a conferi FEAG o bază financiară completă pe picior de egalitate cu celelalte fonduri, atunci măcar de a asigura faptul că nu mai este finanțat exclusiv de la fondurile structurale sociale.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Aș dori să fac o scurtă remarcă structurală privind efectele structurale ale fondului. Suntem, desigur, mulțumiți de proiectele care se află în dezbateri azi și care mâine așteaptă aprobarea. În cazul tuturor mai este însă loc de ameliorări, și acesta este și motivul observației mele.

Doamnelor și domnilor, fondul își ratează uneori ținta din simplul motiv că procedura este prea greoaie, dle comisar. Până la urmă, obiectivul principal al fondului este să acorde sprijin și ajutor rapid lucrătorilor afectați care sunt disponibilizați pentru a-și găsi un loc de muncă. În prezent, acest lucru nu funcționează foarte bine, pentru că nu putem acționa suficient de rapid, ceea ce, mai ales pentru lucrătorii mai în vârstă, este foarte supărător. Într-adevăr, asistența și ajutorul presupun o abordare rapidă și fermă, care în momentul de față lipsește cu desăvârșire.

În plus, Fondul de ajustare la globalizare suferă de o lipsă de flexibilitate, astfel că, dacă un lucrător disponibilizat mai are și ghinionul de a proveni de la o companie care nu se află pe listă, acesta pur și simplu nu va fi eligibil pentru asistență. În fiecare zi suntem puși în fața unor astfel de situații cu care s-au confruntat lucrătorii afectați care nu sunt eligibili și ne luptăm să explicăm - pentru că este atât de complicat - de ce nu se poate.

Dle comisar, consider că trebuie găsită o soluție cât mai rapid posibil și că avem nevoie de o abordare mult mai rapidă și, dacă este posibil, de o formulă care să ne permită să adoptăm o modalitate de lucru "orientată către ambalaj". După părerea mea ar trebui să se adopte măsuri în următoarele săptămâni și luni.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, Fondul de ajustare la globalizare ajută oamenii să își continue studiile și să obțină noi calificări. Aceasta este latura socială a Europei, o latură bună. Comisia a analizat însă și subvențiile acordate companiei Dell în Polonia în ceea ce privește conformitatea lor cu normele privind ajutorul de stat. A aprobat un ajutor de stat polonez de 54 de milioane de euro pentru Dell justificând că ar contribui la dezvoltarea economică regională.

Ceea ce ne face să ne întrebăm, în primul rând, dacă chiar trebuie să concurăm între noi în Europa când e vorba de bani publici. Răspunsul este „nu”! Trebuie să modificăm normele privind ajutorul de stat astfel încât să eliminăm subvențiile pentru relocalizare, inclusiv cele plătite de statele membre.

Mai am o întrebare pe care doresc să o adresez direct Comisiei: cele 54 de milioane de euro acordate de Polonia companiei Dell conțin și bani proveniți din fondurile structurale europene? De ce, dle comisar, nu există o luare de poziție clară a Comisiei în această privință? Solicit Comisiei să își ia cu adevărat în serios datoria de monitorizare în conformitate cu regulamentele privind fondurile structurale. În interiorul Uniunii

Europene nu ar trebui plătit niciun ban european pentru relocalizările companiilor. Dle comisar, azi nu ne-ați dat decât un răspuns evaziv. Vă ascundeți în spatele rapoartelor guvernului polonez. Însă nu ați examinat direct dacă a fost într-adevăr respectat regulamentul privind fondurile structurale europene.

Haideți să realizăm în sfârșit transparență și să publicăm fiecare subvenție din fondurile structurale, așa cum se întâmplă în politica agricolă. Este singura modalitate de a câștiga încredere în politica structurală europeană.

Csaba Óry (PPE). – (HU) Îmi amintesc foarte clar momentul creării acestui Fond de ajustare la globalizare, care încă de atunci a determinat o dezbatere animată pentru a stabili dacă nu cumva ar fi o idee puțin inspirată ca, în locul atenuării pierderilor, ajutorul plătit de la fond să se concentreze pe a ajuta lucrătorii concediați să se reintegreze pe piața muncii, încurajând astfel companiile să profite de facilitatea de relocalizare și fondul să acopere costurile părților în pierdere.

Cazul Dell este simptomatic pentru că experiența ne arată că, în loc de a fi un instrument care să atenueze pierderile și să demonstreze solidaritate, pare a fi un stimulent, din moment ce Dell primește asistență atât pentru a face concedieri, cât și pentru relocalizare. Prin urmare, avem de-a face pur și simplu cu o lipsă de coordonare eficientă între fondurile europene. Fondul de ajustare la globalizare face parte din politica de concurență și fondurile structurale. Este total lipsit de logică și de beneficii, și bineînțeles contrar obiectivului fondului, să folosim aceste resurse într-o manieră contradictorie, fără niciun fel de coordonare. Prin urmare, doresc să atrag atenția Comisiei asupra faptului că în astfel de cazuri trebuie să aibă în vedere o utilizare coordonată a fondurilor publice europene, astfel ca pe viitor să poată evita confuziile.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – Domnule Președinte, domnule comisar, criza economică și financiară au afectat și vor continua să afecteze grav și industria siderurgică și industria constructoare de nave. Galați, orașul din care vin eu, este afectat de pierderea a mii de locuri de muncă din industria metalurgică și din șantierul naval.

Utilizarea Fondului European de Ajustare la Globalizare este o soluție pe termen scurt și mediu pentru sprijinirea lucrătorilor aflați în dificultate în urma pierderii locurilor de muncă. Atrag atenția asupra necesității investițiilor în modernizarea întreprinderilor din industria grea pentru a polua în viitor mai puțin. În felul acesta, vom putea păstra locurile de muncă și deci proteja lucrătorii pe termen lung.

Brian Crowley (ALDE). – Dle președinte, ca și colegii mei, doresc să le mulțumesc comisarului și raportorului pentru eforturile depuse. Dl comisar își amintește, probabil, că în ianuarie, împreună cu unul dintre foștii mei colegi, dl Colm Burke, ne-am întâlnit cu el pentru a încerca să mobilizăm Fondul de ajustare la globalizare pentru lucrătorii de la Dell.

Cred că acest lucru dovedește cât de mult încercăm noi, la nivel european, să punem oamenii pe primul loc, încercând să ne asigurăm că oamenii se află în centrul oricărei politici, că viețile lor sunt protejate și că, în caz de probleme sau dificultăți, Uniunea Europeană poate reacționa prompt.

La nivel personal, doresc să îi mulțumesc dlui comisar pentru implicarea activă în această problemă, nu doar aici în Parlament sau cu mine personal, ci și pentru vizita sa la Limerick pentru a se întâlni cu lucrătorii.

Și aș dori să le spun colegilor care uneori încearcă să abată atenția de la fondul problemei că, în ciuda neajunsurilor sale, Fondul de ajustare la globalizare este o manifestare pozitivă a Uniunii Europene, pe care ar trebui să o încurajăm să se dezvolte și să prospere pentru că, înainte de toate, ar trebui să ne întoarcem la vechea zicală: dacă-i dai unui om un pește, îl hrănești pentru o zi; dacă îl înveți să pescuiască, se poate hrăni singur toată viața. Este ceea ce Fondul de ajustare la globalizare ne permite să realizăm.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Dle președinte, aș dori să revin asupra celui de-al doilea punct discutat de comisarul Špidla. Domnia sa spunea că nu putem influența deciziile companiilor. Nu este deloc adevărat. Bineînțeles că influențăm deciziile companiilor prin plata de subvenții, efectuarea de plăți de la fondurile structurale europene și ajutoare.

Acesta este motivul pentru care, în momentul negocierii regulamentului, Parlamentul a dezbătut exact această problemă a relocalizărilor. În cele din urmă însă, Parlamentul a cedat, din nefericire și din cauza voturilor favorabile ale Grupului Partidului Popular European (Creștin Democrat), dle Pieper, și a stabilit o perioadă limitată la numai cinci ani în Regulamentul privind fondurile structurale, ceea ce este total insuficient, având în vedere și valoarea subvențiilor. Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană a fost singurul grup care la momentul respectiv a spus că sunt necesari cel puțin 10 ani pentru acel aspect din regulament citat de comisar, care se referă la restituirea banilor în cazul companiilor care se relocalizează. Tot ce pot să spun acum este că acest caz demonstrează că Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană a avut dreptate.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Dle președinte, prin mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare, Uniunea Europeană se solidarizează încă o dată pentru a înfrunta dificultățile economice. De data aceasta sunt dificultăți cauzate de schimbările structurale din comerțul mondial. La fel ca în cazul crizei financiare, doar o acțiune integrată poate fi eficientă în combaterea efectelor globalizării.

Datorită resurselor financiare obținute pentru oamenii care și-au pierdut locurile de muncă, atât lucrătorilor din industria textilă belgiană, cât și celor de la fabrica Dell din Irlanda li s-a dat imediat ocazia de a se recalifica și a-și găsi noi locuri de muncă. Fondul vizează în același timp promovarea spiritului antreprenorial și a activităților independente. Acest ajutor pentru sectoare speciale din diferite țări este expresia adecvată a solidarității sociale din UE.

Este o realitate faptul că Dell, care a justificat mutarea producției din Irlanda prin nevoia de a găsi o țară cu costuri de producție mai scăzute, a găsit o astfel de țară tot în interiorul frontierelor UE, în orașul Łódź din Polonia. Zona Łódź se află într-o situație dificilă în ceea ce privește nivelurile de ocupare a forței de muncă și fabrica Dell a creat în jur de 2000 de noi locuri de muncă. Investiția va contribui semnificativ la ameliorarea situației în zona Łódź și va crește ritmul de dezvoltare în întregul voievodat.

Pervenche Berès, autor. – (FR) Dle președinte, vreau să-l liniștesc pe colegul meu, dl Crowley. Niciun membru al Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale nu a pus în discuție eficiența și utilitatea Fondului de ajustare la globalizare. Pur și simplu considerăm că i s-ar putea aduce îmbunătățiri.

Doresc, de asemenea, să revin asupra unui comentariu făcut de dl comisar, care tocmai ne-a spus că trebuie prevenit comerțul cu fonduri. Aceasta este exact problema cu care ne confruntăm astăzi.

Când pregătiți, îmi imaginez, predarea succesiunii în acest dosar, ce îi veți spune următorului comisar responsabil cu Fondul de ajustare la globalizare? Pentru că, în cazul Dell, vedem clar că există pericolul de deturnare de la procedură și de abuz în utilizarea fondurilor comunitare și în acordarea de autorizații în contextul politicii concurenței.

Vladimír Špidla, membru al Comisiei. – (CS) Doamnelor și domnilor, după părerea mea, în principiu discuția poate fi împărțită în două linii paralele. Prima spune că Fondul de ajustare la globalizare funcționează dar că există motive care să justifice optimizarea procedurii. A fost menționată problema timpului, deși cred că aici s-a exagerat puțin, pentru că statul membru în cauză poate reacționa imediat și își poate recupera cheltuielile. Cu toate acestea, consider că este o problemă care necesită dezbateri și că trebuie găsită o soluție în aceste sens.

A fost pusă în discuție și problema posturilor bugetare individuale. Este adevărat că la momentul creării fondului acest lucru nu a fost posibil. Cu toate acestea, fondul poate funcționa în acest fel. Prin urmare, consider că ar trebui ridicate toate eventualele probleme pentru a putea găsi soluții mai bune la ele decât cele de până acum. Însă, niciuna dintre aceste probleme nu pune sub semnul întrebării principiul fundamental conform căruia în vremuri de criză fondul funcționează și oferă asistență reală.

A doua problemă pusă în discuție este mult mai complicată. Este vorba despre relocalizări, despre problema eventualelor subvenții concurente și despre o serie de alte probleme conexe, la rândul lor extrem de complexe. După părerea mea, este legitim să abordăm aceste probleme și este legitim să le abordăm după o înțelegere aprofundată a lor și aș dori să menționez câteva aspecte legate de cazul Dell și de unele preocupări care vizează problema de ansamblu.

În primul rând, în ciuda părerii generale, potrivit OCDE, costurile salariale per unitate de producție sunt mai ridicate în Polonia decât în Irlanda. Prin urmare, costurile salariale în Polonia nu sunt mai scăzute, ci mai ridicate decât în Irlanda. Este un aspect care merită reținut, pentru că o comparație directă nu poate fi o metodă bună de a trage concluzii dintr-o situație complexă. Doresc să subliniez faptul că, dacă vrem să dezbatem aceste probleme, trebuie să aprofundăm mult cunoștințele pe care le avem, cel puțin în cazul anumitor chestiuni.

A doua problemă este cazul Dell în sine. Este adevărat că Dell și-a început activitatea la Limerick în 1991, adică în urmă cu 18 ani. Este, de asemenea, adevărat că nu există nicio dovadă că pentru această operațiune ar fi primit sprijin de la un fond european. Nu există nicio informație în acest sens, deși nu pot exclude posibilitatea ca firma să fi primit sprijin prin fonduri regionale pentru că la acel moment, în 1990, nu existau obligații sau metode care să ne permită să obținem această informație. Este adevărat și că decizia de relocalizare și instalare la Łódź a fost luată de Dell în 2007. Este, de asemenea, o realitate că banii utilizați ca ajutor de stat sunt bani polonezi și că acest ajutor a fost anunțat în decembrie 2007. Prin urmare, nu implică resurse

de la fondurile structurale europene. În acest caz - și nu este valabil în toate cazurile, ci doar când este vorba de o sumă care depășește 50 de milioane de euro, ca în cazul de față - are loc o evaluare foarte detaliată care ține cont și de chestiuni legate de piața muncii. Concluzia Comisiei a fost că între aceste două operațiuni, despărțite de o perioadă de timp îndelungată, nu există o legătură. Ceea ce însă nu înseamnă nimic și nu pune în discuție faptul că problemele legate de utilizarea resurselor europene trebuie discutate în mod repetat în profunzime pe baza noilor informații și încercarea de a asigura un nivel crescut de coerență este fără îndoială foarte corectă. După părerea mea, cazul Dell a servit drept trambulină și cu siguranță trebuie să continuăm această dezbatere.

Doamnelor și domnilor, vreau să vă mulțumesc pentru această dezbatere și pentru ocazia de a aborda cu dvs unele aspecte legate de utilizarea Fondului european de ajustare la globalizare. În concluzie, doresc doar să afirm că în cadrul politicilor noastre există, desigur, riscul ca resursele să fie uneori folosite în mod necorespunzător sau nu foarte adecvat, și că acest risc inerent este permanent în politicile noastre pe măsură ce se dezvoltă. De aceea, depinde de noi să avem în vedere acest lucru și să avem curajul să reanalizăm unele principii stabilite de foarte mult timp și să schimbăm aceste metode vechi, tradiționale și poate depășite, în măsura în care găsim soluții intelectuale și tehnice și un consens politic.

Reimer Böge, raportor. – (DE) Dle președinte, doresc să repet că, prin colaborarea din ultimele luni dintre Comisia pentru bugete și Comisia pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale ne-am străduit să accelerăm procedurile pe baza avizului formulat de cea din urmă comisie - care în acest scop a creat chiar și un grup de lucru special - pentru ca fondurile să fie mobilizate în cel mai scurt timp posibil după o analiză meticuloasă și puse la dispoziția lucrătorilor afectați și a familiilor acestora.

În al doilea rând, doresc să spun că în timpul examinării cadrului financiar multianual și a noilor instrumente, precum și a revizuirii și rectificării bugetare, trebuie să analizăm și funcționarea și valoarea adăugată a Fondului european de ajustare la globalizare, la fel ca în cazul celorlalte instrumente, în special în ceea ce privește efectul asupra gestionării și interacțiunii instituțiilor la nivel național și european. Trebuie să ne gândim în ce fel am putea realiza o interacțiune mai bună cu Fondul social european (FSE). De aceea, trebuie să fim deschiși la orice discuție care ar putea conduce la o îmbunătățire.

În ceea ce privește sursele de finanțare, dle comisar, din punct de vedere strict tehnic ați avut, desigur, perfectă dreptate, în legătură cu creditele de plată de la FSE. Aș dori însă ca în final imaginea de ansamblu în ceea ce privește obligațiile și plățile în conformitate cu cadrul financiar multianual să arate astfel cum am convenit în cifrele globale, atât pentru fondurile structurale, cât și pentru FSE. Nu trebuie ca, din cauza unei implementări inadecvate, sau a problemelor în sistemul de control și gestiune și a implementării târzii a acestor fonduri, să rămână bani necheltuiți, din care apoi să luăm câte o tranșă anual pentru a finanța astfel de programe suplimentare. Acest lucru nu este în interesul inițiatorului.

Pentru moment vom aborda problemele pe care le-ați ridicat cu privire la normele privind ajutorul de stat. Am pus, desigur, întrebări similare în legătură cu Nokia de la Bochum și relocalizarea în România. Cu toate acestea, trebuie să spun că și aici este necesară o privire atentă asupra interacțiunii dintre Comisie și obligațiile de raportare ale statelor membre. Uneori am senzația că în astfel de probleme lucrurile se întâmplă ca în cazul monitorizării cotelor de pescuit: fiecare parte împinge puțin spre cealaltă și în final nu există un sistem eficient. Vom rămâne pe poziții și vom monitoriza intens aceste probleme în alte situații similare și vom insista ca și Comisia să acționeze în conformitate cu regulamentele și normele pe care le-am hotărât în 2007.

În încheiere, am o rugămintă către toți: votați mâine în favoarea mobilizării Fondului pentru ajustare la globalizare.

Președinte. – Dezbaterea a fost închisă. Votarea va avea loc miercuri, 25 noiembrie 2009.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Iosif Matula (PPE), în scris. – Domnule Președinte, susțin Raportul prezentat de colegul nostru Böge, deoarece consider că numeroșii muncitori europeni care și-au pierdut locurile de muncă trebuie ajutați, inclusiv din fondurile UE. Finanțările de peste 37 de milioane euro acordate în 2009 pentru 10 275 muncitori sunt departe de plafonul maxim de 500 de milioane euro prevăzut anual pentru acest fond european. Subliniez că finanțările vizează muncitorii concediați, nu firmele. UE nu trebuie să susțină financiar strategia întreprinderilor care se delocalizează și își concediază lucrătorii, mai ales dacă întreprinderea pleacă în afara UE sau primește, în paralel, ajutoare din partea unui stat membru.

Este esențial să urmărim cu mare atenție modul în care se produc delocalizările de întreprinderi. Costurile sociale pentru închiderea sau delocalizarea de fabrici nu trebuie să se transfere în sarcina contribuabililor europeni. Să nu uităm că Fondul a fost creat pentru a furniza un sprijin suplimentar lucrătorilor concediați ca urmare a schimbărilor structurale majore ale comerțului mondial, iar după 1 mai 2009, și pentru cei disponibilizați în urma crizei financiare și economice globale. Consider că accesarea fondurilor europene poate ajuta semnificativ și noile state membre, pentru a depăși dificultățile cauzate de criza economică și de adaptarea la sistemul concurențial de pe piața unică europeană.

14. Stadiul proiectului referitor la zona de liber schimb euro-mediteraneană (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct este dezbateri asupra întrebării cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei privind starea proiectului referitor la zona de liber schimb euro-mediteraneană (ZLS), adresată de Vital Moreira în numele Comisiei pentru comerț internațional (O-0116/2009 – B7-0222/2009)

Vital Moreira, autor. – (PT) Dle președinte, dle comisar, această întrebare a fost redactată și propusă înainte să știm că dna Ashton nu va mai fi comisarul pentru comerț. Cu toate acestea, sperăm că și în aceste condiții Comisia va fi în măsură să răspundă la întrebarea noastră.

După cum s-a menționat anterior, tema acesteia este starea actuală a zonei de liber schimb euro-mediteraneene, prevăzută inițial pentru 2010.

Unul dintre proiectele prevăzute în Procesul de la Barcelona, lansat în 1995, a fost crearea în 2010 a unei zone de liber schimb în regiunea mediteraneană, care ar fi trebuit dezvoltată dintr-o perspectivă regională și să includă o rețea nord-sud și o rețea sud-sud. Acest obiectiv rămâne însă foarte îndepărtat și am următoarele întrebări:

Consideră Comisia că stabilirea zonei de liber schimb euro-mediteraneene în 2010 a fost de la bun început un obiectiv realist? Își poate Comisia justifica răspunsul prin explicații temeinice?

În al doilea rând, Parlamentul este conștient că în viitorul apropiat va fi adoptată o nouă foaie de drum euro-mediteraneană, probabil împreună cu un nou mecanism care vizează facilitarea comerțului și a investițiilor în regiune.

Poate Comisia furniza mai multe detalii legate de aspectele practice și implicațiile unui astfel de mecanism?

În al treilea rând, poate Comisia explica starea actuală a acordului de la Agadir, contribuția UE la reformularea acestui acord și, în termeni mai generali, dimensiunea sud-sud a Procesului de la Barcelona: Uniunea pentru Mediterana?

În al patrulea rând, ne poate spune Comisia cum a integrat recomandările conținute în evaluarea impactului în materie de durabilitate realizat de Universitatea din Manchester, astfel încât să țină cont la negocieri de coeziunea socială și dezvoltarea durabilă, după cum s-a recomandat în studiu?

În al cincilea rând, poate Comisia să explice Parlamentului care a fost miza la renegocierea acordului de asociere UE-Siria după suspendarea lui în 2004?

În al șaselea rând, ne poate spune Comisia ceva în legătură cu negocierile cu Libia, cu scopul acestor negocieri și cu starea actuală a acestora?

În al șaptelea rând, mai multe țări mediteraneene și-au exprimat interesul în aprofundarea și/sau extinderea acordurilor lor comerciale cu Uniunea Europeană.

În primul rând, poate Comisia să informeze Parlamentul cu privire la această nouă generație de acorduri de asociere?

În al doilea rând, poate Comisia să informeze Parlamentul dacă, în lumina noilor competențe atribuite Parlamentului de Tratatul de la Lisabona în chestiuni comerciale, Comisia va lua în considerație o rezoluție anterioară a Parlamentului în cadrul acestor noi acorduri?

Dle președinte, dle comisar, acestea sunt întrebările mele. Având în vedere interesul actual pentru Procesul de la Barcelona și zona din sudul UE, credem că răspunsul la aceste întrebări este foarte pertinent și de actualitate.

Antonio Tajani, *vicepreședinte al Comisiei*. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, dle Moreira, vă răspund în numele dnei comisar Ashton.

În ceea ce privește zona de liber schimb, crearea acesteia în 2010 a fost un obiectiv realist, iar în anul viitor vom înregistra progrese considerabile, deși este evident că încă mai sunt multe de făcut pentru a fructifica pe deplin potențialul unei integrări economice în zona euro-mediteraneeană.

Au fost înregistrate progrese în special în ceea ce privește dimensiunea nord-sud. Uniunea Europeană a încheiat acorduri de asociere bilaterale cu toți partenerii noștri mediteraneeni, cu excepția Siriei, accentul fiind pus în special pe comerțul de bunuri. Și alte negocieri bilaterale sunt în curs de desfășurare pentru a promova comerțul cu produse agricole, servicii și libertatea de stabilire și pentru a crea un mecanism de soluționare a litigiilor cu caracter obligatoriu. O parte dintre aceste negocieri au fost deja încheiate, altele sunt programate să se finalizeze în 2010.

În ceea ce privește noile negocieri dintre Uniunea Europeană și partenerii noștri mediteraneeni și rolul Parlamentului European, vă pot spune, făcând din nou referire la dimensiunea nord-sud, că ne așteptăm să ajungem la un acord cu ocazia Conferinței Ministeriale Euromed în domeniul comerțului, care va avea loc la 9 decembrie, privind foaia de drum a comerțului euro-mediteraneean după 2010, care să reflecte obiectivul transformării treptate a actualelor acorduri de asociere Euromed în acorduri de liber schimb cuprinzătoare, de mare amploare.

Nu este vorba despre negocierea de noi acorduri de asociere, ci de aprofundarea și consolidarea celor existente pentru a aborda chestiuni ca facilitarea comerțului, bariere tehnice și probleme sanitare și fitosanitare, precum și achiziții publice, concurență, drepturi de proprietate intelectuală, comerț și aspecte legate de dezvoltarea durabilă și transparență.

Negocierile bilaterale vor fi adaptate la particularitățile situației fiecărui partener sudmediteraneean. Maroc va fi probabil prima țară mediteraneeană cu care vom lansa negocierile anul viitor. Ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Parlamentul va juca desigur un rol mai important în chestiuni de comerț. Comisia este pregătită să colaboreze îndeaproape cu dvs. în ceea ce privește negocierile viitoare pe care tocmai le-am menționat.

Zona de liber schimb euro-mediteraneeană are de asemenea o dimensiune sud-sud. Partenerii noștri mediteraneeni pun bazele unei rețele de acorduri de liber schimb reciproce, iar acordul de la Agadir, în vigoare din 2007, este, de asemenea, deschis și altor țări mediteraneene. Israel și Turcia au semnat, la rândul lor, acorduri de liber schimb cu partenerii mediteraneeni, alte acorduri aflându-se încă în faza de negociere.

Este însă prea devreme pentru o evaluare completă a actualului acord de la Agadir. Schimburile comerciale dintre cei patru parteneri s-au amplificat, deși este adevărat că într-o proporție mai mică decât ne-am așteptat inițial. Acest lucru poate fi explicat prin mai multe motive, cum ar fi existența barierelor netarifare, lipsa de complementaritate dintre diferitele piețe, absența unei piețe regionale capabile să atragă investitori și, în cele din urmă, dar nu mai puțin important, faptul că, în general, companiile nu realizează suficient oportunitățile pe care le oferă aceste acorduri.

Foaia de drum pentru comerțul euro-mediteraneean ar trebui să rezolve aceste probleme după 2010. Aceasta conține și o serie de propuneri practice pe termen scurt, printre care se numără și mecanismul euro-mediteraneean de facilitare a schimburilor comerciale și a investițiilor. Crearea acestui mecanism va furniza informații gratuite, actualizate, complete și ușor accesibile în materie de schimburi comerciale, condiții de investiții și reglementări în zona euro-mediteraneeană, cu scopul de a ajuta companiile, și în special IMM-urile, să funcționeze pe piețele euro-mediteraneene.

În ceea ce privește durabilitatea, la fel ca în cazul tuturor zonelor noastre de liber schimb, Comisia a desfășurat o evaluare a impactului în materie de durabilitate, finalizată în decembrie 2007 și care este și va fi folosită atât în actualele negocieri, cât și în cele viitoare.

În special în ceea ce privește chestiunea comerțului, Pactul de Stabilitate a subliniat importanța perioadelor de tranziție lungi stabilite în acordurile de asociere pentru eliminarea tarifelor industriale de către țările sud-mediteraneene și necesitatea de a stabili perioade de tranziție similare în actualele negocieri privind proiectele agricole.

De asemenea, este evident că în cadrul discuțiilor privind serviciile și libertatea de stabilire trebuie să luăm în considerare nivelul de dezvoltare al partenerilor noștri sud-mediteraneeni.

În plus, în multe dintre aceste țări, Comisia sprijină programe de reformă fiscală care pot ajuta la diminuarea efectelor negative ale scăderii veniturilor tarifare raportate în evaluarea impactului în materie de durabilitate.

În ceea ce privește acordul cu Siria, pe care l-am menționat mai devreme, Comisia a lansat în 2008 o revizuire a proiectului de acord de asociere pentru a determina înainte de încheierea acestuia dacă erau necesare modificări tehnice sau actualizări. A fost suficientă o singură rundă de negocieri și am convenit cu Siria modificările necesare pentru a lua în considerare aderarea la Uniunea Europeană a României și Bulgariei și schimbările tarifare introduse atât în Siria, cât și în UE de la suspendarea discuțiilor în 2004. Acordul a fost finalizat în decembrie 2008. Luna trecută, am anunțat că Uniunea este pregătită să îl semneze. Siria a amânat încheierea acordului pentru a analiza implicațiile economice ale acestuia.

Pe de altă parte, în ceea ce privește negocierile cu Libia, acestea au fost lansate la Bruxelles în noiembrie 2008 în scopul de a încheia un acord-cadru concentrat pe un acord de liber schimb ambițios privind bunurile, serviciile și libertatea de stabilire, precum și colaborarea de în materie de reglementare. Încheierea acordului cu Libia va fi ultima piesă a acestui puzzle. În acel moment, Uniunea va fi încheiat acorduri de liber schimb cu toți vecinii noștri mediteraneeni, deși Libia nu face parte din politica europeană de vecinătate.

Încheierea acestui acord comercial le va oferi exportatorilor europeni noi oportunități de export în Libia și un mediu de reglementare mai favorabil, în special în sectorul serviciilor și pe piețele petrolului și gazelor naturale. Negocierile cu Tripoli se află, bineînțeles, într-o stare incipientă și avem nevoie de timp pentru a putea ajunge la un acord.

În timpul acestui proces, Comisia va acorda o atenție deosebită creării capacității comerciale și chestiunilor conexe în cadrul administrației libiene. În prezent este în curs de finalizare o evaluare a impactului în materie de durabilitate și pentru Libia.

Georgios Papastamkos, în numele Grupului PPE. – (EL) Doamnă președinte, sprijinim parteneriatul euromediteranean care are o importanță strategică și consolidarea cooperării politice, economice și culturale, precum și a păcii, securității și stabilității din regiune, în general. Solicităm adoptarea de către miniștri a unei foi de drum pentru implementarea zonei de liber schimb Euromed la următoarea conferință. Abordarea bilaterală trebuie să fie însoțită de o abordare regională. În mod similar, consider că o importanță primordială, dincolo de dimensiunea nord-sud, o are integrarea economică regională sud-sud, la care s-au referit atât președintele Comisiei pentru comerț internațional, dl Moreira, cât și dl comisar Tajani. Aș sublinia în special necesitatea de a integra privilegiile sociale și de mediu, precum și standardele fitosanitare care trebuie să însoțească deschiderea piețelor. De asemenea, trebuie să abordăm unele chestiuni serioase legate de importul de produse agricole în Uniunea Europeană. Personal, susțin consolidarea Procesului de la Barcelona: uniune pentru Mediterana și a programelor anunțate în cadrul acestuia pentru sectoare strategice, cum ar fi cooperarea dintre întreprinderile mici și mijlocii și exploatarea surselor de energie regenerabilă. În cele din urmă, doresc subliniez în special dezvoltarea coridoarelor maritime și propunerea înaintată vara trecută de Grecia cu privire la înființarea unui observator pentru transport în estul Mării Mediterane, cu sediul în Grecia.

Kader Arif, în numele Grupului S&D. – (FR) Doamnă președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, doresc să îi mulțumesc dlui Moreira pentru discursul său.

La 9 decembrie va avea loc o reuniune a miniștrilor comerțului din zona euro-mediteraneană care vor dezbate relansarea cooperării economice și comerciale. În primul rând, aș vrea stabilim un lucru clar: scopul zonei de liber schimb a fost într-adevăr să aducă beneficii tuturor partenerilor, de la nord și de la sud, însă fixarea anului 2010 ca dată de introducere a acesteia nu a fost nici realistă și nici chiar de dorit, având în vedere că există în continuare decalaje enorme de dezvoltare între partea nordică și cea sudică a Mediteranei.

În plus, mai există încă susținători ai ideii că, pentru a înregistra progrese cu parteneriatul euro-mediteranean - care, vă reamintesc, este alcătuit din trei piloni: politic, economic și social și cultural - trebuie să ignorăm pur și simplu problemele politice pentru a privilegia aspectele economice și comerciale. După cum v-ați putut da probabil seama, personal nu împărtășesc astfel de perspective magice și nocive, conform cărora doar comerțul ne poate ajuta să evoluăm către o integrare armonioasă, pace și stabilitate.

Cu atât mai puțin cred în această poziție cu cât fapete vorbesc de la sine. De pildă, ignorând conflictele politice, Uniunea pentru Mediterana ar fi trebuit să relanseze cooperarea euro-mediteraneană stagnantă prin așa-numite proiecte concrete și vizibile. Astăzi, Uniunea pentru Mediterana este cea care stagnează, iar conflictele politice trecute sub tăcere se întorc împotriva acesteia.

Mă număr printre cei care au rămas întru totul fideli spiritului Procesului de la Barcelona, care consideră că progresul nu se măsoară doar în statistici comerciale care, întâmplător, sunt încă mult defavorabile partenerilor noștri din sud, populațiilor lor. Comerț de dragul comerțului - nu, categoric nu cred în el.

Pe de altă parte, comerțul axat pe dezvoltare și care vizează să reducă prăpastia dintre bogați și săraci, să asigure o distribuție într-adevăr echitabilă a prosperității și o reală integrare regională - da, pot concepe un astfel de comerț. Dar este necesar ca negocierile să fie orientate în acest sens.

Din acest motiv, solicit ca la această următoare întâlnire să fim cu toții ambițioși, să nu ne mulțumim să discutăm, așa cum este prevăzut, doar chestiuni tehnice legate de îndepărtarea barierelor din calea comerțului. Este inacceptabil să continuăm să promovăm o astfel de gândire.

Discuțiile trebuie să aibă ca fundament integrarea regională, în special în ceea ce privește rețeaua sud-sud, soluțiile care trebuie adoptate ca reacție la criza economică - care are un impact puternic prin pierderea de locuri de muncă pe care o generează - considerațiile umane, sociale și de mediu și problema drepturilor omului, probleme care trebuie să redevină preocupările noastre principale.

Niccolò Rinaldi, în numele Grupului ALDE. – (IT) Doamnă președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, având în vedere ora la care ne aflăm, permiteți-mi să încep cu un citat din "O mie și una de nopți", dacă tot discutăm despre lumea arabă.

În aceste fabule, citim: „Nici câștiguri, nici onoruri nu vin la cel ce plictisit acasă zace. Adesea am văzut un iaz corupt prin nemișcare: dulce e apa care curge, altfel putrezește cu repeziciune”.

Aceste cuvinte care reprezintă o fărâmă din moștenirea marii tradiții arabe, ne invită să ne trezim din inerție și să relansăm procesul de integrare euro-mediteraneeană în cel mai bun mod posibil, ținând cont de doi factori.

Primul factor este timpul. Azi, 50 % din populația sud-mediteraneeană are sub 18 ani și, în mai puțin de 30 de ani, vom avea o zonă de liber schimb alcătuită din aproape un miliard de consumatori și cetățeni. Prin urmare, nu avem foarte mult timp la dispoziție.

Cel de-al doilea factor este natura acordurilor comerciale pe care dorim să le oferim acestor țări. Ca democrați liberali, dorim să avem acorduri comerciale fără structuri birocratice sau centralism și dorim ca prin ele să eliberăm resursele și bunăstarea de sub controlul structurilor oligarhice care în prezent dețin monopolul în țările partenere.

Yannick Jadot, în numele grupului Verts/ALE. – (FR) Doamnă președinte, după 15 ani de negociere a aspectului comercial al Procesului de la Barcelona, avem mari îndoieli dacă negocierea unui acord de liber schimb de tipul Euromed este într-adevăr cea mai bună soluție pentru problemele sociale, politice și economice existente în regiune.

S-a spus deja că evaluarea de impact a arătat mai ales că există riscul unor efecte negative foarte grave pe plan social, de mediu sau în ceea ce privește integrarea regională.

În acest context, dle președinte, dle comisar, considerăm că propunerea Comisiei - foaia de drum începând cu 2010 - este mult prea univocă pentru a merge în direcția adecvată, cu aspectul său de acorduri de liber schimb bilaterale.

Susținem proiectul de rezoluție dezbătut astăzi, nu în ultimul rând pentru că ridică aceste probleme legate de impactul social, impactul asupra mediului și impactul asupra integrării regionale și mai ales pentru că, la punctul 10, solicită revizuirea obiectivelor acordurilor comerciale, în special în ceea ce privește aceste chestiuni sociale și de mediu și apoi mai ales pentru că, reanalizând aceste acorduri, am putea gândi reintegrarea aspectului comercial în Procesul global de la Barcelona.

Willy Meyer, în numele Grupului GUE/NGL Group. – (ES) Dle președinte, grupul meu consideră că este imposibil să disociem partea proiectului Euromed legată de comerț, imigrație sau finanțare de cea politică. Prin urmare, grupul nostru se opune acordării de către Uniunea Europeană a acestui statut privilegiat Israelului și Regatului Maroc, pentru că sunt două zone turbulente, incompatibile cu o uniune pentru pace bazată pe dreptul internațional.

Considerăm că Uniunea Europeană și Comisia Europeană ar trebui să fie mai exigente în ceea ce privește valorile pe care trebuie să le promovăm pentru a realiza un proiect comun de pace și securitate.

De exemplu, un lider saharian se află în prezent în greva foamei pe insula spaniolă Lanzarote pentru că Regatul Maroc nu îi permite accesul pe teritoriile ocupate. Este un aspect important, care obligă instituțiile europene să adopte o poziție fermă în relațiile cu Regatul Maroc.

Consider că, dincolo de aspectul comercial, Uniunea pentru Mediterana presupune apărarea dreptului internațional și a drepturilor omului.

William (The Earl of) Dartmouth, în numele Grupului EFD. – Domnule președinte, Partidul independenței britanic se opune acordului Euromed din următoarele motive: acordul Euromed va oferi concesiile comerciale considerabile, și chiar subvenții, statelor care nu sunt membre. Ceea ce, în mod obligatoriu, va afecta direct sau indirect contribuabilii britanici. În plus, atunci când reprezentantul comisariatului a vorbit în Comisia pentru comerț internațional, din care sunt onorat să fac parte alături de alte persoane prezente aici, domnia sa a spus - și citez - „nici nu se pune problema să punem în aplicare toate regulamentele UE”. A continuat spunând că aplicarea regulamentelor UE se va face inteligent și selectiv.

În schimb, în Regatul Unit trebuie să ne conformăm aplicării tuturor regulamentelor UE care afectează economia noastră și, mai mult, trebuie să suportăm o aplicare deloc inteligentă și universală.

Nu ni se permite nici măcar să alegem ce becuri vrem să folosim. Dar nu e vorba doar de becuri. După Lisabona, în Regatul Unit vom fi conduși într-o măsură mai mică sau mai mare de cei trei amigosi: președintele Comisiei, noul numit președinte al Consiliului - care cu siguranță e bunicul lui Tintin - și, esențial, Înalțul Reprezentant, dna Cathy Ashton, care pe la 30 și ceva de ani s-a numărat printre cei patru funcționari plătiți de extrema stângă CND.

Este o problemă gravă și nu avem altă alternativă decât să ne descurcăm cu aceste persoane, dar țările Euromed nu vor fi nevoite să-i suporte pe cei trei amigosi.

Există, de asemenea, problema drepturilor omului. În acest caz trebuie să mă întreb ce se întâmplă aici. Dintre toate țările, Siria și Libia vor beneficia de concesiile comerciale și chiar de subvenții pe care le vom plăti noi, și mă întreb unde sunt apărătorii drepturilor omului? Nu se zărește niciunul în aceste două țări care, să fim sinceri, au un trecut îndelungat și josnic. În anii '60 eram adolescent și trebuie să spun că cei care au conceput această parte a rezoluției au fumat probabil ceva, astfel că ne opunem acestei rezoluții în ansamblul ei.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Domnule președinte, comerțul liber este un lucru bun în măsura în care nu se limitează la comerț liber. În cazul acordurilor de acest gen miza este mult mai mare și este corect să fie așa. Nu trebuie să se limiteze la stabilirea unei zone de liber schimb, ci trebuie să aibă în vedere și efecte de durată. Trebuie să vizeze dezvoltarea. Trebuie să vizeze securitatea. Trebuie să vizeze prosperitatea pentru toți. Sunt lucruri mult mai importante decât asigurarea faptului că se produce într-adevăr liberalizare, că se deschid piețele și că la sfârșitul procesului există câteva persoane care se bucură de avantajele acestuia. Dacă dorim un comerț mai liber, scopul acestor eforturi - atât aici, cât și în țările vecine din sud - trebuie să fie combaterea șomajului. Aceste eforturi trebuie să vizeze crearea unui număr mai mare de oportunități în special pentru femei, tineri și populația rurală. Dacă acesta este obiectivul nostru, atunci ne aflăm pe drumul cel bun. Dacă obiectivul nostru este să liberalizăm, să deschidem și să facilităm profiturile pentru câteva persoane, atunci ne aflăm pe un drum greșit.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Dle președinte, obiectivul fundamental al acordurilor de asociere mediteraneene este în principal ca Uniunea Europeană să realizeze o cooperare mai strânsă, în special în domeniul comerțului, cu statele mediteraneene, precum și de a restructura economiile acestor state. UE poate ajuta astfel lumea arabă să devină o regiune prosperă și va crea condițiile pentru o cooperare mai strânsă și posibilitatea de a realiza stabilitate în regiune.

Trebuie să depunem toate eforturile pentru a accelera procesul început la Barcelona, acordând o atenție deosebită problemelor legate de democrație, menținerea statului de drept, a valorilor, a demnității umane și promovarea dezvoltării economice și sociale. Consolidarea dialogului intercultural va juca, de asemenea, un rol important în acest context.

După părerea mea, liberalizarea comerțului cu produse agricole în zona euro-mediteraneeană poate contribui la schimburi comerciale profitabile cu condiția ca UE să se concentreze în principal pe exportul de cereale, carne și lapte și pe importul de fructe și legume din statele mediteraneene. Realizarea unui asemenea plan de acțiune extrem de ambițios ca parteneriatul euro-mediteraneean va necesita un efort imens și multe compromisuri din partea statelor care participă la proces.

Seán Kelly (PPE). – Dle președinte, în urmă cu câteva săptămâni, am participat la o întâlnire a Delegației pentru relații cu Canada. Se discuta un acord de liber schimb între Uniunea Europeană și Canada. Înainte de aceasta, am discutat aici în Parlament un acord de liber schimb cu Coreea de Sud. În seara aceasta discutăm un acord de liber schimb în zona Euromed.

Ne poate spune Comisia câte acorduri de liber schimb negociem sau am negociat până acum? În al doilea rând, care este avantajul net al țărilor Uniunii Europene? În al treilea rând, care sunt oportunitățile pentru afaceri și antreprenori din punct de vedere economic și al creării de locuri de muncă?

În cele din urmă, nu sunt întru totul de acord cu părerile Contelui de Dartmouth, dar aș vrea să aud răspunsul la principala lui întrebare, fără să implicăm și personalitățile.

Diane Dodds (NI). – Dle președinte, această dezbatere a fost despre liberalizarea comerțului și în această seară vă vorbesc aici în această instituție ca european care crede în cooperarea dintre națiuni, dar nu și în federalismul actualului proiect.

Regatul Unit va fi afectat de Tratatul de la Lisabona pentru că ne va reduce capacitatea de a controla comerțul și de a-l practica cu cine dorim noi. În plus, diminuarea democrației, atât în Regatul Unit, cât și în Europa este evidentă în lumina evenimentelor din ultima săptămână prin numirea unui președinte și investirea unui Înalt Reprezentant pentru afaceri externe care nu au deținut niciodată o funcție în urma unor alegeri, dar care vor vorbi în numele cetățenilor europeni în materie de afaceri externe. Desigur, nu este o situație pe care Comisia o poate controla și ar fi interesant să auzim care este părerea acesteia.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Domnule președinte, când se pune problema stabilirii unei zone de liber schimb euro-mediteraneene, trebuie să avem în vedere două chestiuni.

Prima considerație este de ordin general și se aplică în cazul țărilor din sudul și estul Mediteranei, precum și în cazul majorității țărilor în curs de dezvoltare cu care Uniunea Europeană dorește să încheie acorduri similare, în special în cazul țărilor în care se aplică politica agricolă comună.

Cuvintele dominicanului Lacordaire sunt valabile în această situație: „Între cel sărac și cel puternic, între bogat și sărac, între stăpân și sclav, libertatea oprimă și legea eliberează”. Pur și simplu nu putem ignora paralele socio-economice evidente care sunt în joc aici, după cum nu putem ignora diferențele imense de nivel de dezvoltare a sistemelor de producție dintre țările din nordul și sudul Mediteranei.

Liberalizarea comerțului, în special în sectoare vulnerabile cum ar fi agricultura și pescuitul, a fost cu siguranță unul din factorii care au amplificat actuala criză economică și socială din cauza presiunii pe care a exercitat-o asupra sistemelor de producție mai slabe, a ocupării forței de muncă și a drepturilor sociale ca urmare a creșterii dependenței, care este deosebit de gravă când este vorba de alimente, compromițând dezvoltarea liberă și suveranitatea fiecărei țări.

După cum s-a menționat deja, trebuie să ne amintim de situația din Palestina și Sahara de Vest, situații care nu pot fi ignorate în această dezbatere.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Domnule președinte, am nevoie de mai puțin de un minut pentru a transmite mesajul meu. Și eu am o întrebare pentru dl comisar. Am convenit cu toții că acordurile de liber schimb și acordurile comerciale nu trebuie să se limiteze la comerț, ci trebuie să aibă și alte obiective care, până la urmă, sunt în avantajul tuturor. În ce măsură asigură acest proces o consolidare a democrației, a drepturilor omului și o distribuție mai echitabilă a bogăției, atât pentru noi cât și pentru partenerii noștri? Se pot întrezări deja unele efecte sau e nevoie de mai mult timp? În acest caz, cât de mult timp?

Kader Arif (S&D). – (FR) Dle președinte, nu mă gândisem că va trebui să-i răspund dnei Dodds, dar aș vrea să-i spun că ar trebui să citească Tratatul de la Lisabona ca să afle că prin acest tratat Comisia pentru comerț internațional este cea care va fi cu adevărat consolidată. Prin urmare, în lunile sau anii care vor urma, Parlamentul European va avea puțin mai multă influență în acest domeniu.

Dl Moreira i-a adresat câteva întrebări foarte precise dlui comisar. Răspunsul dlui Tajani a fost: Libia și Siria. O întrebare a fost însă tratată foarte superficial, care conținea întreaga problemă a drepturilor omului, și nu a primit un răspuns exact. Îmi doresc foarte mult să se realizeze progrese în negocierile cu Libia și Siria dar, în același timp, trebuie să primim răspunsuri clare la întrebările, analizele și solicitările UE în ceea ce privește drepturile omului.

În al doilea rând, mi se pare imposibil să vorbim despre zona euro-mediteraneeană fără să ridicăm problema israelo-palestiniană, când vedem că se importă produse din teritoriile ocupate. Prin urmare, aş dori să cunosc poziția Comisiei în această privință.

Antonio Tajani, vicepreședinte al Comisiei. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în primul rând doresc să subliniez faptul că absența dnei comisar Ashton nu este determinată de postul pe care îl va ocupa de la 1 decembrie, ci de alte angajamente instituționale legate de actuala sa poziție.

În măsura posibilului, voi încerca să răspund la întrebările adresate. Întrebările la care nu sunt în măsură să răspund vor fi transmise dnei comisar Ashton și echipei sale și toți deputații din Parlamentul European vor primi răspunsurile în scris.

Doresc să subliniez că angajamentul Comisiei Europene în ceea ce privește drepturile omului s-a aflat mereu în centrul fiecărei acțiuni întreprinse. Și în ceea ce privește departamentul meu, cel al transporturilor, în toate inițiativele din Africa am făcut mereu eforturi pentru a acorda prioritate asigurării stabilității politice și respectului pentru drepturile omului și lege. Acest angajament face parte din proiectul politic al Comisiei Europene. În plus, acordurile de liber schimb conțin mereu clauze de cooperare.

Prin urmare, doresc să îi asigur pe deputații din Parlamentul European că Comisia nu subestimează niciodată importanța respectării drepturilor omului și obligația pe care o are de a le aminti acest lucru tuturor țărilor cu care derulează negocieri. Situațiile sunt monitorizate constant și, dacă acest lucru se întâmplă în cazul țărilor care au solicitat aderarea la Uniunea Europeană, cu atât mai mult se justifică continuarea monitorizării țărilor care sunt în curs de negocieri.

În ceea ce privește Siria, acordul de asociere urmează ca linie generală modelul celorlalte acorduri euro-mediteraneene, având în vedere că presupune un dialog politic, economic și social constant și cooperare în multe sectoare. Acordul stabilește crearea progresivă a unei zone de liber schimb în decurs de maximum 12 ani și, în același timp, conține dispoziții mai substanțiale și mai ample într-un mare număr de sectoare, cum ar fi dispozițiile legate de comerț care nu sunt cuprinse în alte acorduri de asociere euro-mediteraneene. Mă refer aici la abolirea tarifului global la produsele agricole, dispozițiile privind barierele tehnice în calea comerțului, măsurile sanitare și fitosanitare, facilitarea comerțului, dreptul la stabilire și servicii, achiziții publice și, în cele din urmă, mecanismul de soluționare a litigiilor comerciale.

În ceea ce privește Libia, după o perioadă de relații tensionate cu comunitatea internațională, această țară a întreprins pași în vederea normalizării relațiilor politice și economice cu partenerii străini.

Chiar în cursul unei vizite pe care am efectuat-o în Libia în calitate de comisar pentru transport, am observat dorința de a schimba o tendință mereu prezentă în trecut. Aș spune că Libia este de acord cu obiectivele și conținutul general ale proiectelor de texte legislative privind comerțul cu bunuri, servicii și dreptul la stabilire, normele comerciale, inclusiv normele privind achizițiile publice și cooperarea în materie de reglementare pentru o serie de sectoare cuprinse în *acquis-ul* comunitar. Libia s-a arătat dispusă să respecte și alte clauze dar, repet, Comisia va continua oricum să supravegheze situația.

Sper că am fost cât se poate clar în răspunsurile mele.

În ceea ce privește numărul exact al acordurilor de liber schimb negociate de Comisie, vă vom oferi în scris un răspuns mai detaliat și complet prin personalul dnei comisar Ashton.

Președinte. – Am primit cinci propuneri de rezoluție ⁽⁴⁾, prezentate în conformitate cu articolul 115 alineatul (5) din Regulamentul de procedură.

Dezbaterea a fost închisă.

Votarea va avea loc miercuri, 25 noiembrie 2009.

15. Siguranța și interoperabilitatea sistemului feroviar comunitar (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct pe ordinea de zi este dezbateri privind întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei privind siguranța și interoperabilitatea sistemului feroviar comunitar, adresată de Brian Simpson, în numele Comisiei pentru transport și turism (O-0129/2009 – B7-0227/2009)

(4) A se vedea procesele-verbale

Brian Simpson, *autor*. – Dle președinte, în numele Comisiei pentru transport și turism adresez această întrebare cu solicitare de răspuns oral care a fost determinată de accidente recente din Italia și Olanda soldate, din nefericire, cu morți.

Cu toate acestea, cred că este corect să spun că transportul feroviar rămâne unul dintre cele mai sigure mijloace de transport și în mod categoric intenția comisiei din care fac parte este să facă tot ce-i stă în putință pentru ca acest lucru să rămână valabil. Acesta este și motivul întrebării mele.

Parlamentul European a abordat mereu cu foarte multă seriozitate problema siguranței transportului feroviar. Acest lucru a culminat cu recenta Directivă privind siguranța transportului feroviar și este rezultatul unui îndelung șir de inițiative și rapoarte privind transportul feroviar elaborate de Parlament de-a lungul mai multor ani.

Cu toate acestea, suntem frustrați de incapacitatea companiilor feroviare și a guvernelor naționale de a acționa de-a lungul anilor în zonele esențiale. Acest lucru devine vizibil la o analiză a legislației-cheie și, în special, a punerii în aplicare a unei astfel de legislații în dreptul internațional, care în cel mai bun caz a fost neuniformă și în cel mai rău caz foarte protecționistă.

Raportul Comisiei privind progresele punerii în aplicare a Directivei privind siguranța transportului feroviar arată că standardele și normele naționale creează o barieră în calea unui sistem feroviar total integrat. Acest lucru ridică întrebarea dacă aceste norme naționale compromit la rândul lor siguranța.

Care este situația interoperabilității în sectorul feroviar? Constituie și barierele naționale o piedică în calea progresului în acest domeniu sau este vorba despre o lipsă de voință a industriei feroviare de a adopta conceptul de interoperabilitate?

De ce progresul ERTMS este atât de lent încât vom eșua în încercarea noastră de a avea până la sfârșitul anului viitor un sistem funcțional ECM?

Acestea sunt întrebările la care comisia noastră ar dori răspunsuri. Și, legat de acestea, am dori să aflăm de la Comisie care sunt lacunele și barierele naționale care blochează în acest moment progresul în materie de interoperabilitate și care sunt cele mai obstructive state membre.

Și, pornind de aici, va recurge Comisia la instrumentele juridice de care dispune pentru a asigura respectarea legislației comunitare?

Știu că în special problemele legate de transportul feroviar de marfă, dar nu numai, așteaptă o rezolvare din partea Consiliului. Împreună cu comisia mea, dorim să lucrăm cu Comisia și cu acest sector pentru a dezvolta o rețea feroviară sigură, integrată și interoperabilă.

Comisia mea își pune întrebarea dacă problema siguranței, în special în ceea ce privește vagoanele de marfă, este compromisă de acest eșec în punerea în aplicare a legislației europene.

Dacă lucrurile se prezintă astfel, atunci trebuie acționat imediat. Dar este nevoie să acționăm pentru a realiza integrarea și interoperabilitatea dacă transportul feroviar de călători urmărește exploatarea întregului său potențial și dacă transportul feroviar de marfă dorește să supraviețuiască.

Antonio Tajani, *vicepreședinte al Comisiei*. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, înainte de a intra în miezul dezbaterii, doresc să fac câteva precizări preliminare esențiale.

Nu vom putea formula concluzii clare cu privire la eventualele îmbunătățiri necesare în legislația comunitară privind siguranța transportului feroviar decât în momentul în care anchetele tehnice desfășurate de organismele independente italiene și olandeze vor fi identificat cauzele exacte ale accidentelor din Viareggio și Olanda.

Pe de altă parte, după cum a subliniat dl Simpson, în ciuda celor două accidente, din care bineînțeles că avem de învățat în ceea ce privește siguranța transportului feroviar - și tocmai pentru a demonstra angajamentul nostru în acest sens, am organizat o serie de evenimente la care a participat și dl Simpson - doresc să subliniez faptul că în Europa transportul feroviar oferă un nivel ridicat de siguranță în comparație cu alte mijloace de transport.

Într-adevăr, raportul privind actualul prim pachet feroviar, adoptat de Comisie în 2006 și ultimele statistici indică faptul că deschiderea pieței pentru concurență nu a avut niciun impact negativ asupra nivelului global de siguranță a transportului feroviar care, dimpotrivă, continuă să crească. Cu toate acestea, trebuie să fim atenți și să ne asigurăm că această ameliorare va continua, fiind evident faptul că nu ne putem limita la

rezultatele deja obținute. De fapt, liberalizarea înseamnă că numărul operatorilor din rețelele noastre este în continuă creștere și, prin urmare, trebuie să evaluăm în permanență calitatea acestora.

În urma accidentului de la Viareggio, Comisia și Agenția Europeană a Căilor Ferate au organizat un număr mare de întâlniri cu toate părțile interesate și a fost elaborat un plan pe termen scurt și lung pentru a reduce, în măsura posibilului, riscul producerii unor astfel de accidente. Planul a fost adoptat la conferința privind siguranța transportului feroviar, organizată - așa cum am spus - de către Comisie la 8 septembrie 2009.

În ceea ce privește problema specifică a siguranței vagoanelor de marfă, în special întreținerea componentelor critice ale acestora, cum ar fi axele, Agenția Feroviară Europeană a creat un grup de lucru format din experți provenind din industrie și de la autoritățile naționale de siguranță, care s-a reunit deja în trei rânduri.

Grupul de lucru are un program în două faze ale căror rezultate trebuie să fie publicate în decembrie 2009 și iunie 2010.

Faza 1 constă în dezvoltarea unui program de inspecție rapidă pentru verificarea stării vagoanelor în uz, precum și a calității axelor lor. Important este însă ca aceste măsuri să nu fie adoptate în mod izolat la nivel național, ci să fie coordonate la nivel european în scopul de a obține rezultate acceptate în toate statele membre.

În faza 2, va fi abordată chestiunea mai generală a întreținerii vagoanelor pentru a determina dacă, și în ce măsură este necesară o armonizare a diferitelor elemente ale sistemului de întreținere, și anume standardele tehnice, procedurile și metodele de măsurare și testare.

Sistemul internațional de reglementare a vagoanelor, în vigoare înainte de deschiderea pieței în 2006, a acordat întreprinderilor naționale responsabilitatea și libertatea de a determina toate aceste aspecte. O astfel de lipsă de armonizare a standardelor nu mai poate fi acceptabilă în noul cadru, guvernat de specificații tehnice de interoperabilitate pentru vagoane, și de noul acord privat, Contractul General pentru utilizarea Vagoanelor, dintre operatorii tehnici ai vagoanelor și întreprinderile feroviare.

În ceea ce privește certificarea operatorului responsabil de întreținere, Agenția Feroviară Europeană va face tot ce îi stă în putință pentru a permite Comisiei să respecte calendarul stabilit în directivă și pentru a adopta sistemul de certificare până la sfârșitul lui 2010.

Departa de a reprezenta un obstacol suplimentar pentru operatorii din sectorul transportului feroviar, sistemul de certificare, care va preciza care sunt criteriile ce trebuie respectate pentru ca un operator să fie recunoscut ca entitate responsabilă cu întreținerea, va deschide noi oportunități care, până acum, au fost accesibile doar anumitor întreprinderi.

Practicile naționale sau deficiențele care împiedică interoperabilitatea sunt cauzate în special de tranziția de la vechiul sistem, controlat de monopolul companiilor naționale de transport feroviar, la noul sistem, introdus de directivele privind interoperabilitatea și siguranța transportului ferovier. Barierele în chestiune sunt descrise în comunicarea Comisiei adoptată în septembrie.

În scopul de a elimina aceste bariere, Agenția Feroviară Europeană a început în 2008 lucrările pentru recunoașterea mutuală a materialelor rulante. În acest context, Agenția clasifică toate standardele naționale pe baza unei liste armonizate de parametri tehnici, după care va compara standardele din diferitele state membre pentru a stabili gradul de echivalență. Scopul este de a elimina practica obișnuită în sectorul feroviar, de a recurge la standardele naționale pentru a bloca aprobarea unui material rulant aprobat deja de alte state.

În plus, lentoarea cu care statele membre și industria se conformează noului cadru legislativ reprezintă o altă barieră în calea interoperabilității. Această întârziere împiedică, într-adevăr, crearea unui spațiu feroviar european bazat pe standarde comune armonizate, standarde necesare pentru a permite o funcționare optimă a pieței.

Am vorbit mult, dar au fost multe întrebări. Mă apropiu de sfârșit.

În ceea ce privește ERTMS, sistemul funcționează cu rezultate pozitive pe o suprafață care depășește 2000 de kilometri. Este adevărat că specificațiile inițiale au conținut ambiguități care au determinat diferite interpretări, dar aceste ambiguități au fost eliminate în 2007. Prin decizia Comisiei din 23 martie 2008, această nouă versiune, cunoscută ca "2.3.0d" a devenit obligatorie.

Statele membre și acest sector lucrează în momentul de față la modernizarea liniilor de tren afectate, problema software-urilor incompatibile la nivel național fiind astfel rezolvată. Toate noile software au la bază standardele compatibile.

În conformitate cu propriile angajamente, Comisia va oferi sprijin financiar sectorului pentru modernizarea tuturor liniilor și a trenurilor dotate deja cu acest sistem, astfel încât să fie compatibile cu noua versiune. În acest scop, în cadrul cererii de propuneri 2009, au fost alocate 250 de milioane de euro pentru ERTMS, o parte dintre aceștia urmând a fi utilizați pentru modernizarea programelor de calculatoare relevante.

Georges Bach, în numele Grupului PPE. – (DE) Dle președinte, dle comisar, aveți dreptate, sistemul căilor ferate este unul foarte sigur comparativ cu alte modalități de transport. Cu toate acestea, pe lângă multe elemente pozitive, liberalizarea a implicat și o scădere a gradului de siguranță din cauza fragmentării companiilor individuale, a separării infrastructurii și operațiunilor, a externalizării lucrărilor de întreținere și a concesionării materialelor și a personalului.

După părerea mea, trebuie să se asigure faptul că autoritățile naționale de siguranță eliberează certificatele de siguranță și autorizațiile în conformitate cu prevederile Agenției Feroviare Europene (ERA). Există controale corespunzătoare? Se asigură, de pildă, o monitorizare adecvată a modului în care este instruit personalul, a certificărilor și a condițiilor de lucru? În acest context, care este situația în ceea ce privește introducerea unei certificări comunitare standardizate? Care este situația în ceea ce privește permisul european al mecanicilor de locomotivă? De asemenea, trebuie dublate eforturile în ceea ce privește Sistemul european de management al traficului feroviar (ERTMS).

Recentul plan de implementare pe care l-ați amintit trebuie să fie obligatoriu și nu trebuie întârziat din considerente naționale sau financiare. De asemenea, trebuie continuate și intensificate eforturile depuse pentru introducerea specificațiilor tehnice pentru interoperabilitate (STI). Acest lucru ar reprezenta un progres uriaș, în special în materie de standardizare a materialelor, și va oferi un grad mai ridicat de siguranță în ceea ce privește materialele de întreținere.

Multe dintre recentele accidente și incidente feroviare au fost cauzate de o întreținere defectuoasă. Din cauza costurilor se neglijează în primul rând instansitatea, și intervalele de întreținere se prelungesc. Care este situația în ceea ce privește un sistem de certificare valabil în întreaga Europă pentru lucrările de întreținere? Cred că trebuie făcut tot posibilul pentru a evita ca fiecare stat membru să se întoarcă iar la vechile norme și să acționeze în mod independent și divergent. În special trecerea frontierelor între statele membre individuale reprezintă un risc pentru siguranță. Cum intenționează Comisia să rezolve această problemă pe termen scurt? Doresc, de asemenea, să vă asigurați că atunci când efectuați evaluarea, nu uitați de aspectele sociale - acestea trebuie avute în vedere.

Bogusław Liberadzki, în numele grupului S&D. – (PL) Dle președinte, în primul rând, doresc să-i mulțumesc dlui Simpson pentru întrebarea formulată și să-l felicit că întrebarea lui a devenit subiectul dezbaterii noastre. Este o dezbaterie târzie, la o oră târzie de seară, dar este foarte bine că avem această dezbaterie. Când a fost afișat subiectul întrebării, am văzut cuvintele: context - sistemul feroviar european. Îndrăznesc să vă sugerez că deocamdată tot nu avem un sistem feroviar european.

De ce nu? Fiecare sistem feroviar are propriile standarde tehnice. Dacă e vorba de căi ferate electrice, este fie DC, fie AC. Dacă este AC, atunci e vorba sau de 15 kV, sau 30 kV, sau 35 kV. Vă pot spune un lucru interesant, adecvat mai ales în prezența dlui Tajani. În sistemul nord-sud, există două căi ferate similare - una în Polonia și cealaltă în Italia. Toate celelalte prezintă diferențe. Prin urmare, dle președinte, să dăm o șansă căilor ferate. Trebuie să stabilim un sistem feroviar cu adevărat european, chiar dacă trebuie să facem acest lucru în ciuda atotputernicilor operatori de transport feroviar naționali.

Michael Cramer, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Dle președinte, doamnelor și domnilor, siguranța este sfântă. Trebuie să constituie prioritatea absolută. Ceea ce s-a întâmplat recent la Berlin, când sistemul trenurilor rapide urbane s-a prăbușit ca urmare a așezării profiturilor pe primul plan, trebuie să rămână un caz absolut excepțional. Ceea ce nu au reușit să facă bombe și grenade în timpul războiului, a trebuit să trăim noi în ultimele șase luni la Berlin. Nu se poate continua astfel.

Argumentele care țin de siguranță sunt invocate și când cineva dorește să împiedice concurența. În astfel de cazuri, argumentele legate de siguranță sunt create pentru a bloca deschiderea de rețele, fapt reglementat de noi prin legislație și devenit obligatoriu pentru toate statele membre de la 1 ianuarie 2007. Aici trebuie să interveniți - argumentele legate de siguranță nu trebuie folosite în mod necorespunzător.

Siguranța costă bani, desigur, dar avem nevoie de investiții în infrastructură și siguranță. Avem banii. V-aș aminti tuturor, de pildă, că scutirea de la plata pentru kerosen îi costă pe contribuabilii europeni 14 miliarde de euro anual. Dacă ați cheltui acești bani pentru siguranță, am avea o piață feroviară europeană și siguranță garantată, imperativul zilei.

Jacky Hénin, în numele Grupului GUE/NGL. – (FR) Dle președinte, doamnelor și domnilor, pentru a pregăti concurența în sectorul feroviar, directivele europene au impus separarea rețelei feroviare și a activităților de transport, interzicând astfel orice fel de standardizare. Rezultatul: trenurile în Franța de pe rețeaua secundară circulă mai încet acum decât la începutul secolului 20. O treime din rețea este lăsată în ruină din cauza lipsei de fonduri necesare pentru a o întreține. Toate sindicatele feroviare, toți experții spun că urmarea acestei situații va fi creșterea numărului de accidente tragice.

Dar nu ne oprim aici. Mereu este nevoie de profituri și mai mari. Și atunci suntem gata să sacrificăm siguranța feroviară prin interzicerea normelor de siguranță naționale care oferă cel mai ridicat grad de protecție pentru a permite viitoarele reglementări europene minimaliste. Încă o dată, interesul general european este sacrificat pentru lăcomia capitalistă.

Modelul adecvat pentru Europa este Thalys, caracterizat printr-o cooperare feroviară europeană care respectă statutele protejând lucrătorii, precum și normele de siguranță maxime. Acest model este opusul concurenței sălbatice impuse utilizatorilor căilor ferate prin directivele europene. Într-adevăr, pentru a garanta siguranța utilizatorilor transportului feroviar și a riveranilor expuși riscurilor transportului de marfă periculos, trebuie abrogat tot ansamblul de pachete feroviare europene.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Dle președinte, nu este deloc uimitor. Putem afirma un singur lucru cu certitudine, și anume că de fiecare dată când are loc o liberalizare și privatizare, crește numărul accidentelor și al incidentelor. Motivul este evident, pentru că acolo unde trebuie generate profituri mari, angajații sunt plătiți prost; pentru că sunt scumpe, instrucția și acumularea de calificări sunt neglijate; sunt mai puține controale, deoarece controalele costă bani; iar în final - am văzut asta peste tot - când totul merge prost, toată lumea trebuie să suporte costurile uriașe pentru a repara haosul cauzat de liberalizare și privatizare.

Am ales un drum greșit. Dl Bach consideră că ar fi suficient să analizăm temeinic cauzele și să introducem mecanisme de siguranță mai bune. Am ales un drum greșit și acum ar fi momentul să ne întoarcem pe un drum care oferă calitate, siguranță și eficiență. Și acel drum cu siguranță nu presupune o continuare a liberalizării. Este drumul opus.

Guido Milana (S&D). – (IT) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, doresc să fac doar două observații.

Cred că discuția nu ar trebui să se concentreze pe probleme legate de o mai mare privatizare, concurență, și așa mai departe. Este evident că logica prin care se urmărește doar reducerea costurilor are o influență negativă asupra standardelor de siguranță. Când se încearcă reducerea costurilor odată cu lansarea unui mecanism de concurență majoră, scăderea standardelor de siguranță este inevitabilă.

Personal, consider că adevărata provocare constă în capacitatea Comisiei de a iniția o etapă mai riguroasă bazată pe un rol preponderent strategic al Agenției Feroviare Europene. Aceasta ar trebui să asume un rol de coordonare mai strânsă, de control și supraveghere a agențiilor de siguranță naționale, acțiune care ar trebui întreprinsă rapid, tocmai din cauza diferențelor dintre diferitele țări, la care au făcut referire și colegii mei, în ceea ce privește contradicțiile dintre legislațiile naționale și cea europeană. După părerea mea, în această privință există întârzieri mari.

Modelul ar trebui să fie cel al Agenției Europene pentru siguranța transportului aerian, și ar trebui să dispună de aceleași competențe cu caracter obligatoriu în ceea ce privește acțiunile și punerea în aplicare. Dacă ar trebui să facem azi un apel la Comisie, acesta este de a accelera demersurile în această direcție.

Dl comisar a spus că trebuie să așteptăm rezultatele anchetelor accidentelor. Dimpotrivă, cred că aceste rezultate nu vor aduce nimic nou în situația existentă.

Un alt element, dle comisar, care probabil nu intră în sfera dvs de responsabilități și care probabil nu este inclus nici în tema dezbaterii din această seară, este că, mult prea adesea, legislația per ansamblu nu garantează faptul că oricine suferă o pierdere sau este afectat în urma unui accident feroviar - având în vedere că rata accidentelor feroviare este încă scăzută - primește imediat recunoașterea de la persoana căreia îi revine răspunderea.

Seán Kelly (PPE). – Dle președinte, s-a afirmat că în acest sector au fost cheltuite 200 de milioane de euro în 2009. Mă întreb dacă Comisia analizează posibilitatea de a finanța, din punct de vedere al siguranței și interoperabilității, doar sisteme feroviare care funcționează electric și de a elimina pentru o perioadă de timp locomotivele care înghit diesel - știu că în țara mea toate sistemele feroviare le exploatează - și de a fixa o dată țintă pentru a avea în întreaga Uniune Europeană un sistem feroviar sigur interconectat și ecologic?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – Doamnă Președinte, doamnă comisar, siguranța transportului feroviar depinde de investițiile în întreținerea și modernizarea infrastructurii de cale ferată și a materialului rulant. Lipsa acestor investiții va crește numărul accidentelor feroviare.

Atât la nivel comunitar, prin bugetul TEN-T și a fondurilor structurale, cât și la nivelul statelor membre prin alocări naționale și cofinanțarea proiectelor prioritare pentru transportul transeuropean, investițiile în calea ferată trebuie să devină prioritare. Interoperabilitatea sistemelor feroviare este esențială. De asemenea, plata corespunzătoare a personalului, instruirea și testarea lucrătorilor din sectorul transportului feroviar sunt esențiale.

Și în România au avut loc în ultimul an accidente feroviare. Partea estică a Uniunii Europene necesită investiții semnificative în transportul feroviar pentru întreținerea și modernizarea infrastructurii existente și pentru dezvoltarea sa. Prelungirea proiectelor prioritare, 6 și 17 către București și Constanța, construirea unui coridor feroviar pentru transportul de marfă pe această rută, precum și implementarea sistemului RTMS ar trebui să devină proiecte prioritare TEN-T.

Antonio Tajani, vicepreședinte al Comisiei. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, cred că multe dintre răspunsurile la întrebările formulate în această dezbatere au fost date cu ocazia conferinței privind siguranța transportului feroviar desfășurată la 8 septembrie, pe care am convocat-o imediat după accidentele din Viareggio și Olanda, tocmai în scopul de a transmite un semnal în ceea ce privește angajamentul susținut al Comisiei și al instituțiilor europene de a întreprinde acțiuni în domeniul foarte sensibil al siguranței transportului feroviar.

După cum știți, la conferință au fost invitați reprezentanții tuturor instituțiilor, Parlamentul și Consiliul. Au fost examinate toate problemele care s-au aflat în centrul dezbaterii din această seară, începând cu chestiunea agențiilor și a Agenției Europene a Căilor Ferate.

Împărtășesc poziția dlui Milana, deoarece chiar în cadrul conferinței am propus acordarea de competențe sporite Agenției Europene a Căilor Ferate. Prin urmare, sunt într-o totală de acord. Cu toate acestea, trebuie să schimbăm regulile jocului și, atâta timp cât voi rămâne comisar pentru transporturi, mă angajez să fac tot ce îmi stă în putință pentru ca Agenția Europeană a Căilor Ferate să poată funcționa în virtutea aceluiași principii ca Agenția Europeană pentru Siguranța Maritimă sau Agenția Europeană de Siguranță a Aviației.

Un alt subiect pe care l-am abordat atunci, când au participat și familiile victimelor, este răspunderea operatorilor din lanțul transporturilor și, implicit, problema drepturilor celor implicați în accidente feroviare. Legislația privind drepturile pasagerilor în sectorul feroviar va intra în vigoare la data de 3 decembrie a acestui an.

Comisia analizează, de asemenea, aspectele legate de celelalte victime, altele decât pasagerii, și anume acele victime care nu sunt pasageri dar sunt victime ale accidentelor ca cel de la Viareggio, cauzate de o explozie sau o deraiere a trenului și evaluează posibilele răspunsuri la această problemă.

Prin urmare, Comisia s-a mobilizat ferm pentru a întreprinde acțiuni în sectorul siguranței transportului feroviar, pe care îl consideră prioritar, inclusiv în ceea ce privește certificarea personalului. UE a adoptat deja Directiva 2007/59/CE privind certificarea mecanicilor de locomotivă iar permisul european pentru mecanicii de locomotivă există deja: va intra în vigoare la data de 3 decembrie a acestui an.

În ceea ce privește aspectele sociale aduse în discuție, în 2005 comisia pentru dialog social a discutat acordul privind orele de lucru pentru traficul internațional.

În ceea ce privește întreținerea și sistemele de transport feroviar mai ecologice, consider că avem nevoie de o modernizare a echipamentelor și de întreținere eficientă. Așa cum am confirmat în răspunsul la întrebare, consider că sistemul ERTMS este un proiect important din punct de vedere tehnologic, proiect în care Comisia Europeană a investit în scopul de a asigura un grad mai ridicat de siguranță în sectorul transportului feroviar. Cred că este un element important care nu trebuie ignorat.

Președinte. – Dezbateră este închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Ádám Kósa (PPE), în scris. – (HU) În ceea ce privește problema discutată, consider că este important să observăm că în contextul ECM (entitatea responsabilă) proprietarul sau operatorul trebuie mereu specificat pentru a reduce astfel riscul producerii de accidente. În plus, așa cum este binecunoscută practică din Franța, ar trebui să avem în vedere și chestiunea răspunderii penale a persoanelor juridice, astfel încât siguranța să ocupe un loc mai important ca parte a rolului de management al persoanelor juridice.

Profitul nu trebuie să prevaleze niciodată în fața siguranței și vieților oamenilor atunci când deciziile strategice sunt luate la nivel de proprietar sau manager al companiei. Dacă survine un accident în masă ca urmare a unor practici de management riscante și indiferente ale companiei responsabile, persoana juridică poate fi trasă la răspundere așa cum se cuvine. Altfel, doar directorul general va părăsi compania mai devreme, acceptând bonusurile generoase și pachetele compensatorii binecunoscute astăzi astfel că, în final, doar mecanicul de locomotivă merge la închisoare.

Soarta companiei trebuie să fie legată și de cea a managerului și a lucrătorilor astfel încât să poată fi garantat un serviciu sigur de calitate superioară, în special în sectorul serviciilor de stat. Doresc să adresez Comisiei următoarea întrebare: ce fel de propunere intenționează să elaboreze astfel încât să impună nu doar răspunderea civilă (despăgubiri) ci și răspunderea penală în cazul furnizorilor de servicii neglijenți?

16. Utilizarea limbilor minoritare în cadrul moștenirii culturale europene comune (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct pe ordinea de zi este declarația Comisiei privind utilizarea limbilor minoritare în cadrul patrimoniului cultural european.

Leonard Orban, Membru al Comisiei. – Domnule Președinte, onorați membri ai Parlamentului, obiectivul general al politicii Uniunii Europene pentru multilingvism este acela de a pune în valoare toate limbile vorbite în Uniunea Europeană. Conform articolului 151 din tratat, acțiunea comunitară trebuie să își propună încurajarea cooperării între statele membre pentru a contribui la înflorirea culturilor statelor membre, respectând în același timp diversitatea lor la nivel național și regional și punând în prim-plan patrimoniul nostru cultural comun.

Pe baza acestor principii, Comisia Europeană, în strânsă cooperare cu statele membre pune în aplicare strategia de promovare a multilingvisticii și a diversității lingvistice, document adoptat în septembrie 2008, care se adresează tuturor limbilor vorbite în comunitate. Toate aceste limbi reprezintă o parte integrantă din patrimoniul nostru cultural comun, iar fiecare dintre limbile naționale, regionale, minoritare și ale migranților, vorbite în Europa, adaugă o fațetă moștenirii noastre culturale comune.

După cum cunoașteți, Comisia Europeană a invitat statele membre să țină seama de predarea limbilor regionale și minoritare în strategiile lor naționale de promovare a multilingvisticii în societate. Deciziile Uniunii Europene în acest domeniu nu înlocuiesc măsurile luate la nivelul statelor membre, ci le sprijină și vin în completarea acestora. Principalele instrumente de finanțare aflate la dispoziția Uniunii Europene sunt programul de învățare de-a lungul vieții, pe perioada 2007-2013, care este deschis tuturor limbilor vorbite în Comunitate, inclusiv celor regionale și minoritate.

Nu există legislație comunitară care să reglementeze utilizarea limbilor în statele membre și, de asemenea, nici tratatul nu prevede prerogative pentru adoptarea unor asemenea dispoziții. Respectul pentru diversitatea lingvistică și culturală este consacrat prin articolul 22 din Carta Drepturilor Fundamentale, care prevede ca Uniunea să respecte diversitatea culturală și lingvistică.

După cum știți dispozițiile Cartei sunt adresate instituțiilor și organismelor Uniunii, precum și statelor membre, numai atunci când acestea pun în aplicare legislația comunitară. În consecință, statele membre rămân factori de decizie în ceea ce privește politica lor lingvistică internă, inclusiv în ceea ce privește limbile regionale și minoritare. Protecția persoanelor care aparțin minorităților naționale reprezintă o parte integrantă din respectarea drepturilor omului, acesta fiind unul dintre principiile pe baza cărui este constituită Uniunea, astfel cum se arată în articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

În consecință, statele membre ar trebui să utilizeze toate instrumentele juridice care le sunt disponibile, pentru a garanta drepturile persoanelor aparținând minorităților naționale, în conformitate cu propria lor ordine constituțională și cu obligațiile și angajamentele care le revin în temeiul dreptului internațional. Acesta

din urmă, dreptul internațional, include, de exemplu, Carta Europeană pentru Limbi Regionale și Minoritare a Consiliului European, care reprezintă un cadru global în acest sens, precum și recomandările Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa, la care Parlamentul European a făcut apel în diferite ocazii.

Edít Bauer, în numele Grupului PPE. – (HU) Limbile popoarelor Europei ca întreg cultural formează patrimoniul cultural al Europei, după cum a spus și dl comisar. Îi mulțumesc pentru că a atras atenția asupra acestui fapt. Nu există diferențe între limbi, indiferent dacă sunt vorbite de o minoritate sau de o majoritate. În același timp, dreptul oamenilor de a-și utiliza propria limbă este parte integrantă a drepturilor lor fundamentale, astfel cum este menționat și în articolul 22 din Carta drepturilor fundamentale. Nu întâmplător comunitățile naționale sunt extrem de sensibile la orice încălcare a drepturilor lor în acest domeniu.

Iau cuvântul în numele unei minorități care numără peste o jumătate de milion de persoane, împotriva politicii lingvistice a Slovaciei care conține câteva articole prin care se încalcă și se limitează drepturile acestei minorități. Permiteți-mi să vă dau câteva exemple. Articolul 8 alineatul (4) al legii stipulează că doctorii trebuie să comunice în limba națională cu pacienții în locurile în care minoritarii reprezintă mai puțin de 20 % din populație. Același lucru se aplică și lucrătorilor sociali și clienților acestora, precum și pompierilor și personalului medical de pe salvări, dacă aceștia sunt în timpul orelor de lucru, cu alte cuvinte când sting un incendiu sau transportă un bolnav la spital. În conformitate cu articolul 6 alineatul (1), limba slovacă trebuie utilizată în textele publicitare, indiferent dacă sunt publice sau private. În conformitate cu articolul 8 alineatul (6), anunțurile publicitare trebuie să apară întâi în limba națională iar caracterele trebuie să fie mai mari sau cel puțin la fel de mari ca cele din textul din limba a doua. Acest lucru transmite în mod evident mesajul că prima limba este mai importantă, în timp ce a doua este subordonată și de mână a doua.

Articolul 9 al legii impune sancțiuni disproporționate persoanelor juridice care contravin utilizării adecvate a limbii, inclusiv întreprinderilor mici. În orice caz, de ce faptul de a vorbi în limba maternă este o infracțiune care se pedepsește? Evident, o astfel de legislație nu poate fi implementată corespunzător.

Dle președinte, autoritățile slovace ar fi putut integra în legislația lor ca parte a sistemului juridic național acele angajamente din Carta Consiliului European care privesc limbile, angajamente pe care le-au acceptat și asumat prin ratificare, în loc să adopte o lege diametral opusă. Această lege nu vizează nici bilingvismul, din moment ce nu presupune ca lucrătorii, nici chiar cei din sectorul public, să cunoască limba minoritară și nici nu îi încurajează să o învețe.

Dle președinte, doar un cuvânt pentru încheiere. Sunt bucuroasă că Parlamentul European a inclus această dezbatere pe ordinea de zi și apreciez poziția clară adoptată de Președintele Parlamentului, Jerzy Buzek, precum și mesajul univoc al Comisiei, care afirmă că drepturile minorităților trebuie protejate, nu limitate.

Hannes Swoboda, în numele Grupului S&D. – (DE) Dle președinte, având în vedere toate divergențele de opinie din această instituție, e un semn bun că avem un președinte de origine maghiară de care putem fi siguri că nu va acționa discriminatoriu, dar în această Europă este evident faptul că se încearcă să se respecte drepturile, indiferent de limbă și origine.

Dnă Bauer, ați criticat legea privind regimul lingvistic. Legea privind regimul lingvistic nu este optimă, dar acest lucru s-a stabilit deja. Cu toate acestea, nu încalcă drepturile fundamentale. Și acest lucru trebuie spus. Acestea fiind datele problemei, trebuie luate măsuri pentru a elimina deficiențele existente - mai ales în interpretarea legii. Este esențial ca după dezbateră de azi să se transmită un semn că încercăm să realizăm îmbunătățiri nu pentru că dorim să instigăm un grup etnic împotriva altuia, ci pentru că dorim ameliorarea relațiilor dintre slovacii și ungurii din Slovacia și, desigur, a relațiilor dintre cele două țări. Aceasta trebuie să fie preocuparea noastră. Mai ales acum, în apropierea alegerilor, nu pot decât să îndemn la moderație, rațiune și dialog, care deschid drumul către un rezultat pozitiv.

Pentru că, pur și simplu există și probleme care au o bază istorică și în privința cărora nu trebuie să ne facem niciun fel de iluzii. Atât mama mea, născută în Miskolc, cât și eu, născut la doar câțiva kilometri de Bratislava simțim și intuim acest lucru. Însă, esențial este să nu amplificăm și intensificăm conflicte care adesea nu există decât între puterile politice și nu între oameni, care se înțeleg foarte bine.

La fel cum există o minoritate maghiară în Slovacia, există și o minoritate slovacă în unele municipalități cu o majoritate maghiară din Slovacia. Prin urmare, trebuie să asamblăm aceste elemente. Hotărâtor este și al doilea semn transmis prin această dezbatere. Avem o serie de probleme comune. Și Slovacia și Ungaria au probleme comune, cum ar fi problema romilor. Nu ar fi mult mai înțelept să ne concentrăm pe rezolvarea în comun a problemelor existente prin dialog, în scopul de a le oferi tuturor minorităților din regiune o șansă mai bună? Până la urmă, cu toții suntem membri ai unor minorități. Obiectivul trebuie să fie angajamentul

de a garanta diversitatea lingvistică - așa cum a spus dl comisar - de a promova multilingvismul, pentru că limbile sunt un „activ”. Oamenii care vorbesc mai multe limbi au un avantaj și în momentul în care toată lumea va înțelege și va accepta acest lucru, vom putea spera la un viitor mai bun.

Carl Haglund, în numele Grupului ALDE. – (SV) Dle președinte, mă bucur că această problemă a fost tratată cu seriozitate de către Comisie. Pentru multe grupuri de minorități din Europa viața este dificilă și un mesaj ferm din partea UE ar putea ajuta la contracararea valului de intoleranță care s-a abătut asupra părții noastre de lume în ultimii ani. Cred că UE ar trebui să vorbească răspicat astfel încât fiecare european să înțeleagă că a avea și vorbi și alte limbi pe lângă limba majorității constituie valoare adăugată.

De ce? Ei bine, în primul rând pentru că fiecare limbă poartă cu ea un patrimoniu cultural enorm care îmbogățește diversitatea europeană. Zonele în care se vorbesc limbi minoritare sunt și zonele mai competitive și mai dezvoltate din punct de vedere economic. Prin urmare, este benefic pentru oricine vrea să facă afaceri în astfel de zone să angajaze oameni care vorbesc limbile locale. Sunt două motive bune. Aș dori să îi mulțumesc Comisiei pentru această inițiativă și nu vă mai rețin pentru că timpul e limitat.

Tatjana Ždanoka, în numele Grupului Verts/ALE. – Dle președinte, doresc să îi mulțumesc dlui comisar pentru declarația sa și sunt de acord că actuala legislație UE nu ne permite să legiferăm în domeniul drepturilor lingvistice.

Pe de altă parte, de la 1 decembrie, vom avea o clauză la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană care stipulează că Uniunea este fondată pe valorile respectării drepturilor omului, inclusiv a drepturilor persoanelor care aparțin minorităților. Probabil că acest articol nu poate constitui un temelie legal solid pentru a putea construi imediat propriul concept legat de drepturile minorităților în actualul *acquis comunitar*. Cu toate acestea, astăzi merităm o declarație axată mai mult pe poziția politică a Comisiei în ceea ce privește drepturile minorităților și, după părerea mea, mesajul trebuie să fie simplu. Un partid care acționează împotriva drepturilor persoanelor aparținând minorităților, inclusiv a drepturilor lingvistice, acționează împotriva valorilor fundamentale ale Uniunii.

Nominalizăm și acuzăm țările din afara UE care nu respectă drepturile omului, deși UE nu le poate impune niciun fel de obligații legale, dar de ce suntem atât de reticenți în a numi exemple negative din interiorul UE, chiar dacă nu putem impune obligații?

Ați menționat documentele Consiliului Europei și ale OSCE dar, la rândul ei, Comisia ar trebui să își asume obligația de a monitoriza dacă statele membre își îndeplinesc obligațiile care decurg din aceste documente.

Nici chiar în Parlament nu îndeplinim această cerință a multilingvismului. Eu, de exemplu, nu pot vorbi în limba mea maternă, deși 40 % din populația țării mele, Letonia, are rusa ca limbă maternă.

Lajos Bokros, în numele Grupului ECR. – (SK) Slovaca este una dintre cele mai frumoase limbi din Europa, dar este rar auzită în Parlamentul European.

Ca adevărat prieten al Slovaciei, susținător pe termen lung al dezvoltării sale și modest, dar activ participant la reformele Slovaciei, aș fi încântat să îmi pot ajuta prietenii slovaci să depășească acest dezavantaj și, în același timp, să promoveze limba slovacă astfel încât aceasta să fie vorbită și înțeleasă de un cerc mai larg de oameni. Sunt convins că vom reuși să protejăm diversitatea culturală și lingvistică slovacă.

Limba slovacă nu dorește să se dezvolte în detrimentul altor limbi. Tocmai din acest motiv, este de neînțeles faptul că o lege care abordează problema utilizării limbilor minoritare le definește un spațiu mult mai restrâns de utilizare decât slovacă. De fapt, această lege tratează chestiunea utilizării acestor limbi ca opțională, opțiunea de a le utiliza fiind prezentată într-un mod negativ și nu ca un drept pozitiv, neconsiderându-o un drept care poate fi cerut și aplicat în viața de zi cu zi.

În instituțiile din Slovacia în continuare nu există formulare tipărite în maghiară și nici măcar traduceri oficiale în maghiară ale legilor și normelor juridice ale Republicii Slovace.

Modificarea legislației naționale în materie de regim lingvistic a complicat situația și mai mult. Reprezentanții minorităților etnice nu au fost implicați în elaborarea acesteia. Una dintre deficiențele fundamentale ale noii măsuri juridice este că se aplică nu doar utilizării limbii oficiale, ci intervine în mod profund chiar în viața publică, comercială și privată.

O altă problemă fundamentală este că legislația privind limba oficială include și sancțiuni. Modificarea legislației slovace privind limba națională reprezintă o încălcare a drepturilor fundamentale ale omului și a

normelor Uniunii Europene. Menținerea legii în forma sa actuală ar fi împotriva interesului național al Republicii Slovacia și a grupului etnic majoritar deoarece legea va provoca suspiciuni și va otrăvi atmosfera de relații bune dintre grupurile etnice care de peste o mie de ani au locuit împreună pe teritoriul Slovaciei.

Slovacia este o țară democratică, matură, încrezătoare și nu trebuie să recurgă la un război cultural sau la o lege pentru a se apăra împotriva limbilor indigene. Grupurile etnice indigene nu amenință națiunea slovacă, limba slovacă sau cultura națiunii slovace. Dimpotrivă, grupurile etnice care conviețuiesc în Slovacia vor proteja, susține și dezvolta cu entuziasm și de bunăvoie limba și cultura slovacă atâta timp cât va exista o voință vizibilă din partea națiunii slovace de a proteja, susține și dezvolta limbile și cultura minorităților etnice.

Jaroslav Paška, în numele Grupului EFD. – (SK) În ultimul timp prietenii noștri maghiari ne dau lecții despre cum ar trebui să găsim o soluție europeană la problema utilizării limbilor minoritare în Slovacia.

Aș dori să țin o lecție despre cum se pare că au uitat să se uite în primul rând la ei și despre cum în Ungaria limitează posibilitățile minorităților de a utiliza limbile lor materne. Să luăm exemplul educării copiilor și al școlilor. Republica Slovacă permite educarea copiilor maghiari în limba lor maternă de la școala primară până la universitate. Predarea tuturor materiilor se face în maghiară de către profesori care vorbesc maghiară. Pe de altă parte, copiii slovaci din Ungaria pot doar visa la școli cu predare în slovacă. Guvernul maghiar le-a închis în 1961. De atunci, copiii minorităților etnice din Ungaria nu au avut unde să învețe în mod corect propria limbă maternă pentru că guvernul maghiar nu le oferă posibilitatea de a primi educație în limbile lor materne, spre deosebire de alte guverne UE. În Ungaria, copiii slovaci trebuie să învețe toate materiile în maghiară iar limba lor maternă este adăugată ca o pedeapsă, ca o muncă suplimentară, cu scopul de a-i descuraja. Slovaca le este predată de profesori care vorbesc maghiară și nu sunt competenți în limba slovacă. În acest fel, relația copiilor cu limba lor maternă și cu rădăcinile lor culturale este suprimată și subminată.

Recurgând la această abordare, chipurile europeană, a problemei minorităților, în ultimii 50 de ani administrația maghiară a redus minoritatea slovacă la aproape o zecime din numărul inițial. Este motivul pentru care un fost ombudsman maghiar pentru minorități etnice a recunoscut deschis că Ungaria continua să depună eforturi pentru asimilarea totală a minorităților etnice.

Îi respect foarte mult pe prietenii mei, deputații din Republica Ungaria. De peste o mie de ani, națiunile noastre au contribuit la istoria Europei și vreau doar să îi rog să înțeleagă că cifrele nu mint. Ca urmare a politicii administrației maghiare, minoritatea slovacă din Ungaria a fost decimată, în timp ce în Slovacia, datorită politicilor corecte ale administrației slovace, minoritatea maghiară a rămas la fel de numeroasă.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) De la începutul dezbaterii acestui punct trebuie să clarificăm ce anume poate fi considerat de valoare pentru Uniunea Europeană. Este ceea ce este scris în documente, sau acel ceva devine valoare dacă statele îl respectă sau dacă Uniunea Europeană le obligă să îl respecte? Poate fi considerată o minoritate națională ca ceva de valoare? Are vreo importanță? Ei bine, în Republica Cehă decretul lui Beneš au rămas deocamdată în vigoare pentru ca Václav Klaus să semneze Tratatul de la Lisabona. Cu alte cuvinte, au păstrat stigmatul vinei colective pentru grupurile etnice ale germanilor sudeți și maghiarilor. Și atunci, este o minoritate ceva de valoare? Este o limbă minoritară ceva de valoare? În Slovacia, populația maghiară indigenă este pedepsită dacă își folosește limba maternă. Această lege pur și simplu nu poate fi pusă în aplicare corespunzător. Europei ar trebui să îi fie rușine atâta timp cât această lege există. Aceasta nu ar trebui să fie o dispută între Slovacia și Ungaria. Ar trebui să fie o problemă între Slovacia și Uniunea Europeană care își protejează valorile. Este un sistem ipocrit care proclamă aceste valori fără să le respecte în practică.

Ce abordează acest punct de pe ordinea de zi? Cu siguranță este reticent în a rezolva problema. În această ședință avem de-a face cu probleme individuale, cum ar fi Nicaragua, Vietnam, Laos și încălcările drepturilor omului. În ceea ce privește această problemă, Uniunea Europeană nici măcar nu își asumă rolul de protejare a valorilor sale; pur și simplu le devalorizează.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Dle președinte, dle comisar, consider un succes faptul că în dezbaterile propuse de colega mea, Edit Bauer, și de mine, Parlamentul European abordează în sfârșit problema utilizării limbilor materne de către minoritățile naționale și lingvistice, fapt care presupune și abordarea legii discriminatorii a Slovaciei privind regimul lingvistic. De asemenea, sunt deosebit de încântată de poziția univocă adoptată de Comisie cu această ocazie în ceea ce privește drepturile limbilor minoritare.

Doresc să îi mulțumesc dlui comisar Orban în special pentru că, printre documentele și drepturile invocate a menționat și Carta europeană a limbilor minoritare sau regionale a Consiliului Europei. De asemenea, consider că este foarte important că dl Buzek a vizitat Bratislava și a dat o declarație clară în această privință.

Până la urmă, toți cei din această instituție care de ani de zile ne-am ocupat cu problema drepturilor omului considerăm că este scandalos ca, astfel cum stipulează Tratatul de la Lisabona, cetățenii aparținând unei minorități să nu aibă dreptul de a-și folosi limba maternă în țara în care s-au născut și să nu se poată bucura de drepturile garantate de democrație. Într-adevăr, legea transformă în posibilă faptă penală exercitarea dreptului fundamental de a utiliza limba maternă. Ceea ce implică faptul că minoritățile sunt considerate cetățeni de mână a doua în patria lor. Dle Paška, ca să puteți face o comparație, vorbim de 530 000 de maghiari în Slovacia și de 20-30 000 de slovaci în Ungaria.

Cu toate acestea, doresc doar să îi răspund dlui Swoboda că în acest caz o minoritate luptă pentru cele mai firești drepturi fundamentale împotriva majorității. Nu este vorba despre două țări care se luptă între ele. Uniunea Europeană trebuie să intervină negreșit și să ia poziție împotriva legii slovace și a oricărei alte asemenea legi care pune în pericol utilizarea limbilor minoritare și protejarea identității minorităților, deoarece aceste legi contravin tuturor documentelor internaționale, inclusiv principiilor fundamentale consolidate acum în Tratatul de la Lisabona și în Carta drepturilor fundamentale.

Doresc pur și simplu să le amintesc colegilor mei că, deja în 1995, când legea privind regimul lingvistic a fost adoptată pentru prima dată, Slovacia a făcut obiectul criticilor internaționale. În urma acestor reacții și mai ales pentru că era una dintre condițiile de inițiere a procesului de aderare la UE, Slovacia a trebuit să elimine din legislație punctele legate de sancțiuni. Așadar, în urmă cu 10 ani, Uniunea Europeană s-a opus aceleiași probleme împotriva căreia azi are rețineri să reacționeze.

Boris Zala (S&D). – (SK) Sunt mândru să spun că Slovacia a contribuit foarte mult la diversitatea lingvistică și la protejarea patrimoniului cultural lingvistic.

Câteva fapte: minoritatea maghiară dispune de aproximativ 700 de școli cu predare în limba maghiară. Toate minoritățile au dreptul de a-și folosi propria limbă, fie că este vorba de acțiuni din instanță, de afaceri sau de nume de locuri, având în același timp emisiuni de radio și televiziune în limbile lor materne. Statul oferă sprijin financiar pentru activitățile culturale ale minorităților și acceptă utilizarea limbii materne în relații comerciale, contractuale și de altă natură.

Deputații maghiari din Parlamentul European atacă legislația slovacă privind regimul lingvistic. Afirmațiile lor nu sunt decât expresia naționalismului maghiar rănit care se manifestă prin minciuni, invenții și scorneli. Trebuie să respingem un astfel de comportament, doamnelor și domnilor. Dimpotrivă, legislația slovacă privind regimul lingvistic respectă întru totul normele internaționale, astfel cum a fost confirmat și de către cel mai competent observator - comisarul Vollebæk al Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa. Legislația noastră privind regimul lingvistic contribuie la eliminarea discriminării împotriva minorităților și la siguranța și sănătatea cetățenilor noștri prin crearea unui spațiu propice integrării lor depline. În plus, Slovacia a semnat Carta limbilor minoritare și asigură astfel diversitatea lingvistică a tuturor minorităților din Slovacia.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Republica Slovacia se conduce după un standard ridicat în relațiile cu minoritățile etnice, având în același timp una dintre cele mai moderate legislații privind regimul lingvistic din Europa.

În ciuda acestor fapte, este supusă în permanență la presiuni din partea deputaților maghiari din Parlamentul European care nu ezită să recurgă la minciuni și invenții pentru a influența opinia publică europeană. Asistăm la aceste atacuri la aproape fiecare sesiune a Parlamentului European de la extinderea din 2004. Ungaria este o țară care a eliminat aproape complet minoritățile de pe teritoriul său și atentează grav la afacerile interne ale Republicii Slovacia. Acest lucru este total inacceptabil.

Consider că instituțiile europene nu ar trebui să intervină în această problemă ca elefantul într-un magazin de porțelanuri. Slovacia va rezolva problemele legate de utilizarea limbii naționale prin mijloace culturale și în conformitate cu tradițiile europene. Regulamentul de aplicare a modificării aduse legislației privind regimul lingvistic confirmă abordarea sensibilă a tuturor grupurilor etnice și naționalităților din Slovacia.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (PL) Dle președinte, sunt fericit că, în calitate de deputat din Lituania, pot vorbi aici în poloneză, limba mea maternă. Cred că acest privilegiu ar trebui să fie norma nu doar în Parlamentul European, ci în toate țările UE, pentru că multiculturalitatea și diversitatea lingvistică sunt foarte importante în ierarhia europeană a valorilor. Trebuie să depunem toate eforturile pentru a garanta că minoritățile naționale, și în special minoritățile indigene, nu suferă nicio discriminare sub aspectele cuprinse în declarația de azi a Comisiei. Prin urmare, Comisiei îi revine sarcina stringentă de a rezolva conflictele legate de utilizarea limbilor minorităților în toate țările UE, fără excepție. Soluțiile pozitive la aceste probleme găsite

în Finlanda, Italia, Polonia, Danemarca, Republica Cehă și în multe alte țări facilitează în mod evident această sarcină. Nu avem nevoie decât de o acțiune eficientă și, mai important, de o acțiune imediată a Comisiei în această privință.

Diane Dodds (NI). – Dle președinte, este foarte bine să auzim că se vorbește despre diversitate și multilingvism, dar doresc să aduc scurt în discuție o situație din regiunea mea din Regatul Unit.

Limba minoritară ulster scots face parte din bogăția culturală a Irlandei de Nord și este recunoscută de Regatul Unit în conformitate cu Carta europeană a limbilor regionale sau minoritare a Consiliului Europei.

Ca urmare a acordului de la St Andrews, guvernul Irlandei de Nord este responsabil de elaborarea unei strategii pentru limba și cultura ulster scots. În pregătirea acestei strategii, ministrul culturii are în vedere Carta europeană și alte instrumente internaționale, inclusiv Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului. Tot el este cel care stabilește strategia în contextul promovării unui viitor comun mai bun pentru Irlanda de Nord, construit pe egalitate, diversitate și interdependență.

Din păcate, Sinn Fein a folosit cultura - și în special limba - ca armă în campania lui împotriva statului, fapt care a condus la controverse și dispute. Este un abuz și o folosire improprie a limbii. Astfel că sperăm ca aspectul strategiei legat de viitorul comun mai bun va aborda și problema moștenirii acestui război cultural.

Alejo Vidal-Quadras (PPE). – (ES) Dle președinte, doresc să subliniez eforturile depuse de această instituție pentru a sprijini limbile regionale și minoritare în ceea ce privește comunicarea scrisă dintre cetățeni și Parlament. Cetățenii se pot adresa Parlamentului și pot primi răspuns în aceste limbi.

Cu totul altceva, dle președinte, este pretenția unora de a utiliza în sesiunile plenare limbi minoritare sau regionale sau limbi care în unele zone ale statelor membre au statut de limbi semi-oficiale. Această pretenție nu este viabilă într-un parlament care lucrează în întregime într-un regim multilingv de 23 de limbi, fapt care consumă mai mult de o treime din bugetul nostru și ocupă peste jumătate din personalul nostru.

Există asemenea limbi în Regatul Unit, în Luxemburg, Estonia, Cipru, Spania, Suedia și Finlanda, și lista poate continua. Dle președinte, acest lucru ar însemna să utilizăm 35 sau 40 de limbi în sesiunile plenare, fapt care din punct de vedere financiar și logistic este imposibil. Prin urmare, dle președinte, poate că insistența asupra acestei chestiuni aduce avantaje electorale, dar este total lipsită de sens și nerealistă. Nu ar face decât să genereze frustrări inutile din partea multor cetățeni de bună credință.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Dle președinte, legea națională slovacă privind regimul lingvistic violează cinci principii fundamentale cuprinse în Carta drepturilor fundamentale care intră în vigoare la 1 decembrie.

În primul rând, discriminează pe motive etnice, încadrând jumătatea de milion de cetățeni maghiari în categoria cetățenilor de mână a doua și limba lor maternă în categoria limbilor de mână a doua. În al doilea rând, intervine brutal în viațile private ale oamenilor, după cum a subliniat Edit Bauer. În al treilea rând, este antidemocratică pentru că inoculează frica în rândul cetățenilor. În al patrulea rând, contravine celor două documente ale Consiliului Europei, pe care Slovacia le-a acceptat în acordul de aderare. În cele din urmă, dl comisar Orban a afirmat că UE sprijină bilingvismul și multilingvismul, în timp ce calea aleasă de Slovacia conduce la monolingvism și asimilare lingvistică.

Dacă UE tolerează violarea acestor cinci drepturi fundamentale și nu ia nicio poziție, nu va avea nici un drept moral de a critica China, Rusia și alte țări. Nu putem funcționa cu norme duble.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Dle președinte, Carta europeană a limbilor regionale sau minoritare, adoptată de Consiliul Europei și 47 de state europene, inclusiv toate statele membre ale Uniunii Europene, stabilește că limbile regionale și minoritare trebuie să fie protejate pentru că, în unele cazuri, sunt amenințate de dispariție.

Consider că această atitudine contribuie la menținerea și dezvoltarea tradițiilor, a diversității și bogăției culturale a continentului, pe care trebuie să le conservăm. De asemenea, protejează un drept fundamental al persoanelor care vorbesc acele limbi, după cum a arătat și dl comisar.

Acesta a menționat că statele membre trebuie să recurgă la orice instrument disponibil pentru a asigura faptul că aceste limbi sunt utilizate, dar cu toții știm că lucrurile stau altfel. Nici multilingvismul și nici bilingvismul nu sunt garantate în toate statele membre unde există limbi oficiale și problema este că nu simțim că limbile minoritare sunt parte din moștenirea Uniunii, parte din moștenirea noastră.

Cu toate acestea, aş dori să vă rog să meditaţi asupra conceptului de limbă minoritară, pentru că există limbi în statele membre care sunt limbi oficiale în Parlamentul European, dar au număr mic de vorbitori și sunt mai puțin cunoscute decât unele limbi regionale, care nu sunt însă limbi oficiale. Prin urmare violăm drepturile lingvistice a 40 de milioane de europeni în condițiile în care protejarea acestor drepturi e o chestiune de principii, după cum însuși dl comisar a afirmat.

Există 700 000 de basci care vorbesc euskera, cea mai veche limbă din Europa a cărei origine nu se cunoaște, și dacă dorim să aducem Europa mai aproape de populația bască, printre altele trebuie să îi facem să simtă că a spune 'gabon' are aceeași însemnătate cu a spune 'buenas noches', 'good evening' sau 'bonsoir'.

Kay Swinburne (ECR). – Dle președinte, ca deputat în Parlamentul European pentru Țara Galilor, nutresc o imensă simpatie pentru multele limbi minoritare din Europa, mai ales pentru că limba mea maternă este galeza, una dintre cele mai vechi limbi europene încă utilizate.

Din punct de vedere numeric, situația vorbitorilor de maghiară din Slovacia este foarte asemănătoare cu cea a vorbitorilor de galeză din Țara Galilor, care depășesc jumătate de milion de indivizi. Acest număr reprezintă 20 % din populația Țării Galilor, dar mai puțin de 2 % din populația Regatului Unit.

După sute de ani de îmbrânceli între vorbitorii de engleză și cei de galeză din Țara Galilor și de dispute foarte asemănătoare cu cele de azi dintre slovaci și maghiari, în Țara Galilor s-a ajuns la o conviețuire fericită.

Renașterea limbii galeze în ultimii 15 ani după descentralizare a fost meteorică. Atitudinea pozitivă față de această limbă a adus beneficii culturale enorme.

În Țara Galilor, soluția a fost abordarea pragmatică. Obiectivul nostru ar trebui să fie ca oamenii să poată vorbi în limba în care se simt mai bine, oricare ar fi aceasta, dar fără să determinăm sarcini sau costuri inutile. De exemplu, intenționez să închei comentariile în galeză deși nu aş vrea să impun contribuabililor costurile traducerii simultane din Parlament doar pentru doi deputați vorbitori de galeză. Diversitatea trebuie, însă, celebrată.

(Vorbitorul vorbește în galeză)

Anna Záborská (PPE). – (SK) Doresc să rămân la tema dezbaterii noastre. Nu voi vorbi despre legea privind utilizarea limbii naționale în Slovacia pentru că o consider o problemă exclusiv slovacă.

La 1 ianuarie 2010, se vor împlini 22 de ani de când un individ foarte înțelept și care se bucură de respectul tuturor a subliniat faptul că respectul față de minorități și cultura lor este temelia pe care se poate construi pacea. Trebuie să susținem în mod consecvent dreptul minorităților de a-și menține și dezvolta cultura. Minoritățile au dreptul de a-și utiliza propriile limbi și acest drept ar trebui să fie prevăzut prin lege. Eșecul în aceste chestiuni ar conduce la pierderea unei moșteniri culturale bogate. A rostit aceste cuvinte cu ocazia Zilei Mondiale a Păcii.

Bogăția culturală a Europei constă în națiunile care au supraviețuit până în ziua de azi. Este opusul Statelor Unite ale Americii, unde această bogăție a fost dizolvată într-o masă indefinită. În Europa sunt utilizate o multitudine de limbi și astfel dobândește sens și Uniunea Europeană ca proiect al unei comunități de state naționale.

Trebuie să vorbim despre norme privind utilizarea limbilor minoritare pentru că normele sunt necesare, dar nu putem priva Europa de această bogăție. În orice stat problema utilizării limbilor minoritare apare dacă nu există o voință de a comunica sau dacă fondul problemei este cauzat de alte chestiuni. Minoritățile trebuie să se simtă bine în țările în care trăiesc și de aceea voi apăra mereu cu consecvență orice limbă minoritară, dar numai ca limbă a unei minorități. Cred că aceasta este și părerea Comisiei.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – Dle președinte, doresc să-mi exprim profunda îngrijorare cu privire la atitudinea guvernului spaniol, care nu permite utilizarea catalanei în acest Parlament. Limba catalană a fost interzisă și persecutată în timpul dictaturii lui Franco; acum, democrația spaniolă își demonstrează calitatea îndoielnică nepermițând utilizarea oficială a catalanei în acest Parlament.

Toate limbile sunt egale, la fel cum toți oamenii sunt egali. Europa este un model excelent de bună practică care le oferă limbilor oficiale mai mici posibilitatea de a fi tratate cu aceeași unitate de măsură.

Zece milioane de oameni vorbesc catalana, dar este interzisă utilizarea ei în această instituție. Recunoașterea catalanei și autorizarea utilizării ei în Parlament ar contribui decisiv la ameliorarea situației acestei limbi în

Spania și ar consolida cererea noastră de a întrerupe tradiția de secole a monolingvismului din Parlamentul spaniol.

Ca deputat catalan în Parlamentul European, care știe că acum exprimă o cerere clară și importantă în numele poporului catalan, solicit participarea Comisiei Europene pentru a oficializa limba catalană în această instituție.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Dle Orban, peste 60 000 de cetățeni bulgari se uită la știrile în limba turcă, limba lor maternă, la televiziunea bulgară. Acest program de știri în turcă, care durează doar cinci minute, a fost difuzat de către cea mai mare organizație publică de media din Bulgaria începând cu anul 2001, când a fost ratificată Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale. Este felul în care Bulgaria justifică acum respectarea principiului fundamental al Uniunii Europene privind protecția drepturilor minorităților.

Cu toate acestea, doresc să vă atrag atenția asupra unui sondaj efectuat la 5 noiembrie cu scopul de a opri difuzarea știrilor în limba turcă. Este rezultatul instigării și al presiunii naționaliste. Stoparea acestui program va priva cea mai mare minoritate din Bulgaria de dreptul la informare în limba maternă. Acest lucru ar însemna intoleranță și discriminare, care ar tulbura buna conviețuire tradițională dintre grupurile etnice din Bulgaria, care adesea a servit drept model în Balcani.

De aceea insist, dle comisar, să primesc un răspuns cu privire la modul în care Comisia monitorizează respectarea de către media a drepturilor minorităților de a comunica liber în limba lor maternă și, astfel, de a participa pe deplin la viața socială și politică a patriei lor.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Vă mulțumesc că mi-ați dat cuvântul. Doresc să vă atrag atenția asupra unei măsuri inițiate de Uniunea Europeană - în direcția cea bună. Vorbim despre o minoritate - persoanele cu deficiențe de auz - a cărei limbă maternă este un limbaj al semnelor care a fost recunoscut în 10 state membre ale Uniunii Europene, inclusiv în țara mea, Ungaria. Această lege stipulează nu doar faptul că limbajul semnelor este limba noastră maternă, ci și că drepturile minorităților noastre culturale sunt protejate de ea. Doresc, de asemenea, să vă atrag atenția asupra faptului că de fapt Slovacia este deschizătoare de drumuri în această privință, pentru că utilizarea limbajului semnelor slovac a fost recunoscută în 1995. Dar cum rămâne cu maghiarii? Este datoria mea să subliniez faptul că în Uniunea Europeană nu se pot aplica norme duble. Dacă o persoană cu deficiențe de auz slovacă poate folosi limbajul semnelor, lăsați cetățenii slovaci să își folosească limba maternă.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Sunt foarte dezamăgită că, în ciuda problemelor sociale tot mai grave care afectează fiecare cetățean din statele membre UE, indiferent de naționalitate, problemele legate de duelul dintre deputații slovaci și maghiari continuă să fie dezbătute în sesiunile plenare ale acestei instituții, așa cum se întâmplă și acum, cu 10 minute înainte de miezul nopții.

Nici legislația privind regimul lingvistic, nici vreuna din celelalte teme discutate aici de către deputații maghiari nu au niciun efect negativ asupra persoanelor aparținând minorităților etnice. Dle președinte, în Slovacia drepturile minorităților etnice și ale tuturor celorlalte minorități sunt pe deplin protejate la un standard foarte ridicat. Întindem mâna prieteniei prietenilor noștri din Ungaria, dorim să avem relații de vecinătate bune și ne deranjează foarte mult faptul că se abuzează în mod repetat de instituția Parlamentului European pentru manifestări de ură împotriva Republicii Slovacia.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Dle președinte, am citit noua lege slovacă în întregime. Dl Swoboda are dreptate - în viața de zi cu zi oamenii conviețuiesc pașnic, inclusiv în sudul Slovaciei. Și din acest motiv, noua lege privind limba națională este inutilă, din moment ce limba slovacă nu este amenințată în Slovacia.

Din păcate, divide cetățenii, deoarece adesea ceha este mai bine poziționată decât maghiara. Și atunci de ce nu oferă măcar un tratament egal pentru cehă și maghiară? Această modificare a legii poate fi explicată doar prin compoziția ciudată a actualei coaliții de guvernământ din Slovacia, unde tovarășul Fico încearcă să smulgă voturile naționaliștilor SNS și ale populistului HZDS invocând presupuse pericole maghiare. Mă bucur că pot să afirm că în timpul coaliției de guvernământ conduse de Mikuláš Dzurinda acest tip de comportament nu a fost posibil. În acea perioadă, trei partide membre în Grupul Partidului Popular European (Creștin Democrat), inclusiv partidul minorităților, au lucrat foarte bine împreună și nu unul împotriva celuilalt - și acesta ar trebui să fie scopul.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Și eu sunt de acord cu cei care au spus că în Slovacia oamenii au conviețuit foarte fericiți până în momentul în care a izbucnit această situație tensionată care distruge echilibrul și complică conviețuirea.

Permiteți-mi să menționez câteva aspecte despre Slovacia care nu au fost încă spuse în contextul legislației privind regimul lingvistic. Nu vreau să repet ceea ce s-a spus deja. Pe de o parte, Slovacia se definește ca stat național, iar noi știm - și s-a discutat deja azi - că în Slovacia trăiește o comunitate maghiară care reprezintă aproximativ 10 % din populația țării, alături de alte minorități.

Legislația privind regimul lingvistic creează un dezechilibru. Problema nu este doar că protejează limba slovacă și nu acele limbi minoritare care ar trebui să fie protejate, după cum demonstrează un mare număr de exemple pozitive din Europa. Problema este mai curând că nu este o lege coerentă, uniformă, care să protejeze minoritățile și care, așa cum am spus de multe ori, ar fi necesară pentru a nu distruge acest echilibru. Un aspect foarte important al dezbaterii de azi este că au fost aduse în discuție multe exemple pozitive. Sper sincer că aceasta va fi direcția în care va merge și Slovacia de acum înainte.

László Tórkés (PPE). – (HU) *Békesség Istentől! Pace vou Boží pokoj s Vami! Peace to you from God!* În Europa noastră plurilingvă doresc să vă urez pace în maghiară, română, slovacă și engleză. Am putut face acest lucru în Parlamentul European, dar în conformitate cu legislația slovacă ar fi riscant să o fac fără să încalc legea privind limba națională. Într-un stat membru UE, oamenii pot fi amendați pentru că vorbesc alte limbi decât limba națională, inclusiv una dintre limbile oficiale ale Europei, maghiara. Este scandalos și rușinos.

Priviți harta Slovaciei pe care o am în față. Datorită Acordului Schengen, granița care desparte Slovacia de Ungaria a fost înlăturată, la fel ca și Cortina de fier. Cu toate acestea, guvernul slovac post-comunist șovinist ridică acum noi ziduri între oameni, bariere lingvistice.

Dorim să îi mulțumim Președintelui Jerzy Buzek pentru misiunea pe care a întreprins-o în Slovacia pentru a rezolva această problemă. În această problemă de interes public, Parlamentul European nu trebuie să adopte o poziție convenabilă, neinformată, de neintervenție, ci ar trebui să pună în aplicare propriile reglementări și cerințe pe care le promovează în domeniul drepturilor omului, ale minorităților și drepturilor lingvistice.

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) Inițial am vrut să îi răspund dlui Bokros, dar nu mi-ați dat cuvântul. Doream să spun că accept ca fiind adevărat faptul că parlamentul slovac nu traduce toate legile în limbile minorităților și, apropo, vorbim de 11 limbi, nu de una singură, și că în ceea ce privește dimensiunea minorității maghiare, cu cei jumătate de milion de membri, avem și o minoritate de romi care numără tot o jumătate de milion de oameni, și ei nu se plâng. Doresc să întreb dacă Parlamentul maghiar traduce întreaga legislație în limbile minoritare și dacă există traduceri în limba slovacă? Însă apreciez foarte mult că ați profitat de ocazie și ați vorbit slovacă.

Dle Tórkés, Slovacia construiește poduri - și mă deranjează foarte tare că mereu aduceți în discuție acest aspect - dar podurile trebuie construite și din partea cealaltă, din Ungaria. Ca deputat aflat la primul mandat în Parlamentul European, mă deranjează foarte tare că trebuie să răspund în mod constant la întrebări legate de relațiile slovacomaghiare și că nu pot aborda problemele care mă interesează cu adevărat.

Doresc să îi mulțumesc dlui comisar, pentru că sunt membră a Comisiei pentru cultură și educație. Activitatea dvs. este cu adevărat excelentă și este minunat că putem utiliza 23 de limbi, una dintre acestea fiind slovacă.

László Surján (PPE). – (HU) Am citit în presa slovacă ceea ce dl Gallagher a spus deja. Prin urmare, dacă aș dori să subliniez faptul că acest conflict nu poate fi catalogat nici ca un conflict dintre două state, nici ca un conflict dintre două persoane, aș face o declarație în presa slovacă. Există probleme cu o anumită lege.

Mă bucur să susțin afirmația dlui Swoboda că ne îndreptăm într-o direcție calmă, pașnică, încercând să găsim o soluție. Aș fi preferat însă să nu spună că această lege nu violează drepturile fundamentale. De exemplu, când unei mame care ține mâna copilului său de 4 ani într-un spital slovac i se interzice să liniștească în limba maghiară copilul căruia îi e frică de ceea ce va face doctorul, nu putem spune că nu i se încalcă drepturile. După cum nu putem spune că acest lucru nu este prezent în lege. Problema este exact prezentarea legii. Legea interzice de fapt aceste schimburi de replici în spitale unde limba maghiară este subreprezentată.

Prin urmare, cred că există probleme grave legate de această lege. Slovacia culege ce a semănat după preluarea puterii de către un partid extremist. Pe de altă parte, maghiarii nu au eliminat minoritățile, ci le-au ținut separat.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Trebuie să protestez împotriva antevorbitorului meu. Sunt numai minciuni, invenții și neadevăruri. Vă rog să studiați legea privind regimul lingvistic pentru că nu arată deloc ca a dumneavoastră. În Slovacia avem o altă lege privind regimul lingvistic și aici vorbim de două legi diferite.

Provin din Košice, un oraș cosmopolit de 250 000 de locuitori, inclusiv un număr substanțial de maghiari, cehi, ruteni, ucraineni, romi și, desigur, slovaci. Acum patru ani, alegătorii au decis că în regiunea Košice coaliția dintre noi - sociali democrații - și reprezentanții minorității maghiare funcționa cu succes. Ca reprezentant regional doresc să afirm că și acum cooperarea noastră este exemplară. Ungurii și slovacia trăiesc în pace în zona noastră și nimănui nu-i trece prin cap să-i calomnieze sau să-i atace pe ceilalți din motive de naționalitate. În viața de zi cu zi a oamenilor din zonele mixte nu există dispute și nu există o problemă legată de naționalitate. O spun cu toată seriozitatea. Dacă politicieni importanți din anumite partide nu ar fi provocat această dispută din interese proprii, problema minorității etnice maghiare nu ar fi fost ridicată în Parlamentul European, pentru că nu există.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Francesco Capotorti. Când ONU lucra la elaborarea convenției care mai târziu a devenit cunoscută sub numele de „Convenția privind prevenirea și pedepsirea crimelor de genocid”, pe lângă genocidul fizic ca crimă gravă împotriva umanității, a fost discutat și genocidul cultural și lingvistic.

Genocidul lingvistic a fost definit - articolul 3 alineatul (1) - în 1948 ca interdicția aplicată unui grup de a-și folosi limba maternă în contactele zilnice sau la școală, sau interdicția de a se publica cărți și de a se distribui publicații în limba grupului.

În acest moment, Slovacia nu este, din nefericire, singura astfel de țară în Uniunea Europeană, dar este exemplul cel mai tipic de genocid lingvistic, cu alte cuvinte de lingvucid comis într-o țară UE. Nu există niciun motiv de mulțumire în faptul că, în această privință, România, Grecia și Franța pot fi la rândul lor enumerate alături de Slovacia. Vă mulțumesc.

Leonard Orban, Membru al Comisiei. – Aș dori să încep prin a sublinia esența politicii de multilingvism pe care am dorit să o promovăm în această perioadă. Ne-am dorit ca, pe de o parte, să putem asigura respectul și celebrarea fiecărei limbi care este vorbită în Uniunea Europeană, fie că vorbim de limbi naționale, fie că vorbim de limbi regionale, fie că vorbim de limbi minoritare sau limbile vorbite de cetățenii veniți de pe alte continente, dar, pe de altă parte, să asigurăm că această celebrare a diversității atinge scopul comun pe care ni-l dorim cu toții: prezervarea și consolidarea unității Uniunii Europene, unității noastre. Este, dacă vreți, aplicarea cea mai directă a principiului „unitate în diversitate”. Și în comentariul meu nu pot să nu țin cont de remarcile domnului Svoboda, că prin ceea ce facem, trebuie să căutăm acele elemente care să ne unească și nu să ne dividă.

Trebuie să respectăm pe fiecare, dar să avem înțelepciunea ca să găsim modalitățile de a ne înțelege, de a dialoga, de a putea să interacționăm unul cu altul. Este tocmai de aceea motivul pentru care multilingvismul a jucat și joacă un rol extrem de important în ceea ce privește consolidarea dialogului intercultural. Avem nevoie de dialog și fără limbi, acest dialog nu se poate face.

Am avut prilejul să vizitez toate statele membre. Am avut prilejul să mă deplasez în zone și în regiuni în care, din păcate, mai există discuții, mai există dispute și, din păcate, uneori limbile sunt prizoniere ale unor interese politice care nu țin de unitatea Uniunii. Și am spus-o foarte clar: trebuie să găsim soluțiile prin care să putem dialoga, să putem să interacționăm. Acesta este motivul pentru care, am spus, chiar în situații în care lucrurile par mai greu de acceptat, că a învăța și a vorbi limba comunităților cu care viețuim, cu care trăim alături, ne oferă soluții importante pentru înțelegere. Deci în situații de genul acesta, și au fost nenumărate cazuri, cred că se poate face un pas înainte în ceea ce privește înțelegerea reciprocă.

Capacitatea de a vorbi, de exemplu, limba în zonele în care reprezentanții minorităților naționale sunt în majoritate - capacitatea de a vorbi limba a acestor minorități - precum și posibilitatea minorităților naționale de a vorbi limba țării naționale, reprezintă punți de legătură și punți de înțelegere care ne pot ajuta.

Vreau să fac câteva comentarii cu privire la eforturile pe care le facem, astfel încât să oferim un sprijin tuturor limbilor vorbite în Uniunea Europeană. Finanțăm un număr important de proiecte legate nu numai de limbile oficiale, ci și de nenumărate limbi regionale și minoritare. Sunt exemple nenumărate, concrete, prin care Comisia Europeană a sprijinit pe de o parte rețele de organizații menite să promoveze limbile regionale și minoritare și, în general, limbile mai puțin vorbite în Uniune, dar inclusiv finanțăm proiecte legate de limbi specifice minoritare și regionale. Sunt exemple concrete privind modul în care sprijinim aceste limbi și, așa cum am spus-o și vreau să o repet, strategia privind multilingvismul adoptată în 2008 vizează toate limbile vorbite în Uniunea Europeană, nu avem bariere. Le considerăm pe fiecare dintre acestea ca o bogăție a Uniunii Europene, ca o parte din, dacă vreți, moștenirea culturală pe care o avem, existentă în Uniunea Europeană.

Câteva cuvinte aș dori să spun cu privire la modificările aduse legislației privind utilizarea limbii slovece, desigur, în Slovacia. Ne bucurăm că în momentul de față există un dialog între prim-miniștrii ungar și slovac

cu privire la posibilitățile prin care se pot găsi soluții comune de înțelegere comună. Din punct de vedere comunitar, vreau să insist asupra faptului că, având în vedere aria extrem de largă de aplicare a acestei legi, este în momentul de față imposibil să evaluăm toate posibilele implicații ale aplicării acestei legi. Tocmai din acest motiv, implementarea acestei legislații este esențială, modul de implementare a acestei legislații este esențial și, în acest context, vreau să subliniez faptul că din partea Comisiei Europene va exista o analiză foarte apropiată și vom analiza în detaliu modul în care legislația aceasta va fi pusă în aplicare.

Aș dori să închei prin a sublinia încă o dată faptul că, în limitele competențelor relativ limitate pe care le avem, încercăm să sprijinim toate limbile utilizate în Uniunea Europeană, fie că vorbim de limbi oficiale, regionale sau minoritare, fie că vorbim, de exemplu, de limba galeză, unde avem exemple concrete privind modul în care sprijinim această limbă, fie că vorbim de limba catalană, unde, de exemplu, Comisia Europeană a încercat să vină în deschiderea și în atenția persoanelor care utilizează această limbă și, de exemplu, avem site-uri și informații extrem de detaliate în limba catalană cu privire la politicile comunitare, la fel în ceea ce privește limba bască și nenumărate alte limbi. Vreau să arăt că prin aceste eforturi dovedim modul concret prin care dorim să sprijinim această politică pe care o consider o politică importantă a Uniunii Europene, o politică care, de fapt, stă la fundamentul creării Uniunii Europene.

Președinte. – Dezbateră este închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Jim Higgins (PPE), în scris. – Salut atitudinea pozitivă a Comisiei Europene și recunosc progresul înregistrat în ceea ce privește recunoașterea limbilor minoritare. Cu toate acestea, rămân încă multe de făcut dacă dorim să acordăm limbilor minoritare un statut egal cu cel al limbilor proeminente din UE. În prezent, irlandeza este interpretată doar în engleză în timpul sesiunilor plenare și s-a întâmplat să fiu nevoit să îmi întrerup discursul de un minut (când vorbeam irlandeză) pentru a schimba în engleză din cauza lipsei de mijloace tehnice de traducere. Deocamdată, doar Universitatea națională irlandeză, Galway (NUIG) și organizațiile profesionale de avocatură din Irlanda oferă formare profesională traducătorilor irlandezi, ceea ce înseamnă un progres, dar solicit Comisiei să ofere finanțare suplimentară pentru înființarea altor cursuri recunoscute pentru traducătorii irlandezi - astfel încât să existe un număr adecvat de interpreți irlandezi care să permită Parlamentului European să ofere un serviciu complet de traduceri în limba irlandeză, astfel cum se menționează la articolul 146 din Regulamentul de procedură al Parlamentului. După cum ați spus, „nu putem consolida dialogul nostru intercultural fără multilingvism” și multilingvismul nu poate lua naștere fără mijloacele de instruire necesare.

Alajos Mészáros (PPE), în scris. – (HU) Dle președinte, doamnelor și domnilor, ca maghiar din Slovacia, declar că legea slovacă privind regimul lingvistic este rea. Nu este rea pentru că violează sistemul de valori european, ci pentru că intervine brutal în dreptul câtorva sute de mii de cetățeni europeni liberi de a-și folosi limba maternă și limitează într-o manieră inacceptabilă exercitarea liberă a acestui drept. Teama de pedeapsă și formulările vagi ale legii determină o situație în care cetățenii nu îndrăznesc să-și folosească limba maternă nici în locurile în care acest lucru este permis. Pe de altă parte, utilizarea a două limbi este obligatorie în situații în care este total nejustificată.

Guvernul slovac, care adoptă idealuri naționaliste, a justificat legea privind regimul lingvistic spunând că era necesar să creeze un echilibru între utilizarea limbii slovace și a limbii maghiare în regiunile din sudul Slovaciei. După cum s-a mai spus, acest lucru implică faptul că slovacii care trăiesc într-o zonă locuită majoritar de maghiari au dreptul de a primi orice informație oficială în această limbă. Aceeași logică se aplică însă în sens invers doar dacă populația minorității reprezintă cel puțin 20 %. Un echilibru perfect! Este incredibil că astfel de lucruri se întâmplă în secolul 21.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), în scris. – (RO) Minoritățile adaugă valoare unei națiuni atâta timp cât își pot păstra valorile culturale. De aceea, este deosebit de importantă păstrarea specificului cultural al minorităților. Din acest punct de vedere, cred că România - statul membru pe care îl reprezint - are unul dintre cele mai moderne sisteme de legi care protejează minoritățile. În România, minoritățile se pot adresa în limba lor maternă în justiție. Au școli în limbile lor materne. Toate cele 19 minorități din România sunt reprezentate în Parlament. În zonele unde minoritățile reprezintă 20 % din locuitori, administrația locală este obligată să emită documente și în limba minorităților. Toate deciziile sunt prezentate atât în română, cât și în limba minorității din acea zonă. Consider că legislația română în materie poate fi prezentată ca un exemplu de bune practici și ca un reper ori de câte ori vine vorba despre drepturile minorităților și utilizarea limbilor acestora.

17. Depunerea documentelor: a se vedea procesul-verbal

18. Ordinea de zi a următoarei ședințe: consultați procesul-verbal

19. Ridicarea ședinței

Președinte. – (*Ședința a fost închisă la 00.10*)